

ФАБИО ЛАНЗОНИ ИЗМАМНИКЪТ

Превод от английски: Бойко Попов, 1995

chitanka.info

1

Чарлстън, Южна Каролина

Март 1821

Райдър Ремингтън, маркиз на Нюбъри, огледа мръсната гостилница и очите му се спряха на това, което най-много му трябваше — момиче с огненочервена коса.

През тази хладна пролетна вечер в кръчмата „Град стрийт“ беше шумно. Във въздуха висеше пелена от дим, която се смесваше с миризмата на немити тела, смрадта от застоял тютюн и вкисната бира и противния дъх на овнешки гювеч, престоял прекалено дълго на печката. Райдър чуваше чуването на билиардните топки от съседната стая, острите викове на групата френски моряци, които се препираха при играта си на фаро^[1], възгласите на мъжете, радващи се на добрите попадения на стреличките си в дарт борда.

Но той бе приковал вниманието си върху хубавичката сервитьорка. Тя обслужваше трима морски вълци — наливаше грог в чашите на брадатите, размъкнати моряци. Както седеше срещу нея, виждаше овала на пищните ѝ гърди всеки път, когато се навеждаше с калаената кана, за да долее чашите. Изпълниха го сластни желания. Младата жена наистина хващаше окото с широкото деколте на муселиновата си рокля с тъмна пола и бял корсаж. По сърцевидното ѝ лице имаше лунички, очите ѝ блестяха и се смееха, розовите ѝ устни бяха сочни. Косата ѝ бе яркочервена, но цветът му се стори неестествен. Беше събрана на кок, а край лицето ѝ се спускаха няколко къдрици.

Сервитьорката привърши с масата и тъкмо си тръгваше, когато един от грубите моряци я грабна и я сложи на коленете си. Райдър едва не скочи на крака, за да ѝ се притече на помощ. Спря го обаче похотливият смях на жената, която безсрамно склочи ръце около врата на стария моряк и го целуна по бузата. Тази жена нямаше нужда от спасяване — очевидно беше опитна курва.

— Райдър, мисля, че тази вечер тук е адски скучно — долетя сърдит глас зад гърба му. — Какво ще кажеш да се вдигнем всички и да отидем в Мадам Кло?

Райдър се обърна към приятеля си. „Хамптън никога не го свърта на едно място“ — помисли си той. Райдър бе дошъл от Англия в Америка преди четири години заедно с него и с останалите си трима сътрапезници — Ричард Спенсър, Джордж Абът и Джон Рандолф. И петимата произлизаха от титулувани аристократични семейства; и петимата се скитаха из колониите безцелно, живееха като пройдохи и търсачи на силни усещания. Бяха пристигнали в „греховния“ Чарлстън миналата есен и възнамеряваха да останат тук и да си убият времето през пролетта, докато в града не дойде „болният сезон“ с пристъпите си на малария и жълта треска.

Райдър се замисли върху предложението на Хари да посетят публичния дом на близката улица Симънс. Погледна към останалите.

— Това ли е и вашето желание, господа?

— Да — отвърна пияният Джордж и пак надигна халбата си.

— Нямам нищо против едно готово за ласки момиче — намеси се Джон.

— Оупъл може да е свободна тази вечер — завърши Ричард. — Само тя е достатъчна да задоволи всички нас, какво ще кажете, господа?

— И петимата едновременно? — заинтересува се любопитният Джордж.

Всички вулгарно се изкикотиха. Райдър отново спря поглед на момичето в другия край на кръчмата. Видя го как се измъква от коленете на моряка и се отдалечава. Внимателно огледа добре закръгления му задник и лекото поклащане на бедрата, докато ходеше. Отново бе обладан от желание, а силата на чувството го накара да се усмихне.

— Защо просто не тръгнете всички? — промърмори Райдър, като изви врат, за да вижда по-добре пицната сервитьорка. — Аз предпочитам да остана тук.

Другарите му веднага схванаха какво го е заинтересувало — и четиримата зяпнаха жената.

— Не си спомням да съм виждал лицето ѝ тук преди — замисли се Хари.

— Нашият лорд Нюбъри би искал да скрие лицето ѝ в прегръдките си — подхвърли Джордж.

— Изглежда, този път маркизът е захапал въдицата — засмя се Джон.

— Да, още едно нещастно момиче ще бъде освободено от работа на другия ден след часове, прекарани на брулената от буря мачта на кораба, Райдър — добави захилен Ричард.

На Райдър нахалните закачки взеха да му омръзват.

— Я ме оставете на мира и идете да досаждате на Кло — изръмжа той.

— И да изпуснем цялата веселба! — тръсна глава Хари. После сложи два пръста в устата си и изсвири силно. Когато момичето се обърна и го погледна, той му направи знак да дойде при тях. Джордж, Ричард и Джон също започнаха да подсвиркват.

Натали Дезмънд беше тръгнала да напълни каната си, когато чу силното и грубо изсвирване, придружено от дрезгави подвиквания, от другия край на кръчмата. Погледна раздразнено петимата „джентълмени“, събрани на маса в отсрещния ъгъл. Всички я гледаха многозначително, а трима ѝ махаха и крещяха като откачени. Не беше виждала точно тези безпътници в гостилницата преди — и слава богу! — и предположи, че са англичани. Познаваше този тип мъже — богати, безотговорни дендита, които си търсеха забавления. Неприятно ѝ беше, че я отклоняват от по-важната за нея работа тази вечер.

Въпреки това, като видя, че Сибил, момичето, което трябваше да обслужва масата им, в момента забърсваше една маса, Натали въздъхна и тръгна към тях. Утешаваше се с мисълта, че тези петимата биха могли да ѝ помогнат да намери онова, което търсеше.

Като пристигна на масата им, бързо прецени всеки от тях. Най-едрият и най-красивият веднага привлече погледа ѝ. Ето, този наистина е хубав, бе принудена да признае като жена. Макар да беше седнал, на нея ѝ бе ясно, че е много едър — голямата, потъмняла от слънцето и прекрасно оформена ръка, държаща чашата, го доказваше ясно. Само поглед към златния му пръстен с герб върху един от дългите пръсти потвърди предположението ѝ, че е английски благородник. С пръснатата безразборно по раменете му гарвановочерна коса, със светлите очи, сини като океана през хубав пролетен ден, и добре загорялото аристократично лице с дълъг прав

нос, високи скули, силна уста и волева брадичка, той имаше вид, който би направил чест на генерал и дори на крал. Раменете му бяха широки и здрави, а през полуотворената му бяла риза тя видя гладки мускулести гърди в бронзов цвят. Гледаше я така настойчиво, че ѝ стана ясно — свикнал е лесно да покорява жените и добре съзнава силата си. И наистина, само видът на този хаймана накара Натали да потръпне, но тя побърза да скрие вълнението си, защото не искаше този развратник да разбере, че е усетила мъжествеността му. Нито пък можеше да му позволи да разбере, че тази вечер тя за първи път се е захванала с опасна игра, за която изобщо не бе подготвена.

До него седеше рус, синеок мъж със закръглено младежко лице. И той беше красив, макар че му липсваше властната жизненост на гиганта. Останалите трима бяха съвсем обикновени — кестенявият с гърбавия нос, слабият и оплешивяващ човек и третият с избеляла кестенява коса и лешникови очи.

Като си напомни, че петимата биха могли да ѝ кажат нещо полезно, тя се накара да ги погледне учтиво:

— Добър вечер, господа — започна със силния си източно лондонски акцент. — Струва ми се, че не съм ви виждала тук преди. Дали сте английски момчета?

— Така е — гордо отвърна мъжът с гърбавия нос. — Всички сме се пръкнали от майка Англия, където се отличихме като кавалеристи на Уелингтън — участвахме в победата над френския тиранин, за да запазим краля и страната си.

Натали го погледна и се престори на удивена:

— Значи сте се били със самия Наполеон?

— Умно момиче — похвали я той и повдигна вежди към приятелите си. — Изглежда, е чувала за Наполеон.

— Че кой в идиотските колонии не е чувал за проклетия Наполеон? — отвърна презрително Натали.

— И сто на сто момиче от източен Лондон като теб — подхвърли русият хубавец, като намигна лукаво. — Ако се съди по говора ти, трябва току-що да си слязла от кораба.

Докато останалите се смееха гръмогласно, Натали усети, че настръхва:

— Значи, като група джентълмени и войници, вие...

— Офицери от кавалерията — поправи я оплешивяващият.

— А, офицери от кавалерията! — засмя се Натали. — И с какво се занимавате напоследък вие, достойни офицери от кавалерията?

И петимата се засмяха от сърце на тази закачка. Кестенявият мъж подхвърли:

— Достойните ми приятели и аз се забавляваме, като тероризираме хубавите жени от едното американско крайбрежие до другото.

Натали се престори на смаяна:

— Тероризирате хубавите жени? Така си е, и аз се чувствам разтерзана само от вида на такива страховити младежи и от... — тук тя многозначително погледна сабите, които някои от тях бяха препасали — от надеждното ви оръжие.

Смехът след остроумната забележка едва не срути покрива. Натали намигна на хубавичкия:

— И така, господа, как ще прекарат вечерта бившите кавалерийски офицери?

Посрещнаха въпроса ѝ с нов изблик на смях.

— Всъщност, госпожице — отвърна русокосият, — сред нас има един господин, който доста ви харесва.

Натали се огледа, а масата отново се огласи от кикотене.

— И кой от вас, господа, би могъл да ме харесва?

Отговори ѝ мъжът с гърбавия нос, като посочи чернокосия гигант, който досега не бе казал нищо:

— Това е нашият лорд Нюбъри.

— Райдър Ремингтън, мейхемският маркиз — поправи го оплешивяващият, като сливаше думите.

Докато останалите се кикотеха, Натали се обърна към маркиза и устните ѝ затрептяха, когато той я огледа с широка усмивка, която разкри съвършените му бели зъби, а развратният блясък в сините му очи отново накара сърцето ѝ да подскочи. Пред нея несъмнено седеше покорител на нежния пол.

— Лорд Райдър, така ли? — попита тя, после въздъхна шумно и разочаровано: — Жалко, че не е някой по-важен мъж.

Останалите четирима отново се закискаха, а красивият нехранимайко ѝ се намръщи величествено.

— Какво, няма ли възражения, милорд? — дразнеше го тя, като реши, че не е особено умен. — А аз си мислех, че кавалерийските

офицери умеят ловко да парират и да нанасят ответен удар.

— Нашият Райдър нанася ответните си удари на тъмно — подхвърли хубавичкият.

— Особено в присъствието на съгласна жена — добави човекът с гърбавия нос.

— Съгласна жена? — направи се на учудена Натали. А към Райдър изцъка и се престори, че му съчувства: — Горкият красавец. Тогава сигурно живеете като отшелник, милорд.

Обидата накара двама от приятелите на гиганта да се засмеят така, че едва не паднаха от столовете. Но самият гигант с гарвановочерна коса продължи да гледа страшно Натали.

Като реши, че е успяла да постави хитреца на място, тя огледа презрително масата:

— Извинете ме, момчета, но трябва да си напълня каната.

При поредния изблик на грубо кикотене Натали отново погледна мълчаливия мъж, който още я гледаше с неприязън. Тя им се усмихна весело и поклати пръст на всички:

— Трябваше да се досетя, че от вас, момчета, не бива да чакам нищо добро.

Но още не беше тръгнала, когато гигантът неочаквано я сграбчи през кръста и я сложи на коленете си. Калаената ѝ кана падна на пода с трясък, когато голямата му силна ръка повдигна брадичката ѝ, а прекрасното му навъсено лице се приближи към нейното. За миг бе така изненадана, че не успя да изрази протеста си. Силата му я накара да се закове на място, а лъхът на парфюм и топлината му ѝ подействаха приятно.

Като я държеше прикована с жаркия си поглед, гигантът проговори за първи път тази вечер с невероятно нисък, привлекателен глас:

— Много скоро ще разбереш с какво се занимавам, моето момиче.

Човек на малкото думи, но казани на място, замаяно си помисли Натали. Отначало не чу дрезгавите викове от масата, защото бе хипнотизирана от горещината на устните на Райдър Ремингтън, когато устата му смело се спусна върху нейната, с което обявяваше, че я иска, че вече я притежаваше, че тя е негова. Беше замаяна от дръзкото му нападение, умът ѝ уплашено препускаше и осъзна — прекалено късно,

— че очевидно бе подценявала този човек. В дните, откакто бе започнала да работи в кръчмата, неколцина от клиентите се бяха опитали нагло да я целунат, но сладникавите им докосвания изобщо не можеха да се сравняват с това огнено насилие.

Устните на непознатия я прогаряха с жарта на желанието. Ръцете му здраво стискаха кръста ѝ, жигосвах я с мъжката му мощ и топлина, притисках я със сила, която можеше да прекърши гръбнака ѝ. От него се излъчваше желание и жизненост. Макар да бе ужасена и разтърсена, трябваше да признае, че да чувства устните му върху своите беше *наистина* прекрасно.

После усети, че езикът му се плъзга неудържимо между устните ѝ. Паниката и шокът я накараха да дойде на себе си — тя се дръпна, за да се освободи, и заудря гърдите му. Но, изглежда, възмущението ѝ окуражаваше допълнително немирника. Виковете ѝ лесно бяха задушени от устните му, а юмруците ѝ — притиснати към гърдите му.

Райдър наистина се забавляваше много, докато целуваше апетитната жена. Беше я накарал да се извива и да се гърчи, да се върти от възбуда при допира му — точно както му се искаше. Тя си го заслужаваше, защото го бе предизвикала! А странно неопитната ѝ реакция го възбуждаше още повече. Доставяше му удоволствие да усеща как тя трепери в ръцете му. Ухаеше му приятно, а вкусът ѝ бе още по-хубав, топлото ѝ, гъвкаво тяло изглеждаше като направено за него...

Натали продължаваше диво да се дърпа и напразно се опитваше да се отърве от нахалния развратник. Тогава почувства, че нещо леденостудено се плъзга между гърдите ѝ и бурният изблик на гняв ѝ помогна най-после да се откъсне от него.

Освободена от задушавашите я устни, Натали с ужас откри, че дъхът ѝ е учестен и накъсан. Междувременно нахалният тъпак само се ухили самодоволно, като забеляза смущението ѝ. Триумфалният му поглед я прониза, а красивите му черни вежди се вдигнаха подигравателно:

— Значи не съм нищо особено, а, моето момиче?

Наглият смях на останалите мъже сякаш пробиваше тъпанчетата на Натали. Тя успя някак да се смъкне от коленете му и с разтреперана ръка зашлеви арогантното му лице. Той само се засмя — хайманата, — а приятелите му вече буквално се държах за коремите. Тя отново

почувства студения предмет, опрян в гърдите ѝ, и бръкна в деколтето си. Извади петдоларова златна монета и я изгледа с ужас. Без да крие обидата, тя отпусна гневен поглед към непознатия със стисната в разтрепераните си пръсти монета.

Но в очите му не пролича никакво разкаяние, когато сведе поглед от разяреното ѝ лице към монетата в ръката ѝ. Дори ѝ намигна проклетникът.

— Да не би да искаш да я сложа на по-хубаво място, моето момиче? — попита провлачено.

Натали запрати монетата на масата и с омраза изгледа безсрамния англичанин:

— Вие не можете да платите моята цена, сър, нито имате качествата, на които държа.

Тя бързо грабна каната си, обърна се и с цялото достойнство, на което бе способна, се отдалечи съпроводена от неспирация смях на мъжете.

Когато намръщената Натали спря в кухнята, за да си напълни каната от крана, Нед Хейстингс, мършавият, дълголик собственик на кръчмата с остри черти на лицето, отиде при нея:

— Наред ли е всичко, Натали? — попита той тихо и разтревожено.

Натали усети, че все още се тресе като лист в буря, но все пак съумя да се усмихне на Нед. В кръчмата той беше единственият човек, който знаеше тайната ѝ и на когото тя имаше доверие.

— Добре... добре съм, Нед — надникна през отворената врата на кухнята и отправи поглед, пълен с омраза, към масата, от която току-що си бе тръгнала. — Това бяха само едни груби английски дендита, които явно са хукнали по жени тази вечер.

— Ако тези нехранимайковци са те наскърбили, ще ги изхвърля до един от кръчмата — настояваше Нед.

Натали се засмя:

— Нед, всеки мъж тук ме оскърбява, с изключение на теб — като го видя да се мръщи, докосна ръкава му. — Ти прекалено се безпокоиш за мен. Всъщност нямам друг избор, освен да понасям пощипванията и обидите. За мен просто няма друг начин да се добера до истината.

— Не съм сигурен, Натали — загрижено поклати глава Нед и обърса чело с една от кухненските кърпи. — Просто не съм сигурен.

За да не му разреши да протестира повече, Натали бързо тръгна с напълнената кана. Върна се в централния салон и тръгна към масата, където преди това бе разпитвала много успешно трима ирландски моряци.

— А, девойче, върна ли се? — извика морякът в работно дочено облекло, който я бе издърпал на коленете си.

Натали се принуди да се усмихне на брадатия човек с груба кожа, който освен всичко имаше крив нос и грозни зъби.

— Да, върнах се, момчета — весело обяви тя и напълни чашите им.

Остави каната и се тръсна върху коленете на най-младия, русокосо момче, което явно се смущаваше, докато я гледеше нежно. По-рано вечерта бе разбрала, че тези моряци току-що са пристигнали с търговски кораб от Лондон. Младежът беше обикновен моряк, докато по-възрастните бяха първият помощник и щурманът на големия платноход.

Докато момчето продължаваше да я гледа захласнато, Натали се усмихна на останалите:

— Разкажете ми сега, любезни господа, още за последното си пътуване от Англия. Какви хубави стоки сте докарали за наша радост в Чарлстън? Навярно бристолска бира или белфастки лен?

По лицето на първия помощник премина сянка на подозрение.

— Ти по-добре внимавай с въпросите си, момиче — предупреди я той. — Може би невинаги онова, което се намира в трюма на кораба ни, трябва да бъде там.

— Ами — нацупи се привлекателно Натали, — понякога не всичко, което се намира и на моя кораб, би трябвало да е там.

Мъжете се изсмяха шумно, но след това все още скептичният първи помощник погледна внимателно Натали и почеса брада:

— А защо те интересува всичко това, момиче?

Тя сви рамене:

— Ами че аз правя каквото си поискам. Може и да съм решила да избягам с вашия кораб, момчета, и да ви... забавлявам по време на пътуването. Но не бих могла да споделям помещението ви с гнила риба и говежди тор.

Тримата се засмяха от сърце и, изглежда, много се заинтересуваха от предложението ѝ. Брадатият се наведе и като закри

устата си с ръка, прошепна:

— Имаме плат в трюма, момиче. Но не трябва да казваш на никого, че караме английски плат.

— Ах, английски плат — измърмори Натали и примигна, когато морският вълк се надвеси над нея и едва не ѝ прилоша от неприятния му дъх. — От груба вълна ли е или от фин памук?

— От най-финия памук, който някога е произвеждан, момиче.

— Колко хубаво — срамежливо промълви тя. — Не бих имала нищо против един-два топа. — Замълча, за да ги огледа, и да оближе устни, — щом са избрани от толкова красиви момчета.

Докато останалите се кикотеха, брадатият грабна Натали и я сложи върху коленете си:

— Добре дошла си да споделиш трюма ни малката, когато пожелаеш.

От другата страна на помещението Райдър наблюдаваше с едвам сдържан яд как апетитното момиче се люлее върху коленете на развлечения моряк и безочливо флиртува с него. Как можеше така безсрамно да се предлага на тази измет и в същото време да се подиграе на онова, което той ѝ бе предложил?

Близостта на Натали му бе допаднала — прекалено много. Всъщност в реакцията ѝ имаше нещо почти непорочно, което противоречеше на сегашната ѝ професия. Райдър жадуваше да заведе непокорната жена в леглото си, да захапе едрите ѝ гърди и да види дали ще се върти и пъхти като новачка, когато навлезе в нея.

Но повече от всичко му се искаше да стопи леда у нея, да смени високомерното ѝ отношение с неподправена страст. Изобщо не беше свикнал бардами да поставят прегради пред желанията му. Повечето от тях идваха с голяма готовност. А това момиче, от друга страна, просто трябваше да бъде поставено на мястото си — тъкмо той бе човекът, който можеше да го направи.

— Значи онова момиче ти даде да се разбереш, а, Райдър?

Той се обърна раздражен към оплешивяващия Джордж:

— Бих могъл да ѝ дам *нейното*, преди да изтече тая нощ.

— Бас държа, че тя никога няма да легне с теб — обади се и Хари.

Ричард с гърбавия нос кимна към брадатия ирландец, който държеше момичето:

— Да, на това момиче явно му трябва нещо да му подраска между гърдите.

От тази забележка гладко избръснатото лице на Райдър се смръщи още повече. По някаква причина самата възможност накара кръвта му да заври.

— Признай си го, Нюбъри — закачи го и кестенявият Джон. — Този път си намери майстора.

Гневът на Райдър не стихваше:

— Казвам ви, че до сутринта момичето ще легне с мен.

Твърдението му бе посрещнато с подвиквания и презрително сумтене.

— А би ли подкрепил перченето си с някой облог? — предизвика го Ричард.

— Защо не? — сви рамене Райдър.

Ричард вдигна ръка и показа лъскавия си рубинен пръстен със златен герб:

— Готов съм да заложа семейния си пръстен, както и печата, даден на баща ми от Джордж III, че няма да я обладаеш до сутринта.

— А аз ще заложа пистолетите за дуел от дядо ми — изръмжа в отговор Райдър и изгледа хладно останалите: — А какво ще кажете вие? Ще поставите ли свои облози?

— Да. Аз залагам десет златни кралски суверена — кимна Джордж, — ако ти прибавиш към облога рапирата си със скъпоценни камъни.

— Смятай, че съм сложил и нея.

— А аз ще заложа кавалерийския си мускет срещу новите ти военни ботуши.

— Приемам — съгласи се Райдър.

В това време Хари се смееше на всички. Махна с ръка неодобрително и каза:

— Предполага се, че трябва да сте „младежи, които вдъхват страх“, а залагите със смелостта на глупачки, събрали се да плетат. Защо да не направим облозите малко по-интересни?

— Какво предлагаш? — попита го Райдър.

— Аз ще заложа балтиморския си клипер — заяви Хари, — ако ти поставиш издръжката, която ще получаваш през следващите две години.

Райдър почти не се поколеба при това повишаване на залозите.
— Готово — кимна той.

След като уточниха всички подробности около облога, петимата се разбраха да се срещнат следващата сутрин, за да се разплатят. Тъй като Райдър не искаше да води момичето в къщата на Куийн стрийт, където живееше с останалите четирима, предложи на приятелите си да дойдат в трапезарията на евтиния хан на Ропърс али, където държеше стая тъкмо за такива случаи.

Като предвкушаваше лесна победа, Райдър огледа помещението. Нахалният моряк все още опипваше момичето, което той желаше. Ако Райдър трябваше да успее тази нощ — а той имаше твърдо намерение да го направи, — налагаше се бързо да отстрани конкуренцията.

Съпроводен от любопитните погледи на другарите си, Райдър се изправи, тръгна самоуверено към масата от другата страна, грабна стреснатото момиче за ръцете и го отскубна от моряка.

Преди Натали да е успяла да реагира, разяреният ирландец скочи.

— Я чакай малко, бе, друже...

Райдър удари моряка в челюстта и с лекота го повали на пода. Усещаше, че почти всички в кръчмата се бяха обърнали към тях. Настана напрегнато мълчание, докато клиентите наблюдаваха сцената — разтрепераното от гняв и унижение момиче и надвесения над падналия моряк Райдър.

На пода ирландецът търкаше брадата си и гледаше мрачно човека, който го бе повалил.

— Слушай, ти...

Но тогава Райдър съвсем удиви и за миг обезоръжи моряка, като го грабна за ръката и го изправи на крака. За огромна радост на ирландеца, Рай дер пхна два сребърни долара в шепата му.

— Вярвай ми, приятелю — прошепна той на моряка, докато намигаше на вбесеното момиче, — ти не можеш да платиш нейната цена, нито *имаш качествата, на които тя държи*.

Ирландецът премести погледа си от хилещия се Райдър към кипящото от гняв момиче:

Райдър се приближи и му пошепна с убийствена непоколебимост:

— И ако останеш да се мотаеш тук още една секунда, друже, обещавам ти, че ще държиш в ръка нещо много по-ценно от двата сребърни долара.

Ирландецът трябваше само да погледне от смъртоносно решителното лице на Райдър към рапирата на кръста му. Преглътна, кимна на другарите си и тримата бързо излязоха.

Райдър се обърна към младата жена и ѝ каза надменно:

— А ти, момиче, можеш да дойдеш с мен.

За втори път тази вечер Натали зашлеви силно наглия мъж:

— Дано горите в ада, сър!

Райдър остана да търка бузата си, докато вбесената нахалница изхвърча към кухнята, а всички мъже е кръчмата се закискаха.

— По-късно, мила — измърмори той. И наистина го мислеше.

[1] Хазартна игра на карти, при която залаганията се правят върху обърнатата горна карта на тестето — Б.пр. ↑

2

Два часа по-късно Натали Дезмънд излезе от кръчмата „Традстрийт“ изтощена и обезсърчена. Ходилата я боляха, а главата ѝ пулсираше от пушека и вонята на грог. Дори хладният остър бриз, който духаше откъм крайбрежието, не я ободри. Погледна нагоре и надолу към грозните пристанищни къщи, към отблъскващите витрини и полуразрушените колиби и забеляза, за свое разочарование, че нейният кочияш го няма никъде. Една луксозна карета стоеше до ъгъла, на север от кея. Красивата кола проблясваше на светлината на уличната лампа.

На капрата седеше кочияш с шапка.

Нямаше и следа от прислужника на Натали, Самюъл, нито от семейния кабриолет. Господи, дали верният и дългогодишен служител не бе започнал да злоупотребява с брендито? Не би могла да избере лоша част на града, в която да се озове сама!

Макар че бе неприсъщо за дама като нея, Натали тихо изруга. Отсъствието на Самюъл бе последната капка към низа от разочарования през цялата вечер. Макар начинът ѝ на живот напоследък да се диктуваше единствено от необходимостта, Натали ненавиждаше играта, която бе принудена да играе всяка вечер в кръчмата „Традстрийт“. От друга страна, изпитваше отвращение, че ролята ѝ се удава с такава лекота. Сякаш някаква мрачна страна от характера ѝ се мъчеше да излезе на бял свят...

Като при сблъсъка ѝ с онзи влудяващ хаймана например! Гневът накара Натали да стисне юмруци, щом си спомни за безобразията му. Негодникът не само бе подложил на изпитание търпението ѝ, но дръзката му целувка бе събудила у нея чувствено вълнение, каквото не бе изпитвала преди; направо скандално удоволствие, което никоя почтена жена няма право да изпитва. Цялата случка я бе оставила напрегната и уплашена от новите опасности, които може би я очакваха сред сенките на нощния ѝ маскарад.

Сега, за ново нейно раздражение, един явно пиян скитник се измъкна от близката кръчма и се заклатушка към нея. Небръснат и с мътен поглед, човекът носеше мръсни работни дрехи и отпиваше от плоското си шише.

Скитникът застана пред Натали и размаха бутилката под носа ѝ. Вкиснатият му, вонящ на ром дъх едва не я накара да повърне.

— Хей, момиченце — завалено подвикна той, — искаш ли една глътчица?

— Остави ме на мира, нещастнико, иди си в канавката! — изсъска му в отговор Натали, като се пребори с желанието тя да се махне. — Прислужникът ми ще дойде всеки момент, а той много добре знае как да се оправя с такива като теб.

— Малко си надменна за кръчмарско момиче, а? — войнствено ѝ се нахвърли мъжът. Приблужи се още, а ухиленото му лице започна да я плаши. — Я ме целуни, хубавице, и може да ти оставя монета две.

Посегна да я сграбчи. С уплашен тих вик Натали се отдръпна. Но не можа да избяга, защото чепатите му пръсти сграбчиха ръката ѝ. Тя се забори с всички сили, заудря гърдите и ръцете му. Той изстена от болка, но не я изпусна...

Докато внезапно не бе издърпан от нея! Натали се обърна и видя същия англичанин, който я бе унижавал тази вечер, да държи нападателя ѝ за яката, високомерно намръщен.

— Махай се, мръсно псе, и остави дамата на мира! — изрева гигантът и захвърли пияницата настрани.

Мъжът се строполи на колене и застана. Отправи към нея и към англичанина гневен поглед, вдигна плоското си шише, с пъшкане се изправи и се отдалечи.

Англичанинът се обърна към Натали:

— Как сте, госпожице?

За миг, докато го гледаше, самият му ръст ѝ се стори зашеметяващ. И тя не беше ниска за жена, но този титан извисяваше глава и плещи високо над нея. Не по-малко бе въздействието на дяволски красивото му лице и на дългата, разпусната, блестяща черна коса, която отразяваше меката светлина. Неканен, споменът за пламенната му целувка я опърли като огнен език. Опита се да потисне капризните си чувства.

Без да разкрива вълнението си, нито отклика на неговата завладяваща красота, тя просто отвърна:

— Нищо ми няма, благодаря.

Той се усмихна:

— А ще ми позволите ли да ви изпратя до жилището ви?

Тя поклати глава:

— Прислужникът ми ще се появи всеки миг, за да ме откара вкъщи.

Отговорът ѝ го накара да повдигне вежди:

— Кръчмарско момиче със собствена кола и кочияш? — промърмори той недоверчиво. — Колко странно.

Тя му се усмихна накриво.

— Понякога и кръчмарските момичета могат да поднасят изненади, сър.

— Така е, могат — съгласи се той тъжно, като търкаше брадичка и това я накара да се усмихне отново. Огледа улицата в двете посоки. — Все пак настоявам да не оставате сама на тази опасна улица. А пък и този ваш... прислужник никакъв го няма; тук явно не сте в безопасност.

Като гледаше как двама моряци излизат от близкото заведение и се насочват към тях с клатушкане, на Натали ѝ се искаше да закрепци от яд. Почувства се заклещена между дявола и дълбокото синьо море.

— Госпожице? — подкани я хайманата с вбесяващо милата си усмивка. — Не сте ли съгласна, че тук не сте в безопасност?

— Това е ясно — отвърна тя, като гледаше как пианиците приближават и въздъхна дълбоко: — Добре, приемам предложението ви.

Той галантно ѝ протегна ръка и макар тя ни най-малко да не вярваше на дяволития блясък в очите му, нямаше как да не изтърпи кавалерството му, защото новите двама нахалници явно щяха да я причакат.

На ъгъла англичанинът помогна на Натали да се качи в неговата карета. Тя се почувства неловко, когато той седна до нея на кожената седалка, вместо да се настани отсреща. Помисли си да побегне, но той вече затваряше вратата и казваше нещо на кочияша; каретата тръгна.

— И сега... — промърмори той дрезгаво.

— Сега? — повтори тя объркана.

Той сложи длан върху ръката ѝ. По гръбнака ѝ пролази тръпка и тя чу как той се изкиска.

— Ти трепериш, момиче. Позволи ми да те стопля.

Следващото нещо, което Натали почувства, бяха силните му ръце, които я обгърнаха, а после горещите му устни се прилепиха върху нейните. Разгневена, тя започна да се бори, да се опитва да отмести масивното му тяло. Със същия успех би могла да се бори с каменна стена. „О, би трябвало да съобразя“ — мислеше си панически тя. Този женкар явно беше по-опасен от пияницата, който току-що я бе заговорил.

И докато устните му настойчиво се опитваха да разделят нейните, тя откри, че трябва да се бори с напора на собствените си чувства не по-малко, отколкото да се съпротивлява на този непознат! Но трябваше да му се съпротивлява — нямаше да позволи на този негодник отново да я остави да се поддаде на чувствата си тази вечер!

Райдър усети съпротивата на бардамата, но не ѝ обърна внимание — причисли я към цялостната ѝ игра. Изгаряше от желание да отведе това своенравно момиче в хотела, а след това под себе си в леглото. Мъжкото у него дойде до състояние на мъчителна готовност, докато предчувстваше замъгления ѝ поглед, стоновете на удоволствие, които се изтръгват от сладките ѝ устни, когато я изпълнеше докрай и я доведеше до екстаз...

Скоро и за голямо облекчение на Натали каретата спря. Райдър я пусна рязко и изскочи навън. Все още замаяна от дръзката му целувка, тя го видя застанал на тротоара с нахална усмивка и протегнатата ръка. Разгневена и още задъхана, тя погледна към долнопробния хотел зад гърба му в квартал, който ѝ бе известен с вертепите си, и накрая осъзна окончателното му, оскърбително намерение.

— Съвсем скоро ще е, мила моя — пошепна той с порочна усмивка.

С яростен вик Натали почти изхвърча от каретата с вдигната ръка, за да зашлеви нахалното му лице.

Вместо това усети, че ръката ѝ е сграбчена, а тялото ѝ праметнато през широкото му рамо. А пакостникът се смееше — наистина се смееше, — когато тръгна заедно с нея.

Тя пищеше и удряше гърба му, докато той я внасяше във вонящия на мухъл хотел. Но той не обръщаше никакво внимание на

съпротивата ѝ. Безвкусни мебели, скандални рисунки и провиснали тапети пробягаха пред очите ѝ докато той я носеше към стълбите. Преметнал люлеещото ѝ се тяло, той започна да се изкачва по стъпалата със спокойствие, което я удиви, после зави по тесен коридор. Тя чу щракането на ключ и изскърцването на врата. След като я затвори с трясък, той пусна Натали.

Тя се изправи на крака замаяна и нестабилна, но преди да успее дори да си поеме дъх, той я притисна към вратата с масивното си тяло, а жадните му устни отново се опитаха да разтворят нейните.

Изведнъж той рязко отстъпи и извика от болка, когато тя го ритна в слабините.

— По дяволите!

Въпреки огромната си възбуда, тя го изгледа с колеблив триумф. Но победата ѝ се оказа краткотрайна, защото той я грабна, издърпа я към себе си и я плесна силно по задника, преди да я отведе другаде. После, под ужасения и поглед, нахалникът започна да разкопчава блузата ѝ.

— Признавам, че престорената съпротива прави играта малко по-забавна, момичето ми — каза ѝ той ехидно. — Но прекалената срамежливост на такива като теб изкушава човек да те постави на коленете си и да ти покаже къде ти е мястото. А сега си свали дрехите и пъхни войнствения си задник в леглото, за да видим дали ще можеш да заслужиш монетата си.

Никога в живота си Натали Дезмънд не бе обиждана така, както я обиждаше вбесяващият я сатана, който стоеше срещу нея.

— Ти, мръсно! — изкрещя тя и го нападна с юмруци.

— По дяволите!

Като се намръщи страшно, хайманата хвана китките и я издърпа грубо към себе си. Тя трябваше да се пребори с желанието да отстъпи, когато почувства мъжката му сила и видя гнева, блеснал в очите му.

— Ти по-добре внимавай кого наричаш мръсник! — изгърмя гласът му.

— А ти — извика тя — по-добре ме пусни веднага, защото ще закрепя с всички сили!

— Знам начин да заглуша протестите ти, момиче!

— Като ме изнасилиш ли? — попита злобно тя. — Наистина ли трябва да използваш сила, за да получаваш своето от жените?

Той я блъсна встрани и се разруга, като заклати пръст към нея:

— Ако не беше жена, щях да те удуша в този миг! Никое момиче не ме е наскърбявало така — и още по-малко някоя кръчмарска курва.

— Това е може би защото не съм кръчмарска курва!

Още докато правеше прибързаното си признание, Натали осъзна грешката си. Предпазливостта ѝ обаче бе закъсняла, защото сега англичанинът присви очи и се приближи към нея заплашително.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита властно той.

— Няма значение! — извика тя отвратена, изплъзна се от него и се втурна към вратата.

Но стоманените му пръсти се сключиха около ръката ѝ и я извърнаха да види заплашителното му изражение.

— О, не, няма да го направиш! Няма да излезеш от тази стая, докато не ми обясниш онова, което току-що каза. За бога, ако си ме измамила...

Тя кипна и го отблъсна:

— Какво искаш да кажеш — ако съм те измамила? Правя всичко по силите си, за да се отърва от омразното ти присъствие — и ти си този, който непрекъснато ми се нахвърля!

Той неочаквано се усмихна. И въпреки това в гласа му имаше стоманена нотка:

— Повтарям, жено, няма да ходиш никъде, докато не ми кажеш коя си ти наистина.

Тя изфуча яростно и решително тръгна към вратата. Мъжът я спря без всякакво усилие, като ѝ препречи пътя.

— Добре! — извика тя. — За бога, ти си най-вбесяващият сатана когото съм срещала!

Натали измъкна няколко фуркета от фризура си смъкна червената перука и безцеремонно я тръсна на близкия стол.

Челюстта на райдър увисна.

— Боже мой! — възкликна той, като гледаше невярващо пицната ѝ ореховокафява коса, която се разстла върху раменете ѝ. — Кажи ми коя си ти наистина! Веднага!

Тя го изгледа мрачно:

— Ако ти кажа истината, с това ще поставя живота на някого в опасност...

— Да, но *твоят* живот ще бъде поставен в опасност, ако не започнеш да говориш.

Тя скръцна със зъби все така непокорна.

— *Веднага*, за бога, или ще...

— Казвам се Натали Дезмънд — процеди тя.

— Продължавай.

Отправи му още един поглед, изпълнен с омраза, той посегна към нея с ужасяващо намерение.

— Добре де! — почти изкрещя тя. — Вече знаеш, че не съм бар дама. Двете с леля ми, Лав Дезмънд, управлявахме текстилна фабрика тук, в Чарлстън.

Райдър я погледа за малко с неразбиране, после щракна с пръсти.

— Че аз съм чувал за вас! Говориш за фабриката на Уентуърт стрийт.

— Да.

— От благородно потекло ли си?

— Така е.

— Тогава защо, за бога, се маскираш като курва и работиш в кръчма?

— Това е много дълга история — махна с ръка тя.

— Цялата нощ е пред нас.

— Искрено се надявам да не е така!

Той скръсти ръце на широкия си гръден кош и се облегна на вратата. Натали осъзна с огромно разочарование, че няма да може да мине покрай него, преди да му е казала истината, затова сподави възржението си и започна мрачно:

— Преди шест години дойдох в Америка с леля си. Синът на леля Лав, братовчед ми Родни, вече се бе опитал да организира работата в току-що основаната текстилна фабрика тук, в Чарлстън. Само че не бе постигнал успех, като се има предвид склонността му към... прахосничество.

— Аха — замислено кимна Райдър. — Продължавай.

— Леля Лав и аз дойдохме, за да помогнем на Родни, но в края на краищата ние започнахме да ръководим фабриката. Трябваше да преодолеем много препятствия — не на последно място беше фактът, че сме жени, които се опитват да успеят в един свят на мъжете.

— Това е огромна бариера — съгласи се той.

— Сблъскахме се с жестоката конкуренция на по-евтините английски платове — до момента, когато Американският конгрес не прие преди пет години закон, с който се налагаха високи импортни мита за английския памук. Тогава за фабриката ни настанаха по-добри времена... до неотдавна.

— До неотдавна? — Райдър се усмихна скептично. — Моля ти се, не ме дръж в такова напрежение.

Като го изгледа пак накриво, тя продължи:

— Леля Лав и аз имахме доста плодотворни връзки с търговците от Кинг стрийт, на които продавахме плата си. Установихме делови връзки още с Бостън и Ню Йорк. Всичко това се промени преди около девет месеца, когато пазарът тук се наводни с по-евтин английски плат — явно внасян от контрабандисти, които заобикалят пристанищните власти и митата. В резултат от това повечето ни клиенти престанаха да купуват от нас.

Райдър се намръщи:

— Но какво общо има всичко това с твоето представяне като бар дама в кръчмата?

— Тъкмо стигах до това. Както виждаш, единствената надежда за леля Лав и за мене беше да открием кой точно внася контрабандно платове в Чарлстън. Местната митническа управа не ни помагаше особено. Тогава преди десет дена, като се върнах вкъщи, открих бележка от леля си. Съобщаваше ми, че за спасяването на фабриката е нужно да се действа решително затова решила да мине в нелегалност и да открие контрабандистите.

— Знаеш ли в какво точно се изразява „минаването в нелегалност“ за нея? — попита той.

— Не! — гневно извика Натали. — Знам единствено, че този ден тя изчезна и аз повече не я видях.

— Ясно — кимна Райдър. — И започна да работиш в кръчмата.

— Защото е близо до пристанището и се посещава непрекъснато от много моряци. Искях да се опитам да науча нещо за контрабандата или за леля си Лав — тя завърши с оскърбено изражение. — И всъщност тази вечер бях започнала много интересен разговор с истински контрабандисти, когато ти прелетя през заведението и съсипа всичко!

— Говориш за брадатия ирландец, на чиито колене седеше? —
напрегнато попита той.

— За него!

— Той е контрабандист, така ли?

— Съвсем определено.

— Доста интересни врели-некипели — усмихна се Райдър.

— Не си прав.

Той дълго я гледа скептично, после въздъхна:

— Според мен историята ти е прекалено ексцентрична, за да
бъде вярна. От друга страна, успя да загубиш източно лондонския си
акцент с удивителна бързина.

Натали се усмихна стеснително и осъзна, че е преминала към
нормалния си говор пред него:

— Нали ти казах: не съм кръчмарска курва.

— Така е, не си — сега той се усмихна тъжно и потри челюстта
си. — Сигурно доста съм ти объркал работата тая вечер, а?

— Това е сигурно.

Той ѝ отправи укоризнен поглед:

— А хрумвало ли ти е, че ти пък може да си подредила *мене*?

— Какво за тебе? — ядосано размаха ръце тя. — Направих
всичко по силите си, за да те избегна! Как бих могла аз да ти причиня
нещо?

— Ти се преструваше на бар дама?

— Е, и какво?

— Известно е, че бардамите нямат кой знае какви скрупули.

— Така е.

— И ми се подиграваше доста безмилостно — продължи той.

— Заслужаваше си го.

Той потисна усмивката си и каза провлачено:

— И затова аз се обзаложих с приятелите си, че ще те обладая до
сутринта.

— Направил си *какво*? — извика тя.

— Сега ти си виновна...

— Защо пък аз да съм виновна?

— Защото, ако не се беше преструвала на бар дама, никога не
бих се обзаложил.

Тя се ококори:

— О, за бога! Това е просто смешно! Не можеш да обвиняваш мен за собствените си погрешни и срамни представи за моя морал.

— Но аз те обвинявам — той я изглежда многозначително. — Трябва да знаеш, че аз никога не губя облозите, Натали.

Тя го изглежда презрително.

Той се приближи, хвана брадичката ѝ и вдигна бунтовното ѝ лице към своето. Очите му светеха лукаво:

— И какво предлагаш да направим за това, мила моя?

Погледът ѝ му казваше да върви по дяволите. И тя точно това *мислеше*.

3

Райдър се ухили на привлекателната кавгаджийка, която му беше поднесла толкова изненади тая вечер. Никога през двайсет и осемте си години не бе срещал жена, която да представлява такава любопитна загадка. Мислеше си че сега му е по-забавно с нея, след като знае, че тя е дама, представяща се за уличница, отколкото когато я мислеше за кръчмарско момиче със съмнителен морал, което е решило да позира пред него.

— Добре, Натали, какво предлагаш да направим? — повтори той.

— *Ние* няма да правим нищо! — отвърна тя язвително. — Аз си отивам вкъщи и там ще се моля повече да нямам нещастieto да те срещам.

Той ѝ хвана ръката:

— Да не бъдем така прибързани, любима.

— Не съм ти любима. И ми пусни ръката.

— Ще го направя, но само ако ми обещаеш да ме изслушаш.

— О, за бога!

Пусна ръката ѝ и сбърчи вежди замислено:

— А мислила ли си, че аз бих могъл да ти помогна? Може би ще успеем да измислим нещо, от което и двамата да имаме полза.

— Нямам нужда от помощта ти, нито от полза за двамата — настоя тя.

— Дали е така? — възрази той. — На мен не ми се стори да е така преди един час пред кръчмата.

— Единствената причина да се намирам в опасност пред кръчмата е, че прислужникът ми се беше забавил някъде.

— И какво ще направиш следващия път, когато той не устои на думата си? Хрумвало ли ти е, че е и опасно, и безразсъдно смело благородничка като теб да посещава кръчмите около пристанището?

— Да, опасно е — отвърна злобно тя. — Така лесно е човек да попадне на хаймана като теб.

Той отметна глава и се изсмя. Все пак тонът му бе сериозен, когато подхвърли:

— Може би ще имам желание да ти помогна да откриеш леля си.

— Ти? — усмихна се подигравателно тя.

През лицето му мина тъмна сянка:

— Трябва да знаеш, аз не съм без възможности, Натали, а не съм лишен и от чувство за чест.

Тя с презрение погледна пръстена му със златен герб:

— Ох, да — лорд Нюбъри.

— В Англия ми казват така — предпазливо призна той.

— На мене ми приличаш повече на лорда на разврата.

— Несъмнено и така са ме наричали — съгласи се усмихнат той.

Тя сви длани на хълбоците си и го изгледа мрачно:

— Е, не искам — и не се нуждая — от помощта ти, лорд Нюбъри.

Той повдигна вежда:

— Сигурна ли си, че трябва толкова да бързаш, Натали? При положение, че леля ти може в този момент да се намира в ръцете на същите контрабандисти, които търсите? При положение, че сигурността ѝ — дори животът ѝ — може да са в опасност?

Натали скръцна със зъби от притеснение и нерешителност:

— И мислиш, че ти си човекът, който може да се справи с тези негодници?

— Приятелите ми ще помогнат — сви рамене той.

— Тези безделници?

В очите му проблесна гняв:

— Всички тези безделници, както ги нарече, умеят да си служат съвършено със сабята и са се отличили в Наполеоновите войни. Освен това подобна лудория ще им допадне.

Тя възмутено изсумтя:

— Лудория! Сега разбирам, че точно така се отнасяш към целия случай.

В смеха му не пролича никакво смущение:

— Още от първия миг, когато те зърнах, милейди.

— А ти самият, лорд Хаймана? — продължи тя, напрегнато. — Ти също ли си готов да се биеш заради мен.

Той отново сви рамене изискано:

— Бил съм се заедно с Уелингтън при Ватерло. Бих окачествил рапирата си като добре запозната с боя.

— Сигурно е така — сухо отвърна Натали.

Райдър сдържа усмивката си и попита:

— Искаш ли помощна ми или не?

— Спомена, че можем да измислим нещо, от което и двамата да имаме полза — предпазливо отвърна тя.

— Да.

— Какво точно ще искаш от мен в замяна?

Очите му светнаха дяволито:

— Какво ще кажеш за добродетелта ти?

— В никакъв случай!

Той въздъхна:

— За съжаление, и аз си мислех, че ще кажеш това. Тогава предлагам, че ще трябва да се задоволя с по-малката награда...

— И каква е тя?

Той ѝ намигна тържествено:

— Сутринта искам да се престориш пред приятелите ми, че съм успял да спя с теб.

Натали бе отвратена:

— *Какво?* Боже как ти дойде наум! Искаш не само да се престоря на курва, но и да лъжа пред приятелите ти!

— Не е задължително да лъжеш. Просто се престори, че си... че си влюбена в мен.

— Но защо?

— Защо? — той ѝ се усмихна ослепително: — За да спечеля облозите, разбира се.

Тя зяпна:

— Ти си толкова жалък!

— Така е наистина — той не спираше да се смее.

— И ще измамиш приятелите си само за да спечелиш.

— И те биха ми погодили същия номер.

— Но правилно ли е да крадеш от приятелите си, да ги мамиш?

— Те се отнесоха доста жестоко с мен тази вечер. Казаха ми, че никога няма да мога да те притежавам.

— Имали са право — сопна се тя.

Той поглади брадичка и се пребори със смеха си:

— Е, мисля, че трябва да им се даде един урок.

Натали изгледа невярващо подлия злосторник, после тръсна глава:

— О, защо ли дори слушам тези низости? Никога не бих ти се доверила. Ти си напълно безскрупулен.

Нещо опасно блесна в очите му. Цинизмът отлетя и бе заместен от гняв и стоманена решителност. Пресегна се и сграбчи ръката ѝ:

— Натали, аз може и да съм развратник в твоите очи, но съм човек на думата си. И ти обещавам, че ако ми помогнеш да се измъкна от тази неприятност, аз ще ти съдействам да откриеш леля си.

Като го гледаше как се извисява над нея и се мръщи застрашително, тя се изкуши — кой знае защо — да му повярва.

— И наистина ли би пожелал да ми помогнеш?

— Да — той се изсмя сухо. — Освен това, Натали, ти ми приличаш на девойка, която има голяма нужда от помощ.

Това не беше лъжа, тя трябваше да го признае, макар че самодоволното му държание все още я дразнеше.

— А ти ще се съ согласиш да не разкриваш пред приятелите си — или пред когото и да е — коя съм аз наистина и защо се правя на бар дама в кръчмата.

— Мила моя — съдържано започна той, — как мога да се надявам да спечеля облозите, ако кажа на приятелите си истината?

Натали не можа да не се засмее:

— Сигурно си прав — после прехапа устни. — Тогава, ако наистина си човек на думата си, ще ми го докажеш ли, като ме отведеш къщи? Веднага.

— А ти ще дойдеш ли с мен рано сутринта, за да ми помогнеш да докажа на приятелите си, че сме любовници?

Тя се поколеба, после въздъхна дълбоко:

— Е добре. Сигурно съм луда, но в момента съм толкова уморена и притеснена, че не ми се спори с хора като теб.

— Чудесно — той пристъпи към нея.

Но тя вдигна ръка:

— Ако ме предадеш обаче след това и изчезнеш, прели да си изпълнил своята част от сделката — обещавам ти, че ще те накарам да съжбяляваш за деня, в които си се родил.

Без да се смути, той поглади дантелата на рамото ѝ и каза провлачено:

— Възможно е ти да оплакваш деня, когато се срещнахме, любима, защото — вярваш или не — ще ти е много трудно да се отървеш от мен.

Тя се покашля възмутено.

А той се обърна да вземе перуката ѝ от близкия стол:

— Не забравяй маскировката си, моля те. Трябва да се измъкнем от задната врата, за да не събудим собственичката. Приятелите ми ще дойдат тук за закуска малко след разсъмване и аз не искам госпожа Грийнтрий да ни издаде, като им каже, че не сме прекарали тук цялата нощ.

Натали вдигна вежди, но си сложи перуката и тръгна към вратата.

Той я хвана за ръката:

— А няма ли да заздравим сделката си с целувка?

— Защо не идеш да целунеш някоя усойница?

4

Само след няколко минути Натали, седнала в каретата със спуснати перденца редом до Райдър, се чудеше в каква ли каша се бе забъркала. От една страна, беше благодарна на англичанина, че ѝ се бе притекъл на помощ пред кръчмата; от друга — изпитваше силно притеснение заради сделката, която двамата бяха сключили.

Наистина, каза на Райдър Ремингтън коя е тя всъщност и с какво се занимава, защото това ѝ се струваше единственият начин този похотлив и арогантен хаймана да не я изнасили. А твърде вероятно беше в търсенето на опасните контрабандисти и в откриването на навярно отвлечената ѝ леля Лав да ѝ е нужна мъжка помощ. Но тя все още не беше сигурна, че би могла да му довери подробностите за сегашната си мисия. Всъщност недоверие предизвикваха и собствените ѝ чувства към него. Първата му нагла целувка бе събудила у нея копнежи, на които не биваше да дава воля, не биваше дори да ги признава. А най-много се боеше от собствената си емоционална реакция на дяволския му подход...

Защото той явно беше безнадежден женкар, твърде подобен на безпътните мъже от семейството на Натали — братовчед ѝ Родни, дори собственият ѝ баща. През живота си Натали бе станала свидетелка на безкрайни унижения и мъки на всички жени в семейството си, включително и на леля ѝ Лав, които се дължаха на прекомерната склонност към разпуснат живот у мъжете Дезмънд. Затова Натали отдавна бе решила да изживее живота си сама. За омъжване изобщо не мислеше, защото не смяташе да се присъедини към трагичните редици на жените от рода Дезмънд и да попадне в капана на брак без любов, който само би донесъл нещастие на нея и децата ѝ. Също така неприемлива, разбира се, беше и мисълта за скандал, за евтино любовно приключение — и положително никога с развратен мръсник като Райдър Ремингтън! Освен това, на двайсет и две години, Натали прекалено много ценеше независимостта си и ѝ бе приятно да ръководи фабриката заедно с леля си Лав. Сега ѝ се искаше само да

успее да я намери, да върне нещата в нормалното им русло, преди собствените ѝ безразсъдни, отчаяни действия да я докарат до разорение в ръцете на някой мошеник — например като хайманата, който така самоуверено седеше до нея в този момент.

А през това време Райдър мислеше за интересните мигове, които бе прекарал с нея тази вечер. Когато минаха покрай улична лампа и през прозореца проникна малко светлина, той погледна профила на прекрасното ѝ лице. Как не беше забелязал веднага, че гладкото ѝ чело, изящният нос и изисканите скули свидетелстват за добър произход и добро възпитание? Обърна специално внимание на бръчиците от притеснение около устата и очите ѝ, на волево издадената ѝ изящна брадичка.

Чувстваше се омагьосан от тази праволинейна, смела англичанка, която можеше да сменя ролята на благородничка и на уличница с такава лекота. Джентълменът у него искаше да ѝ помогне, но хайманата — повече от всичко останало — искаше да я притежава! Беше я наблюдавал да се преструва на кокетка тази вечер — жадуваше тя да подхване наистина тази игра с него. Беше изумен, че може да се показва така свободна пред останалите, а с него да се държи строго и високомерно, ако ѝ поискаше същото. Как би се радвал да я докара до екстаза на това, което тя смята за свое поражение! Толкова ли грешно би било да подмени високомерната осанка и тревожното мръщене с усмивката на плътското удоволствие?

Натали Дезмънд беше умна, лукава и несъмнено своенравна. Но най-вече беше дяволски прелестна. Порядъчното ѝ, високомерно държание само я правеше по-предизвикателна и още по-привлекателна. Страстта отново го облада, когато си спомни усещането за топлите ѝ, меки устни върху своите, нежната закръгленост на гърдите ѝ, стона ѝ на изненада и желание. Под съдържаната външност положително се криеше страстна натура и това го накара да се зачуди колко ли добродетелна бе всъщност тази избухлива жена.

Тя, естествено, щеше да спечели от споразумението им и от неговата защита. Ако я оставеше да действа на своя глава, скоро щеше да загази сериозно...

Кочияшът спря пред красива голяма къща в горната част на Чърч стрийт. Двуетажната постройка от червени тухли в чарлстънски стил

беше обърната странично към улицата. Райдър одобрително огледа редиците прозорци с кепенци на двата етажа, после издигнатия остър покрив над тях. Отляво покрай къщата имаше двойна алея, която се спускаше отвесно към улицата. Верандата бе отделена от улицата с изцяло оформен покрит вход, а върху колоните и бе поставен елегантен фриз. В горната част на откритата веранда висяха цветни саксии, около вратата за карети и оградата на двора се виеха декоративни орлови нокти.

Видът на този уютен дом го накара да изпита познати чувства. Елегантната къща олицетворяваше света на социалните контакти и отговорността, на които той отдавна бе обърнал гръб.

— Тук ли живееш наистина? — попита той.

— Да, заедно с братовчед си Родни и прислужника си Самюъл — въздъхна тежко. — А допреди седмица тук живееше и леля ми.

— Ще я намерим, любима.

Натали сви рамене с намерение да му каже отново, че не му е любима, после потисна прибързания си импулс, като си припомни, че помощта на този хаймана сигурно ще и е нужна. Той изскочи навън и ѝ подаде ръка и тя му разреши да я изпрати до покрития вход. През пълната тъмнина едва се процеждаше слабата, далечна светлина на уличната лампа. Чарлстънската нощ, с присъщото и звездно небе, с упоителния влажен въздух, ясминов аромат и песен на щурци, се стелеше около тях.

Щом стигнаха входа, лорд Нюбъри остана в тъмнина.

— Утре ще дойда преди зазоряване. Ще закусим с приятелите ми и ще приберем облозите.

— Добре — предпазливо отвърна тя.

Той я погледна внимателно:

— Съветвам те да не се обличаш прекалено елегантно. Всъщност, колкото по-раздърпана успееш да се докараш, толкова по-добре. В края на краищата, искаме да създадем впечатлението, че...

— Няма нужда да обясняваш повече! — строго го прекъсна тя. — А аз приемам, че след тази среща с приятелите ти ще ми помогнеш да намеря леля си, нали.

— Точно така.

— Лека нощ тогава.

В един миг той застана точно между нея и вратата — явно имаше други планове.

— Какво има още? — попита тя раздражено.

— Е, има — той се приближи към нея и обясни дрезгаво. — Трябва да получа и една целувка, нали?

— Какво? — извика тя и го блъсна към стената. — Какво, развратнико? Вече не си ли позволи да си откраднеш няколко?

— Но то не беше същото.

— Кажи ми, моля ти се — защо не?

— Защото аз целунах теб — със страхотна съпротива от твоя страна, мога да добавя. Честно казано, никога не бих могъл да убедя приятелите си, че си прекарала нощта с мен, ако първо не ме целунеш... с желание.

— Това е абсурдно!

— Никога не бих могъл да се усмихна достатъчно самодоволно — добави той, захилен вбесяващо.

— Че ти цялата вечер го правиш с голям успех.

— Хайде, любима — подкани я той. — Помогни ми утре да имам доволен блясък в очите.

— Сега пък си решил да добавиш блясък в погледа си, така ли?

— А пък ти искаш да откриеш леля си, нали?

Натали ядосана изстена:

— А ти, сър, трябва да бъдеш изобличен като нахалник.

— Признавам вината си, милейди — той я дръпна към себе си и приближи лице до нейното.

Тя го гледаше мрачно. Той чакаше усмихнат. Тогава и тя се усмихна, после рязко заби тока на обувката си в крака му.

— Проклетие и по дяволите, жено! — Той се отдръпна и се намръщи. — Ти си направо смъртоносна.

— О, спести ми оплакванията си! — отсече тя. Не те настъпих чак толкова силно. Освен това, ти сам си си виновен.

— Госпожице, смятам да ти дам онова, което си търсиш!

Изглеждаше, че Натали, пред собствената си къща и на своя територия, щеше да бъде отново изиграна и тя закачливо килна глава и отвърна:

— Няма да го направиш, щом искаш да участвам в малкия ти експеримент утре сутринта.

Реакцията му всъщност бе комична — мина през гняв и учудване, стигна до израз на несигурност и накрая на пресметлива, ласкателна усмивка:

— А какво да направя за блясъка в очите си?

Натали му се изсмя:

— Намери си го като всички от твоята порода — с някое долнопробно същество, което ти хване окото.

Отговорът му обаче бе безупречен:

— Но ти си долнопробното същество, което ми е хванало окото.

В следващия миг ръката ѝ едва не го зашлеви, но той успя да я хване навреме.

— Зло момиче! Тогава ще го направя!

— А пък аз цяла нощ ще плача върху възглавницата си!

— Ох, по дяволите! — изруга той.

Райдър се обърна и бързо тръгна по алеята, но зад гърба си чу тихия смях на Натали тъкмо преди да изскърца вратата. Ужасна жена, да върви по дяволите! Чувстваше се смутен и объркан, но — въпреки всичко — подлудяващо заинтригуван.

Натали мина през колоните на верандата и наближи вътрешния вход към къщата. Отвори вратата, влезе и я затвори. В голямото антре всичко изглеждаше нормално. Стенните свещници от двете страни осветяваха меката розова персийска пътека, резбованите махагонови маси, плетените тръстикови пейки. Влезе още по-навътре и въздъхна, като видя отражението си в голямото позлатено имперско огледало с надвесения златен орел. Яростната лъскава птица, изглежда, не одобряваше сегашния ѝ раздърпан вид и Натали можеше единствено да се съгласи с нея. Боже мой, тя наистина не изглеждаше добре в евтините дрехи, с изтощеното от битките ѝ с англичанина лице.

И все пак не бе ли успяла добре да му отвърне един-два пъти? Споменът я накара да се усмихне.

Като остави засега настрани оценката на целия скандален сблъсък, тя продължи по коридора, по навик свали перуката и я скри на една от горните полици, където имаше саксия с висяща папрат. Докато пригладяваше косата си, забеляза едно пожълтяло листо на прекрасното растение и се намръщи. Утре не трябваше да забравя да полее всички саксии на леля Лав. Беше отлагала непрекъснато тази

работа, защото си мислеше — ако поеме задълженията на леля си, с това напълно ще признае, че я е загубила.

Трябваше, освен това да проветри стаята ѝ, за да е готова за завръщането ѝ, каза си решително Натали. Двете нямаха нито един роб — въобще не одобряваха институцията, пустила толкова дълбоки корени в американския Юг. Прислугата им се състоеше от една вдовица германка, която идваше два пъти седмично, за да изпере и да почисти по-основно, и от Самюъл, свободен цветнокож, когото използваша като кочияш, градинар и момче за всичко.

Къде, по дяволите, беше той?

Намръщена загрижено, Натали се въртеше из хола. Погледът ѝ се закова върху портрета на леля Лав в отсрещния ъгъл, над гланцираното бюро. Беше работа на Самюъл Море, който бе минал през Чарлстън преди две години — яркият портрет разкриваше вдовица с радостни очи и приятно, ъглесто лице, с изпъстрена със сребърни нишки коса, прибрана в кок, и щастлива усмивка върху пълните устни. Изражението на Натали стана тъжно. Леля Лав може би беше ексцентрична и неуравновесена жена, но за нея бе като втора майка. Само четиринайсетгодишна, Натали бе изоставена от собствената си майка францужойка — своенравната матрона бе напуснала семейството си и се бе върнала в Париж, когато Англия и по-голямата част от Европа се бяха вдигнали срещу тиранина Наполеон. Доколкото бе известна Натали, Дезире Дезмънд до ден-днешен живееше в Париж.

Само да знаеше къде се намира леля ѝ!

Натали излезе от стаята и продължи да търси Самюъл. Не ѝ се наложи да ходи много. На входа на столовата изстена от гледката, която видя, и сбърчи нос от неприятния мирис на дим от пури и на бренди.

Самюъл и Родни се бяха разположили от двете страни на маса от времето на кралица Ан. И двамата хъркаха опрели глави на скръстените си ръце. Натали си помисли колко чорлава и сива изглежда косата на Самюъл в сравнение с русата и къдрава коса на Родни. Работните дрехи на Самюъл бяха изцапани, а по кадифения костюм на Родни имаше следи от храна и бренди. По масата бяха разхвърляни колоди карти, мръсни чаши и преобърнатата, явно празна бутилка, от която се бе стекла малка локва. Натали прехапа устни,

когато видя няколкото фаса от пури в една от любимите дървени купи на леля Лав и наскоро прогореното място в махагона.

Проклетият Родни! Като че ли не стигаше дето бе пропилял своя живот в пиене и хазарт, а сега трябваше да покварява и Самюъл. Прислужникът се държеше съвсем прилично, освен в редките случаи, когато Родни го подлъгваше да се напие. Чудеше се откъде ли братовчед ѝ е намерил пари за брендите — знаеше, че до пристигането на месечната му издръжка има още една-две седмици.

С внезапно подозрение Натали отиде до библиотеката, отвори шкафчетата и облекчено въздъхна, когато видя, че сребърните съдове са на мястото си. Озадачено се върна до масата и отново огледа жалкия си братовчед. Навярно не трябваше да го съди така строго, навярно не бе виновен единствено той, а беше такъв по някаква жестока приумица на съдбата — същият като останалите пройдохи от семейство Дезмънд. И откровено казано, не беше пропилял изцяло живота си.

Тази къща бе купена с наследството на Родни, а това важеше още повече за фабриката, макар че и двете се намираха в твърде окаяно състояние, когато Натали и Лав пристигнаха в Америка. Въпреки това те живееха в дома на Родни и работеха във фабриката на Родни. Братовчед ѝ носеше доста мила, макар и загубена душа. Въпреки че изпиваше или проиграваше на комар всяко пени от малката издръжка, останала му от наследството, само на два пъти се бе отчайвал така, че да му се наложи да продава сребърните изделия.

Но въпросът оставаше — откъде бе взел брендите? Натали отиде до братовчед си и го побутна внимателно:

— Родни, моля ти се, събуди се!

Тя го смушка по-рязко и той се помести и примигна към нея с налети с кръв сини очи. Макар да беше само дваисет и седем годишен, кожата му бе на петна и покрита с изпъкнали венички, а малката му уста бе оградена от масивни челюсти. В сегашното си състояние Родни, изглежда, не забелязваше странното облекло на Натали. Тя с усмивка си помисли, че може би е добре, дето замаяният ѝ братовчед е неспособен да види подробностите, свързани със сегашната ѝ дръзка мисия.

— О, Натали, мила — изломоти той. — Колко хубаво е да те видя.

Натали се обърна, когато алкохолният му дъх я лъхна:

— Виждам, че отново си започнал да се наливаш.

— Съжалявам, мила — смотолеви той и махна неопределено с ръка. После разтри чело и хлъцна. — Ужасно ме боли главата.

— Това не ме учудва — възмутено забеляза тя.

— Чула ли си нещо за мама?

— Нищичко. Надявах се ти да ми кажеш за нея.

Той поклати глава нещастно:

— Трябва да уведомим... — помъчи се за миг да намери нишката на мисълта си, после я погледна безпомощно: — Кого трябва да уведомим?

— Полицията. Вече е направено. Поръчано е и на градската стража да я търси.

— А, добре — прозя се той. — Бих искал да знам къде е отишла. Това никак не е в нейния стил, нали? — Главата му пак се отпусна на ръцете.

Натали отново го разтърси:

— Родни!

— Да, мила? — измърмори той.

— Защо трябва да напиваш Самюъл? Бяхме се уговорили да ме доведе вкъщи тази вечер, но той изобщо не дойде.

Родни вдигна глава и с мъка фокусира погледа си върху нея:

— Какво каза?

— Казах — трябваше ли да напиваш Самюъл?

Воднистите очи на Родни оставаха все така мътни:

— Но, братовчедке, тъкмо Самюъл донесе брендито вкъщи.

Родни отново сложи глава върху ръцете си и захърка, а обърканата Натали отиде до другия край на масата и разтърси прислужника си:

— Самюъл.

Той вдигна глава със също така мътни тъмни очи:

— Да, госпожице — измърмори и потри прошарената си глава.

— Къде беше тази вечер? Защо те нямаше на уговореното място?

— Вас ви нямаше, госпожице — проломоти той.

— Там бях, разбира се!

Той поклати глава:

— Отидох, но вас ви нямаше.

— Тогава трябва да си дошъл не навреме, защото не се появи, когато излязох от кръчмата.

Той сподави прозявката си, отпусна глава и отново се приготви да спи:

— Съжалявам, госпожице. Нямахте ви.

Търпението ѝ започна да се изчерпва и тя извика:

— Самюъл!

— Да, госпожице? — замаяният прислужник дори не вдигна глава.

— Откъде взе брендито?

Той замълча за миг, после смънка:

— Зарове.

— Искаш да кажеш, че си спечелил брендито в игра на зарове?

Отговорът беше само шумно хъркане.

Като въздъхна притеснено, Натали загаси лампите на долния етаж, запали си една свещ и тръгна нагоре. Главоболието ѝ отново се появи с още по-голяма сила. И Самюъл, и Родни не ставаха за нищо — поне тази вечер. Сега тя изпитваше отчаяна нужда от няколко часа сън, преди нахалникът да се яви отново и да я отведе при приятелите си, които смяташе да измами. О, какво бе направила? Дали наистина бе решила да си сътрудничи с дявола?

Определено бе тръгнала по опасен път, като се бе свързала с човек, който имаше твърде малко скрупули, ако изобщо ги имаше. Проклети да са и очите му, които изглеждаха така привлекателни и очарователни въпреки всичко! Господи, как бе могла да му отвърне по този скандален начин, пък макар и само за секунда, когато бе загубила контрол върху себе си?

Като благочестива жена, която се бе обрекла на самотен живот, тя явно си играеше с надвисналата над моминството ѝ опасност. Дали щеше да открие леля Лав единствено с цената на собствената си душа? Наистина се боеше, че у нея има нещо предателско — без съмнение от безразсъдната френска кръв, — което се радваше на всекидневния ѝ маскарад в кръчмата; игра, която ставаше още по-опасна с появата на хайманата днес.

От тези терзания слепоочията на Натали запулсираха още по-силно, но тя се закле вътрешно да се стегне, да контролира по-добре

всичките си инстинкти, така че трезвата ѝ праведна половина да надделее.

Като мина покрай стаята на леля си, тя прехапа устни и се опита да възвърне храбростта си. Наистина, имаше ли друг избор, освен да продължи с маскарада и да се опре на помощта на хайманата? Боеше се от непознатия противник, който би могъл да навреди на леля ѝ, боеше се и от Райдър Ремингтън, но най-много се страхуваше от себе си.

В хотела на Ропърс али Райдър седеше на леглото в тъмнината гол, само с чаршаф, праметнат през кръста. Трябваше да остане тук цялата нощ, защото, ако се върнеше вкъщи, трябваше да разкрие играта пред приятелите си.

Бледа лунна светлина струеше от прозореца зад него. Оттам полъхваше и ветреца с мирис на риба и смет, който издуваше прояденото от молци перде и раздвижваше сенките върху мизерната мебелировка на стаята — издран гардероб и провиснало легло. По вратата бавно се изкачваше голяма хлебарка, а в ъгъла мишка гризеше нещо.

Райдър отпиваше от виното си и слушаше шумните крясъци от улицата, където се караха моряк и проститутка. Двамата с пиянски гласове спореха за цената на една нощ, прекарана заедно. Препирнята завърши с радостен вик от страна на уличницата; Райдър чу смеха им, а после и отдалечаващите се в нощта стъпки.

Не че нощта някога би могла да е тиха в този квартал с лоша слава така близо до пристанището. Дори малките часове бяха изпълнени с шум — пазачи правеха обиколките си и вдигаха заспалите по входовете пияници; моряци се препираха шумно на излизане от кръчмите. Към зазоряване започваха да дрънчат каруците с цистерни вода, общински работници тропаха, докато загасваха лампите, боклукчията започваше обиколките си и прибираше помията и боклука. Но никой от тези звуци не можеше да запълни неочакваната празнота, която Райдър усещаше в момента, нито мъчителното чувство за сексуална неудовлетвореност — мъчение, на което така ловко го бе подложила малката палавница.

Райдър обикновено не страдаше заради жена, а моментите, в които оставаше сам като сега и мислеше за бъркотията в живота си бяха редки. Евтината стая, в която сега си почиваше, всъщност не бе по-разхвърляна от претрупаното жилище на Куийн стрийт, което споделяше с четиримата си сънародници. Замисли се за по-комфортните си дни в Лондон, където спеше в махагоново ложе с четирипластов дюшек, в най-фино избродирани чаршафи и копринени пискюли; когато пиеше най-скъпите вина и ядеше най-изисканите ястия; когато играеше хазарт в клуба си на Сейнт Джеймс стрийт, разхождаше породистото си куче по Ротън роу в Хайд парк и докосваше шапката си, щом срещнеше лекомислени млади дебютантки, които изпълваше едновременно с чувство на възхищение и страх.

Разбира се, той далеч не изгаряше от желание да се върне в Англия при горчивите спомени, които свързваше с нея. Ценеше свободата в чужбина, макар — в самотни мигове като този — да трябваше да признае, че в този самоцелен живот на удоволствията се чувстваше някак празен.

Зачуди се защо бе предпочел да прекара тези дълги, тъмни часове сам, при положение че кратка разходка до прочутия бордей Беър наблизо би му осигурила готово на всичко момиче, с което би могъл да се търкаля по неравния дюшек до сутринта. Беше се заклел пред Натали Дезмънд, че ще направи точно това, а после бе отишъл в стаята си сам, без женска компания.

Защо? Пръстите му стиснаха столчето на чашата. Защото никоя проститутка не можеше да му помогне да преодолее болката, която го измъчваше сега. Защото, откакто бе видял прекрасната Натали Дезмънд, бе обладан от мисълта да притежава тъкмо нея. Влудяващата го палавница му бе хвърлила ръкавицата — нещо повече, запратила я бе в лицето му — и сега се чувстваше длъжен да покори *нея*, преди да се насочи към следващото си завоевание.

Изведнъж се усмихна. Каква загадка беше тя? Истинска благородничка с достатъчно смел дух, че да се заеме с ръководството на текстилна фабрика или високомерна дама с достатъчно дързост, че да се престори на кръчмарска бар дама, за да открие изчезналата си леля.

Дали би била също така изобретателна и смела в леглото? Той се усмихна с радостно предчувствие от самата мисъл. Копнееше да смъкне фасадата и да открие същността ѝ — дали отдолу се криеше светица или грешница? Макар да му беше дала убедително обяснение за скандалния си маскарад, обстоятелствата, при които се бяха срещнали, безспорно даваха храна за съмнения относно скрупулите ѝ. Тя наистина можеше да се защити като дама, когато се наложеше, но из кръчмата се бе движила като истинска курва. Дори сега споменът за вълнуващия спектакъл изпрати нова вълна от възбуда през тялото му, накара го да се надява на бъдещи големи страстни контакти между двамата.

От друга страна, Райдър съзнаваше, че в обвързването с тази жена се крие и опасност, макар да не се боеше от контрабандистите, които щяха да преследват заедно. Докато копнееше да въввлече уравновесената Натали в своя свят на чувственост без задръжки, нейната порядъчност спокойно би могла да го насочи в съвсем друга посока. Спомни си как я бе оставил в подредения, богат дом на Чърч стрийт. Макар да беше ексцентричка, Натали Дезмънд бе и представителка на благовъзпитаното общество, което Райдър отдавна бе изоставил. Беше заменил луксозния и изискан живот с живота на беглеца и безпътника в чужбина.

Беше ли останала някаква частица от душата на този англичанин у него, която можеше да се спаси, без заобикалки се запита той. Или хайманата го бе изместил напълно?

Колкото и да го привличаше Натали Дезмънд, някакъв инстинкт у него го предупреждаваше, че е възможно тя да се опита да го върне в света, който някога бе държал в плен духа му и бе нарушавал спокойствието му — свят, който се бе сгромолясал в една студена лондонска нощ преди четири години, когато бе загубил любимата си майка.

На сутринта, при пукването на зората, Натали и Райдър седяха на малка маса в трапезарията на известната странноприемница „Грийнтрий хаус“. Стопанката, Герта Грийнтрий, едра и тромава жена с изцапана престилка и овехтял шал, наливаше кафе на двамата от очукан чугунен чайник. Като гледаше как жената се мъкнеше да обслужи пропаднал моряк и проститутката на масата му — омразно същество, което пушеше пура. — Натали изпита съчувствие към пестеливата на думи стопанката, на която се налагаше да се сблъсква с толкова пропаднали клиенти, за да свърже двата края. Видя първите лъчи на зората да проникват през мръсните прозорци и да осветяват назъбената и нечиста чаша пред нея. Забеляза с отвращение мазното петно, плуващо върху кафето, от което се носеше противен мирис. Колкото и уморена да беше, реши, че тази сутрин ще изкара и без кафе.

— Останалите ще дойдат всеки момент, любима.

Тя вдигна глава. Без да изглежда ни най-малко уморен, съдружникът ѝ в измамата седеше срещу нея с блеснала от златните лъчи буйна черна коса. „Косата му е удивителна“ — мислеше си тя, като забеляза пак как висеше около раменете му без плитка, която да придържа немирните гарвановочерни къдрици. А още по-скандални изглеждаха усмивката върху красивите устни и дяволитият блясък в ярките му сини очи. Измамникът явно много се радваше на въздействието, което те оказваха върху жените! Тя забеляза наклона на благородния нос, аристократичната извивка на тъмните вежди, издадените му скули. Тъмната сянка на бакенбардите покрай челюстта само подсилваше красотата му и... похотливостта му. Господи, ако не беше така греховно красив... и дявол до дъното на душата си!

Проститутката с пурата от съседната маса, която също бе забелязала Райдър и го гледаше жадно и многозначително, погледна с раздражение Натали. Дали беше потърсил услугите на такава безпътница снощи, както се бе заканил да направи? Натали ядосано пое дъх. Това изобщо не би я учудило!

С отвращение го гледаше как вдига чашата си с кафе.

— Ух! — извика тя, когато го видя да отпива: — Как можеш да пиеш тази гадост?

Той остави чашата и сви рамене:

— И по-лошо съм пил.

„В това няма никакво съмнение“ — помисли си мрачно тя.

Райдър на свой ред оглеждаше седналата срещу него прекрасна жена. Натали бе облечена е роклята от предната вечер, с бял корсаж и тъмна пола. Дълбокото деколте отново му позволяваше да гледа с удоволствие към цепката между красиво закръглените ѝ гърди. Жадуваше да постави ръце на тънкия ѝ кръст и да я издърпа към себе си за обичайната утринна целувка — дори нямаше нищо против риска тя да му се скара сериозно, ако се осмели! Имаше такава кожа — бледа като слонова кост и все пак обагрена с алеността на розата. Отново носеше червената перука, но ярките кичури тази сутрин бледнееха, като си спомнеше за великолепието на богатата ѝ, огнена червеникавокафява коса, в която пръснатите златни кичури напълно подхождаха на меките отблясъци на светлокафявите ѝ очи. Като движеше поглед от елегантния ѝ нос към широката уста, копнееше отново да я вкуси. И щеше да го направи много скоро, обеща си той.

— Добре е, че си сложила същата рокля и перуката — измърмори той. — И все пак — направи пауза, за да огледа грижливо стъкмената ѝ прическа — изглеждаш прекалено спретнато за жена, която уж е прекарала нощта в леглото ми.

— Ти, сър, си нещастен и омразен дивак! — ядоса се тя.

— Не ще и дума — той се изкикоти и поглади брадичката си. — И все пак какво предлагаш да направим, за да компенсирате липсата на подходящия ти... вид след прекарана бурна нощ?

Вече се бе приготвила да му възрази, когато той рязко се пресегна и хвана ръката ѝ. Със сила, която я стресна, той я изправи на крака и я издърпа към своята страна на масата.

— И какво си мислиш, че значи всичко това? — настоя да разбере тя, докато се мъчеше безуспешно да отскубне пръстите си от здравата му хватка.

Ръцете му я изтеглиха към коленете и той се усмихна дяволски:

— Давам ти вида на току-що целуната.

По-нататъшните ѝ опити да каже нещо бяха заглушени от настойчивите устни на Райдър. Те се впиха в нейните, а едновременно пръстите му се вмъкнаха в стегнатата ѝ перука и започнаха грубо да освобождават отделните къдрици.

Потресена и ужасена, Натали започна да го блъска, бореше се със съблазънта на устните му и накрая успя да се откопчи.

— Спри веднага! — извика тя, като го удряше по ръцете. Почувства се още по-притеснена, като забеляза мътните погледи на някои от закусващите.

— Не мога, любима, иначе ще загубя облога — спокойно отвърна той. — Разбери, ако сме прекарали нощта заедно, устните ти би трябвало да са доста наранени. Погледът ти би трябвало да е достатъчно замаян... Предполагам, че би могла и да скърцаш малко.

— Да скърцам? — вбесена повтори тя.

— За мен не казват, че съм нежен любовник — измърмори той с неприятно, дрезгаво кикотене.

— Ти, сър, може да си и самият Атила — тросна му се Натали. — Но аз ще ти покажа, че английските благороднички никога не скърцат.

— Сериозно? — подигра ѝ се нагло той.

— И ако искаш да ме стреснеш с наглите си шеги, ще останеш много разочарован. Аз съм по-силна, отколкото си мислиш.

— Така ли? — той я огледа с нахална усмивка. — Разбира се, не сме обсъдили още въпроса колко изтощен трябва да изглеждам аз след цяла нощ под твоите ласки.

— Ако ти издера целите уши, сър, ще бъдеш ли доволен?

Той поглади бавно бузата ѝ, с което я накара да се задъха.

— Не, но и това може да стане, Натали — увери я той, като се надвеси за още една целувка. — Наистина, любима, и това може да стане.

Докато лицето му се спускаше към нея, Натали с ужас осъзна, че е хипнотизирана от насмешливите проблясъци в порочните му очи. О, той беше непоправим! Тя се канеше отново да го изблъска, но се стресна, когато той спусна глава, опря устни на шията ѝ и започна да я смуче и хапе.

Натали отвратена осъзна, че измамникът смята да остави очевидно доказателство за страстта си върху кожата ѝ! Извъртя се с

всички сили, но не можа да се освободи от кръвопиеца.

— Стига! — изсъска тя. — Да не си решил, че си някакъв гаден вампир!

Той се изкиска, а топлият му дъх накара кожата ѝ да настръхне.

— Също като вампир и аз оставям знака си.

Той отново се канеше да засмуче шията ѝ, когато от другия край на стаята долетяха подсвирквания и шумен мъжки смях. И двамата застинаха. Райдър надигна глава и се намръщи, като видя как четиримата му приятели вървят към тях. Натали се опита да скочи от коленете му, но той я държеше здраво.

— Пусни ме! — извика тя, като продължи да се дърпа. Силно и болезнено ощипване отзад я накара да спре боричкането.

— О, приятелите ми са дошли — с равен тон измърмори той. — Опитай се да изглеждаш весела, любима.

Докато Натали го гледаше убийствено, четиримата приятели на Райдър застанаха до масата. Хари заговори пръв, като местеше очи от Райдър към разгорещеното, пицно момиче на коленете му. Той втренчено се загледа в любовния белег върху шията на Натали и сви устни недоволно:

— Какво виждам, лорд Нюбъри?

С все още склучени около Натали ръце, Райдър се захили на останалите:

— Това, което виждате, господа, е загубеният от вас облог — докато четиримата сумтяха, Райдър намигна на Натали. — Натали, мила, позволи ми да ти представя приятелите си — Хари Хамптън, Джордж Абът, Джон Рандолф и Ричард Спенсър.

Докато Райдър кимаше на всички поред, Натали забеляза, че Хари Хамптън е рус и синеок, Джордж Абът е слаб и плешивеещ, Джон Рандолф е с кестенява коса, а Ричард Спенсър е човекът с гърбавия нос. И четиримата бяха облечени в кавалерийски стил — с широки бели ризи и тъмни бричове. Всеки носеше на кръста си сабя или рапира.

Като си спомни — колкото и да не ѝ се искаше — за обещанието си, Натали възприе обноските на кръчмарско момиче и отправи на групата прелъстителна усмивка:

— Здравейте, господа.

Четиримата също измърмориха поздравленията си.

— Няма ли да закусите заедно с нас? — покани ги Райдър. — Вече съм поръчал кафе, овесена каша и наденици за всички ни.

Мъжете навъсени заеха местата си около масата. Ричард Спенсър изгледа разчорлената прическа на Натали и повдигна вежда към Райдър:

— Значи ти получи своето от момичето, а, Нюбъри?

Райдър целуна Натали по бузата, докато пръстите лениво галеха гърдите ѝ отстрани.

— Защо, на теб как ти изглежда?

Ричард и Джордж се спогледаха многозначително, а Хари каза:

— Бих искал да го чуя от самото момиче.

Райдър погледна Натали право в очите:

— Е, момиче?

На нея не ѝ се искаше нищо повече, освен да удуши влудяващия я дявол — особено след като омразните му пръсти сега шареха близо до зърната ѝ, които пък предателски започнаха да трептят и да се стягат, като че ли очакваха скандалното докосване! Господи, какво ѝ ставаше? Би искала да удуши Райдър Ремингтън пред приятелите му... но си спомни навреме, че ще ѝ е нужна помощта му, за да открие леля Лав.

И все пак този развратник бе започнал игра, за която трябваша двама. Беше я изпотил достатъчно, може би сега бе негов ред да се повърти малко на въдицата!

Усмихна се на Хари и каза провлачено:

— Ние с лорда прекарахме чудесно снощи. Той успя да ме накара да скърцам.

Докато останалите мъже грубо се закикотиха, ликуващата Натали забеляза, че лицето на Райдър потъмня. Радостната Натали се опита да смекчи острата си забележка, като разроши косата му, което бе съпроводено от дивите викове на приятелите му.

— Хей, Райдър, дали момичето ще поиска да позабавлява и някого от нас довечера? — с лукава усмивка попита Джордж.

— Би могла да ме накара да скърцам, когато си поиска — добави Джон.

Смутеният Райдър за малко не избута неочаквано любезната Натали.

— Момичето не се интересува от вас — дойде бързият му и изненадващо хладен отговор.

Джордж подсвирна:

— Той наистина те е харесал, а, жено?

— Да, мисля, че е така — отвърна Натали и оципа Райдър по ушите за голямо удоволствие на останалите. — Успя да ме накара да гледам замаяно.

Последва ново хихикане, а Натали продължи да се наслаждава на неудобството, което изведнъж бе започнал да изпитва Райдър. Усети извратено удоволствие — и той можеше да се озове натясно все пак. Стори й се много възбуден, особено когато започна предизвикателно да глади бодливата му брадичка.

Накрая Райдър се окопити, изсумтя и като хвана Натали за китките, се обърна решително към приятелите си:

— Добре, господа. Време е да си оправим сметките.

Приятелите му започнаха да мърморят. После Ричард хвърли на масата изумително красив рубинен пръстен и един златен печат, а Джордж добави тежка кесия.

Райдър погледна двамата, които още се въздържаха:

— Е, господа?

— Кавалерийският ми мускет е вкъщи — обясни Джон.

Райдър се обърна към Хари:

— Хамптън?

Хари въздъхна дълбоко:

— „Вятър“ е завързан на доковете. Но ще трябва сам да си потърсиш екипаж.

— Защо, Хари? — усмихнат го подразни Райдър. — Какво скъперничество!

Междувременно Натали тревожно запита Райдър:

— Какво е „Вятър“?

— Балтиморски клипер.

Очите й се разшириха:

— Искаш да кажеш, че вземаш кораба на приятеля си? — извика тя така възмутена, че за миг забрави за просторечната си интонация.

— Какво е това? — високо каза Ричард. — Курва със съвест!

Райдър рязко се обърна към него:

— Ти — сопна се той — по-добре внимавай кого наричаш курва!

— Но, Райдър, щом е прекарала нощта с теб, тогава...

— Внимавай какво говориш, Спенсър, или ще се наложи да излезем вън! — изрева Райдър.

Гневът му накара останалите мъже да се спогледат в недоумение. Конфузното мълчание свърши, когато дъщерята на стопанката се появи с поднос и постави купи с овесена каша пред всекиго. Свитата на Райдър започна да яде с апетит и да обсъжда планове си за деня — смятаха да отидат на лов за пъдпъдъци сутринта, следобед да гледат конни състезания на хиподрума, а вечерта да играят комар. Натали бе отвратена от безпътството им и безцелното им съществуване.

Но най-много се дразнеше, че трябва да остане върху коленете на Райдър, докато те се бавеха безкрайно със закуската си. А той още веднъж се възползва от случая и започна да я тормози — опипваше я, докосваше с устни лицето ѝ, дори я хранеше с отвратителната овесена каша на бучки. Фактът, че ръцете ѝ бяха вързани, образно казано, и че беше длъжна да не го отблъсква пред приятелите му направо я влудяваше. Веднъж Райдър не улучи устата ѝ и овесената каша попадна покрай устните. Тогава той я събра с показалец и я сложи в устата ѝ. Развратният блясък в очите му, съчетан с явната чувственост на жеста, я възмути много. Тя едва се пребори с порива да захапне пръста му — не беше сигурна дали изпитва само гняв или още по-силно чувство. Никак не ѝ харесваше безразсъдството, което той предизвикваше у нея!

Мъжете тъкмо привършваха закуската си, когато край масата се залюшка същият пияница, който я бе заговорил снощи. Докато тя извърна глава от отровния му дъх, мъжът с бакенбардите заговори на Райдър:

— Добро утро, почитаеми лорде. Радвам се да видя, че всичко се е подредило така добре.

Райдър изглеждаше много сконфузен:

— Да... е, благодаря още веднъж.

— Какво се е подредило така добре? — подозрително запита Натали.

Размъкнатият човек ѝ намигна:

— Ами лордът снощи ми даде малка сума, за да ви заговоря, госпожице. Плати ми доста добре, наистина — той се ухили на

Райдър: — Когато поискате да закача отново момичето, за да можете да се направите на герой, аз съм на ваше разположение.

— Ще го направя, не се тревожи — сухо отвърна Райдър. Приятелите му отново започнаха да се смеят.

— Значи не си оставил нищо на случая снощи, Райдър, а? — подкачи го Хари.

— Нюбъри си го бива, а, любима? — пошепна на Натали Джордж.

Натали вече бе загледала кръвнишки Райдър:

— Значи си платил на този ужасен човек да ме заприказва снощи? — гневно попита тя.

— Не си ли доволна, че го направих? — попита той небрежно, но със закана в гласа си.

Без да се уплаши, тя продължи:

— А също си дал на прислужника ми бутилката бренди, нали?

— Това момиче имало прислужник — учуди се Хари.

Райдър ощипа силно Натали, с което я накара да изписка ужасена.

— Това момиче си представя някои неща — той се ухили на свитата си. — От многото грях и удоволствие снощи.

Натали разгневена скочи на крака. Райдър я хвана за ръката.

— Внимавай, Натали — пошепна ѝ той напрегнато. — Не ме изоставяй така сърдита. Приятелите ми ще си помислят, че вече не си благоразположена към мен.

— Да пази Господ!

Като се чувстваше и безразсъдна, и ядосана, Натали се наведе и постави устните си точно над устните на Райдър, а очите ѝ пламенно се взряха в неговите. Като долови развратния блясък в погледа му и чу насърчаващите викове на останалите, Натали протегна крак под масата и ритна пищяла на Райдър с цялата си сила. Внезапният му агонизиращ стон ѝ достави огромно удоволствие.

Когато Натали се изправи, лицето му бе побеляло. Тя се усмихваше, когато грабна наметалото си и го хвърли на раменете си. Усмихваше се и през цялото време, което ѝ трябваше да се обърне и да излезе.

— Натали, почакай! Почакай!

Натали чу отвън почти обезумелия глас, докато бързаше по зловонната алея и се отдалечаваше от района на пристанището. Погледна назад и с удоволствие забеляза че той съвсем явно куца. Извъртя се, за да продължи бягството си и едва не изпищя, когато един мишелов, които ядеше от отпадъците, вресна и размаха криле пред нея, преди да отлети. Натали се хвана за сърцето и се втурна напред; излезе на ъгъла на Мийтинг стрийт. Погледът и премина от купола на катедралата „Сейнт Филип“ вдясно към търговците, които отваряха магазините си и до каруците, изпълнили вече улицата. Досети се, че някои би могъл да я разпознае в центъра на Чарлстън, затова влезе в един вход, свали перуката и я прибра в големия джоб на пелерината си.

Беше се върнала на ъгъла и чакаше една товарна кола да премине, когато Райдър успя да я настигне.

— Натали, почакай — спря я той, като хвана ръката и. — Трябва поне да ми разрешиш да те откарам до вкъщи.

— Къщата ми е само на две преки оттук — отвърна тя и се освободи от ръката му. — Мога спокойно да стигна пеша, благодаря.

Той се наведе да разтрие пиццата си:

— Така безспорно ще е по-безопасно за мен, макар че не разбирам защо трябваше да си тръгваш по този начин.

Тя се озадачи:

— Не разбираш ли?

— Не искаш ли помощта ми? — последва също така недоумяващата му реакция.

Като понечи да продължи пътя си, тя се засмя, без да ѝ е смешно:

— Не я искам всъщност.

— Но защо? — закуцука след нея той.

— Защо ли? — погледна го тя учудено. — Каж ми, лорд Нюбъри, има ли нещо или някой на земята, когото ти да приемаш сериозно?

— Тебе възприемам сериозно, любима — печално отвърна той.

Тя прошепна:

— Да, и искрено искаш да ме вкараш в леглото си, нали?

По устните му заигра виновна усмивка:

— Натали, имаме споразумение, което аз наистина вземам присърце. Ти изпълни своята част от сделката — сега е мой ред.

— Галантността ти е забележителна, милорд — озъби се тя, — но аз не държа на клетвата ти. По-скоро ще се смятам за щастлива да се отърва от теб.

— Какво те дразни в момента? — попита той с пресилено махане на ръка. — В края на краищата аз току-що бях ритнат — и то за трети път — от злонамерения ти крак! Защо изведнъж реши да проявиш такава високомерие?

Тя удивена го изгледа:

— И можеш да ме питаш това след отвратителното си държание в странноприемницата!

Той се престори на разочарован:

— Значи не ти харесаха целувките ми?

От гняв би могла да го удуши.

— Не се заблуждавай, че изобщо са имали някакво въздействие върху мен!

— Аха — тогава сигурно говориш за залозите?

— Да, негоднико! — тя подчерта обидата в думите си с гневен жест. — Как можа да измамиш приятелите си по този начин? А аз си мислех, че сте се обзаложили само на шега. Но семейни бижута, пълни със злато кесии и балтиморски клипер — боже мой!

Той смутено се усмихна:

— Казах ти, че на приятелите ми трябваше да се даде урок. Пък и винаги съм смятал да им върна всичко по-нататък.

Тя се облещи:

— Значи дори това не си възприемал сериозно. Кажи ми: всичко ли в живота е само шега за теб?

— Доста неща — призна той.

— Тогава, благодаря ти много, лорд Негодяй, но аз нямам нужда от мъж с такова кавалерско отношение, мъж, който е доказал, че нито може да му се вярва, нито има някаква чест.

Сега тя го бе разгневила; силните му длани хванаха ръцете ѝ и я издърпаха към него:

— Чакай малко, моля ти се. Може и да съм нехранимайко, но имам чест и на мен може да се разчита. Ще изпълня своята част от споразумението ни, каквото и да си мислиш ти. А ако и ти оставиш времето малко да те поохлади, ще разбереш, че трябва да спреш да поставяш суетната си гордост по-високо от безопасността на леля си.

— Не съм толкова горда.

— Напротив, прекалено горда си. Не те познавам отдавна, Натали, но съм успял да се уверя, че си упорита и решителна жена. Ала едно е да бъдеш умен и изобретателен, а съвсем друго е да си безразсъдно смел. Водите, в които навлизаш, явно са опасни и независимо дали искаш да го признаеш или не, моята помощ ти е нужна.

Тя само го гледаше убийствено.

— Е, Натали?

Тя въздъхна притеснено:

— Обещавах ли, че ще върнеш собствеността на приятелите си?

— Когато му дойде времето.

— Какво значи това? — подозрително запита тя.

— До две седмици — сви рамене той.

— А ако не успеем да открием леля ми до две седмици? — язвително запита тя. — Да не би да твърдиш че след като върнеш притежанията на приятелите си, все още ще ги склонен да ми помагаш?

— Но, разбира се. Споразумението си е споразумение. Нали сме се разбрали?

— Не — тя отново тръгна сърдито.

— По дяволите, жено, какво ти стана сега? — запита той съвсем недоумяващ, като пак закуцука след нея.

— И още питаш! — подхвърли тя назад. — Може ли да посоча, че направи всичко възможно да ме стъпчеш и унижиш пред приятелите си?

— А ти ни най-малко не ме накара да се чувствам неудобно, така ли?

Лицето ѝ се бе изчервило от чувство за вина и притеснение.

— Ти единствено това заслужаваше, развратнико, а освен това въпросът...

— Какъв е въпросът?

Тя се спря и го изгледа мрачно:

— Не мога да приема помощта ти, лорд Нюбъри, освен ако не ми обещаеш, че ще спреш да ми се натрапваш.

Вбесяващият я дявол само се захили:

— Да ти се натрапвам? — като потискаше смеха си, той направи подигравателен поклон: — Тогава, разбира се, имаш думата ми, че няма да ти се натрапвам, милейди.

— Това истина ли е? — попита тя подозрително.

Той повдигна вежди:

— Толкова, колкото е истина, че кракът ти е смъртоносен. А сега — откъде ще започнем да търсим леля ти?

Тя изстена:

— Сигурно съм загубила ума си.

— И аз също. Някакви предложения, Натали.

Тя поклати глава, докато завиваха по Чърч стрийт, за да тръгнат към къщата ѝ.

— И аз бих искала да знам откъде да започнем. Снощи наистина ми се струваше, че съм на път да постигна нещо, докато ти не се намеси.

— Говориш отново за ирландеца, когото повалих на земята?

— Да.

— Защо да не направя някои дискретни проучвания из пристанището и да видя дали ще излезе нещо?

Тя го погледна объркана и разбра колко сериозно е намерението му да ѝ помогне.

— Това може да е от полза. И аз бих дошла с теб, но трябва наистина да отида до фабриката.

— Значи ти наистина сама ръководиш предприятието?

— Доскоро бяхме двете с леля Лав.

Вече бяха застанали пред дома ѝ. Като забеляза напрегнатия ѝ поглед, той я успокои:

— Не се тревожи, любима. Ще я намерим.

Като го гледаше, тя усети, че започва да му вярва, макар да не ѝ беше съвсем ясно защо.

— Междувременно и аз бих искал да видя тази фабрика — продължи той.

Тя кимна:

— Там имаме няколко проби от контрабандния плат. Предполагам, че ще ти бъде от полза да видиш и тях.

— Разбира се — той поглади брадичка. — Да видим сега... Предприятието е на Уентуърт стрийт, нали?

— Да.

Той я погледна укорително:

— Не е най-подходящото място в града за благородничка.

— Така е. Но упоритите плантатори от Юга направиха всичко възможно такива фабрики да има само в периметъра на града.

— Ще ти се обадя там следобед — увери я той.

6

След като Натали се прибра, Райдър се върна в странноприемницата. Пищялът му пулсираше — по дяволите, как добре се прицелваше момичето! — и той с накуцване влезе в столовата. Зарадва се, като видя, че приятелите му още пият кафето си.

— Е, господа — запита той, като се настани на мястото си и им се захили, — не е ли прекрасна тя?

— Не е нужно да злорадстваш — обади се Ричард.

— Всъщност аз не се върнах, за да злорадствам. Имам едно предложение към всички ви. Какво ще кажете да спечелите обратно вещите си, които загубихте в облога?

Четиримата се спогледаха учудени и се усмихнаха живо заинтересувани.

— Целите сме в слух — обяви от името на всички Хари.

— Добре — кимна Райдър. — Вижте какво, приятелката ми имала леля, която работела като тъкачка в текстилна фабрика в Уентуърт. Преди една седмица жената изчезнала и се говорело, че са замесени контрабандисти на памук.

Свитата на Райдър изглеждаше смутена — Ричард се чешеше по главата, а Джон и Джордж намръщено измърмориха нещо.

— И какво очакваш да направим ние? — попита Ричард.

— Искам да пребродите района на пристанището и да се опитате да разберете нещо за контрабандата на плат по море — подозрително нощно придвижване на кораби, разтоварване на скрити места, ето такива неща.

— Защо просто не ни накараш да прекараме камила през иглено ухо? — възкликна Хари. — Какво очакваш да направим? Да отидем при някой флотски курсант в отпуска и да го заговорим: „Извинявай, приятел, познаваш ли някакви контрабандисти тук?“

— Не, разбира се — махна с ръка Райдър. — Нужно е най-вече да сте дискретни. Може обаче да посещавате аперитивите и закусвалните близо до пристанището, да започвате разговор с различни

хора и да видите какво може да се разбере. Започнете, като се опитате да намерите ирландеца, когото свалих на пода снощи.

— Защо тъкмо него? — попита Джон.

— Защото, според приятелката ми, той и другарите му може би са контрабандисти.

— А какво да направим за липсващата леля? — подхвърли Джордж.

— Момичето и аз ще се погрижим за това — спокойно отвърна Райдър. — Искам вие четиримата да се съсредоточите върху откриването на всичко възможно за работата в района на пристанището или по крайбрежието.

— И твърдиш, че ако ти помогнем, ще ни върнеш принадлежностите? — попита Ричард.

Райдър кимна великодушно:

— Всеки, който ми донесе сведения или ми посочи следа, която да води към контрабандистите ще получи онова, което загуби днес. Така е честно, нали?

Останалите се спогледаха въпросително, после кимнаха. След като Джордж, Джон и Ричард си тръгнаха, Хари остана за малко при Райдър. Помести една лъжица по масата и изгледа изпитателно приятеля си:

— Тук има нещо, което ме безпокои, Нюбъри — измърмори загрижено той.

— И какво е то, старче?

— Дали тази жена...

— Натали.

— О да Натали — Хари изгледа Райдър право в очите и продължи провлачено. — Дали тя е наистина кръчмарско момиче?

По гърба на Райдър пролазиха тръпки, но той запази изражението си спокойно, а тона си — безучастен:

— Какво те кара да се съмняваш?

Хари се изсмя подигравателно:

— Веднъж момичето говори с просторечна интонация, а в следващия миг — не. Спомена също, че имала прислужник — което е доста странно за жена със скромни средства. Освен това ми се струва, че тази нейна червена коса не е съвсем истинска.

— За какво намекваш, старче?

Хари се наведе към Райдър и изръмжа:

— Казвам, че ако си ни измамил всички, Нюбъри, ще си платиш скъпо за това.

Райдър сви рамене:

— Това ли е всичко?

— Каж ми — кръчмарско момиче ли е тази жена или не?

В очите на Райдър блесна гняв:

— Тя е моя любовница и това е всичко, което трябва да има значение за теб, и то само ако става дума за облога ни. Иначе защо не си гледаш собствената работа?

Хари се усмихваше подигравателно, когато приятелят му стана и излезе с накуцване от трапезарията.

Този ден Райдър отиде до бюрото на митницата на Съединените щати и направи проучвания за контрабандата в района на Чарлстън. Един явно разсеян чиновник му съобщи, че контрабандата по тези места процъфтявала, но за претоварените митничари било невъзможно да заловят всеки плавателен съд, който е решил да избегне митническата проверка и да разтовари стоки, за които конгресът се е разпоредил да бъдат облагани с такси на пристанището. Не можеше да предложи на Райдър по-конкретни данни за платовете, пренасяни нелегално.

Като искаше да се увери, че приятелите му са се заели с поставената задача, Райдър се отби в къщата на Куийн стрийт. Там вдигна Джордж и Джон от леглото и изпрати двамата кръшкачи да събират данни от пристанището заедно с Хари и Ричард.

В четири часа следобед Райдър влезе във фабриката на Натали в Уентуърт. В коридора сграбчи един слаб чиновник с изтощен вид и убеди младежа да го отведе до кабинета на Натали на втория етаж.

Когато двамата влязоха през отворената врата, Натали не вдигна веднага глава от бюрото си. Райдър бе удивен от рязката промяна у нея. Ако не бе подготвен, би могъл да се закълне, че кротката женица, която драскаше нещо пред него, няма нищо общо с очарователното, земно червенокосо момиче, което така го бе запленило снощи. Естествено, нямаше защо да се страхува, че някой ще я познае в кръчмата! В малкото часове, откакто не бяха заедно, тя се бе преобразила напълно. Нямаше я неприличната рокля, през която така добре личеше чувственото ѝ тяло. Сега бе облечена в съвършено скромна едноцветна вълнена рокля, закопчана високо до шията; косата ѝ бе пристегната в строг кок; носеше най-неугледните очила със стоманени рамки, които бе виждал през живота си.

И все пак всичко това не можеше да скрие красотата ѝ. Богатата ѝ червеникава коса с прекрасните златни кичури, които отразяваха светлината, го очароваше много повече от ярката перука. Кожата ѝ

имаше същия младежки блясък, а зад ужасните очила, както той добре знаеше, в очите ѝ играеха светлокафявите, прелъстителни огънчета. Спомняше си добре изящните извивки, скрити под строгия кафяв плат, но откри, че сегашната ѝ скромност го възбужда почти колкото безочливия ѝ земен вид. Противоречието между тази дама и предишното кръчмарско момиче го вълнуваше дълбоко. Копнееше отново да надникне зад загадката ѝ — да изтегли всички игли от стегнатия ѝ фризура, да разкопчае всички копченца на стегнатия ѝ корсаж, да...

Чиновникът се обърна към Натали:

— Госпожице Дезмънд, имате посетител — Райдър Ремингтън, Нюбърийски маркиз. Лордът твърди, че имал работа с вас.

Натали вдигна глава от бюрото и погледна от явно любопитния млад чиновник Гибънс към високия, дяволски красив англичанин, който се усмихваше, като че ли знаеше всичките ѝ тайни.

А знаеше ли ги? От тази мисъл пулсът ѝ се учести.

Въпреки това лицето ѝ остана съвършено спокойно, когато стана и кимна на Гибънс:

— Да, лордът наистина има работа с мен. Това е всичко, благодаря.

Младежът излезе разочарован. Натали учудено огледа Райдър:

— Е, това е сериозна промяна... лорд Нюбъри.

„И е наистина така“ — каза си наум. Вече го нямаше пройдохата — вместо него пред нея стоеше облечен по модата, гладко избръснат английски джентълмен, загърнат с дълго палто от черен вълнен плат, панталони с подходящ цвят, сако от кафяво кадифе, бяла риза и хубава вратовръзка в стил Байрон. В едната си ръка държеше черен цилиндър, а в другата — бастун със златен връх. Гарвановочерната му коса сега бе вързана на плитка за повече представителност. Изобщо изглеждаше като напълно порядъчен денди, тръгнал по работа из града, макар Натали да не се чувстваше по-спокойна в присъствието на елегантния хаймана, който бе успял да застраши добре устроения ѝ живот и емоционалното ѝ равновесие.

— Трябва да кажа, че и ти изглеждаш доста променена, Натали — отвърна той. — Колкото до мене, не исках да те карам да се чувстваш неудобно, когато дойда във фабриката, така че се облякох

както трябва. — Усмихна се сухо. — Облеклото на джентълмена все пак не ми е непознато.

— Радвам се да го чуя — тя пристъпи към него. — Би ли искал да разгледаш предприятието ни?

— Разбира се. Видях го съвсем бегло, докато влизах.

Тъкмо тръгнаха към вратата, когато той я хвана за ръка и я спря. По устните му играеше озадачена усмивка:

— Ще ми кажеш ли нещо?

— Да?

Докосна стоманената рамка на очилата и:

— Тези очила — наистина ли ти трябва, или ги използваш само да се скриеш от света?

Като махна очилата и ги постави на бюрото, тя го погледна право:

— Не виждам добре отблизо.

— А мен виждаш ли?

— О, да.

Той се засмя под мустак.

— Очилата ми помагат, когато работя със счетоводните книги — тя се прокашля. — Ще тръгваме ли?

Но той все още се бавеше. Усмихна ѝ се лукаво, протегна показалец и докосна долната ѝ устна. Внезапното ѝ ниско ахване, когато се отдръпна рязко и начинът, по който изгледа Райдър, му показаха, че под скромния външен вид тя далеч не беше толкова свита и студена.

— Не, докато не успея да те убедя да отделиш минутка, за да ме приветстваш както трябва — закачи я той. — Всъщност мислех си, че може да ми е интересно да открия коя си ти всъщност, Натали — строга мома или безсрамно кръчмарско момиче.

За негово учудване край него мина и се отправи към вратата напълно порядъчната дама:

— Спести си мненията за онези евтини същества, които могат да се трогнат от тях — остро каза тя през рамо.

Като клатеше глава, Райдър я последва извън кабинета, по стълбището надолу и към централния етаж на фабриката. Посрещна ги многообразие от цветове и звуци.

Залата бе пълна с вдигащи невъобразим шум машини за разчепкване на вълна и чекръци. Работниците — бели и черни, мъже и жени — шетаха около тях. Изчистеният памук се разчепкваше в цилиндри, а нишките се насочваха в една и съща посока, докато върху предачните машини вретената тракаха, а ролките бръмчаха и бълваха цели метри готова прежда. Отгоре имаше цилиндри, които се въртяха върху боботеци оси и задвижваха огромните трансмисии, даващи живот на машините.

— Купуваме си памука от магазина в Гус крийк — започна Натали, като крещеше, за да я чуе. — Цялото ни оборудване се задвижва от пара. — Посочи цилиндрите, които се въртяха на боботещите оси отгоре.

— Да. Забелязах парната машина отвън, като влизах — кимна Райдър. — Това е действително съвременен начин на производство.

Тя го поведе извън сградата през предачния хангар, където видяха спретнато подредените фучащи тъкачни станове, обслужвани главно от жени. И в този хангар се вдигаше голям шум — хвърчаха совалки, нищелки се спускаха и издигаха, като смесваха основата и вътъка на полуготовия плат. Големият шум идваше от въртенето на трансмисиите и цилиндрите.

— Има още един малък хангар в края на фабриката с вани за избелване и боядисване — добави Натали. — Имаме, разбира се, превъзходни бои благодарение на индиговите плантации в Юга, а за нас работят и неколцина отлични френски бояджии, хугеноти, подготвени в Париж. Имаме и цилиндрична преса за изготвяне на памучните импримета. Бих те завела и там, ако не миришеше много лошо въпреки добрата вентилация. Затова ми се налага често да сменям работниците в бояджийския хангар.

— Значи производството ви е напълно самостоятелно — забеляза Райдър, като си тръгваха. — Разчепкването и преденето се правят в основното помещение, а тъкането и боядисването — в хангарите. Много добро предприятие.

— Леля Лав и аз направихме всичко, което можахме.

— Откъде намирате работниците си — освен френските бояджии?

— Някои от тях са свободни чернокожи, други са пристигнали наскоро имигранти — Натали се усмихна виновно. — Освен това, след

като се разчу, че леля Лав и аз плащаме добре, при нас дойдоха и някои — как да кажа — жени от улицата.

— Аха! Посъветва ли се с някоя от тях за ролята си снощи? — попита той с намигване.

— Сигурна съм, че нямам представа за какво говориш — беше очакваният строг отговор.

— О, разбира се, че имаш — възрази Райдър, като поклати пръст пред лицето ѝ. — Откъде например си научила просторечния говор, с който си служеше в кръчмата?

Тя се усмихна смутено:

— Толкова ли зле го правех?

— Много зле — увери я той. — Да не говорим, че всеки път, когато се ядосваше, променяше говора си.

Хамптън вече го е забелязал.

— Боже мой! — тя се пребори с желанието да се усмихне. — Всъщност някои от тъкачките ни са от източен Лондон и положих големи усилия да усвоя диалекта им.

— Има още много да се учиш или... още по-добре: остави тази игра.

Очите ѝ блеснаха предизвикателно:

— Не мога и ти го знаеш добре.

Той реши да не настоява.

— Така или иначе, добре е, че осигуряваш подходяща работа на толкова хора, които иначе биха бедствали тук.

Тя кимна, но изражението ѝ остана тревожно.

— Трябва да призная, че много ще се радвам, ако успея да платя надниците и другата седмица. До миналата година нещата във фабриката вървяха тока добре — въпреки спадането на цените на памука мислехме дори за откриване на нови цехове. Но заради контрабандистите загубихме толкова много клиенти, че доходите от фабриката вече са нищожни.

През лицето му премина сянка:

— Наистина ли е така зле, любима?

Тя кимна:

— Скоро ще ми се наложи да освободя част от работниците — а това ми е много неприятно.

— А собственикът на фабриката? Той не може ли да ти помогне?

Тя обърна умолителен поглед към небето:

— Имаш предвид братовчед ми Родни?

— Да, къде е той, докато тези злополуки идват една след друга?

Тя се намръщи:

— Трябва да е на обичайното си място — в леглото вкъщи, където се оправя от поредния си махмурлук.

Той докосна ръката ѝ:

— Съжалявам. А никой в семейството ли...

Тя се отдръпна от него и горчиво каза:

— Останалите мъже в семейството, за съжаление, са също като Родни.

Той я накара да спре пред основната сграда и я погледна с любопитна усмивка:

— И точно затова ти криеш красотата си от света, нали?

Тя вдигна глава и го изгледа с хладно безразличие:

— Сигурна съм, че не знам какво имаш предвид.

— Разбира се, че знаеш. Ти си решила никога да не се омъжваш.

— Определено не предвиждам брак в близко бъдеще.

— Звучи много благоденно — промърмори той, — но под повърхността навярно се крие изплашено момиченце, което не смее да се довери на мъжете, нали?

Тя стана сериозна:

— Няма да разреши ти да казваш какви са мислите ми, лорд Нюбъри.

— Но само защото се страхуваш от мен, нали?

— Ни най-малко не ме е страх от теб!

— Щом казваш — но усмивката му противоречеше на току-що казаното, когато посегна да ѝ отвори вратата.

Тръгнаха обратно към кабинета ѝ, а там тя му показва образци от продукцията на фабриката — прекрасни муселини, ярки импримета, извънредно мек фибрест памук.

— Изключително качество — измърмори Райдър, като гладеше парче син муселин. — И въпреки това не можете успешно да продавате продукцията си?

Тя кимна тревожно:

— Дори сега в складовете имаме залежали стотици топове плат — заради това. — Натали издърпа чекмеджето на бюрото, извади

квадратен къс сив плат и го подхвърли на Райдър.

Той вдигна плата към светлината и дълго го разглежда съсредоточено:

— Има много характерна основа — каза накрая.

— Добре се справяш с текстилната терминология — каза тя.

Той сви рамене и остави парчето плат:

— Като джентълмен трябва да познавам добрите неща — в това число и английския плат. Хрумвало ли ти е, че отговорът на въпросите ти може би се крие в Англия?

Тя махна притеснено с ръка:

— Да, но не мога дори да си помисля за пътуване до там, докато не проуча изцяло нещата тук. А ако леля Лав е все още някъде наблизо? Освен това и нямам представа откъде да започна в Англия.

Той отново взе образеца:

— Според мен от най-голямата и най-добрата фабрика там.

Тя дръпна сивото парче плат и го смачка в шепа:

— Това е добър английски плат, нали?

— Да.

Като ставаше все по-нервна, Натали захвърли плата и започна да крачи из стаята:

— Но нашият е от същото качество — дори може би е по-добър.

— Не мога да споря за това.

— Единственото, с което не можем да си съперничим, е цената! — извика тя. — Когато започнахме работа тук, фабриката беше ужасно остаряла. Всичко се предеше и тъчеше на ръка. Леля Лав и аз внесохме всички средства, които имахме, за ново оборудване. Поръчахме механични станове и вретена за предене чак от Бирмингам. Увеличихме производството десет пъти. Нещата потръгнаха особено след като Конгресът прие тарифите за митата, които направиха произведения тук плат по-достъпен от вносният. И сега това — тези проклети контрабандисти съсипаха цялата ни работа, а може и да са направили нещо на леля Лав!

Той прекоси стаята и докосна Натали по ръката:

— Ще я открием и ще сложим край на контрабандата.

Тя се усмихна на явното му желание да ѝ помогне:

— Навярно трябва да съм ти благодарна за помощта.

— Удоволствието е мое, милейди.

По лицето ѝ отново премина подозрение:

— Но защо все пак се захващаш с моя проблем?

— Забрави ли споразумението ни?

— Това не може да е истинската причина — присви очи тя.

Той повдигна похотливо вежди:

— Мога да се сетя и за още няколко.

— И аз така си мислех — беше хапливият ѝ отговор. Отдалечи се от него, а лицето ѝ отново стана сериозно. — Постигна ли нещо днес в опитите си да откриеш ония ирландци?

Той със съжаление поклати глава:

— Още не, любима, но не съм се отказал. Привлякъл съм и приятелите си в търсенето.

Тя го изгледа с внезапна тревога:

— Но не си им казал коя съм всъщност, нали?

— Разбира се, че не, любима — увери я той. — Пратих ги само да съберат най-общи сведения за контрабандата в района. Те нямат представа за маскарада ти в гостилницата.

Доволна от обяснението, тя постави пръст на брадичката си:

— Довечера трябва да се върна там и да видя може ли да измъкна още нещо...

Това го накара да се намръщи:

— Мислиш ли, че е разумно? Би могла...

— Да стана обект за нов нечестен залог между джентълмени? — попита тя подигравателно.

Той се подсмя.

— Натали, бих искал да оставиш на мен да разследвам целия случай.

— Съжалявам, но за това и дума не може да става. Особено след като животът на леля ми сигурно е в опасност.

Той с нежелание кимна:

— Добре. Но ако държиш да се преструваш на кръчмарско момиче, настоявам да бъда там и да те пазя.

Тя се престори на учудена:

— Какво щастие за мен — да имам собствен ангел хранител. Или може би трябва да кажа негодник хранител.

8

— Е, господа, какво ще поръчате тази вечер?

И тази вечер в кръчмата Натали бе в роклята с голямо деколте и с ярката перука. Сега бе застанала пред маса, заета от шестима свадливи английски моряци. Изражението ѝ бе нахално и предизвикателно, макар че вонята от немитите им тела, от пурите и лулите им едва не я задушаваша. Моряците, повечето брадати и облечени пъстро, явно не бяха от почтен търговски кораб или от военен кръстосвач. Ако се съдеше по белезите им, спокойно можеше да са или контрабандисти, или дори пирати.

Най-едрият от шестимата, с превръзка на едното си око и с вид на маларичен, с груб червен белег от лявото ухо до обраслата брадичка, я изгледа похотливо:

— А ти какво би ни предложило, момиче?

Натали пое закачката под дрезгавите провиквания на останалите.

— Ами, сър — отвърна тя с гаменска усмивка, — имаме грог, пунш с ром, бира или мадейра, с която да си навлажните гърлата. Ако пък сте гладни, господа, имаме печен гълъб и месо с картофи.

— А ако не ни се иска нито ядене, нито пиене? — попита един нахален моряк със сипаничаво лице и криви зъби.

— В задното помещение има билиардни маси. Там може да се играе и фаро, а чух, че някакъв човек организира бой с петли на Растеали.

При думите ѝ шестимата са засмяха.

— Бива си я — подхвърли някой на масата.

— Да, бих искал да опитам тъкмо нейното блюдо — дойде сладострастният отговор.

— Кога пристигнахте на нашето пристанище, момчета? — попита тя между другото.

— Тази вечер, момиче — отвърна най-младият и най-хубавият от всички. Той я огледа бавно и предизвикателно. — Трябва да знаеш какво означава това за мъжа — особено като е прекарал по-дълго

време в морето. Човек започва да се чувства като крастав за женска ръка, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Като крастав, сър? — Натали се надвеси над него и измърмори съчувствено. — Значи ви трябва жена, която да ви почисти въшките, а?

Младежът се изчерви при веселите викове на другарите си.

— Нямах предвид такава краста, момиче — отсече той.

Натали продължи с преструвката:

— Е, не знам точно какво ви кара да се чувствате така, сър. Но каквото и да ви мъчи, сигурна съм, че и жена ви ще се почувства зле.

Младежът се изчерви още повече, тъй като забележката на Натали беше вярна. Останалите моряци започнаха да го побутват и сами да го закачат.

— Ти си доста умно момиче — забеляза човекът с белега. — Откъде разбра, че нашият Били е женен?

Натали намигна на русия, синеок младеж.

— Хубавци като него не ги оставят да подминат олтара — мъжете се усмихнаха одобрително, а тя продължи с равен глас: — И какво ви води в Чарлстън, момчета?

В този миг групата изведнъж стана подозрителна.

— Какво те кара да се интересуваш, момиче? — попита водачът им.

Тя сви рамене:

— Е, едно момче преди малко каза, че сте донесли бурета с хубав ром от Ямайка — тя сниши глас и добави поверително: — Ако карате ром, момчета, тогава Нед, стопанинът на кръчмата, сигурно би поискал да го продадете на него.

— Не караме ром, девойче — увери я морякът.

— Хайде не се пали, красавецо — спря го Натали с намигване. — Просто си говорим да мине времето.

— Да, но има някои неща, за които по-добре е момчетата да не знаят — дойде заплашителният отговор.

— Така е — обади се и сипаничавият. — Капитанът ни току-що се отърва от един нахалник, който задаваше прекалено много въпроси в Савана.

Докато белязаният изгледа кръвнишки приказливия моряк, Натали плесна с ръце и се усмихна на всички:

— А, значи говорите за опасности? И за интересни истории? Вижте какво, аз съм човек, който умира да слуша за опасности и вълнуващи истории — сложи ръка на сърцето си и се усмихна обаятелно. — Уверявам ви, момчета, от моите уста нищо няма да се чуе.

Дори капитанът се усмихна на думите ѝ и напрежението изчезна.

— Донеси ни кана бира, момиче — поръча младичкият хубавец, — и ела да си поговорим пак.

От другата страна на помещението Райдър наблюдаваше Натали. Погледът му гореше, а пръстите му здраво стискаха чашата с ром. Тази жена наистина ли не мислеше за безопасността си? Как се осмеляваше да критикува неговите безразсъдни прояви, след като сега пред очите му флиртуваше с най-окаяната група пристанищни плъхове, които бе виждал през живота си! Трябваше да мобилизира цялото си самообладание, за да не скочи и да не я отскубне от ръцете на тези противни нищожества. И макар да знаеше, че ако го направи, само ще я разгневи, струваше му много усилия да не смачка няколко физиономии, да я измъкне и да ѝ се накара хубаво срещу — Господ да му е на помощ! — повече от няколко целувки!

Усмихна се тъжно, като си помисли, че тази жена бе влязла под кожата му само за двайсет и четири часа. Възбуждащата смесица от ангел и курва направо го влудяваше. Защо продължаваше да го отблъсква, като се правеше на високомерна девственица, след като без всякакво колебание открито съблазняваше други мъже? Поведението ѝ го ядосваше и озадачаваше, но най-вече го караше повече отвсякога да я желае.

Чудеше се кое ли нейно превъплъщение всъщност би отвел в леглото си. Дали порядъчната дама щеше да се черви и срамува? Или кръчмарското момиче щеше да се тресе от възбуда и с готовност да преметне колене върху раменете му?

Въздъхна облекчено, когато я видя да се отдалечава от масата на морските вълци. Но тя се върна там съвсем скоро с поднос, върху който имаше голяма кана с бира и шест халби. След като бе наляла питие на всички, най-едрият от шестимата я издърпа на коленете си — а безсрамното момиче се затресе от смях. Кръвта на Райдър кипна.

Почти бе станал от мястото си, котето вратата на помещението с трясък се отвори и той видя как влизат четиримата му приятели. Водени от Хари и всичките засмени, те в индийска нишка тръгнаха към Райдър.

— Имаме новини — съобщи Хари, когато групата шумно зае местата си.

— Моля ви, не ме дръжте в неведение — провлачено каза Райдър, докато гледаше с ъгълчето на окото си Натали.

— Успяхме да научим нещичко за ирландеца, когото повали снощи — започна Ричард. — Изглежда, той и другарите му са напуснали пристанището тая сутрин с търговски кораб, натоварен с ориз за Ливърпул.

— Това ни е от голяма помощ — насмешливо промърмори Райдър.

— Има и още — обади се Джон. — Като разпитахме някои холандски моряци в „Боулинг грийн хаус“, разбрахме, че понякога контрабандистите разтоварвали стоката си на запад от Чарлстън, при устието на река Ашли.

— А, това е по-важно — замислено поклати глава Райдър. — Контрабандистите искат да отбягнат митническата проверка на пристанището при река Купър. Научихте ли къде по-точно става това?

— Не — заяви Джордж, — но един тип спомена местата на север от Брод стрийт канал, където в миналото са правени някои митнически конфискации — главно на незаконно вкарвани африканци.

Райдър решително кимна:

— Искам всички да започнете нощно наблюдение на тази местност.

Последва хорово стенание.

— Но, Райдър — възрази Ричард, — нали каза, че ако ти донесем сведения, ще ни върнеш вещите?

— Казах сведения, които ще доведат до залавяне на контрабандистите — възрази Райдър. — Засега от четиримата съм чул само слухове и догадки. Когато накрая попаднем на тия разбойници, ще си оправа сметките с всички. Междувременно никой няма да пострада, ако прекарвате свободното си време нощем в по-полезни занимания.

Ричард изруга под мустак и погледна към Натали в другия край на помещението — тя пееше заедно с останалите шумна моряшка песен.

— И всичко това заради едно кръчмарско момиче и леля му?

— Никога не подценявай кръчмарските момичета — многозначително измърмори Райдър.

Останалите си казаха по нещо тихо, после станаха и тръгнаха към задната стая да играят билиард.

Късно същата вечер, когато Натали излезе от кръчмата, Райдър я чакаше; високата му фигура се открояваше под слабата светлина на уличната лампа. Зад него беше спряна каретата му.

— Ще ми разрешите ли да ви откарам до къщи, милейди? — попита насмешливо той.

Като го видя да приближава, Натали ни най-малко не се почувства в настроение да си играят с нея:

— Не, благодаря — беше хладният ѝ отговор. — Самюъл всеки миг ще дойде с нашия кабриолет.

— Да, той вече се появи, но аз си позволих да го отпратя — веднага отвърна Райдър.

— Както си направил снощи, нали? — изведнъж се ядоса тя.

— Снощи ли? — невинно попита той.

Тя сложи ръце на кръста си и го изгледа мрачно:

— Когато говорих със Самюъл, той настоя, че съм му казала да дойде тук по друго време снощи.

— Може би е било така — провлачено забеляза Райдър.

— Но някой друг му е дал бутилка бренди!

— Сигурно някой друг.

Говореше с лекотата на уличен фокусник и тя за малко не тропна с крак:

— О, непоносим си!

Той просто я хвана за ръка и твърдо я поведе.

— А ти, милейди, зависиш от мен, поне за момента, така че по-добре да се радваш на малката ни разходка. Освен това и трябва да поговорим за някои неща — подчерта той.

— О, чудесно — изръмжа тя.

Той я отведе до каретата и я тласна вътре.

— Приятно ли ти беше тази вечер? — попита с престолено добродушие, когато потеглиха.

— Да ми е било приятно? — повтори тя, издърпа фуркетите, свали перуката и я остави встрани, после прекара пръсти през сплесканата си коса. — Наистина ли мислиш, че би ми било приятно всички тези вонящи и противни моряци да ме щипят, опипват и целуват?

— На мене пък не ми се стори, че страдаш особено — не позискано отвърна той. — А замисляла ли си се изобщо какво рискуваш, като предизвикваш толкова много тези съмнителни типове? Какво би коствало на някои от тях да те метне на рамо и да те отнесе на горния етаж...

— Това никога няма да стане! — разпалено го прекъсна тя. — Нед никога не би го допуснал.

— Нед? — вдигна вежди Райдър.

— Нед Хейстингс е собственик на кръчмата „Трад стрийт“ Жена му е тъкачка в нашата фабрика. И двамата много обичат леля ми — тя е направила много добрини на семейството им. Така постъпих там като сервитьорка. Нед знае коя съм всъщност, но ми е обещал да пази тайната и да се грижи за сигурността ми, докато търся леля Лав. Освен това заведението му е почтено.

— Почтено било! — засмя се Райдър. — Значи само ръцете, които те опипват, са мръсни!

Трябваше да положи голямо усилие, за да не зашлеви арогантното му лице.

— Ни най-малко не ми допада забележката ти.

— Тогава сигурно ти допадат само неща, поднесени по-грубовато — отвърна той. — Ела тук и ми дай малко от онова, в което си така щедра към другите.

— Върви по дяволите!

В следващия миг Райдър привлече Натали върху коленете си и залови устните ѝ в наказателната си, собственическа целувка. Върху ѝ изведнъж, с ослепяваща сила се стовариха възмущение и предателска възбуда. Тя изтегли ръка и го зашлеви. Той измуча някакво проклетие, а тя само след секунда успя да го отблъсне и да се премести на отсрещната седалка в относителна безопасност.

Райдър трябваше с мъка да се пребори с желанието си да я удуши.

— Тази преструвка на невинност не е ли малко закъсняла, любима? — озъби се той, докато търкаше брадичка. Чертите му се изостриха осветени от трептящата светлина на една улична лампа. — Тази вечер танцува по коленете на петима-шестима мъже, а сега се осмеляваш да отблъскваш мен.

— Танцувах по коленете на петима-шестима мъже тази вечер, за да открия леля си! — троснато каза тя. — Имаш ли някаква представа за унижението, което изпитвах, като оставях тези хора да опипват гърдите ми, да ме потупват отзад, да обсипват лицето ми с противните си, вонящи целувки? А сега виждам, че и ти не си по-добър от тях — и то след като си обещал да се държиш прилично.

Отговорът му беше каменно мълчание.

— Е, какво ще кажеш в свое оправдание, сър? — почти изкрещя тя.

Той мълча твърде дълго и в това време напрежението растеше.

— Добре, може би аз...

— Може би какво?

— Може би попрекалих.

— Сериозно? — рязко реагира тя.

— Е, добре, ревнувах! — ядно заяви той.

— Какво... какво си правил?

Той я погледна право в очите:

— Ревнувах.

Натали за първи път напълно се обърка — разоръжи я честността му, зашеметяващо настойчивият му поглед. В напрегнатата тишина чуваше единствено тупкането на сърцето си. Не беше свикнала да предизвиква такива чувства у мъжете — особено у красиви мъже като Райдър Ремингтън. Усети, че безразсъдно и неразумно изпитва желание да отиде при него и да направи нещо за нараненото му самолюбие.

Полудяваше ли? Приглади полите си с треперещи пръсти и измърмори строго:

— О, разбирам.

Той отново я изненада със силен смях. Тя го гледаше учудено, когато той я погледна похотливо.

— Натали — предупреди я тихо, — още една такава престорена забележка и ще ти сваля дрехите.

Тя вдигна глава, като все още не можеше да проговори. Накрая се осмели да попита:

— В какво сбърках?

Той се облегна на седалката си и я погледна лениво:

— Става дума за онова, което не си сбъркала, мила — да дразниш и да подлудяваш мъжете, както жените правят, откакто свят светува.

Тя щеше да извика „О“ отново, но сложи ръка пред устата си. Много ѝ се искаше той да ѝ каже повече за игричката, която уж играела, но бързо съобрази, че не би спечелила от по-пълно обяснение, още по-малко от нагледен пример. Стисна юмруци в скута си и се опита да успокои обърканите си чувства.

Каретата вече бе влязла в нейната улица. Той погледна през прозореца и каза малко напрегнато:

— Постигна ли някакъв успех тази вечер?

Тя още бе смутена от сексуалния му намек.

— Успех — в какво?

— В откриването на контрабандистите — нетърпеливо ѝ подсказа той.

— О, това ли? — тя поклати глава. — Вече взе да изглежда така, като че ли всичките ми усилия са били напразни.

— Наистина?

— Мъжете, с които говорих тази вечер, бяха контрабандисти — продължи тя кисело. — Разбрах го веднага, щом започнахме да говорим. Дори се опитах да ги накарам да ми обяснят каква точно е стоката им, като предположих на глас, че внасят ром. Но най-вероятно е шхуната им, домуваща в Куба, да контрабандира роби от Африка в Чарлстън.

Той се засмя под мустак:

— О, да, и аз мисля, че африканците са предпочитаната нелегална стока тук, особено откакто Конгресът постави търговията с тях извън закона през 1308 година.

— Мисълта ми обаче е, че не съм дошла по-близо до откриването на леля Лав! — отчаяно възкликна тя.

— Горката — съжали я той. — И то след толкова щипане и опипване.

— Включително и от твоите ръце — злобно отвърна тя.

Той разтри чело:

— Ти наистина не смяташ да ме оставиш на мира заради това, нали?

— Не!

— Ще настояваш ли да ти се извиня?

— Да!

Той се протегна да погали ръката ѝ:

— Добре, любима, извинявай. Явно съм те подценил.

— И явно аз съм съкрушена от искреността ти.

— Не губи кураж, красива Натали — продължи той закачливо. — Не всичко е загубено. Приятелите ми успяха да открият една-две следи днес.

— Така ли? — тя беше едновременно изненадана и доволна.

— Изглежда, ирландските ти моряци са отплавали сутринта с прилива.

— По дяволите — измърмори тя.

— Виж какво, Натали — сгълча я гой. — Вече започваш да говориш повече като кръчмарско момиче, отколкото като порядъчна дама.

Имаше право и Натали беше благодарна на тъмнината, че скригузното ѝ изчервяване.

— Откриха ли и нещо друго приятелите ти?

— Да, явно повечето контрабандни стоки пристигат в Чарлстън по река Стоуно, а оттам се прехвърлят в Ашли.

— Звучи възможно.

— Успях дори да убедя някои от тях да наблюдават мястото и нощем.

— Сериозно? — изведнъж тя се почувства гузна — той очевидно искаше да ѝ помогне по свои начин. — Тогава може би и аз ти дължа извинение.

Той се захили.

— Съжалявам, че избухнах така — с мъка изрече тя. — Цялата вечер ми дойде твърде много.

— И за мен също, уверявам те. Но може би ще измислим начин да се разтоварим и двамата малко.

Тя го изгледа укоризнено:

— А не никакви такива. Ако сътрудничеството ни трябва да доведе до нещо, лорд Нюбъри, трябва да запазим отношенията си просто като приятелски.

— Приятелски? — насмешливо повтори той. — Аз не точно това имах предвид, госпожице Дезмънд, но предполагам, че трябва да започнем отнякъде. Но само ако ми кажеш нещо.

— Какво?

Той я погледна пламенно:

— И моите целувки ли те отвращават, Натали.

Тя бе изненадана и с мъка смотолеви:

— Защо... защо питаш?

— Защото ти току-що каза, че не съм по-добър от останалите, които те щипят и опипват, досаждат ти с противните си целувки.

Натали се пребори със силното привличане предизвикано от наскърбеното му и все пак много прелъстително изражение:

— Не би могъл да очакваш от мен да започна да говоря за толкова груби неща.

— Груби ли? — възкликна той.

— Не смятам да закачам самолюбието ти, сър.

Очите му заиграха весело и палаво:

— О, Натали, у мен има толкова много неща, които бих искал да закачиш — като я видя да се наежда, той вдигна ръка: — Много добре, ще се опитаме да задържим нещата... приятелски. Но мисля, че бих искал с една малка приятелска целувка да затвърдиш приятелското ни споразумение.

Тя го погледна мрачно.

— Чакам, Натали.

Като се осъждаше за лекомислието, тя прекара пръсти през устните си и му изпрати въздушна целувка:

— Това е всичко, което ще получиш от мен, лорд Негодяй.

Райдър отметна глава и се засмя:

— Но, Натали, ти дори не забелязваш какво предизвикателство ми отправяш.

— Какво предизвикателство?

Отговорът му звучеше много чувствено:

— Тази целувка е като удряне с ръкавица през бузата — тя е покана за дуел.

— Дуелите се започват заради оскърбление! — ядно каза тя.

— Това е вярно. Но ти не си ме разбрала добре.

— Какво не съм разбрала?

Той ѝ намигна в тъмнината:

— Когато ми прати тази въздушна целувка, ти ме предизвика да получа повече. Дори десет страстни целувки не биха могли да направят повече.

Натали се обърна да прикрие зачервеното си лице. Боеше се, че негодият бе казал самата истина.

9

След като остави Натали у тях, Райдър се почувства неспокоен. Накара кочияша си да го закара до странноприемница на Куийн стрийт недалеч от къщата, където живееше с приятелите си. Освободи човека и каретата и седна в опушеното и шумно заведение за грог, като се мръщеше на шумното пируване около себе си и се опитваше да удави сексуалните си тревоги в чаша ром. По едно време двама каращи се шотландци се блъснаха в масата му и преобърнаха чашата. Наложиха се той да стане и да замъкне двамата негодници до средата на помещението. Реши, че Натали го кара да оглупява, като не мисли за собствената си безопасност, със завидна упоритост дразни останалите мъже пред самия него — а в това време го отблъсква упорито! — и го кара да изпитва все по-безумна страст.

Райдър съзнаваше, че на това мъчение трудно ще се сложи край, докато Натали не стане негова. Макар хитрушата да продължаваше едновременно и да го изкушава, и да го огорчава, той знаеше, че за да я спечели, ще му е нужна по-умна стратегия, защото прекият подход явно се бе провалил и заради обещанието му, че няма да ѝ се натрапва — обещание, на което тя явно държеше твърде много!

Все пак проклети да са очите ѝ, че успя най-напред да изтръгне обещанието от него, а после да му напомни тази вечер, че го е нарушил. Тя имаше удивителната способност да събужда заспалия английски джентълмен у него и да подклажда вината му, докато запалваше и други части от анатомията му, без дори да го докосва!

Значи беше невъзможно да преодолее съпротивата ѝ, но нямаше ли как да я подлъже или някак да я прелъсти? Той се усмихна на самата мисъл. Практически, би могъл да го направи. От колко отдавна не бе играл ролята на ухажор, на ласкател на жени. През последните четири години покварените същества, с които си бе имал работа, бяха лесна плячка: потупване отзад, целувка, една-две сладострастни реплики обикновено бяха достатъчни за всяка жена да падне в краката му.

А тази явно нямаше изобщо такова намерение, освен ако той не подходеше към нея с нежно убеждаване, подмамване и залъгване — всичко, което бе нужно тя да бъде надхитрена и да спечели благоразположението ѝ.

Когато почувства вина при мисълта за нечестивите си планове, той си припомни, че Натали Дезмънд е всъщност потисната интелектуалка и ѝ е нужно да се отпусне, да се порадва на живота — не само на онова, което той би ѝ дал в леглото, а също и на радостите на целия свят наоколо. Такова престъпление ли би било да я накара да се пробуди за чувствената страна от живота? Тя и без това вече бе пропуснала много от богатствата му. Добре разбираше, че страстната ѝ същност лежи скрита зад пуританския вид, че всичките ѝ прелестни тайни просто го чакат да ги отключи и да им се наслади — ако само успееше да я склони да се раздели с желязната си защита!

Райдър излезе от странноприемницата след един час и установи, че гладът му за влудяващото момиче само се бе увеличил. Като си подсвиркваше тихо една любима мелодия „Маршът на пройдохата“, той се запъти към къщи по тъмната улица. Тъкмо приближаваше последния ъгъл, когато четири тъмни силуета изведнъж му се нахвърлиха. Всеки нерв и всяка фибра в тялото на Райдър се стегна, докато се изправяше срещу заплашителната група. За нещастие, крадците съвсем не бяха рядкост в тази затънтена част на града.

— Е, какво имаме тук сега, момчета? — запита той навъсено.

— Един разглезен денди с дебел портфейл — изръмжа единият.

— Оставете ме на мира или ще намерите смъртта си — предупреди ги Райдър.

— Не е ли нахален тоя мръсник, а? — долетя отговорът.

С тези думи четиримата го нападнаха. Райдър беше подготвен и не смяташе да им се даде лесно. Още докато негодниците замахваха и стоварваха болезнени удари в ребрата, той бързо ги атакува сам, като удари един в челюстта, а друг — право в корема. Ноцта изпълни с шума от удари, стонове и псувни, докато мъжете го блъскаха от четирите страни. Райдър успя да удари единия и да го повали на земята. Останалите трима изреваха като зверове и се хвърлиха върху Райдър с размахани юмруци и зловни ритници, като се опитваха да го задържат въпреки силните му удари, които не ги допускаха близо.

— По дяволите, Уил, стани оттам и ни помогни да се оправим с тоя демон! — извика един от нападателите.

Като забеляза как проснатият се мъчи да се вдигне на колене, Райдър осъзна, че навярно скоро ще го надвият. Опита се да измъкне рапирата си. Но тримата разбойници успяха да го хванат за ръцете и да го задържат, докато четвъртият нападател се заклатушка към него. Докато се мъчеше да се отскубне, Райдър забеляза бясната злоба, изписана на лицето на четвъртия разбойник, тъкмо преди той с двоен юмрук да го удари яростно през кръста, после по челюстта. Жестоките удари продължиха, докато пред очите му заиграха звезди.

Накрая Райдър се стовари върху купчина смет с изгарящо от болка тяло. Единият разбойник го изрита злобно, а той изстена нещастно. Друг заби тока на ботуша си в гърба на Райдър, а трети се пресегна и взе портфейла, като отпра и джоба му.

— Нагла гадина! — подигра му се някои от четиримата. — Е ето ти урок за теб и за приятелите ти дендита. Не се приближавайте към пристанището. На нахален разбойник като тебе рано или късно ще му отрежат носа, а може да му се случи и нещо по-лошо.

На другата сутрин болките от снощния бой събудиха Райдър. В началото се чувстваше така скован и наранен, че ставането му се видя невъзможно. Погледът към огледалото потвърди най-лошите му опасения. Лицето му изглеждаше като че е било мишената при игра на кегли. Челюстта го болеше, а коремът и гръдният му кош бяха издрани.

Той тъжно си спомни как снощи го беше събудило ровещо в мръсотията на улицата прасе. Почти парализиран от болка, той се бе замъкнал до къщи, бе изкарал няколко кофи вода от кладенеца зад градинската стена и се бе поливал, докато се почувства сравнително чист. Накрая, изтощен и треперещ, се бе прибрал и се бе строполил в леглото.

Като си сложи непохватно панталони и риза и грабна ботушите си, Райдър се заклатушка нещастен по горния коридор на къщата, в която живееше с приятелите си. В една от разхвърляните стаи хъркаше Хари наполовина извън провисналия дюшек. Райдър запрати по него единия си ботуш и го удари право в гърба.

— По дяволите! — Хари се събуди и насочи мътния си поглед към вратата. Щом видя Райдър, хвърли обратно ботуша по него.

Райдър го хвана сръчно.

— Ставай и вдигни останалите! — нареди му той. — Време е да се захващаме за работа.

Хари разтърка гърба и очите си, после отново погледна Райдър:

— За бога, Нюбъри, какво ти се е случило? Лицето ти изглежда, като че ли с него са чистили улицата.

— Така си беше — изръмжа Райдър. — Четирима негодници ме пресрещнаха снощи. Набиха ме, обраха ме и ме оставиха в боклука на улицата.

Лицето на Хари изведнъж се напрегна:

— Сериозно ли говориш, старче? Господи, мислиш ли, че този случай има нещо общо с контрабандистите?

— Ако съдя по предупреждението им, да — мрачно кимна Райдър. — И най-добре ще е да кажеш и на останалите, че задачата ни може да се окаже значително по-трудна, отколкото си мислехме.

С възбудено заради възможните приключения лице, Хари изскочи от леглото:

— Веднага ще събера войската.

Райдър се запъти към хола, където разбута заспалия на канапето Ричард. Безделникът само изсумтя, после продължи да хърка, като се захлупи с лице към одеялото. Райдър разтърси главата му, докато сядаше да си обуе ботушите. Въпреки хладния, свеж ветрец, който лъхаше от верандата, в стаята вонеше неприятно. По целия пращен под бяха пръснати ненужни дрехи, празни бутилки, мръсни чинии, фасове от пури, отделни карти от колоди и плочки от домино. Райдър знаеше, че чистачката им, госпожа Смийд, скоро ще дойде за седмичното почистване. Един бог знаеше защо милата жена се примиряваше с петимата и тяхната невъздържаност. Дори кочияшът им, Джоузеф, който се грижеше за конете им и спеше в стаичката до конюшната, живееше в кралски разкош в сравнение с мръсотията на тая кочина.

В този самотен миг Райдър отново се зачуди как може животът му да е така безцелен и безсмислен. Странно, но не беше мислил за мързела и за липсата на цел, докато очарователната хубавица не бе навлязла преди две седмици в живота му...

Не че се канеше да зареже упадъчното си съществуване. Мисълта за поправяне заемаше определено второ място в сравнение с намерението му да спечели Натали.

А сега изглеждаше, че и двамата може би бяха в голяма опасност. Намръщи се, като си помисли за зловещото предупреждение от страна на негодниците снощи. Положително из града се бе разчуло бързо, че той и приятелите му се интересуват от контрабандата. Той обаче нямаше как да научи дали нападението беше пряко свързано с контрабандистите на платове. Заедно с приятелите си може би бе разбутал съвсем друго гнездо на оси. Засега бе научил, че през задната врата в Чарлстън се вкарваха какви ли не стоки. Нападателите им биха могли да са превозвачи на роби, незаконни вносители на ром и уиски — възможностите бяха безгранични.

И все пак, след като сега бе по-добре запознат с опасността, се убеждаваше отново, че Натали не бива да продължава дръзкия си маскарад в кръчмата. От друга страна, съзнаваше, че без да прибегва до физическа сила, в най-добрия случай би му било много трудно да я накара да отстъпи. Дори да ѝ кажеше за нападението върху себе си, резултатът най-вероятно щеше да е обратен и тя би се потопила още повече в опасността.

А някъде в дъното на съзнанието си Райдър се страхуваше, че грижите за Натали и за проблемите ѝ представляваха заплаха за всичките му дръзки планове да я завладее и после да премине към поредното предизвикателство. И все пак беше прекалено заинтересуван и запленил — и прекалено обзет от сладострастни намерения към нея — за да се оттегли сега.

10

През следващите няколко дена Райдър и приятелите му продължиха опитите си да открият повече подробности около контрабандата. Докато Натали ръководеше фабриката си през деня, мъжете обикаляха занемарени райони на Чарлстън, пиеха грог с моряци, задаваха дискретни въпроси и държаха очите си отворени.

Въпреки че се опитваха да бъдат благоразумни, скоро започна да става все по-ясно, че играта, с която са се захванали, е много опасна. Хари веднъж си размени няколко юмука с двамина не особено любезни уелски моряци, които заговаряше в Олд маркет, а Ричард бе ударен с камък по тила една вечер, когато се прибираще вкъщи. Райдър все повече се убеждаваше, че в Чарлстън съществува организиран канал за контрабанда на платове, а той и приятелите му го бяха обезпокоили.

Нощем и Райдър, и Натали продължаваха да слухтят в кръчмата. Когато Натали за първи път видя израненото лице на Райдър и го попита какво е станало, той й каза, че е бил обран, но не спомена за предупреждението на негодниците. Не свалеше орловия си поглед от нея, а в това време свитата му обикаляше дългия участък от крайбрежието покрай река Ашли и търсеха лодки, които се опитват да внесат нелегални стоки в Чарлстън под прикритието на нощта.

В събота на Райдър най-накрая се удаде да изпробва новия си подход в опитите да спечели Натали. След прекараните много нощи с нея в кръчмата той беше крайно уморен и отвлечен от опипванията и щипането, на които я подлагаше изметът на пристанището — а той можеше само да наблюдава измъчен и безсилен отдалеч. Тогава реши да я покани на концерт в Уайт пойнт гардънс на другия ден следобед.

Беше добре облечен и си подсвиркуваше весела мелодия, когато пристигна при нея още преди обед с букет цветя и кутия бонбони в ръка. Тя му отвори облечена в семпла домашна рокля и го погледна озадачено, когато й подаде с усмивка цветята и бонбоните.

— За тебе, милейди.

— Какво правиш тук? — дойде смутеният ѝ отговор.

— Че защо, мила госпожице Дезмънд. Дошъл съм да те ухажвам.

— Най-добре е да отидеш да играеш игрите си другаде — посъветва го тя.

— Е, Натали — помирително започна той. — Реших, че и двамата имаме нужда от малко почивка след нашите напрегнати и доста притеснени нощни усилия. Няколко часа отдых може да ни прояснят умовете и да ни позволят да погледнем на разследването си от друг ъгъл, не мислиш ли? И затова те каня на концерт в Уайт поинт гардънс днес следобед от два.

Макар Натали вътрешно да се зарадва и дори да се съблазни от убедителното красноречие на Райдър, напоследък бе подлагана на смъртоносния му чар прекалено често и точно днес не ѝ трябваше още една доза. Отговори му с хладна учтивост:

— Благодаря ти много за любезната покана, лорд Нюбъри, но, за съжаление, днес съм прекалено заета, за да дойда на концерта с теб.

Той се престори на обиден:

— Дори ако липсата на прекрасното ти присъствие разбие сърцето ми?

Търпението ѝ започна да се изчерпва:

— Спести ми риториката със сърцата и цветята, моля те. Много добре знам какви са намеренията ти всъщност.

Той се усмихна:

— И какви са те?

— Поквара и разврат. И то по отношение на мен.

— Наистина ли? Каква ободряваща мисъл. Може ли тогава да дойда да те взема към един и половина?

— Не, вземи някой друг — когото си искаш.

Той въздъхна дълбоко и отново протегна подаръците:

— Ако не приемеш поне подаръците ми, госпожице Дезмънд, кълна се, че ще застана пред вратата ти и ще започна да вия от мъка.

— О, за бога! — Натали грабна нещата, завъртя се и тресна вратата под носа му.

Райдър си тръгна ухилен.

След десет минути Натали чу нов, пронизващ ушите трясък по вратата към улицата. Като си помисли, че вбесяващият я дявол се е

върнал, тя прелетя през къщата, отвори рязко и видя четирима едри, ядосани ирландци, единият с някаква значка, да стоят там с кофи вода.

— Какво мога да направя за вас? — попита тя смаяна.

— Добре, госпожичке — каза плещестият и мрачен водач, — къде е огънят?

— Какво?

— Огънят. Нали изпрати момчето си в бръснарницата да вдигне тревога?

— Момчето ми? Аз нямам никакво момче! И кои сте вие?

— Ние сме бригадата с кофите — обясни единият.

— Бригадата с кофите! — извика тя.

Намръщен страшно, човекът със значката огледа къщата и покрива ѝ:

— Да, и както изглежда, госпожичке, ти си ни пратила за зелен хайвер.

— Какво искате да кажете — за зелен хайвер? Нали разбрахте: нямам момче и не съм съобщавала нищо!

Докато мъжете стояха и си мърмореха нещо, Натали забеляза Райдър, който без да бърза, се приближаваше с невинна усмивка. Очите ѝ се разшириха, когато се досети какво е станало. Без съмнение зад всичко това стоеше подлият хаймана.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господа? — попита той спокойно пожарниците.

Главният пожарник се обърна към Райдър и посочи Натали с палец:

— Тази госпожа тук вдигна фалшива тревога. Изпратила момчето си...

— Стига бе, тъпако! Нямам никакво момче! — избухна Натали, макар да видя как Райдър сподавя усмивката си. Искаше ѝ се направо да го убие.

В това време обиденият пожарник се обърна мрачно към Натали:

— Значи съм тъпак, така ли, госпожице? Мисля да съобщя за теб на полицията, сериозно.

— Така ли! — кипна тя.

Райдър се приближи, като потъркваше брадичка:

— Кога ви съобщиха за фалшивата тревога, господа?

— Преди по-малко от десет минути, сър.

Райдър намигна на Натали:

— Е, тогава дамата не може да е дала фалшивата тревога. Аз бях цяла сутрин тук и се опитвах да ухажвам госпожица Дезмънд.

Докато Натали потискаше гнева си, пожарникарите до един започнаха да хихикат.

— Сигурен ли сте в това, сър? — попита водачът им.

— О, да — отвърна той тържествено. — Ухажвам госпожица Дезмънд вече цяла вечност. Сигурен съм, че вие знаете, господа, колко упорити могат да бъдат тези цветя на Юга.

— Да — съгласиха се те.

— Така или иначе, опитвах се да смекча сърцето на госпожица Дезмънд с бонбони и цветя и тъкмо преди да дойдете, тя склони да дойде с мен на концерт следобед — Райдър завърши театрално: — Няма да ми я отмъкнете точно сега към затвора и да развалите внимателно изготвените ми планове, нали?

Главният пожарникар се поколеба:

— Е, сър...

— Всъщност аз тъкмо напусках блестящото присъствие на госпожица Дезмънд, когато врявата, вдигната от вас, господа, ме върна обратно. Значи виждате, че е невъзможно дамата да е пратила момче, което да ви извика.

Мъжете се намръщиха и започнаха да си шушукат.

— Е, щом твърдите, сър — отстъпи накрая водачът им.

Райдър се ухили на разгневената Натали.

— А ако имате някакви съмнения, защо не минете към Уайт поинт гардънс следобед в два часа? Гарантирам ви, че ще видите там дамата с мен.

— Добре тогава — измърмори пожарникарят и четиримата се отдалечиха, като разплискваха вода.

Веднага щом пожарникарите се бяха отдалечили достатъчно, Натали яростно се нахвърли върху Райдър:

— Какъв окаян негодник си! Да вдигаш фалшива тревога за пожар!

— Аз? — той сложи ръка на сърцето си в престолено недоумение. — Кой каза, че аз съм вдигнал фалшива тревога? Просто бях наоколо, когато имаше нужда, и най-благородно те спасих от почти

сигурен позор — за това мисля, че би трябвало само да си ми благодарна...

— Ти си влудяващ дявол! Такава безочливост! И да кажеш на тия хора, че си ме ухажвал!

Той отново се засмя:

— Но аз наистина те ухажвам, Натали. Като се ядосваше все повече, тя заекна:

— И то... и то след като обеща, че ще се държиш добре!

— Чакай, чакай — сгълча я той. — Обещах да не ти се натрапвам. Била ли си насилвана, госпожице Дезмънд?

— Не, само много унижена! Ще съсипеш доброто ми име в квартала!

Той необезпокоен подхвърли:

— Наистина, може би ще направя тъкмо това, ако не ми обещаеш да излезеш с мен следобед.

Натали беше прекалено възбудена, за да възрази, но и клокоченето в гърлото показваше ясно отношението ѝ. Той се поклонил елегантно:

— Госпожице Дезмънд, ще бъдете ли любезна да ми направите честта...

— Много добре! — прекъсна го тя. — Но засега ти препоръчвам да ме оставиш на мира, преди да съм те удушила и да съм те избавила от безпокойството да се разкарваш отново до тук следобед!

Той си тръгна, като се подсмиваше, а тя яростно тресна вратата, макар по устните ѝ да играеше скрита усмивка.

Концертът се провеждаше на гористо място в края на парка Батъри, разположен срещу широката, блестяща река Ашли. Застанал до Натали сред публиката от чарлстънски граждани, Райдър се усмихна, когато прозвучаха последните акорди на „Маршът на пройдохата“ — положително го изпълняваха в негова чест, помисли си. Беше харесал патриотичните мелодии в репертоара на оркестъра, радваше се и на слънчевия пролетен ден, на силния мирис, донасян от морския бриз, който вееше през градините и поемаше уханието на цъфнал ясмин, кучешки дрян и магнолия.

Но най-голямо удоволствие му доставяше това, че е с елегантната дама до себе си — а какви усилия му беше коствало да доведе сприхавото момиче тук! Този следобед той за първи път видя Натали облечена като олицетворение на прекрасната женственост. Огряна от яркото слънце, фигурата ѝ, в розова копринена рокля, с красив корсаж и дълги, веещи се ръкави, изглеждаше прелестна като пролетно цвете. Носеше боне, украсено с копринени рози в подходящ цвят и привързано с панделка от тафта под брадичката ѝ. Имаше и копринен чадър за слънце, украсен с дантели. Както бе загледана в оркестъра и потропваше в такт, обикновеният гражданин никога не би допуснал, че тази порядъчна дама всяка вечер си слага червена перука, рокля с дълбоко деколте и подскача върху моряшките колене в долнопробна кръчма.

Случайният наблюдател едва ли би си помислил и че той самият прекарва нощите си на същото място с лоша слава. Бе облякъл шоколаденокафяв еднореден фрак и светлокафяв панталон върху уелингтънските си ботуши. Дългата му коса бе прибрана в плитка, но за да не измени на бунтарската си същност, носеше шапката си в ръка. Как мразеше задушавания похлупак на шапките!

Райдър и Натали се присъединиха към ръкоплясканията на останалите, когато оркестърът завърши последната си пиеса „Здравей, Колумбия“. Публиката започна да се разотива и Райдър се обърна към нея:

— Е, Натали? Мъчение ли беше концертът за теб?

Тя се усмихна неохотно:

— Добре — музиката ми хареса много. Наистина, бях почти забравила колко приятно може да е излизането в събота. Благодаря ти, че ме изведе.

Райдър подсвирна:

— Боже, какво чуват ушите ми?

— Престани да злорадстваш или ще те зашлевя по ушите.

Райдър се хилеше и се готвеше да предложи на Натали ръката си, когато към тях се приближиха две немощни, но елегантно облечени дами, следвани от негър слуга.

— Я, Натали — възкликна по-високата от двете и я погледна през монокъла си, — колко приятно е да те видя навън в този хубав ден, и то в компанията на толкова красив джентълмен.

При споменаването на кавалера ѝ Натали ги представи:

— Госпожице Роуз, госпожице Грейс, позволете да ви представя един мой приятел — Райдър Ремингтън, лорд Нюбъри, от Англия. — После се обърна към Райдър: — Бих искала да те запозная с две от най-изисканите чарлстънски дами — госпожица Роуз Пийви и сестра ѝ, госпожица Грейс. С тях посещаваме една и съща черква.

— Очарован съм, мили дами — отвърна Райдър, като пое ръцете и целуна ръкавиците, покрили дланите на двете стари моми, което накара и двете да засияят от щастие.

— Сестра ми и аз сме толкова доволни, че сте довели Натали на концерта, лорд Нюбъри — обърна се към Райдър Роуз. — Тази млада дама хаби прекалено много от времето си, като робува в онази фабрика.

— Съгласен съм — промърмори Райдър.

— А също и леля ѝ — продължи Грейс, като се огледа озадачено. — Къде, впрочем, е Лав днес?

Натали се застави да се усмихне приятно, за да прикрие смущението си:

— Отиде да посети едни приятели в Съмървил.

— Колко хубаво — зарадва се Роуз. — Предай на Лав най-добрите ни пожелания.

— Ще го направя непременно.

— Ще очакваме с нетърпение да те видим на черква утре, Натали — добави Грейс и погледна с надежда Райдър: — А може би и вас, лорд Нюбъри?

Райдър се поклони на старите моми:

— Мили дами, приятно ми беше.

Двете жени с усмивка продължиха пътя си.

Натали поклати глава и насмешливо погледна Райдър:

— Значи, лорд Нюбъри, можеш да бъдеш джентълмен, когато поискаш.

— Е, все пак не съм израснал в бедняшка къща, Натали.

Тя погледна златния монограм на пръстена му:

— Не, предполагам, че си отгледан във висшето общество.

Той ѝ предложи ръка, без да казва нещо повече по този въпрос:

— Денят днес е прекрасен. Защо не се поразходим, госпожице Дезмънд?

Денят наистина бе прекрасен. Помисли си, че и на нея не ѝ се иска разходката да свърши, а трябваше също да признае, че тайничко се възхищава от джентълмена у Райдър:

— Да, няма да е лошо.

Пресякоха един затревен участък от парка и спряха при каретата на Райдър, където той каза на Джоузеф, че с Натали ще се поразходят. После преминаха през Батъри стрийт, покрай лъскавите къщи с веранди и кепенци на прозорците, за да стигнат до ветреца от поречието на Ашли. Продължиха по Мийтинг стрийт, която днес бе препълнена с каруци и хора.

Райдър огледа множеството модно облечени семейства, роби, улични търговци, дори няколко индианци, облечени като бели хора:

— Забелязала ли си какъв наплив от хора има в града напоследък?

— Сега сезонът е в разгара си — обясни Натали. — От януари до май всички плантатори от околностите водят семействата си на пазар на Кинг стрийт, както и да се включат в обществения и културния живот.

— А ти движиш ли се в тези среди, Натали? — заинтересува се той.

— Ни най-малко — дойде прямият ѝ отговор. — О, произходът ми не е по-лош от произхода на останалите тук и когато двете с леля Лав пристигнахме в Чарлстън, някои от високопоставените дами в града се опитаха да ни привлекат към сбирките си. — Тя се засмя. — Всъщност смятам, че тогава ни мислеха за аболиционистки, тъй като бяхме англичанки и няхаме роби. Не мисля, че оправдахме това подозрение, но когато разбраха, че леля ми и аз прекарваме времето си, като ръководим фабриката, вместо де плетем и да ходим по гости, бързо станахме нежелани. За съжаление, никога няма да получим покана за бал в Жокейския клуб или да станем членки на Академията за изящни изкуства.

Той прихна:

— Не изглеждаш опечалена от тази изолация.

Тя вдигна рамене:

— Мене не ме интересуват соаретата, маскарадите, театърът или събиранията на плетачки. Имам си по-важна работа.

— О, да, ти си млада дама с ненадминато трудолюбие.

— А ти си джентълменът на ненадминатия мързел.

— Уби ме — промърмори той. — А какво ще кажеш за двете възрастни дами, с които току-що ме запозна? Те не са ли чували, че двете с леля ти сте парий?

Натали не можа да сдържи усмивката си:

— Госпожица Роуз и госпожица Грейс са две от най-милите и най-благородни дами, които съм познавала. Отделят по-голяма част от времето си за благотворителност, доброволно се грижат за болните в лазарета и сиропиталището. Освен това са твърде независими и съм сигурна, че пет пари не дават за положението си в обществото. И двете, като мен, посещават англиканската черква, макар в наши дни католическата Сейнт Майкъл да е по-предпочитана — усетила, че трябва да изпълни дълга си на добра християнка, тя добави учтиво: — А както двете дами току-що казаха, ти ще си добре дошъл на службата.

— Аз не ходя на черква, Натали — рязко отсече той.

— Всъщност и аз така си мислех — хладно отбеляза тя.

Райдър скръцна със зъби. В мига, когато бе изрекъл острия си отговор, бе съжалил за думите си. Все пак как би могъл да обясни на Натали защо е обърнал гръб на официалната религия, след като болката от отчуждението му бе още така силна? А още по-лошо — като се бе изказал така прибързано, не само бе загубил възможността да бъде с нея отново, но също и да ѝ покаже, че е нещо повече от безнадежден развратник.

Замълчаха, когато стигнаха пресечката на Мийтинг стрийт и Брод стрийт. Тук, близо до центъра на града, шумът и движението бяха нараснали, излезли на пазар хора заедно с роби с пакети в ръце се тълпяха по тротоарите. Ярко облечени градски стражи се упражняваха в строева подготовка в казармата си отсреща. Група дами в рокли на волани и с копринени бонета влезе в черквата „Сейнт Майкъл“. Петима-шестима възрастни мъже бяха насядали на стъпалата на съдебната палата, четяха вестници или играеха домино. В далечината, в другия край на оживената Брод стрийт, Райдър виждаше високите колони на борсата и разпродажбата на роби, която се извършваше там.

Натали също гледеше ярката бъркотия:

— Дали не е по-добре да се върнем?

Той кимна:

— Нека минем през Кинг стрийт и да се спрем да пием чай.

Избраха хубава странноприемница на ъгъла на Кинг стрийт и Брод стрийт, където жената на стопанина им поднесе обилна закуска от чай, кифли и пресни плодове.

Докато подаваше на Натали кифличка, намазана с ягодово сладко, Райдър си помисли колко му е приятно да е насаме с нея в това елегантно малко заведение. Странно, мислеше си той, че дори официалните дрехи, които обикновено го дразнеха, не му пречеха в нейната компания. После се сети за предстоящата вечер и у него се надигна раздражение, придружено от ревност.

— Надявам се, че нямаш намерение да ходиш отново в кръчмата довечера? — подхвърли той.

Тя прие кифличката и отхапа малко парче:

— Ще работя там само няколко часа. Вече съм предупредила Нед, че ще изляза по-рано.

— Но трябва ли изобщо да ходиш? — изстена той.

— Трябва.

— Е, поне ще си тръгнеш рано — после изведнъж запита подозрително: — И къде ще ходиш?

— Нямаш никаква представа, нали? — с неприязън запита тя.

— Никаква — после продължи сприхаво: — Но по-добре е да не си намислила да се измъкнеш на някоя среднощна среща с друг мъж!

Като се бореше с усмивката, която забележката му предизвика, тя остави кифлата и приглади маншетите си:

— Ти забравяш, че утре е шабат. Сигурна съм, че тези неща нямат никакво значение за тебе, но аз преподавам на една група тълкуване на Библията и трябва доста да се готвя.

Като чу това, Райдър едва не се задави с чая си. Остави чашата си и цял се затресе от смях:

— Каква очарователна смесица представляваш — учителка в неделното училище и кръчмарско момиче.

Заразена от настроението му против желанието си, Натали подхвърли:

— Ти коя от двете предпочиташ, лорд Нюбъри?

Той я огледа дяволито и процеди дрезгаво:

— Мисля, че бих отвел неделната учителка на горния етаж, а после бих легнал с кръчмарското момиче.

— О! — възкликна тя и се изчерви — А аз си мислех, че ще бъдеш джентълмен този следобед.

Той повдигна черните си вежди:

— Какво те наведе на тая мисъл, Натали?

Тя запрати салфетката си по него, а той я хвана захилен.

Като я гледаше как свежда поглед благопристойно, Райдър нямаше намерение да сменя приятната тема:

— Значи не би искала да взема една стая тук? — закачи я той. — В края на краищата и двамата сме така добре облечени, че бихме могли да убедим собствениците, че сме порядъчна женена двойка.

— Която се занимава с непорядъчни следобедни лудории? — допълни тя, без да е спряла да се усмихва. — Ти наистина си решил да ме съсипеш, а?

— Толкова ли си сигурна, че това е съсипване? — пошепна той, като се наведе към нея. — Би могло и да е райско удоволствие.

— Сдържаността ви ме удивлява, сър.

Развеселен от отговора ѝ, той продължи да я гледа пламенно, но думите му вече не се лееха така свободно:

— Всъщност, скъпа, днес изглеждаш така прекрасна и изтънчена, че аз отново осъзнавам колко мразя да работиш в оная долнопробна кръчма.

Тя вдигна чашата си с разтреперани пръсти — особено след като я бе нарекъл „скъпа“:

— Ясно ми е, че не одобряваш стратегията ми, но и ти трябва да разбереш, че нямаш думата по този въпрос.

— Далеч не съм убеден, че изобщо постигаш нещо там, освен да се подлагаш на ненужна опасност и притеснение. Мисля, че ако там изобщо можеше да се намерят някои отговори, досега би ги открила.

— Не съм съгласна — твърдо отсече Натали. — В кръчмата клиентите непрекъснато се сменят. С всеки новопристигнал кораб се появява и нова група. Рано или късно ще открия човек, който знае нещо за леля Лав.

— А аз мисля, че само си губиш времето. Все още твърдя, че полезно ще е да отидем до Англия и да се опитаме да разкрием контрабандата от самото ѝ възникване.

— И говориш за губене на времето! — присмехулно възкликна тя. — Как бихме могли да се надяваме да проследим контрабандистите

чак до Англия? И ще трябва ли там да проверим всички фабрики в Лондон, Манчестър и Ланкашир?

Той размишляваше мълчаливо.

По-късно, след като напуснаха странноприемницата и тръгнаха по Кинг стрийт, Натали хвана Райдър за ръкава и го накара да спре пред манифактурен магазин:

— Виждаш ли този топ муселин? Той е внесен контрабандно от Англия, но никога няма да успея да накарам магазинера да го признае. Знам го, защото съм го питала.

— Тогава защо не потърсиш работа като магазинерка на Кинг стрийт и не видиш как изглеждат нещата оттам? — предложи ѝ той. — Така ще бъде и много по-безопасно за теб.

— Забравяш, че през деня трябва да ръководя и фабриката. А освен това всички собственици на магазини ме познават. Доскоро повечето от тях купуваха плат от нас. После, когато започнаха да пристигат по-евтините английски платове, те, без всякакви угризения на съвестта, престанаха да работят с нас. Но са прекалено хитри и не признават, че са нарушили закона.

Той се намръщи и реши сам да проучи някои от тези магазини:

— Според мен, местните търговци би трябвало да оказват по-голяма поддръжка за чарлстънската промишленост.

— Не забравяй, че мнозина от тях са върли консерватори — напомни тя.

Той мълчеше, а лицето му остана замислено, когато продължиха пътя си. Тъкмо пресичаха Тод стрийт, когато шумът на приближаваща ги бързо карета накара Райдър да погледне вдясно. Издърпа Натали в последния миг, преди изгубилата контрол кола да я удари. Каретата ги отмина с трясък на сантиметри, като остави шума на чаткащи подкови, дрънчащи поводи, и скърцащи ресори. Двамата стояха още в шок, като дишаха тежко.

— Има ли ти нещо? — попита тревожно Райдър.

— Добре съм. Но откъде, по дяволите, се взе тая карета? — извика тя с ръка на сърцето. — Появи се така внезапно.

— Знам — отвърна напрегнато Райдър. — Едва се отървахме. Трябва да внимаваме повече в бъдеще.

Все още неспокойни, двамата поеха обратно към парка Батъри. Райдър се тревожеше много повече от случката, отколкото искаше да

признае. Вече бе навлязъл с Натали в улицата, когато бе чул каретата при долната пряка, но беше решил, че имат достатъчно време да преминат. После изплющя камшикът на кочияша и каретата връхлетя върху им като демон от ада. Като че ли кочияшът бе искал нарочно да ги прегази...

Тази възможност, както и мисълта за нападенията върху него и приятелите му през седмицата, смрази кръвта му.

Вечерта в кръчмата Райдър се чувстваше нервен като дебнец котарак, докато гледаше как Натали обикаля между масите сред грубите клиенти, които клатеха чаши, подсвиркваха и се опитваха да я хванат отзад, докато минаваше. Беше я имал само за себе си цял следобед и сега — след като наблюдаваше толкова много негодници да се домогват към нея — изпита повече ревност, объркване и смущение от друг път. Тя беше негови, по дяволите — или поне отчаяно се надяваше да е така!

Споменът за сблъсъка им с опасността днес, заедно със заплахите, които висяха над главата на Натали и в този миг, само допринесоха за лошото му настроение и изчерпаха търпението му. Когато видя един плешив моряк с мустаци да се пресяга и да я пощипва отзад, гневът изведнъж го облада. Натали се извърна да го зашлеви, морският вълк се надигна да я пресрещне и Райдър реши, че вече стига. Скочи рязко, прекоси кръчмата и заби юмрук в челюстта на простака, който се бе осмелил да я докосне. Мъжът се строполи на пода и преди компанията му да успее да реагира, Райдър грабна Натали за ръката и я завлече към вратата.

— Какво, за бога, си мислиш, че правиш? — извика тя, докато се опитваше да се освободи.

— Отвеждам те оттук, по дяволите!

Тя все още се мъчеше да се освободи, докато той я влачеше към каретата си.

— Защо изведнъж започна да се държиш като умопобъркан?

— Аз ли съм умопобъркан? — подигра я той яростно. — Никога ли не ти е хрумвало, че на жена, която така явно търси всяка вечер начин да бъде изнасилена, може би не всичко й е наред?

— Много добре знаеш, че само се опитвам да намеря леля си. Какво ти стана тази вечер?

Той пушна ръката ѝ и пое дълбоко дъх:

— Натали, мисля, че и двамата сме в голяма опасност.

— Какво искаш да кажеш?

— Не исках да те тревожа с това досега, но миналата седмица, когато ме нападнаха, крадците ме предупредиха да не се въртя около пристанището. А след това и някои от приятелите ми са имали сблъсъци с хулигани. Подозирам също, че инцидентът с каретата днес изобщо не беше случаен, а още едно предупреждение.

За негово учудване, този път тя, изглежда, се интересува:

— Райдър, знаеш, че съжалявам за онова, което си понесъл от ония разбойници. Но нали това показва, че се приближаваме към целта?

— Към какво се приближаваме? — ядоса се той. — Към скорошната ти смърт?

Тя вдигна брадичка:

— Досега никой не ми е направил нищо.

Райдър едва се сдържаше да не я удуши:

— За дантелена стара мома — изсъска той — имаш дяволско упорство и инат!

В очите ѝ блесна гняв:

— Добре де, лорд Нюбъри, кой те е молил за мнението и за помощта ти? Ако смяташ, че се замесваме в нещо прекалено опасно, тогава просто се оттегли. Колкото за мен, аз смятам да направя каквото е нужно, за да разкрия истината и да намеря леля Лав.

Тя се обърна и пое обратно към кръчмата, но Райдър, с остра ругатня я настигна:

— Ти явно имаш най-големия инат, който, някога съм виждал у жена! Докато това свърши, може да ми се наложи да прибегвам до сила, за да те спася от собственото ти безразсъдство! А сега ще те заведа вкъщи.

— Не, няма да ме заведеш!

Вместо да отговори, Райдър изруга, хвана Натали през кръста и я метна на широкото си рамо. После се обърна и тръгна към каретата.

— Казах, че ще те заведа у вас — повтори той заплашително.

Натали беше истински ядосана. Когато се опита да се освободи, предупредителното му ощипване само я разгневи още повече. Но докато той я носеше все така бързо, неизбежното търкане на гърдите ѝ до топлия му, твърд гръб събуди чувствата ѝ по различен и поразяващ начин. Лицето ѝ бе пламнало, когато той я остави на земята.

По пътя гневът и напрежението, които ги бяха завладели, достигнаха такъв градус, че накараха въздухът в каретата да запращи.

11

На другия следобед Натали се учуди, когато след черква завари Райдър у тях. Все още облечена с най-хубавото си неделно облекло, тя отвори вратата в края на верандата и го видя застанал на стъпалата, този път с всекидневни дрехи — свободна бяла риза и тъмен брич. Дългата му черна коса не беше привързана. Зад него на улицата стоеше каретата му, а кочияшът бе седнал на капрата.

Щом го видя, Натали почувства сърцето ѝ да подскача от възбуда и — без да го иска — от неканения спомен за снощи, когато гърдите ѝ се бяха притискали така предизвикателно до твърдия му гръб. Опита се да се пребори с нежеланите чувства.

— Лорд Нюбъри — погледна го тя смутено. — Изглежда, ти е станало навик да се появяваш тук.

На лицето му се изви най-подкупващата усмивка:

— Дошъл съм с предложение за мир.

Тя повдигна вежди:

— Не знаех, че сме си обявили война.

— Трудно може да се каже, че снощи се разделихме особено приятелски.

— Учудена съм, че дори си спомняш за това.

— Госпожице Дезмънд — засмя се той, — винаги успяваш да ми направиш неизгладимо впечатление.

— И каква е конкретната причина за посещението ти днес?

— Реших, че може да ти е приятно да излезем заедно с шхуната на Хари. Може да отидем до остров Джеймс.

Тя скръсти ръце:

— Нали беше казал, че ще върнеш кораба на Хари?

Очите му блеснаха дяволито:

— Не можеш да очакваш да се откажа от шхуната, преди да съм изпитал удоволствието да поплавам с нея.

В думите му имаше някакъв скрит сексуален намек, който накара Натали да се развълнува и да се пребори с усмивката си:

— Значи смяташ да ме направиш съучастничка в престъплението?

— Че вече не си ли?

Тя се покашля неодобрително. Той продължи необезпокоен:

— Освен това вече съм наел екипаж за деня, а също минах покрай очарователната странноприемница, където закусихме вчера, и поръчах на стопанката да ни приготви вкусен обед за пикник.

— Господи, колко обичаш изхвърлянията — измърмори тя. — За съжаление, днес имам толкова работа...

— На Божия ден? — усмихна се недоверчиво той. — Изглежда, вече не си толкова добра християнка, Натали.

— А и онова, което ти си замислил, без съмнение, няма да ме направи по-добра.

— Без съмнение — подсмя се той.

Натали се бори със себе си за миг, после взе решение и отсече твърдо:

— Лорд Нюбъри, отново благодаря за любезната ти покана, но все пак вчера излизах с теб и не бива да се прекалява. Имам да наваксам с толкова много неща...

— Е, добре, госпожице Дезмънд — въздъхна той театрално. — Разбий увлеченото ми сърце.

Като го гледаше как се обръща и си тръгва, Натали се намръщи и си помисли, че той се предаде прекалено лесно. После си спомни за дяволитото огънче в очите му, докато се обръщаше.

Свъсена подозрително, тя го гледаше как върви към каретата си, а после се спира да говори с минаващ полицай. След миг и двамата се загледаха право в нея.

Господи! Какъв ли срам бе намислил сега да струпа на главата й Райдър?

Натали се затича към двамата мъже с разтревожено лице. Усмихна се хладно на полицаия и прошепна на Райдър:

— Ще дойда.

При думите й доста обърканият полицай докосна фуражката си и си тръгна.

Райдър погледна радостно Натали:

— Защо, мила госпожице Дезмънд? Какво те накара така бързо — и така благоприятно — да промениш решението си?

Тя го изгледа гневно:

— Как смееш дори да ме питаш, долен разбойнико? — той се затресе от смях, а тя го попита: — Каква измама беше замислил този път, за да стане твоето?

Той притисна ръка до сърцето си.

— Защо, госпожице Дезмънд, кълна се, че правиш грешка...

— Спести ми уверенията за невинност и си признай!

Той буквално щеше да избухне от потиснато веселие, когато се протегна да си поиграе с маншета на роклята ѝ:

— Защо, аз си мислех да подхвърля на полицая, че държиш тук публичен дом...

— Каква наглост! Не, не би го направил!

— Не бих ли?

— Дявол такъв!

Той продължи без признаци на разкаяние:

— А сега, защо не отидеш да си сложиш по-всекидневна рокля?
— огледа синята ѝ копринена рокля и безбройните седефени копчета по корсажа. — Определено не си подходящо облечена за разходка по крайбрежието с мен.

Възмущението на Натали продължи още малко, но накрая чарът и доброто настроение на Райдър надделяха — заедно с убеждението ѝ, че пройдохата ще внесе ужасен хаос в живота ѝ, ако не изпълнява желанията му. Остави го да я изчака в хола и се качи на горния етаж. Докато обличаше бяла муселинена рокля с ниско деколте, вталена и привързана със синя копринена панделка, тя неволно се усмихна, като си спомни за наглите му номера. Усети, че е предателски развълнувана от предстоящото ѝ ново излизане с него. Какъвто и негодник да беше, Райдър все пак умееше да превърне и най-обикновеното събитие в приключение.

Натали остави пицната си кестенява коса да падне около раменете и довърши тоалета си, като сложи кожени сандали и широкопола сламена шапка, украсена с копринени цветчета. Влезе в хола и завари там Райдър да пие бренди и да играе карти с Родни. И двамата оставиха чашите и картите си и се изправиха, а Натали забеляза одобрителния поглед на Родни върху себе си. Освен това ѝ направи впечатление, че днес Родни изглеждаше доста добре облечен и трезвен. Макар цветът на лицето му да беше блед и той леко да се

олюляваше, бе облякъл най-хубавия си фрак и бяла колосана риза; лицето му беше гладко избръснато, а косата му — пригладена с помада. Натали дори не бе мислила, че Родни ще е станал от леглото по това време.

Озадачена, тя погледна от Родни към Райдър:

— Виждам, че си се запознал с братовчед ми.

— Наистина, току-що говорихме за общото ни възхищение от теб — обясни Райдър.

Родни се покашля:

— Лорд Нюбъри ми каза за плановете ви да отидете на пикник.

Натали отново погледна Родни:

— Така е. А ти имаш ли някакви планове, братовчедо?

— Да, имам. Отивам на клавесинен концерт с госпожица Прудънс Питни и семейството ѝ в театъра на Куийн стрийт.

Натали едва не зяпна от учудване:

— Това е прекрасно, но струва ми се, че за първи път споменавах тази млада дама.

Родни се изчерви смутено и пристъпи от единия си крак на другия:

— Запознах се с Прудънс само преди два дена. Виж, случи се така, че прекарах една нощ в изправителния дом — след като Натали и Райдър се спогледаха учудено, той бързо добави: — Стана съвсем случайно. Прудънс беше една от дамите от благотворителното общество, които дойдоха с кошници храна следващата сутрин, и тя... ммм... обясни на охраната кой съм аз и ми помогна да изглежда недоразумението.

— Колко благородно от нейна страна — промърмори Натали.

Райдър пристъпи към нея:

— Трябва да тръгваме.

— Разбира се.

Той кимна на Родни:

— Беше удоволствие да се запозная с вас, господин Дезмънд.

— За мене също, лорд Нюбъри.

Като предложи ръка на Натали, Райдър добави сухо:

— И успех с Прудънс.

Когато каретата му потегли, и двамата избухнаха в смях.

— Значи това е братовчедът Родни — каза Райдър. — Той е синът на леля ти, нали?

— Да.

— А къде е баща му, ако мога да попитам?

Тя въздъхна:

— Чичо Малкълм умря в Лондон преди няколко години. Убиха го на дуел заради една жена с лошо име. Баща ми винаги обвиняваше леля Лав за това.

Райдър докосна ръката ѝ:

— Съжалявам. Значи Родни не е израснал покрай мъже с добро поведение?

— Така е, меко казано.

— Но ако той е така безнадежден, как е успял изобщо да вдигне фабриката на крака?

— Родни невинаги е бил такъв безпътник. Всъщност постъпи много разумно, като вложи парите от наследството си за покупка на фабриката и на чарлстънската къща.

— И кога стана промяната?

Тя погледна Райдър укорително:

— Ти едва ли си човекът, който трябва да ме пита това. Чарлстън е град на пороците.

— Така е, любима — кимна той със засмени очи.

— Не мога да си представя какво е правил Родни, за да завърши деня си в изправителния дом — продължи Натали. — Но никога няма да забравя как веднъж кварталният полицаи го доведе вкъщи, след като го открил заспал в някакъв обор.

— Но сега, изглежда, има известна надежда за поправяне на безпътния ти братовчед — забеляза Райдър. — Скокът от оборите към клавесинните концерти е наистина огромен.

Лицето ѝ изрази надежда:

— Наистина ли мислиш, че младата жена, с която се е запознал, би могла да му помогне?

Той взе ръката ѝ и опря фините ѝ пръсти до бузата си:

— Скъпа, аз твърдо вярвам в спасителното въздействие, което подходящата дама може да окаже и на най-закоравелия нехранимайко.

Макар че не вярваше и на една негова дума, подкупващото му красноречие я накара отново да се пребори с усмивката си.

Продължиха по Бей стрийт, където кочияшът спря каретата в края на средния кей на река Купър. Докато Райдър помагаше на Натали да слезе, тя огледа обширното пространство, завършващо с дълги кейове, към които беше привързана огромна флотилия от плавателни съдове — солидни търговски кораби с квадратни платна, военноморски фрегати, нови парни пощенски кораби, едномачтови платноходи и рибарски лодки. Въпреки че уличният пазар наблизко и магазините бяха затворени за шабат, върху самите докове бе доста оживено. Навсякъде имаше струпани варели, сандъци и вързопи. Яки пристанищни работници разтоварваха чували, огромни връзки банани, каси ром и кошове с порцеланови изделия. Окодо корабите кръжаха чайки и пищяха силно, въздухът вонеше на развалена риба.

Хванал кошницата с обета им в едната си ръка, Райдър поведе Натали по кея, докато стигнаха подвижното мостче на двумачтова шхуна.

— Добре дошла на „Вятър“! — приветства я той.

Натали го последва по мостчето. На борда ѝ направиха впечатление добре лъснатите тикови дъски, красивият щурвал на кораба, високите, прави мачти.

— Горкият Хари — измърмори тя.

— Хари ще си получи обратно своето, когато му дойде времето — увери я Райдър.

Шестимата моряци, които беше наел за екскурзията, бяха на местата си, готвеха се да вдигнат котва и разгъваха платната. Райдър отиде да говори с кормчията, мина към носа на кораба, докато приливът започна да ги отвежда в широкия залив. Денят беше светъл и приятен, а острият морски бриз галеше кожата ѝ и вливаше жизненост в цялото ѝ същество. Тя огледа множеството плавателни съдове в пристанището — едномачтови платноходи, дълбоко газещи търговски кораби и пътнически крузери, отправящи се към доковете. В далечината различи форт Молтри в края на остров Съливан. Една фрегатата с английски флаг беше завързана до лазарета — там явно трябваше да се оставят под карантина болните пътници, преди корабът да влезе в пристанището. От другата страна на Форт Молтри, при южния вход към пристанището, на остров Джеймс, се изправяше като страж Форт Джонсън.

Като се обърна, Натали забеляза, че Райдър се опитва да води кораба на щурвала, а в това време кормчията нервно ръкомахаше и бързо му обясняваше нещо. Заприлича ѝ на голямо дете с новата си играчка. Тя тръсна глава и отново се обърна напред. Стана ѝ смешно, като си помисли как успя да я измами да дойде на екскурзията. Райдър може би олицетворяваше опасностите и всички изкушения, на които тя бе решила да не се поддава, но не можеше да се отрече, че радостта му от живота беше заразителна. Както при вчерашната им разходка, тя усещаше, че настроението ѝ се подобрява. Наистина тук, на блестящото крайбрежие, ѝ беше трудно да повярва, че неприятностите ѝ изобщо съществуват — вятърът пееше в платната и пръските мокреха лицето ѝ, докато корабът се плъзгаше по гладкото море.

Тогаваше изведнъж шхуната зави така рязко надясно, че Натали се принуди да сграбчи перилото, за да не загуби равновесие. Чу яростни ругатни зад гърба си и пищене откъм мачтите, докато рейките им се блъскаха отгоре. Като се държеше здраво за перилото, тя видя как двама моряци бързо се качват по мачтата, за да завържат откачените въжета и да възстановят нормалния опън на платната. След по-малко от минута корабът възстанови равновесие и продължи на юг. Райдър дойде при Натали до перилото:

— Наред ли е всичко?

— Освен че едва не ми пропадна закуската, всичко е чудесно — отвърна тя. — Какво стана?

Той се усмихна смутено:

— Опитвах се да управлявам, но явно ръката ми е прекалено тежка за щурвала. Накратко, отнети са ми правата на помощник-кормчия — пресегна се да щипне бузата ѝ. — А се надявах да те накарам да се гордееш с мен.

Тя се обърна умолително към небето:

— За теб всичко в живота е едно голямо приключение, нали?

Като гледаше вълните и дълбоко пое морския въздух, той заподсвирква веселата мелодия, която бяха чули на концерта вчера — „Маршът на проидохата“. Натали прихна, защото това всъщност беше отговорът му.

Двамата замълчаха, докато шхуната навлизаше във водите на широката река Ашли и ги превеждаше покрай зелените градини и

внушителните къщи на парка Батъри. На юг се простираха блатата, ниските палми и блестящите бели брегове на остров Джеймс.

Хвърлиха котва близо до острова и двама моряци спуснаха голямата корабна лодка. Райдър се спусна в нея с кошницата с обета, после помогна и на Натали да слезело въжената стълба.

Щом наближиха брега, Райдър скочи във водата и избута лодката до сушата, така че Натали да не намокри полите си. Когато тя го последва, той грабна кошницата и я изведе на върха на малка дюна, където постла одеяло, за да седнат.

— А защо остави екипажа? — попита тя, като пригладжаше роклята си.

— Те ще ни изчакат.

Тя погледна към закотвения кораб:

— Не би било лошо и те да слязат на брега.

— И да ми попречат да остана насаме с теб? — раздразни се той.
— Планът не е такъв, Натали.

— А какъв е планът?

Отговорът му беше дяволито подсмиване, когато я огледа:

— Днес изглеждаш така прекрасна, мила госпожице Дезмънд, и аз съм безкрайно благодарен, че успях да те откъсна.

Натали само поклати глава:

— Ти наистина си безсрамен.

— Безсрамен? — той се престори на невинен. — Сега пък какво съм направил?

Тя го погледна укоризнено:

— Наистина ли смяташе да кажеш на полицая, че държа публичен дом?

Той я гледеше лениво:

— Всъщност, скъпа, мислех да си сложа маска и да използвам сабята си, за да те отвлека.

Смелият му отговор тайно я възхити:

— Значи толкова много си държал да дойда?

— Повече отколкото можеш да си представиш — огледа я отново с желание и се обърна към кошницата: — Гладна ли си?

— Умирам от глад.

Райдър извади истинско угощение — кифли, тънки резенчета шунка и салам, късчета портокал, ягоди, грозде, ябълков пай и бутилка

мадейра. Поднесе порцията на Натали върху бристоиска табличка със златни ръбове заедно с кристална чаша вино.

— Разглезваш ме с тези приятни излети — забеляза тя, докато отпиваше от ароматното вино.

— Според мен имаш нужда от малко глезене — отвърна той. — Време е да се откъснеш от всички неприятности и да позачервиш малко бузите.

— Тук е трудно да възприемаш прекалено сериозно неприятностите по света — съгласи се тя, като погледна покрития с мъх дъб зад тях, където сладко пееше ято пойни птички, и към брега с разбиващите се малки вълни. — Това място е толкова красиво.

Той гледаше как вятърът роши гъстата ѝ, блестяща коса:

— А още по-красиво е с теб като украшение на тази дюна.

Натали отново се почувства поласкана, макар да се стремеше да насочва разговора към по-неутрални теми:

— Не съм излизала на такъв пикник... о, навярно от осем или девет години.

Той подсвирна:

— От толкова отдавна? Трябва да се научиш да се забавляваш, момиче. Изглежда, за последен път си излизала, когато си била дете. Тя кимна и заговори тъжно:

— Когато бях малка и родителите ми още бяха заедно, прекарвахме лятната ваканция в Брайтън — там ходехме по крайбрежието на пикници. Липсват ми онези времена.

— Но тогава си била само дете.

— Да.

— А какво стана, че семейството ти се раздели? Не ми отговаряй, ако темата е прекалено болезнена.

Тя въздъхна:

— Майка ми е от заможно френско семейство от средната класа. Дядо ми се е въртял покрай френската аристокрация до революцията, когато е станал член на Директорията, а после министър при Бонапарт. Майка ми е навършила пълнолетие тъкмо когато започнала да расте славата на Наполеон като френски пълководец.

— И как са се срещнали родителите ти?

— Мама и татко се срещнали през 1797 година, когато тя била осемнайсетгодишна. Дядо ми довел семейството си в Лондон при едно

служебно пътуване. Той бил собственик на огромна фабрика за мебели във фобург Сент Антоан край Париж, а баща ми тъкмо започвал кариерата си в лондонската стокова борса. Това било по времето преди континенталната политика на Бонапарт да предизвика обтягане на отношенията между Англия и Франция и да ограничи английския пазар. Така или иначе, двамата работели заедно, майка ми и баща ми се срещнали...

— И в сделката бил включен контракт за бракосъчетание.

Тя се усмихна:

— Макар да съм убедена, че мама и татко са били силно влюбени един в друг по онова време, бракът им винаги беше неспокоен. Пречканията помежду им се увеличили, след като Наполеон бил провъзгласен за коронован император на Франция, особено след като работата на баща ми пострадала в резултат от берлинските декрети. И все пак мама си остана републиканка с голяма страст към Бонапарт.

Райдър повдигна вежди.

— Политическа, а не плътска страст.

— Облекчен съм да го чуя — засмя се той.

Погледът ѝ стана неспокоен и горчив:

— Дълго преди Бонапарт да бъде заточен на Елба, родителите ми ужасно се скарали по повод агресивността на императора и майка ми си събрала багажа — върнала се във Франция.

— Съжалявам — после замислено добави: — А аз не знаех колко много е общото помежду ни.

— Така ли?

Той кимна:

— Първо, и двамата сме без майка, така да се каже. И двамата сме единствените деца. И двамата сме продукти на двойствена култура. Ти си наполовина францужойка, наполовина англичанка. Аз съм наполовина италианец, наполовина англичанин.

— Сериозно? — заинтересувано запита тя.

— Като младеж, татко се запознал с мама, докато правел голямата си обиколка из Европа. — Лицето на Райдър стана каменно. — След като се оженили във Флоренция, той довел мама и баба да живеят заедно с него в Лондон. Връзката на родителите ми била това, което бих нарекъл празна черупка — най-голямо значение имали общественото положение и възможността на баща ми да си осигури

наследник, — макар че за мен майка ми беше чудесен родител. Тя загина трагично при нещастен случай преди четири години.

Натали докосна ръката му със сломено изражение:

— О, Райдър, съжалявам. А баща ти? Как е той?

— И сега живее в Лондон.

Тя го погледна със съчувствие.

— Изглежда, двамата не сте в добри отношения?

— Не, не сме.

Замълчаха и насочиха вниманието си към храната. Райдър ядеше с апетит и свърши преди Натали. Опря се на лакът и я загледа с желание, докато тя по-изискано дъвчеше парченца от месото и плодовете.

Напрежението, което бе прекъснало разговора им, изглежда бе преминало, но Натали ясно разбираше, че то беше заместено от съвсем друго — и по-опасно — напрежение. Пламенният блясък в очите на Райдър я тревожеше много. От време на време, въпреки възраженията ѝ, той се пресягаше и обърсваше парченце ягода или троха хляб от устата ѝ, като пръстите му докосваха устните ѝ и събуждаха онези предателски копнежи у нея. Като слагаше зърно грозде в устата ѝ, той се засмя:

— Знаеш ли, наистина се радвам, че днес поговорихме за семействата си. Сега разбирам откъде са дошли у теб своенравие и чувствеността.

Тя остави чашата си и попита намръщена:

— Какво своенравие и каква чувственост?

Той повдигна тъмните си вежди:

— Натали, не ми казвай, че жена, която се облича като леко момиче и непрекъснато се подлага на риск, е иначе трезвомислеща и благоразумна.

Тя изтри внимателно уста със снежнобялата салфетка:

— Не мога да разбера каква е връзката между това и произхода ми.

Той отметна глава и се изсмя:

— Скъпа, ти си наполовина францужойка. А това съвсем ясно обяснява защо у теб има вечна борба между строгата стара мома с очила, която ръководи една почтена фабрика, и топлокръвното

кръчмарско момиче в рокля с голямо деколте, което флиртува всяка вечер с най-долнопробни типове в кръчмата.

Тя вдигна брадичка и заговори направо:

— Не виждам никакво противоречие. Освен това аз не флиртувам. Просто правя необходимото, за да намеря леля си.

Той я погледна укорително:

— Наистина ли искаш да ме убедиш, че нощните маскаради в гостилницата „Трад стрийт“ не ти доставят удоволствие?

— Ни най-малко.

— И нищо у теб не се наслаждава на флирта с непознати и навярно опасни мъже?

— Точно така.

Той взе чинията ѝ, остави я настрана и се надвесил нежно над нея:

— А не ти ли харесва това?

Като се бореше със собствения си огнен копнеж, докато той накланяше глава, за да я целуне, тя го спря с ръце върху раменете:

— Защо да не се поразходим?

— Да се поразходим? Господи, сега ти си педантичната англичанка, която ще ни подкара на разходка с пълни стомаси! — поглади бузата ѝ с върховете на пръстите си, което я накара да ахне, после я огледа цялата така, че тя настръхна. — Мисля, че първо бих си подремнал с любимата ми, неукротима францужойка.

Натали се рееше някъде между паниката и страстта, когато той рязко се обърна към кошницата с храна:

— О, за малко да забравя.

— Какво да забравиш?

Тя чу тих смях и в следващия миг една от силните му ръце леко дръпна раменете ѝ и я облегна към него.

— Райдър!

Тя очакваше някоя нечестна постъпка и се приготви да скочи от мястото си, но той я обезоръжи, като постави бледочервена роза на гърдите ѝ.

— Роза за моята дама — пошепна и се усмихна нежно.

Тя отново ахна. Жестът му беше толкова мил! Трогната против волята си, тя погали кадифения, покрит с роса, цвят:

— Колко красиво.

В отговор Райдър сведе глава към гърдите ѝ и дълбоко вдъхна от аромата на цветето — и от нейния, сигурна беше!

— О, да. Божествено!

— Ах, ти, дяволе! — Натали се смути, макар закачките да ѝ доставяха удоволствие. Докосна отново цветето. — Листенцата са така меки...

— Да, но човек трябва да се пази от бодлите.

Натали го погледна. Изражението му сега бе много напрегнато: сякаш тя беше захарно изделие, което той жадуваше да изяде. В стомаха ѝ предателски се надигна странна топлина и това я накара да се почувства уязвима и несигурна. Пръстите на Райдър сега погалиха брадичката ѝ и от това тя цяла настръхна.

— Виждала ли си някога как разцъфва розата, Натали? — попита я той дрезгаво.

Тя поклати глава.

Райдър пошепна прелъстително:

— Първо, пъпката е затворена като стегнато юмруче. После бавно започва да се отваря от силата на слънцето, пие топлината му, втурва се напред, и накрая разцъфва изцяло в изблик на радост...

Думите му заглъхнаха предизвикателно, като оставиха Натали залята от възбуда, с пламнали бузи. Знаеше, че той безочливо се опитва да я съблазни, но още по-лошо: тя не се чувстваше изцяло застрахована срещу майсторския му подход. Пък и не можеше да признае колко добре схваща скритото, чувствено значение, без да се издаде!

Погледът му все още я държеше закована, а гъделичкащият му пръст започна да се спуска по шията ѝ и я накара отново да настръхне и да се смути от нещо по-силно от неудобството.

— Райдър, моля те, недей...

— Какво да не правя? — прекъсна я той. — Сега не можеш да кажеш, че те насилвам, нали, госпожице Дезмънд?

— Не, но ме зашеметяваш с думи... и с погледа си!

— Трябва да започнеш да наблюдаваш как цъфтят розите, Натали — пошепна той развълнувано. — Наистина има толкова много неща, за които бих искал да се събудиш. Свят на чисто чувствени радости. Ще ти се хареса много, само малко да се поотпуснеш, скъпа.

Без съмнение, мислеше си тя, а в ума ѝ се бореха очарованието и ужасът.

— Не мога — задъхано каза тя.

— Защо? Защото се боиш да не попаднеш в клопката на нещастен брак като на майка си и баща си ли?

Тя се засмя, без да ѝ е смешно.

— Да. И най-вероятно ще завърша съсипана — от твоите ръце.

— О, Натали — сега странстващият пръст се бе спуснал още по-надолу, погали розата, а после бръсна като огнен език горната част на гърдите ѝ. — Защо да се тревожим за тези злокобни последствия и за остатъка от живота си тъкмо днес? Защо просто да не се радваме на момента?

— На този прелъстителен момент ли? — запита тя с несигурен глас.

— Ако така искаш да го наречеш, скъпа.

След този умел отговор Натали се готвеше за пряко нападение, но то още не идваше. Вместо да налети на устните ѝ, както тя очакваше, Райдър продължи бавната, омаломощаваща разходка на пръста си, играеше си с дантелата на деколтето ѝ, държеше го в опасна близост до цепката на гърдите ѝ, караше я да губи разсъдък си, а той я възбуждаше допълнително с пламенните погледи и горещия дъх върху бузата ѝ.

— Просто се отпусни, скъпа. Радвай се на морския бриз. Погледни към птиците в небето.

Тя гледаше него, миришеше него. Неподправената мъжественост на Райдър така приковаваше вниманието ѝ, че не би могла да обърне внимание на нищо друго. Беше прекалено близко до нея и прекалено я изкушаваше! Беше разтресена от копнежа в ярките му сини очи и замаяна от красотата на лицето му, от блясъка на гарвановочерната коса, заобиколила благородните му черти. Докато думите му я вълнуваха приятно, мирисът му още повече разбуни пламналите ѝ чувства. Чувстваше се все по-смутена, задъхана и загубила контрол; не можеше да си спомни всички основания да му се противи.

Райдър усети растящата ѝ възбуда и продължи да я ухажва. Махна розата — и опасните ѝ тръни — и започна лекичко да целува цялото ѝ сладко лице. Тя потрепна, а той почувства горещата, но гладка кожа с устните си. Продължи без да бърза, като премести

ухаещата ѝ коса, за да захапе долната част на ухото ѝ — знаеше колко чувствително място е то. Очакваше да чуе малък и неясен стон от нея. Когато накрая безпомощният стон се изтръгна той сложи устни върху нейните.

Нежността на целувката беше съкрушителна за Натали. В нея нещо избухна, като че ли топлите и твърди устни на Райдър докосваха нейните за първи път. Нещо в нея неумолимо започна да се стреми към него, също като малката пъпка, която той бе посадил във въображението ѝ. Горещото господство на устата му върху нейната ѝ доставяше огромно удоволствие, а в допири на твърдото му тяло върху меките и гърди имаше нещо невероятно чувствено. Когато езикът му се плъзна между устните ѝ, съчетанието от мъчение и радост бяха по-големи от всичко, каквото бе изпитвала до сега — мощно, удивително удоволствие. В кръвта ѝ сякаш кипеше вино. Ръцете ѝ някак се заключиха около силния му врат, устните ѝ плахо намериха неговите...

Огънят на желанието пламна и у Райдър, когато той вкуси устните на Натали и усети невероятните сладки пориви на нейния отклик. Как само беше чакал този миг — да я усети тръпнеща от удоволствие срещу себе си. Разтвори устните ѝ още малко, зарадва се на ахването ѝ, после продължи навътре с езика си, бавно и все по-дълбоко, обявявайки чувствено, че е *негова*. Тя отново изстена, малък вопъл на радост и мъчение, чиято трогателност го накара да изпита болка, докато я притискаше по-близо. Ах, тя беше самият рай, имаше вкус на плодове, на силно вино. Беше чувствена жена.

Той стана по-смел и започна да целува шията ѝ. Почувства дивият ѝ, горещ пулс с устните си и неговото сърце затупка буйно. Мина по-надолу, като движеше езика си по меката ѝ кожа, спря се на топлата потрепваща кожа на гърдите ѝ и вдъхна сладкия ѝ, мускусен аромат. Но когато пръстите му се плъзнаха по корсажа ѝ, я усети как се стяга и започва да се поддава на паниката.

— Райдър, не, моля те, спри!

Той веднага се дръпна и я изгледа. Бузите ѝ бяха пламнали, очите ѝ тъмнееха от желание, смущение и несигурност. Дишаше неравно, а устните ѝ бяха леко раздалечени, като че ли въпреки всичко, още го молеше за повече целувки. В него забушува радост, че е успял да я събуди за такава страст, макар и без всеотдайността, която би предпочел. Всъщност той гореше от желание да подклажда страстта ѝ

до точката на кипене, да я тласне към зашеметяващите висоти на екстаза. И тази сладка победа щеше да дойде с времето си, закле се той.

Засега обаче най-добре би било да не упорства — така би отнел чувството за триумф от двамата. По-добре отново да я подразни.

— Та какво казваше, Натали? — измърмори той невинно.

Тя повтори едва-едва.

— Не? — запита той, като погали влажните ѝ, пищни устни. — Почти не те чух, скъпа. Сигурна ли си, че си ми казала тъкмо „не“?

— Не... тоест д-да — запъна се тя.

Той усмихнат допря устни към бузата ѝ.

— Какво има, скъпа? Не ти ли хареса целувката ми?

— Това... това е друг въпрос.

— А какъв е въпросът сега?

Като дишаше пресечено, Натали успя да отблъсне Райдър и да седне нормално. Той забеляза развеселен и с нежност колко изящно смутена изглеждаше тя, докато приглаждаше омачканите си дрехи и разрошената си коса с треперещи пръсти. Отново бе започнала да играе ролята на почтена девственица, но целувката му ѝ беше подействала... о, да, повече, отколкото някога би признала!

Той се наслаждаваше на чудесната си малка победа.

— Е, Натали? Сигурна ли си, че ти се иска да спрем?

Тя се обърна към него и заговори много припряно — като порядъчна дама, която накрая се е овладяла:

— Как можеш дори да задаваш такъв въпрос, след като и двамата много добре знаем, че ти си мъж, решил никога да не застане пред брачния олтар, а аз съм жена, която смята да остане стара мома?

Райдър гръмогласно се изсмя:

— Която смята да остане стара мома? Каква нерадостна съдба за тебе, скъпа.

Изражението ѝ остана съвършено спокойно:

— Такъв е изборът, който съм направила за живота си.

— Но да се наричаш стара мома! Каква неромантична дума!

— Съжалявам, че голата истина не ти допада, лорд Негодяй. Ти, без съмнение, би предпочел по-безвкусна дума като „любовница“.

— „Любовница“ — повтори той замислено. — Тя звучи малко по-приятно. Кажи, ти това ли би искала да бъдеш?

— Не.

Райдър възпря стона си, изправи се и й протегна ръка:

— Може би сега бихме могли да се поразходим.

— Щом искаш.

Напрежението между тях отслабна, когато тръгнаха покрай водата, макар Натали да оставаше отвратена от себе си, че е позволила на Райдър да направи неща, които така да я смутят. Той я отведе до едно солено блато, където ѝ показа различни птици — бекас, луизианска чапла, която смешно пляскаше с криле, докато важно се движеше сред вълните, дълго клюнест голям свирец, който търсеше пясъчни раци покрай блатото. Всичко наоколо, изглежда, го интересуваше. Накара Натали да огледа една необикновена раковина, показва ѝ голяма костенурка, която налапваше дребна риба, откъсна няколко дребни диви цветя и ги забодде върху периферията на шапката ѝ. Радостта му отново ѝ се стори мила, макар да изпита тъга, че различията между тях са така големи и тя никога няма да може да сподели напълно страстта му към живота, освен в отделни мигове като този.

Взираха се в яркото небе и се опитваха да различат човешки лица в групите облаци, мъчеха се да познаят какви птици летят над тях. Изведнъж видяха малка птица с ярка окраска да се връзва в края на морската пяна и Райдър се втурна в морето, за да извади прекрасната, макар и отпусната, жълта овесарка. Натали учудено огледа пурпурно виолетово-зелената птичка в ръката му — лежеше съвършено неподвижна, макар гърдите ѝ да пулсираха бързо.

— Какво ѝ стана? — попита тя.

— Мисля, че птицата току-що е долетяла от Южна Америка — обясни той. — Най-вероятно е изтощена от многодневния си полет над океана.

— О, горката. Ще оживее ли?

Райдър нежно погали птичката с пръсти.

— Може би — ако ѝ помогнем малко.

Райдър поръча на Натали да вземе една салфетка от кошницата за обеди. Тя възхитена гледаше как той изсушава птичката и я възвръща с галене към живота. След няколко мига тя размаха криле и отлетя от ръката му. Радостта върху лицето на Райдър, докато той гледаше как ярката птичка изчезва в синьото небе, беше нещо, което тя

никога нямаше да забрави. Той и птичката много си приличаха, помисли си тя — неопитомени и безгрижни.

Когато поеха обратно, той вдигна един плавей и огледа любопитно чудовищните му черти и завъртените извивки:

— Интересен плавей — измърмори той и го захвърли. — Напомня ми доста за лицето на баща ми.

Тя се обърна към него озадачена:

— Каква странна забележка.

Той докосна ръката ѝ:

— Натали, за вчера: няхах намерение да бъда така рязък, когато ме покани на черква. Някой ден ще ти разкажа малко повече за историята на семейството си, за да видиш защо отношението ми към църквата е такова.

— Не е нужно да обясняваш.

Той се стресна:

— Така ли?

Тя вдигна плавея, който бе захвърлил, и го огледа внимателно.

— Нищо не те принуждава, Райдър. Ти нямаш път в живота, нямаш цел. Свободен си като птица, правиш каквото си поискаш като този плавей — захвърли парчето във вълните и погледа как те го преобръщат, после кимна към закотвената шхуна в реката. — А аз съм постоянна и непроменяща се като котва.

— Това са доста мрачни определения.

— Опитвам се само да кажа истината. Ти си човек без корен — погледна го със съжаление. — Нямаш нито задължения, нито близки.

— И затова ли съм решил така твърдо да ти помогна? — попита напрегнато.

Тя сви рамене:

— Сигурна съм, че ми помагаш, защото ти доставя удоволствие. И също така съм сигурна, че ще се откажеш веднага щом ти омръзне... или щом ти стане ясно, че не можеш да ме прелъстиш.

Той хвана ръката ѝ и заговори разпалено:

— Натали, това, което току-що се случи помежду ни — то значи нещо за мен.

— Да, сигурно, за момента — съгласи се тя. — Но ти ми обясни, че на теб съпруга не ти трябва.

Той се намръщи и попита:

— Наистина ли съм го казал?

— А трябваше ли да го кажеш?

Той скръцна със зъби и погледна настрани. Натали повече не можеше да мълчи за различията помежду им:

— Ясно ми е, че аз навярно съм ужасно предизвикателство към мъжкото ти самолюбие. Истината обаче е, че двамата сме просто много различни. Ти си пройдоха, а аз съм дама...

— Мисля, спомена, че си стара мома — напомни ѝ той.

Тя не обърна внимание на забележката и продължи:

— Ти не си готов да се установиш. Никога не би ме искал като нещо повече от любовница. А аз не търся любовник, нито бих приела съпруг, който няма да е нищо повече от фалшива надежда. Нищо няма да излезе от това... от това, което имаше между нас.

Докато отиваха да приберат кошницата от обета, Райдър мълчеше смяян.

Вечерта Райдър седеше в кръчмата намръщен и се опитваше да наблюдава Натали през цялото време, докато алчни очи я гледаха многозначително и нахални пръсти препречваха пътя ѝ. Беше отишъл у тях в късния следобед и отново бе настоял да бъде благоразумна и да прекрати безразсъдния маскарад. Но както винаги, влудяващата го кокетка не му бе обърнала внимание за сметка на мъжкото му самолюбие и изчерпващото му се търпение. След като легнеше с нея, щеше ли да успее да ѝ наложи волята си и да спре нощните ѝ щуротии? Но защо ли обмисляше тези дългосрочни усложнения, ако целта му беше само да стане неин любовник?

Е, все още се налагаше да открият леля ѝ. А това щеше да му отнеме време — ако още сега не удушеше непокорното момиче!

След екскурзията им по крайбрежието вчера Райдър се чувстваше двойно по-заинтересуван от Натали... и дори по-притеснен. Да, беше отвърнала на порива му, но само за да мобилизира силите си след това и да му прочете лекция, от която ушите му посиняха.

Усмихна се на спомена. Дявол да я вземе все пак, че успяваше да предизвика джентълмена у него! Всички тези благочестиви приказки за котви и старо моминство, за това, какъв непрокопсаник е той! За свое огорчение откри, че не е изцяло застрахован срещу нападките към чувството му за чест, към пробуждането на англиканската порядъчност и усещането за вина. Ако само порядъчната дама у нея изоставеше защитата си достатъчно дълго, за да може негодникът у него да я обладва — преди джентълменът у него да бъде спрял от повече усложнения, отколкото искаше!

Изведнъж мислите на Райдър се разпиляха, когато четиримата му приятели шумно нахлуха. Хамптън, Абът, Рандолф и Спенсър изглеждаха почти смешни — всички бяха тежковъоръжени с пистолети и саби, носеха свободни бели ризи, тъмни бричове и старомодни кавалерийски шапки.

— Е, господа, не сте ли прекалено издокарани за разследване на контрабандистите? — изръмжа Райдър. — Учуден съм, че не сте довели духов оркестър и не сте запалили фойерверки.

— Райдър, сега не е моментът за закачки — отсече Хари. — Трябва веднага да тръгнеш с нас. Току-що открихме контрабандистка лодка, която напредва по река Ашли, недалеч от пристанището Чарлстаун.

— Изглежда, смятат да разтоварят стоката на полуострова северно от града.

Райдър се стегна:

— Сигурен ли си, че лодката принадлежи на контрабандисти? — попита той Хари.

— Защо иначе ще се измъкват от Стоуно по Ашли под прикритието на нощта? — нетърпеливо отвърна Хари. — Ако беше обикновена местна лодка, просто щеше да изчака деня и да се отправи към пристанището.

Като кимна сериозно, Райдър се обърна да види какво прави Натали. Изстена, когато един захилен моряк се опита да я сграбчи отзад, а после се усмихна, като я видя да се обръща и удря нахалника. За миг се почувства разкъсан между желанието си да я защити и решението да залови контрабандистите. Но бързо осъзна, че на него се полага ролята на водач.

Обърна се към Джон:

— Рандолф, трябва ми пистолетът и конят ти. Задръж си сабята. Искам да останеш тук и да пазиш момичето.

— Но, Райдър! — възрази оклюман Джон. — Защо трябва да изпускам цялото забавление?

Райдър се изправи с ръка върху дръжката на рапирата си:

— Може би защото съм по-опитен в боя от теб.

Хари бутна Райдър по ръката:

— А не зависи ли от оръжието, което ще избереш, а, Нюбъри?

— Мога да надвия всички вас с каквото и да е острие — изръмжа Райдър. Докато останалите се споглеждаха весело, той протегна ръка към Джон: — Пистолетът ти, Рандолф. И не забравяй добре да наглеждаш момичето — иначе ще си имаш работа с мен.

Джон недоволно подаде пистолета си, а останалите четирима излязоха, за да се качат на конете си.

От другата страна на помещението Натали намръщено наблюдаваше как Райдър излиза с трима от приятелите си и се чудеше какво ли мошеничество е замислил. Дали вече не му бе омръзнало да прекарва нощите си в кръчмата? Дали не отиваха да търсят забавления другаде — в публичен дом, на покер или бой на петли?

Изруга на себе си и излезе да напълни каната си. Каква глупачка се бе оказала да обърне внимание на страстните му уверения вчера на брега. Би трябвало да знае, че не може да разчита на него, че той е прекалено безотговорен хаймана, за да държи на думата си!

След малко Райдър и приятелите му вече препускаха по полуострова под лунна светлина. На запад от тях, отвъд палмите, блатната трева и кипарисите, течеше широката сребриста река Ашли. На изток се простираше гъста гора. Нощта беше студена, влажна и мъглива. Бухането на бухали, крясъците на блатните птици и шумоленето на листата се смесваха с шума на реката, тропота на конските копита по песъчливата почва, пръхтенето на изморените животни.

Когато четиримата отминаха един завой, Райдър вдигна ръка и даде знак на останалите да обуздаят конете си под прикритието на голям дъб. Пред тях, сред местещата се на валма мъгла, Райдър забеляза смътните очертания на две спрени каруци. Срещу колите бяха завързани няколко тежко натоварени канални лодки. Неясни силуети в тъмни облекла разтоварваха сандъци от лодките и ги качваха в каруците.

— Мислиш ли, че това са контрабандистите? — пошепна Джордж напрегнато в ухото на Райдър.

— Същата ли лодка забелязахте преди това?

— Горедолу беше толкова голяма — отвърна Хари, — макар че не очаквах да видя две.

— По-голям кораб не би могъл да мине през Стоуно дори и с пролетния прилив — обясни Райдър. — Бас държа, че контрабандистите прехвърлят незаконния си товар на по-леки съдове някъде надолу по крайбрежието.

Като гледаше как мъжете носеха сандъците, Райдър мрачно кимна:

— И в тези кутии спокойно би могло да има английски плат.

— Какво предлагаш да направим? — попита Джордж.

— Предлагам да ги задържим всичките — отвърна Райдър.

Хари презрително изсумтя:

— Не виждаш ли, че са много повече от нас? Те са поне осем души. Това е прекалено голям риск само заради едно кръчмарско момиче, ако питаш мене.

Райдър повдигна вежди:

— И това го казва същият прекрасен войн, който разгроми шестима вражески пехотинци в Саламанка?

— Онова беше заради краля и отечеството, а не заради контрабандно платно и благоразположението на едно червенокосо момиче — сопна се Хари.

След още малко мърморене тримата пришпориха конете и последваха Райдър към каруците. Натам мъглата беше по-гъста и скриваше приближаването им, но също така затрудняваше ориентацията. Райдър чу ругатня зад гърба си, обърна се и видя Ричард да пада от коня си. При силния шум от падането Ричард ги беше издал и контрабандистите ги бяха забелязали. Сега едрите мъже спряха работата си, извадиха пистолети и саби и се обърнаха заплашително към ездачите.

Тогава Хари неблагоприятно извика:

— Хей, какво става там?

След секунда шапката му бе отнесена от пистолетен изстрел.

— Господи! — извика той.

— Да им дадем да разберат! — подкани ги Джордж.

Тримата спряха конете си близо до каруците и скочиха на земята. Сърдитите контрабандисти веднага се спуснаха върху тях от всички посоки. Размахаха се юмруци, изгърмяха пистолети, остри като бръснач саби зафучаха в мъглата.

Отначало тримата, оградени от контрабандистите, се биеха един до друг. Райдър с лекота извади то строя един мускулест тип. После, като забеляза, че друг брадат негодник се кани да стреля по Хари, той извади рапирата си и изби пистолета от дланта му, като междувременно поряза негодника. Контрабандистът се втурна към Райдър с гневен вик. Като се отдръпна, Райдър го ритна в корема и

докато нападателят му се превиваше от болка, го удари по раменете и го просна на земята.

Следващото нещо, което Райдър видя, беше нахвърлящ се върху му нисък човек със сабя. Ловко се измъкна от пътя му, после го атакува със собствената си рапира, кръстоса я със сабята на противника си, агресивно го отблъсна, като скачаше напред след всеки удар и го тласкаше назад. Вече почти нищо не се виждаше и макар Райдър да бе загубил от погледа си Хари и Джордж, чуваше псувни, свистене на саби и стонове навсякъде около себе си. Острият мирис от барута на пистолетите тежеше във въздуха.

Райдър направи нова маневра, когато противникът му се нахвърли отново с намерение да го прониза със смъртоносната си сабя. След като го пропусна, мъжът изчезна в мъглата. Райдър се втурна след него и се спря едва когато срещу му отново блесна метал. Замахна решително, но противникът му, изглежда, имаше значителен опит, защото майсторски парираше всеки негов удар. Двамата се биха още няколко дълги, отчаяни мига, като оръжията им стържеха и се удряха, а мъглата заплашваше да превърне и най-малката небрежност в смъртоносна грешка. Тогава чу явно английско подвикване:

— По дяволите!

— Ричард! — извика Райдър.

— Разбира се, че съм аз, Нюбъри, ти ли си този, който едва не ми отрязва топките?

Райдър се приближи и едва-едва видя чертите на кървящия Ричард с посивяло лице.

Райдър се приближи и някак успя да забележи тънката цепка по панталоните на приятеля си.

— Извинявай, старче. Виждам, че си успял да изпълзиш от реката, след като падна.

— Идиотският ми кон се препъна! — избухна Райдър. Присъедини се и гласът на Хари:

— Нюбъри, това вие двамата със Спенсър ли сте? За бога, Абът и аз досега се опитвахме да се накълцаме един друг като гладиатори на арена.

— А къде са контрабандистите? — озадачен запита Джордж.

— Млъкнете за малко! — извика Райдър. Четиримата замълчаха. Райдър напрегна слуха си и чу далечината скърцане на каруци.

— По дяволите тази идиотска мъгла! — изруга той. — Ние всички сме се хвърляли един срещу друг, а контрабандистите са избягали!

13

На другата сутрин Натали седеше на бюрото си във фабриката и четеше внимателно производствения график, когато Райдър нахлу в кабинета ѝ.

— Натали, трябва да говоря с теб веднага — започна той напрегнато.

— Ти! — тя смъкна очилата си и се вторачи във влудяващия дявол, който и без това беше направил прекалено много, за да смути и живота, и спокойствието ѝ. Скочи на крака: — Как се осмеляваш дори да се появиш тук тази сутрин!

— Какво искаш да кажеш! — извика той, като изглеждаше напълно объркан.

Тя заобиколи бюрото и мушна с два пръста гърдите му:

— Нали се бяхме споразумели, негоднико! А ти не удържа на думата си и ме изостави снощи!

— Изоставил съм те? Но нали помолих Рандолф да те пази!

— Приятелят ти Джон Рандолф си тръгна малко след тебе с една проститутка...

— Ще го удуша! — гневно я прекъсна Райдър.

— Е, а после може да удушиш и себе си — защото съм сигурна, че и ти си имал подобни занимания!

Райдър огледа раздразнената Натали — повдигащите се гърди, горящите очи и свитите юмруци. Изведнъж се усмихна доволно:

— Ти ревнуваш!

— Ни най-малко! — отсече тя.

— О, да, ревнуваш, а аз дори няхах представа, че съм успял да ти стана толкова мил — пошегува се той.

— Ти си ми мил колкото рояк комари!

— И имам същото намерение да ям от прекрасната ти плът, нали? — подхвърли той с вдигнати вежди.

Без никак да харесва този обрат в разговора, тя попита рязко:

— Къде беше снощи?

Той подсвирна:

— Брей, в какво гневно настроение си тая сутрин!

— Ако не си готов да си признаеш, по-добре си тръгвай.

— Нали се опитвам да ти обясня — търпеливо настоя той. — Джордж, Ричард, Хари и аз снощи се сблъскахме с група истински контрабандисти.

Очите ѝ се разшириха:

— Така ли? Къде? Как?

Той вдигна ръка:

— Задавай въпросите си един по един, моля те. Както знаеш, бях поръчал на приятелите си да наблюдават един участък по Ашли, където по-рано са забелязвани контрабандисти. Снощи ми съобщиха, че са видели канална лодка да се движи към пролива. Четиримата препуснахме натам и се сблъскахме с негодниците, когато разтоварваха стоката си на север от града.

— Хванахте ли ги? — нетърпеливо попита Натали.

— За съжаление, разбойниците ни се измъкнаха в мъглата.

Тя въздъхна разочаровано:

— Всички ли избягаха?

Той мрачно кимна.

— Контрабандистите се измъкнаха с каруците си, а ние останахме да замахваме един към друг в мрака. На рапирата ми не достигнаха само няколко сантиметра да кастрира горкия Ричард, който преди това има нещастieto да падне в Ашли.

Тук Натали не можа да сдържи усмивката си:

— Е, поне си се опитал. А аз си мислех...

— Съвсем ясно ми е недоверието, което изпитваш към мен, любима — той ѝ намигна. — Но как бих могъл да погледна друга жена, след като ти ме омагьоса?

Тя махна с ръка:

— О, спести ми тези ласкателства — после се намръщи: — колкото до откриването на контрабандистите и леля Лав, ние не сме стигнали по-далече, отколкото бяхме в началото.

— Не съм съгласен — възрази Райдър. — Мисля, че определено сме много по-близо до залавянето на контрабандистката мрежа.

— Но откъде можеш дори да знаеш, че онези мъже са разтоварвали плат?

Очите му блеснаха триумфално.

— Още не съм ти казал най-важното. Виж, на брега се препънахме в един смачкан сандък — извади парче плат от джоба си и гордо ѝ го подаде.

Натали грабна очилата си, внимателно огледа парчето и каза със стиснати зъби:

— Има тази характерна основа — същият английски плат е, който ни разори! — тя с отвращение запрати парчето на масата и свали очилата си. — А сега какво ще правим?

— Можем да продължим да наблюдаваме района нощем, а предполагам, че няма да е зле да държим под око търговците от Кингстрийт — така ще установим дали контрабандистите са в контакт с тях — той поклати глава. — Иначе трябва да призная, че могат да минат седмици, преди да направим нов пробив или да забележим нов плавателен съд в пролива. Още твърдя, че по-резултатно ще е да започнем проучванията си от Англия.

— Не докато не намерим леля Лав!

— А не ти ли е хрумвало, че тя би могла да се е върнала в Англия и вече да е открила истината за плата... или че контрабандистите са я отвели там насила?

— Да — смутено кимна тя. — Но все още мисля, че трябва първо да направим тук каквото можем. — Усмихна му се помирително. — Все пак съм ти задължена. Благодарение на усилията ти напреднахме малко.

— Така ли, любима? — като я свари неподготвена, той я сграбчи и я привлече към себе си: — Знаеш ли, нямам нищо против да получа отплата за изпълнението на дълга си?

— О, невъзможен си! — изстена тя, но с виновна усмивка.

— Невъзможно, влюбен съм — съгласи се той тържествено. — Сега да се върнем към ревността ти...

— Не ревнувам!

— И двамата знаем, че не смяташ да се омъжваш — продължи той спокойно, като смело и мъчително прокара пръст по шията ѝ. — Но ако някога плътските ти желания надделеят у теб, любима, позволи ми да те уверя, че съм едновременно и съвършен и дискретен любовник!

Като се опитваше да се измъкне от прегръдката му, тя отвърна:

— Нагъл си! И ще стигне ли някога до ума ти, лорд Негодяй, че аз ни най-малко не се интересувам от теб?

— Напротив, скъпа — увери я той. — Издаде се на крайбрежието в неделя.

— Не е така!

Нахалната му усмивка явно свидетелстваше за противното:

— О, да, издаде се. Малките стонове, красноречивите въздишки...

По лицето ѝ се изписа огорчение:

— О, толкова просташко е да се говори за тези неща!

— Да не говорим за високопарната ти лекция за решението ти да останеш стара мома.

— И какво от това?

Очите му блеснаха дяволито:

— Натали, трябва да осъзнаеш, че целта на всеки негодяй е да се бори срещу институцията на старите моми.

Накрая тя успя да се измъкне от прегръдките му, пребори се с усмивката си и каза явно развълнувано:

— Забрави да добавиш „сдържаност“ като част от големите ти постижения. А както вече ти казах, пламенната любовна връзка между нас не е част от споразумението ни.

Усмивката му беше като на негодник, когато ѝ се поклони джентълменски:

— Но мила ми Натали, винаги съм се опитвал да дам на дамите само онова, което са поискали.

След като той си тръгна, Натали откри, че още трепери. Защото Райдър бе казал истината. Тя наистина ревнуваше, когато си помисли, че е отишъл при проститутка снощи. Райдър разклащаше обичайния ѝ железен контрол върху живота и върху чувствата ѝ, а това не ѝ харесваше никак! Беше събудил нещо у нея на крайбрежието — снежни думи, деликатни докосвания, с невероятна целувка, която все още я караше да пламва, когато си я спомнеше.

Оттогава се чувстваше по-объркана и по-притеснена, дори се бореше със самата себе си — и когато бяха заедно, и когато не бяха. Спомни си нощта в каретата, когато ѝ беше казал, че може да

възпламени чувствата му и без да го докосва. Сега видя, че същото важи и за нея. Когато повдигнеш вежди, когато ѝ се усмихнеш или само я погледнеш с нескрито внимание, я полазваха тръпки.

Най-много я тревожеше явното удоволствие, което той изпитваше, като я извади от равновесие и като смути чувствата ѝ. Очевидно не беше подходящ за нея и я влудяваше... но, ах, как я изкушаваше, освен това!

Вечерта в кръчмата Натали седна да разговаря с един млад юнга, Саймън Милър, когото бе видяла преди това. Сърцето на Натали бе трепнало при вида на изнемощото дете, облечено с мръсна работна куртка и с шапка, която изглеждаше влачена в калта. Тя веднага донесе на юнгата овнешко месо, кифли и мляко от кухнята. Като приглуши протестите му, тя настоя да хапне и накрая всичко бе изядено с апетит и удоволствие, които ѝ доставиха радост.

В последния час тя изслуша трагичната история на Саймън. Бил от Ливърпул и избягал от къщи само на четиринайсет години, за да се присъедини към търговския флот, но го изгонили от кораба му в Чарлстън, защото не можел да носи колкото останалите моряци. Шляел се около пристанището вече няколко седмици, като търсел храна, хващал се за каква да е работа и се опитвал да постъпи на друг кораб.

— Това първото ти пътуване по море ли беше? — попита го тя.

— Да, госпожице. Колко сте любезна, че ме питате.

— Изглежда, началниците ти са те уморили от глад — добави тя загрижено, като гледеше как дрехите висят по слабото телце.

Той сви костеливи рамене:

— Когато бяхме в океана, госпожице, изстинах и ужасно ме втресе. Предполагам, че затова капитанът ме освободи.

Натали докосна ръката му, където имаше бледа, заздравяла рана:

— Тези белези от треската ли ти останаха?

Той отбегна погледа ѝ.

— Попаднахме на буря посред Атлантическия океан, която разхвърля всички ни като вейки. Цяло чудо е, че не паднах зад борда.

— Прекалено млад си за такъв непосилен живот — ядосано каза Натали. — Трябва да се върнеш вкъщи при семейството си.

Бледите очи на момчето се навлажниха:

— Майка ми е на небето, а баща ми ме бие по-лошо и от боцмана, когато е пиан.

— Съжалявам — Натали се намръщи, като се чудеше какво да направи за момчето. — Ясно е, че този занаят още не е за теб.

— А какво ще кажете за себе си, госпожице? — попита Саймън с мила усмивка.

Натали се засмя. Погледна към Райдър отсреща и видя, че той е тръгнал към тях.

Като намести едрото си тяло на съседен стол, той погледна от момчето към Натали и примигна:

— Да не би да ми се е намерил съперник?

Натали се усмихна:

— Райдър, това е новият ми приятел Саймън Милър. — А на Саймън обясни: — Това е приятелят ми лорд Нюбъри.

Саймън гледаше Райдър със страхопочитание:

— Радвам се да ви видя пак, лорд Нюбъри.

Райдър изгледа момчето:

— Пак?

— Пак? — повтори Натали.

— Да, госпожице — радостно потвърди Саймън. — Преди няколко дена лорд Нюбъри ми даде сребърен долар, за да съобщя за един пожар.

Когато направи връзката, Натали изгледа мрачно Райдър, който се усмихна смутено, защото явно също се досети.

— Твърдиш, че лорд Нюбъри ти е платил, за да извикаш бригадата с кофите? — обърна се Натали към Саймън.

— Да, госпожице.

Докато хвърляше още един бесен поглед на Райдър, тя продължи:

— Кажи, пожарът в къщата на някаква жена ли беше?

— Така беше — отвърна Саймън, после щракна с пръсти: — Вие ли бяхте жената, госпожице? Негова светлост ми каза, че при вас вече станало много горещо.

— Ах! — извика Натали.

— Значи е била тя, Саймън — със смях се намеси Райдър.

— Тогава сте успели да я спасите, ваша светлост? — радостно запита Саймън.

— В определен смисъл, да — отвърна той.

— Негоднико! — почти изкрещя Натали.

Саймън изглеждаше озадачен:

— Дамата не искаше ли да бъде спасена, ваша светлост?

Райдър намигна на Натали:

— О, не обръщай внимание на госпожица Дезмънд, Саймън. Тя просто се уплаши, когато част от вещите ѝ се опърлиха. — Преди вбесената Натали да се намеси отново, той бързо продължи: — И моля ти се, младежо аз не съм ничия светлост тук. Това почтително отношение просто не е на мястото си.

— Както желаете, сър.

Райдър огледа любопитно и двамата.

— Все пак какво заговорничехте вие тук? — попита той Натали.

Все така възмутена, тя отвърна:

— Точно ти ли трябва да говориш за заговори!

Той поглади брадичка:

— Изглежда греховете ми винаги се връщат, за да ме преследват.

Забележката му накара Натали да изпита поне малко удовлетворение. Но скоро загрижеността ѝ за Саймън се оказа по-силна от раздразнението. Момчето още ядеше, когато тя се наведе към Райдър и пошепна:

— Опитвам се да намеря начин да му помогна. Постъпил е на работа на един търговски кораб в Ливърпул, но по време на пътуването са се отнасяли зле с него, а после са го освободили тук, в Чарлстън.

Райдър замислено огледа младежа:

— Знаеш ли, момче, аз живея с няколко приятели в една къща на Куийн стрийт. Кочияшът ни, Джоузеф, би могъл да те използва за помощник.

Чертите на Саймън гордо се стегнаха:

— Не ми трябва милостиня, сър.

— Няма да казваш същото, след като чистиш обора ни няколко дни.

Саймън седна по-изправен на стола си и вдигна брадичка:

— Добре, сър. Но ако ми плащате добре. Искам пет шилинга на седмица. Ще ви работя мъжки, а това никога не излиза евтино.

— Разбира се — Райдър се наведе и стисна ръката на момчето. — А може би ще успееш да помогнеш на тази дама и на мен в едни

проучвания, които правим.

Саймън се обърна към Натали:

— За какво става дума, госпожице?

— Леля ми изчезна преди няколко седмици — довери му тя. — Историята е дълга, но предполагаме, че може да се е опитвала да проследи контрабандисти на плат.

— Контрабандисти на плат? — повтори момчето напрегнато, а очите му се разшириха. — Като го споменавате, госпожице, аз видях една благородничка на пристанището преди две седмици и тя разпитваше за платове.

Натали пребледня:

— Не си измисляш, нали, Саймън? Това е извънредно важно.

— О, не, мадам. Честна дума. Мисля, че дори знам къде е госпожата.

— Знаеш ли? — извика Натали.

— Да, госпожице. Както ви казах, беше из пристанището цял ден и разпитваше хората около кейовете. После вечерта я видях да се промъква в един от сандъците за товарене. Аз бях заспал зад едни кошове наблизко, разбирате ли? Както и да е, госпожице, от приказките на моряците, които товареха фрегатата, разбрах, че тя е на път за Лондон, Там би трябвало да е леля ви.

Натали и Райдър се спогледаха радостно изненадани.

— Сигурен ли си? — попита Натали Саймън напрегнато.

— О, да, госпожице — той я погледна внимателно. — Приличаше малко на вас. Но беше по-възрастна, разбира се.

— Знаеш ли името на кораба, с който онази жена е отплавала? — попита Райдър.

Младежът поклати глава:

— Съжалявам, сър. Беше през нощта, нали разбирате?

— Няма значение, Саймън — Райдър се протегна и му подаде монета. — Ти току-що спечели първата си награда.

Очите на Саймън светнаха от радост:

— Цели пет шилинга, сър? Но това е прекалено много!

Райдър се усмихна:

— Заслужаваш ги, момче. Помогна на дамата и на мен повече, отколкото можеш да си представиш.

След малко Райдър и Натали седяха един срещу друг в каретата му. Саймън беше заспал с глава в скута на Натали. Райдър се умили, докато гледаше как Натали глади косата на момчето и се взира в лицето му със загриженост. Тя наистина е възхитителен човек, мислеше си гордо той, и дяволски привлекателна дама.

— Горкото дете — промълви тя. — Благодаря ти, че го вземаш на работа при себе си, Райдър — макар наистина да не мога да повярвам, че си му платил, за да даде фалшивата тревога за пожар.

— Беше съвсем невинна шега любима.

— Така ли? — тя повдигна вежди.

— Е, поне ролята на Саймън беше съвсем невинна — призна смутено той. — Цялата отговорност за останалото е моя.

— Радвам се, че си способен да поемеш отговорността за нещо.

Той погледна момчето засмян.

— Първата ми работа ще бъде да поръчам на чистачката ни да го окъпе хубаво. Предполагам, че тази мръсноруса коса ще стане яркожълта, след като се натърка с хубав сапун. Надявам се да няма паразити, които вече да са се разпълзели по теб.

Натали дори не мигна.

— Горкото момче е преживяло толкова много и ни даде първото важно сведение за леля Лав, Задължени сме му.

— Да, така е. Сега вече знаем почти сигурно, че леля ти е отпътувала за Лондон.

Натали се намръщи и го погледна:

— Защо мислиш, че се е качила незаконно на кораба?

— Може да е открила контрабандистки плавателен съд, който е тръгвал от пристанището със законен товар, и е решила да стигне до източника.

Натали кимна.

— А успяха ли Хари и останалите да научат нещо повече за контрабандистите, които се опитахте да задържите снощи?

— Не. А лодките и каруците явно също са изчезнали. Без съмнение, сме изплашили много разбойниците, но сега отново сме по следите им.

— Така е.

Той се наведе към нея:

— Разбираш, естествено, че трябва веднага да потеглени към Англия?

— Искаш да кажеш, че аз трябва веднага да отплавам Англия — твърдо отговори тя. — Ти направи достатъчно за мен, Райдър.

Обзе го гняв, когато видя, че тя го освобождава така безцеремонно. След всички усилия, които бе положил, за да я спечели, нямаше намерение да я остави да се замъкне в Англия сама.

— Значи толкова държиш да се отървеш от мен? — попита я той мрачно.

— И защо бих искала да го направя? — попита тя малко присмехулно.

— Може би защото те карам да чувстваш неща, които би предпочела да не чувстваш.

— Това е просто смешно.

Когато минаха покрай мигащите светлини на една гостилница, той видя, за свое най-голямо удоволствие, че лицето ѝ се изчервява.

— Наистина ли?

— Да. Аз достатъчно дълго използвах щедростта ти. А оттук нататък мога да се оправя и сама.

Той се изсмя неприятно:

— Ти не можеш дори да се справиш с прибирането от кръчмата до вас, без да ти направят нещо!

При острия тон, с който бяха изречени думите, Саймън се помести, а Натали каза с пръст до устните си:

— Моля ти се, не буди момчето.

— Натали — продължи той по-тихо, но решително. — Просто не мога да те оставя да пътуваш до Англия сама. — Прекалено опасно е за почтена жена без придружител.

— А не ти ли е хрумвало, че за мен може да е много по-опасно да пътувам с теб — моя пазител хаймана?

Макар че се засмя тихо, тонът му остана твърд:

— Идвам с теб в Англия и това е окончателно — после добави необичайно замислен: — Освен това крайно време е да посетя баба си.

— Баба ти?

Той кимна:

— Както мисля, че ти казах, майка ми загина при нещастен случай преди четири години. Но нейната майка — баба ми, Франческа

Валенца — все още живее в Лондон.

— При баща ти ли?

— Едва ли. Двата не си говорят.

— А ти и баща ти? — внимателно попита Натали.

— Взаимоотношения ни с него са още по-лоши.

Тя погледна със съчувствие измъченото му, напрегнато лице:

— О, Райдър, не мога да те карам да се сблъскаш с нещо, което би ти причинило болка...

— Натали, ще дойда с теб — прекъсна я той страстно.

Тя въздъхна:

— Значи си решил твърдо да го направиш?

— Само се опитай да ме спреш.

Тя потисна стенанието си. Явно, не можеше да го разубеди.

— Добре. Утре ще проверя с какво можем да потеглим...

— Ще плаваме с клипера на Хари — отсече Райдър.

— Какво? Но аз мислех, че смяташ да го върнеш...

— Смятам. Всъщност сега на Хамптън, изглежда, са му омръзнали колониите. Сигурен съм, че с удоволствие ще потегли заедно с нас.

Тя поклати глава:

— Това е още една твоя лудория, нали?

Той я погледна в очите:

— Всъщност, Натали, всичко започна да става доста сериозно.

Блясъкът в очите му ѝ показва кое беше най-сериозно за него — нейното прелъстяване.

— Тогава ще имаме време да наемем екипаж...

— Ще склоня Хамптън да финансира пътуването. В момента той е доста по-заможен от мен — неочаквано ѝ се усмихна. — Всъщност, любима, издръжката ми в момента е доста изтъняла и нямам представа как бихме могли да стигнем до Англия, освен с кораба на Хари.

Като гледаше очарователно упорития хаймана срещу себе си, Натали си зададе въпроса, доколко е нормална тя самата и се помоли в себе си за всички.

След като остави Натали и направи легло за Саймън в обора, Райдър се почувства неспокоен и оседла коня си. През фучащия студен нощен въздух той препусна върху едрия си червеникавокафяв жребец на север по Кинг стрийт и мина покрай пренаселените евтини квартири на юг от Баундари стрийт, където живееха повечето градски бедняци. В края на града обърна коня си и пое обратно в лек тръст.

След ден-два щеше да замине за Англия с жената, която събуждаше у него вълнение, очароваше го. Чакаха го прекрасни дни — ако не загинеше от незадоволена страст, преди да стигнат Лондон! Щеше отново да види любимата си нона^[1] — перспектива, която също стопляше сърцето му. Но хилядите усложнения и горчиви спомени, които го чакаха в Лондон, го безпокояха и тормозеха.

Със самоирония си припомни думите на Натали: *Не мога да те карам да се сблъскаш с нещо, което би ти причинило болка.* Тя явно имаше склонност да изкарва нещата по-дребни. Болката не беше и половината от онова, което го очакваше.

Вече му стана ясно, че ще трябва да се срещне с баща си в Англия, а това му беше ужасно неприятно. Все пак разговорът между двамата беше необходим по причини, за които Натали досега не бе се досетила. Животът им наистина беше странно обвързан. Колко ли още можеше да отлага? Дали всичко щеше да започне да се изяснява, когато пристигнат в Лондон и Натали научи истината?

Срещата с баща му означаваше също да се потопи отново в болката заради смъртта на майка си, а тази възможност тревожеше Райдър още повече. Усмихна се тъжно, когато си спомни Карлота Ремингтън — висока, представителна жена със сини очи и черна коса; изящна. Майка му беше рядко и прекрасно бижу. Притежаваше горд и благороден дух, посвещаваеше се изцяло на по-малко сполучилите в живота — по това много приличаше на Натали. Като дете я беше виждал да приготвя кошници с храна за бедните и понякога я бе придружавал в благотворителните ѝ обиколки из най-окаяните

лондонски бордеи, където бедняците бяха наблъскани в пълни с пльхове дупки.

Спомняше си и мигове на нежност и щастие; когато майка му четеше или говореше на италиански. Баща му, ако ги хванеше, често им се караше, защото — макар херцогът да се гордееше, че се е оженил за дъщерята на флорентински благородник със значителна зестра — смяташе италианския за по-долен и просташки език. Въпреки това, дори когато Райдър порасна, той и майка му се уединяваха, а тя говореше на родния си език и той ѝ отговаряше на собствения си англо-италиански. Спомняше си милите ѝ поговорки, които се бе научил да превежда от италиански: „Тайната на живота е щедрото сърце“ и „Бъди щастлив, синко“ — винаги му казваше тя.

Всъщност това бяха и последните думи, които му каза.

Липсваха му онези дни; обичаше и тъгуваше за майка си още повече. А това, че баща му го обвини за смъртта на Карлота, само увеличи товара му от болка и вина. Мъчително си спомни парещите упреци на баща си отпреди четири години...

Страшните думи отекваха в съзнанието му: „Ти, жалки негоднико, как смееш да се веселиш в имението тази вечер, след като майка ти беше причакана от крадци и убийци! А ти бях казал никога да не я оставяш да ходи сама из тези отвратителни места.“

Райдър се бе опитал да се защити:

— Ваше благородие, нямах представа, че мама има такива намерения. А вие къде бяхте?

— Бях в парламента, където ми е мястото — докато непрокопсаният ми син е пил и проигравал живота и майка си. Пожелавам ти да гориш в ада за това, нещастен непрокопсанико!

Дори днес, колкото и паметта му да се мъчеше да погребее дълбоките рани, отричането на баща му от него още му причиняваше болка. Понякога вината за смъртта на майка му го прояждаше като киселина. Може би беше по-добре просто да се скрие от болката тук, да се изгуби в развратния живот.

Преди четири години единствено, категоричният отказ на нона да обвинява него за смъртта на майка му го бе спасил от пълно отчаяние. Връщането му в Англия сега поставяше пред него съвсем реалните проблеми да се бие не само с демоните на Натали, а и със своите собствени.

На другата сутрин Натали се събуди ужасно напрегната. Беше имала твърде малко време да мисли за безразсъдно смелото си решение да отплава за Англия с двама негодници, единият от които я привличаше много силно, въпреки че кроеше гибелта ѝ. Поне щяха да я придружават мъже, а колкото по-скоро се приготвеше и тръгнеше, толкова по-скоро щеше да открие леля си Лав.

Насочи вниманието си към най-важните въпроси за момента. Самюъл беше достатъчно отговорен, за да му се повери къщата, бързо реши тя. Но какво трябваше да направи с фабриката? Изохка при мисълта да остави бизнеса в ръцете на безпътния си, безотговорен братовчед, защото знаеше, че той отново ще доведе предприятието до ръба на катастрофата.

Все пак чувстваше, че няма друг избор. Затова се облече и слезе на долния етаж да намери Родни. Спря изненадана пред вратата на хола, защото чу сърдит женски глас.

— Родни, отново си пил! Просто няма как да те заведе на срещата на обществото Света Цецилия в сегашното ти срамно състояние. Мама ще припадне, а татко ще получи удар!

— Виж, Прудънс, кълна се, че пийнах съвсем малко, преди да си легна — изхленчи Родни. — Ако изпия още едно кафе, може би...

— Но ти ми обеща никога повече да не пиеш концентрат!

— Наистина съжалявам, скъпа. Няма ли да ми просиш?

Натали влезе в стаята. Братовчед ѝ, блед и със замъглен поглед, с напълно смазан вид, беше седнал в един фотьойл и надигаше порцеланова чаша с разтреперани пръсти. Над него се бе надвесила фина млада жена с бледоморави рокля и боне.

— Добро утро — поздрави Натали.

И двамата я погледнаха. Натали с удоволствие забеляза, че Прудънс имаше деликатно кукленско лице и лъскави кестеняви къдрици под бонето си. Родни остави чашата си и с мъка се изправи:

— Ммм, Натали — започна той несигурно, — да ти представя госпожица Прудънс Питни. Прудънс, скъпа, това е братовчедка ми — Натали Дезмънд.

Прудънс бързо се приближи с протегнатата ръка:

— Приятно ми е, госпожице Дезмънд. Родни ми е говорил много хубави неща за вас.

Натали стисна ръката на момичето; вече беше харесала прямото ѝ държание.

— И аз се радвам да се запозная с вас. Моля, наричайте ме Натали — усмихна се на Родни. — Вие двамата излизате ли? Ако е така, няма да ви задържам.

Родни се изчерви и се отпусна отново в стола си. Махна неопределено с ръка:

— Мис... мисля, че трябва да изпия поне още едно кафе, преди да тръгнем.

— Разбира се — съгласи се Натали. После се обърна към Прудънс: — Докато Родни се оправя, искате ли да разменим няколко думи в коридора?

Макар Прудънс да изглеждаше учудена, тя се съгласи и последва Натали.

— Не бих искала да ви товаря със своите неприятности така скоро, след като се запознахме — започна тревожно Натали, — но истината е, че съм много притеснена, госпожице Питни.

— Казвайте ми Прудънс, моля. Много ще се радвам, ако мога да ви помогна.

Натали харесваше Прудънс все повече.

— Чудесно. Родни казал ли ви е, че майка му изчезна?

— Да. Колко неприятно е това.

— Стана така, че научих къде е леля ми. Изглежда, се е върнала в Англия...

Прудънс радостно плесна с ръце:

— О, чудесно! Родни ще се радва, че всичко е наред.

— Е, поне се надяваме да не ѝ се е случило нищо лошо. А аз трябва веднага да отплавам за Лондон.

— Разбирам — Прудънс се замисли: — Мислите ли, че Родни ще иска да тръгне с вас?

— Съмнявам се — Натали се наведе към момичето и му довери: — Въпросът е, че Родни трябва да наглежда фабриката, докато ме няма. Тя е негова, нали знаете?

— О, така ли? — промълви Прудънс заинтересувано.

— Да. А в момента Родни е... — Натали не намери думи и само поклати глава.

Прудънс я погледна с разбиране:

— Ясно ми е за какво говорите.

— Нямаше как, чух как двамата се карахте — продължи Натали.
— Надявам се, че не сте се отказали изцяло от Родни. Навярно бихте могли... да го наглеждате от време на време, докато ме няма.

Прудънс се засмя:

— О, Натали, изобщо не е нужно да се тревожите за това.

— Така ли?

— Разбира се, понякога трябва да бъда строга с братовчед ви — обясни Прудънс, — но ви уверявам, че съм далеч от мисълта да го оставя. Боже, уверена съм, че съвсем скоро ще се оправи напълно. И мама е съгласна.

— Наистина? — Натали се учуди, но бързо се усмихна. — Тогава значи бихте ми помогнали?

— Разбира се. Само ми кажете какво трябва да се направи.

— О, слава богу! — Натали бързо започна с указанията си: — Важното е да успеете да държите Родни настрана от брендито и от кръчмите, да гледате да ходи във фабриката по-често. Той е горе-долу в състояние да ръководи работата. Иначе, ако ви трябва нещо, винаги можете да се обърнете към помощника ми, господин Гибънс.

— Господин Гибънс — ще запомня това име. И не се тревожете, Натали, ще имам грижата Родни всеки ден да е на бюрото си. — После замечтано добави: — Вярвам, че на братовчед ви просто му трябва да се заеме с нещо важно, за да реализира заложите си. И татко е съгласен.

— О, така ли?

Като поглади ръката на Натали, Прудънс се усмихна лъчезарно:

— Натали, можете да заминете за Лондон, без да се тревожите за нищо. Братовчед ви тук е в добри ръце. Защо да не отидем и да съобщим на Родни хубавата новина за майка му?

Докато следваше енергичната млада жена обратно в хола, Натали тъжно си мислеше за решителността, с която искаше да оправи този несретник.

[1] Nonna (итал.) баба — Б.пр. ↑

Отплаваха за Лондон след два дена в хладна и благоуханна пролетна сутрин. Застанал на главната палуба на „Вятър“, Райдър наблюдаваше как Натали се изкачва по мостчето следвана от прислужника си Самюъл. Беше облечена в плетена пътна рокля и подходяща шапка с пера. Изглеждаше като съвсем порядъчна дама. И въпреки това той бе обзет от възбуда при мисълта за предстоящите им прекрасни седмици на безделие. Пазеше някои изненади за пленителната жена, които биха могли да я накарат да забрави сдържаността си и да му доставят голямо удоволствие.

Избърза да я пресрещне на палубата и пое малката чанта, която тя носеше:

— Добро утро, любима. Напълно ли си готова за отплаване към родината?

Натали изохка:

— Нямаш представа колко притеснително е да трябва да замина изведнъж и да оставя фабриката в ръцете на окаения си братовчед Родни.

Райдър се засмя:

— Ако искаш, вярвай, любима, но не всички мъже са некадърни.

— Този специално е такъв. Слава богу, че новата му приятелка, Прудънс Питни, ми обеща да го наглежда.

— Браво на Прудънс. Как ли бихме се оправяли ние, развратниците, ако ви нямаше вас, благородните дами?

Пресякоха палубата. Следваше ги Самюъл с куфара на Натали. Тя погледна към дванайсетината моряци, които бяха заети със закрепване на въжета и нагласяне на скрипците. Облечените с работни дрехи мъже представляваха разнородна сбирщина — мургави, брадати, с белези от битки; някои от тях имаха нездрав вид, един дори беше с дървен крак. Всички огледаха Натали с интерес, когато мина покрай тях. Тя забеляза и Саймън, който връзваше едно въже високо на главната мачта. Момчето изглеждаше много по-добре в чисти дрехи и

късо подстригана коса. Видя, че перчемът му е светлорус, както Райдър бе предсказал.

— Значи Хари е успял да събере екипаж — обърна се тя към Райдър. — Къде е той, между другото?

— Слязоха в трюма с кормчията. Оглеждат да няма течове по корпуса.

Натали вдигна глава притеснено.

— Не се тревожи, любима. „Вятър“ е един от най-сигурните кораби — усмихнат я успокои Райдър.

— Впрочем откъде е успял Хари да се сдобие с този кораб?

— А, спасил го е от потопяване поради негодност край Ливърпул — сухо отвърна Райдър.

При ужасения поглед на Натали той бързо се поправи:

— Всъщност бащата на Хари е собственик на корабостроителница. Подари на Хари „Вятър“ като награда за смелостта му в Наполеоновите войни.

— И без съмнение Хари е използвал кораба добре — измърмори тя.

При стълбата към кабините и салона Райдър кимна към Самюъл:

— Вземаш ли и своя човек с нас до Лондон?

Тя се обърна към прислужника, сложи ръка на ръкава му и му се усмихна нежно:

— Самюъл, много ти благодаря за помощта тая сутрин. Сега можеш да оставиш куфара и да се върнеш вкъщи. Не забравяй — парите, които ти дадох, трябва да ви стигнат, докато двете с леля се върнем. Моля ти се, поливай всички цветя на госпожа Дезмънд и — за бога — пази се от брендите и се помъчи същото да прави и Родни.

— Да, госпожице — Самюъл остави куфара и докосна шапката си: — Трябва да намерите госпожа Дезмънд и да я върнете вкъщи жива и здрава.

— Ще направя каквото мога.

Когато Самюъл си тръгна, Райдър даде знак на един от моряците да вземе куфара на Натали. Мускулестият мъж отиде при тях и метна багажа на рамо. Минаха по стълбата към кабините и салона и слязоха долу. Райдър въведе Натали в малка каюта, обзаведена с тясна койка, тоалетна масичка, бюро и стол. Морякът с усмивка остави куфара на Натали и си тръгна.

Натали сложи чантата си на бюрото и се обърна към Райдър. Както се бе опрял на гардероба, с тесния брич, който очертаваше мускулестите му крака, и полуразкопчаната свободна бяла риза, разкриваща тена на гърдите му, той изглеждаше общо взето в прекалено добро настроение.

Тя го изгледа свъсено:

— Какво точно развесели толкова моряка?

Той потърка замислено брадичка:

— Може би фактът, че двамата ще спим в една каюта.

Натали се ужаси:

— Защо, негоднико! Разбира се, че това няма да стане!

— Шшт! — Райдър с разтревожен вид се приближи и допря пръст до устните ѝ. — Не трябва да забравяме Хари!

— Какво за Хари?

— Аз съм собственик на тази шхуна, любима, само защото Хари си мисли, че сме любовници.

Тя го гледаше мрачно.

— А ако разбере, че сме го измамили... — Райдър цъкна с уста. — Изобщо не се съмнявам, че ще се разяри достатъчно, за да ни изхвърли в средата на Атлантическия океан.

— О, за бога! — гневно извика тя. — Този кораб така или иначе си е негов. Защо просто не му го върнеш?

— Ще го направя — в секундата, когато пристигнем в Лондон. Нали не можем да поемем риска за пътуването, за безопасността на леля ти, ако Хари разбере истината?

Натали изстена задавено.

— Какво точно му каза за това пътуване и за мен?

Той сви рамене:

— Казах му, че сега си ми любовница и ще ни придружиш до Лондон.

Тя опря ръце на хълбоците си:

— Какво нахалство!

— Натали, помисли си само. Това беше единственият начин той да се съгласи да ни помогне.

Тя го изгледа с присвити очи:

— Дали това е бил единственият начин, може да се спори, но със сигурност е голямо мошеничество. Това поне е безспорно.

— Жребият е хвърлен, доколкото става дума за Хамптън — каза той спокойно. — Искаш ли все пак да заминем днес за Лондон или не?

Тя едва не изруга.

— Ще съобщим ли на Хари каква е истинската ни цел?

— Може да го направим по-нататък. Както съм споменавал, Хамптън вече знае, че се опитваме да намерим загубената ти леля, освен това подозира, че ти може и да си нещо повече от кръчмарско момиче — той сложи ръка около кръста ѝ, привлече я към себе си и се усмихна похотливо. — Така или иначе, заради успеха на мисията ни, трябва да продължим да се преструваме на привързани един към друг влюбени. Това не би трябвало да е толкова трудно, нали скъпа?

Тя го изблъска:

— Искаш просто да бъдем в една и съща каюта.

Той скръсти ръце:

— Не бих могъл да кажа, че перспективата ми е неприятна.

— Е, ще се помъча интрижката ти да не успее?

— Наистина ли? И как?

Тя се замисли за миг, после процеди през зъби:

— Ти, лорд Негодяй, ще спиш на земята!

Той отметна глава и се засмя:

— Както наредиш, госпожице Дезмънд.

— Освен това трябва да ми обещаеш, че няма да ме задиряш.

— Да те задирям! — очите му блеснаха дяволито. — Приемам, че това е още едно обещание — като онова, което неотдавна ме принуди да ти дам, че няма да те „насилвам“.

— Точно така е.

Той заговори изключително изразително:

— Позволи ми да те уверя, че не съм насилник на жени — после я огледа и завърши умишлено чувствено: — А и животът ми се е подредил така, че никога не е било нужно да ставам.

— Все пак държа да ми обещаеш — настоя тя, а в тона ѝ се усети известна нервност.

— Имаш обещанието ми — увери я той. — Но не забравяш ли нещо?

— Какво?

Той се наведе към нея доверително и промърмори:

— Пътуването до Англия е много дълго, Натали.

Тя вече бе осъзнала това напълно. И въпреки обещанията, не му вярваше и за миг. В края на краищата беше й дал подобно обещание в Чарлстън, а и двамата знаеха колко сериозно се бе отнесъл към него.

Когато Райдър придружи Натали обратно на палубата, забеляза Хари при щурвала до кормчията. Останалата част от екипажа беше заета със скрипците и въжетата — подготвяше кораба за тръгване.

— Натали, мила! — поздрави я весело Хари. — Радвам се, че успя да дойдеш навреме. Райдър вече настани ли те в каютата си?

Двама от близките моряци се засмяха неприлично, а Райдър видя как лицето на Натали пламва. Тя изглежда мрачно Хари и го попита шепнешком:

— Защо не пуснеш обява в градския вестник и да съобщиш на целия Чарлстън, че придружавам вас, двамата развратници, на това пътуване?

Като си придаде достатъчно смирен вид, Хари смотолев:

— Извинявай — после изглежда Натали смаяно. — За бога, как успя да се отървеш от червената си коса и източно лондонския акцент?

Райдър реши да се намеси. Грабна ръката на Натали и я повлече след себе си, като подхвърли през рамо на Хари:

— Кръчмарските момичета могат да ти поднесат какво ли не.

Натали и Райдър оставиха озадачения Хари и застанаха до перилата, докато клиперът, повдиган от прилива, се измъкна от мястото си на кея и навлезе в залива. Саймън отиде при тях с развята от вятъра коса и светнали от възторг очи.

— Корабът е истински красавец, нали, госпожице? — с гордост в гласа попита той.

Натали огледа накъдрените платна на „Вятър“ и красивите мачти, после приглади рошовата коса на Саймън:

— Така е наистина.

— Лорд Нюбъри каза, че когато пристигнем в Лондон ще ме запознае с баба си.

Натали погледна над главата на Саймън към Райдър, който й се хилеше. Трябваше да признае, че макар и хаймана, той се бе погрижил отлично за Саймън.

— Сигурна съм, че всички ще прекараме отлично — увери момчето тя.

„Вятър“ сега бе наклонил платна към входа на пристанището и минаваше между еднаквите крепости на островите Джеймс и Съливан. Натали се радваше на ритмичното поклащане на кораба, на бриза и на пръските в лицето си. Засмя се заедно със Саймън на няколкото чайки, които се въртяха около една рибарска лодка и пречеха на рибарите.

След няколко минути момчето се върна да продължи работата си, а Натали се обърна към Райдър:

— Значи ти наистина очакваш с нетърпение срещата с баба си?

— Да.

— Разкажи ми за нея.

Изражението му стана гордо:

— Нона е изключителна жена — много мъдра и много хладнокръвна. И е доста присмехулна.

— Така ли? Бих се радвала да се запозная с нея.

— Ще го направиш. Мисля, че някога животът ѝ с дядо ми, флорентинския граф, е бил доста щастлив. Когато родителите ми се срещнали, тя била вече от няколко години вдовица и решила да ги придружи до Лондон, където да живее по-близо до дъщеря си и зет си.

— Тогава тя е била близо до теб цял живот.

— Да — той се усмихна тъжно. — Спомням си как веднъж като дете ме заведе на цирк и ме научи на имената на всички животни на италиански.

— Ти говориш ли италиански?

— Веп росо — усмихна се той.

— Няма съмнение, че владееш италианския, както и аз френския. Къде живее баба ти сега?

— Има къща в Уест енд, близо до Гровнър скуеър. Най-вероятно ще отседна там, докато сме в Лондон.

— Значи няма да се настаниш при баща си?

— Не — устните му горчиво се свиха. — Баща ми си е много добре с молитвите си... и с омразата си.

Тя сложи длан върху неговата:

— Съжалявам — после продължи замислено: — Ако не ти е прекалено трудно да ми кажеш, бих искала наистина да знам как се стигна до това отчуждение между вас двамата.

Той мълчеше, а пръстите му стискаха нейните.

— Моля те, Райдър.

Той въздъхна, а чертите му се изостриха, докато се взираше в сините вълни.

— В една много мразовита нощ преди четири години майка ми тръгна сама, само с кочияша си, да носи кошници с храна за бедняците в предградията Саутарк. По пътя им обратно към центъра някакви разбойници спрели каретата на Лондонския мост и се опитали да ограбят майка ми. Конете се изплашили и каретата се обърнала от моста в ледената Темза — заедно с майка ми.

— О, Райдър, колко ужасно!

— Смъртта ѝ беше страшен удар за цялото ни семейството — продължи той. — А трагедията се влоши от факта, че баща ми обвини мене за смъртта ѝ.

— Но как е могъл! — извика недоумяващо Натали. — Смъртта на майка ти е била нещастен случай, който очевидно няма нищо общо с теб.

— Баща ми и аз добре знаехме, че майка ми често се посвещава на такива безразсъдни, макар и благородни, начинания. От набожност и добросърдечие просто не мислеше за себе си. Прекарваше цели дни, понякога и нощи, в грижи за по-нещастните в опасни предградия като Степни и Джейкъбс айланд. Баща ми ме намрази, защото не съм бил с нея онази нощ. А аз наистина нямах оправдание, защото тогава играех хазарт в клуба си на Сейнт Джеймс.

— А баща ти къде е бил?

— На заседание на личния съвет на краля. В онези дни страната беше потопена в работнически бунтове, в самия парламент имаше криза по повод на законите за противодържавната дейност и за неприкосновеността на личността.

— Личният съвет на краля — смаяна повтори Натали. — Значи баща ти е съветник на краля.

— Баща ми е мансфийлдският херцог — измърмори той.

— Мансфийлдският херцог? — тя бе изумена. — Знаех, че си от благородно потекло... но син на херцог!

— Баща ми някога беше в много добри отношения с Джордж III — докато кралят не полудя напълно. След смъртта на майка ми, баща ми разви особена склонност към религиозен фанатизъм. И той поне имаше задоволително обяснение защо не е бил там при смъртта на майка ми... докато безпътният му син нямаше никакво.

Тя стисна ръката му и го погледна с истинско съчувствие:

— Съжалявам. Но ти не можеш да се обвиняваш.

— Не мога ли? — в погледа му имаше нещо фаталистично.

— Разбира се, че не можеш!

Думите му се изляха изпълнени с горчивина и едва сдържани чувства:

— Дали може да има по-лоша съдба за един син, отколкото да бъде обвинен за смъртта на майка си — и да бъде обречен на адски мъки?

— Но това не е честно! — извика тя.

— Кажу ми го на баща ми.

— И ти си заминал, защото той се е отрекъл от тебе?

— Да. Благодарение на влога, направен на мое име от дядо ми още когато съм се родил, поне не зависех материално от него.

— Ще му се обадиш ли изобщо?

Той се поколеба, после промърмори:

— Навярно. Всъщност...

— Да?

Той поклати глава:

— Няма значение.

Като забеляза разтревоженото му изражение, тя реши, че сега не е нужно да продължава да се рови в миналото му, макар че и онова, което бе споделил, я караше да се чувства съпричастна към него. Докосна ръката му:

— Райдър, разтревожена, но и трогната съм, че заради мене си решил да се сблъскаш отново с миналото си, което за тебе ще бъде ужасно болезнено.

Той рязко, като при смяна на корабно платно, промени настроението си, усмихна се и я привлече с ръце:

— Малко утеха би ми била от полза, любима. Всъщност бих приел всички ласки, които си склонна да ми предложиш.

Преди тя да успее да възрази, той се наведе и бързо целуна устните ѝ.

И също така бързо двамата се отдръпнаха един от друг, когато проехтя силното изсвирване на Хари.

— Хей, Нюбъри, престани да тормозиш младата жена и ела да свършиш нещо полезно.

Райдър се обърна намръщен и видя приятеля си с по една шпага във всяка ръка.

— Защо не отидеш да се закачиш под кила на кораба и да оставиш мене и дамата на мира?

Хари невъзмутимо се засмя:

— Сега, след като излязохме в морето, откривам, че започвам да се отегчавам — подаде на Райдър дръжката на едната шпага. — Време е за малко фехтовка, старче. Не бива да оставяме цялата си добра подготовка в академията Хеймаркет да отиде по дяволите. — Смигна на Натали. — Пък и кой знае какви неприятности ни чакат в размирния Лондон?

Като гледаше как Райдър повдига острието и го оглежда, а слънцето проблясва по острия метал, Натали изпита ужас:

— Не би трябвало и през ум да ти минава да се упражняваш във фехтовка с него — при това на движещ се кораб!

Райдър сви рамене:

— Защо не? Хамптън и аз неведнъж сме се сражавали на палубата в открито море и преди. Сега, ако ни извиниш, любима, Хари, изглежда, е в настроение да види кръвта си пролята.

Натали едва се сдържа да не протестира още, но двамата вече се бяха насочили към средата на главната палуба. Застанаха на около метър и половина един от друг и заеха стойка с разкрячени крака и протегнати шпаги.

Натали не можеше да повярва на очите си — мястото и на двамата беше в лудница!

След енергичния вик на Хари — *En garde!* — мелето започна. Натали стисна зъби, когато чу ужасния скърцащ звук на стоманата. Двамата танцуваха напред-назад, нападаха и удряха, Райдър парираше удара на Хари, Хари отбиваше контраудара на Райдър. На нея изобщо не ѝ беше ясно как двамата успяват да не се нарежат на парчета. В продължение на цяла вечност тя с тревога наблюдаваше как острието като бръснач шпаги блестят и се спускат, удрят се и се протягат, докато двамата ненормални хаймани се смееха, танцуваха наоколо с точни стъпки, разменяха си ругатни. Сред тази лудост двамата фехтовчици ловко заобиколиха главната мачта, прескочиха светлия люк, отбягнаха противопожарните принадлежности и дръжките на помпите.

Натали беше едновременно ужасена и очарована. Би искала да се обърне, но погледът ѝ сякаш бе прикован в странно привлекателната сцена. Освен това се боеше, че всяка секунда главата на Райдър може да полети в морето, а тази вероятност бе ужасяваща.

Кога ли хайманата ѝ бе станал толкова скъп, че възможността да бъде наранен или дори одраскан ѝ се виждаше така ужасна? Когато и да бе станало, тя сега осъзна, че очарователният Райдър Ремингтън бе влязъл под кожата ѝ.

От друга страна, беше още по-отвратена, че се чувства смутена, дори възбудена, когато гледаше красивия ритъм на ръцете и краката му при непрекъснатото подскачане, завъртане и маневриране, силните му подвижни мишци, опъващите се върху прекрасните мускули дрехи, блестящата му на слънцето гарвановочерна коса. Никога в живота си не бе се чувствала така уплашена, така въодушевена и така обзета от страст. Как се боеше, че тази нейна безразсъдност неизбежно ще се прояви!

Накрая, след силен рев от страна на Райдър, двамата се отделиха. Хари усмихнат окачи шпагата си, а Райдър се намръщи над прорязаното място.

— Готов ли си да молиш за пощада, старче? — засмян допита Хари.

Отговорът беше боен крясък и атака с насочен връх на шпагата, който Хари едва успя да отбие. Натали гледаше прехласната и все по-ужасена как Райдър скочи напред, замахна силно и навря Хари върху капака на люка, където Хамптън успя да отбие удара и започна да се оттегля.

Накрая, при звън от съприкосновението на стоманата, Райдър изби шпагата от ръката на Хамптън и опря своята в гърлото му.

— Добре — отново се усмихна Хари с много по-голяма самоувереност, отколкото може да се очаква от човек с шпага до гърлото. — Умирам от глад. Защо да не отидем всички да хапнем нещо?

По време на обедата, поднесен на малка маса пред камбуза, Натали беше мълчалива. Фехтовката явно бе повдигнала настроението на Райдър и Хари. Двамата ядоха с апетит, като топяха сухари в гювеча и

си разказваха военни истории от кавалерийските години. Сключиха и облог дали ще успеят да пристигнат в Лондон или не за коронацията на Джордж IV, бившия принц регент, който миналата година наследи трона след смъртта на слепия си, луд баща.

После Райдър се протегна за солта, ризата му се повдигна и Натали забеляза на тялото му червено петно, което бързо се разрастваше. Изведнъж ѝ прилоша. Рязко стана и напусна масата.

Хари вдигна глава и погледна размятаните поли на излизащата Натали.

— Какво му става на момичето, Нюбъри? — попита той.

— Не съм сигурен.

Като се мръщеше озадачено, Райдър последва Натали в каютата им:

— Натали? Какво има, любима?

Тя се обърна към него с очи, пълни с горещи сълзи:

— Ти пълен идиот ли си?

— Защо, какво има?

— Фехтовката! — тя посочи към ризата му. — Наранен си!

Той сведе глава:

— О, това ли? Само драскотина е, любима — погледна я изпитателно и изтри една сълза от бузата ѝ. — Няма за какво да плачеш.

— Няма за какво! По същия начин можеше и главата ти да бъде отрязана.

Той дяволито се усмихна, а зъбите му се бялнаха на фона на загара му:

— Я виж ти, Натали, изглежда, не съм ти напълно безразличен.

Лицето ѝ пламна:

— Не си... не си ми безразличен, защото разчитам на помощта ти... и защото се вбесявам, когато някой си играе така безразсъдно с живота.

— А ти не беше ли безразсъдна в Чарлстън? — подкачи я той.

— Онова беше съвсем друго. Имах си основателна причина — да търся леля си. А и не ми доставяше никакво удоволствие...

— О, значи е напълно приемливо, човек да се отнася с безгрижно незачитане на собствената си безопасност, стига това да не му доставя удоволствие? — умело ѝ се противопостави той.

Тя тропна с крак:

— О, ти си непоносим! Мисълта ми е, че фехтовката е едновременно опасна и ненужна.

— Но, скъпа, не искаш ли да съм подготвен за следващата ни среща с контрабандистите? Освен това, откакто служихме заедно в кавалерията на Уелингтън, Хамптън и аз редовно се упражняваме с шпаги. Никога няма да се нараним един друг — ако изключим безвредните драскотини. А какво представлява животът без поемане на някои рискове?

— Предполагам, че това е разликата между нас двамата — съобщи му тя с глас, прегракнал от гняв и чувство за обреченост. — Ти си готов да проиграеш живота си, аз не съм.

Той направи умотелен жест:

— Натали, за бога, правиш от това прекалено голям въпрос...

— А по ризата ти има голямо кърваво петно и при това не си почистил порязаното място.

Той рязко смъкна ризата си:

— Тогава почисти го, любима.

Това я свари напълно неподготвена. Устата на Натали пресъхна, когато погледна мускулите на прекрасните голи гърди — бронзовата кожа, лъснала от мъжка пот. Проучи малката драскотина, която още кървеше. Усети мускусния му аромат, долови топлината на тялото му, мъжествеността му. Изведнъж ѝ се стори толкова силен, толкова непреодолимо чувствен в малката каюта.

Господи, този мъж я караше да полудее! Не можа да се спре. Тръгна към него като хипнотизирана като се мъчеше да се убеди, че трябва да огледа раната, но знаеше добре, че порязването едва ли стоеше в основата на внезапното ѝ опиянение. Сложи треперещи пръсти на гърдите му...

Той със стон я привлече към себе си, докато и устните ѝ докоснаха блестящата кожа.

Тя потрепна срещу него, после го лизна — имаше вкус на сол и на мъж. Треперещите ѝ ръце се плъзнаха по огромния му торс.

— Толкова си прекрасен — с болка прошепна тя. — Имаш тяло на бог. Как може да си така невнимателен с него?

Чувствайки се щастлив, дори малко смутен от това явно доказателство за чувствата ѝ, Райдър целуна косата на Натали, после

повдигна лицето ѝ към своето.

Натали искаше да му се кара още, но изгарящият поглед в очите му я прикова на място задъхана от предчувствия. Той се приведе над нея и нежно изпи сълзите ѝ. Тя изхлипа и му поднесе устните си — този път с желание.

Той я привлече силно към себе си и облада устата ѝ с жадни устни и настойчив език. Тя се опря в него замаяно и ѝ се стори, че каютата се завърта около тях, а тялото ѝ се омаломощи от непрестанните светкавици на възбудата. Всичко в този миг бе така наситено — пламенността на желанието ѝ, топлината на тялото му, вкусът на потта.

— Обещавам ти да внимавам повече, любима, за да мога да се наслаждавам на теб — прошепна той в ухото ѝ. — Имаш устата на богиня, очите на ангел и тялото на куртизанка. След време, обещавам ти, ще съм проучил и ще съм се насладил на всеки твой прекрасен сантиметър.

Като си помисли, че тя може още сега да види какво е това, Натали съумя да се освободи. Отвратена от собствената си невъздържаност и задъхана, тя промълви:

— Сега... сега трябва да почистя тази рана.

— Добре — той я погледна как отива до легена и намокря парче плат. — Но сега нещо друго започна да ме пари с болка, която няма така лесно да се оправи, струва ми се.

Със смесица от опиянение и ужас, Натали погледна крадешком подутата предна част на панталона му. Бързо отмести очи и започна да търка несигурно раната, а горещото ѝ лице му казваше, че сега и тя изпитва същата силна болка и за успокояването ѝ ще е нужно нещо много повече от хладен компрес.

Когато се върнаха на масата, Райдър забеляза как Хари се усмихна, като видя петънцето кръв по корсажа на Натали.

Вечерта вече бяха навлезли далеч в открито море. „Вятър“ представляваше внушителна гледка с изпънатите си докрай от острия морски бриз платна, с красиво изпъстрените от златните лъчи на залеза палуби. Плъзгаше се по огромните златистосини вълни на Атлантическия океан. След вечеря на борда цареше по-лениво настроение. Освен кормчията до щурвала и двама-трима моряци, заети с въжетата, екипажът и пътниците се радваха на свободното си време. Един стар морски вълк се бе облегнал на главната мачта и свиреше упойващата мелодия „Барбара Алън“ на хармониката си. Около люка при носа други четирима моряци оживено играеха на зарове. На главната палуба Райдър, Саймън и Хари играеха на кегли, а Натали ги гледаше благо усмихната. Чудеше се дали двамата мъже са толкова невинни и безгрижни, като Саймън, който търкаляше топката и ликуваше след всеки малък триумф.

Тя оставаше объркана и затормозена от страстния им емоционален сблъсък с Райдър през деня. Веднага след като бе станала свидетелка на безразсъдната му фехтовка с Хари, беше толкова изкушена да го убие, както по-късно изпитваше желание да разкъса дрехите от прекрасното му тяло и да го изяде жив.

Натали никога не бе съзнавала приковаващото въздействие, което Райдър ѝ оказваше. Усещането, че този мъж може да я доведе до сълзи, до ужас, до гняв или до необузdana страст едва ли можеше да я утеши. Беше жена, привикнала с контрола върху живота и чувствата си, жена, решена да не се поддава на съблазните на който и да е развратник. И все пак Райдър Ремингтън и нейните предателски желания даваха друга насока на живота ѝ. Фактът, че споделяха една и съща каюта, създаваше за нея съвсем реалната опасност да разреши на този женкар да я съсипе — и то с голямо желание — преди да са стигнали Лондон.

Дявол да го вземе! Беше такъв обаятелен чаровник!

Докато Хари нареждаше фигурите си, Райдър отиде при Натали и ѝ подаде топката за кегли:

— Опитай и ти, любима.

Тя повдигна вежди:

— Тук няма ли кой да прояви малко зрелост?

— О, престани да бъдеш толкова благоразумна — сгълча я той и я повлече към средата на палубата.

— Съборете ги всички като мене, госпожице Натали! — окуражи я Саймън, който не спираше да подскача.

Тя скри усмивката си, наведе се и търкулна топката. Лицето ѝ пламна, когато тя се отклони встрани и пропусна всички фигури. Мъжете се изсмяха от сърце на неуспешния ѝ опит.

Тя сложи ръце на кръста си и ги изгледа мрачно:

— Палубата се наклони.

— Ако е било така, защо не паднаха фигурите? — подразни я Саймън.

— Изглежда, топката за кегли е обладана от зъл дух — добави Райдър.

— Няма ли да заложеш нещо, Натали, за да се увеличи общата сума? — закачи се и Хари.

Райдър взе топката и отново ѝ я подаде:

— Ето, любима, ще ти разрешим да опиташ още веднъж — намигна ѝ той тържествено. — Ще е нужно да се упражняваш още много.

От дяволития блясък в очите му тя се сецаше какви „упражнения“ има предвид той. Стисна зъби, наведе се и търкулна топката. Изправи се и изгледа Райдър с триумфална усмивка, когато и деветте фигури паднаха.

— Стига упражнения — заяви тя, вдигна брадичка и се отдалечи.

Когато Райдър се прибра в каютата вечерта, откри Натали на койката да се мръщи над една книга с очилата на носа. Не му хареса този ѝ работлив интелектуален вид, защото му се искаше да я изложи отново на покварата, да събуди отново страстното момиче, което го бе целунало така пламенно по обед. Пулсът му се учести от прекрасния спомен и особено от мисълта да повтори станалото.

Пресече каютата, грабна книгата от ръцете ѝ и прочете с насмешка:

— „Речник на търговеца и пласьора.“ Боже, колко сме амбициозни!

Тя отново си върна книгата:

— Опитвам се да се образовам.

Като потисна усмивката си, той седна на стола срещу койката и кръстоса ботушите си на ръба на дюшека.

— Значи ли това, че не би си губила времето в празни занимания като игра на кегли?

— Никога не съм можела да се отдавам на такива лудории — отвърна тя.

— Значи си излязла от утробата на майка си като пораснала жена — внимателно заключи той.

Тя не обърна внимание на това.

— Как мислиш, че леля Лав и аз сме успели да се справим с фабриката и сме били в крак с най-новите машини и съоръжения? За това са нужни постоянно изследване, четене, писане на писма и понякога пътуване.

— Това е избор, който сама си направила, Натали.

— Избор? — тя рязко затвори книгата. — А хрумвало ли ти е някога, че чарлстънската фабрика би пропаднала, ако леля Лав и аз...

— А на тебе хрумвало ли ти е, че братовчед ти би се справил по-добре, ако просто го бяхте оставили той да върши работата? Никой мъж в света не е изцяло безотговорен и некомпетентен.

— Не — само мъжете като теб, които си позволяват лукса да живеят от рента и да пропиляват дните си в безделие и разврат.

Той подсвирна:

— Какво направих, за да заслужи такава строга присъда? Просто с малко игра на кегли ли?

— За тебе всичко е игра. А мислил ли си за примера, който даваш на Саймън?

— А сега покварявам дете! — възкликна той в недоумение.

— Трудно може да се каже, че създаваш най-добрата среда за него. Какви планове имаш например за бъдещето му?

Той сви рамене:

— Виждам в негово лице може би добър мой камериер, когато порасне.

— Но ако той ще се причисли към персонала на един благородник, ще са му нужни подготовка и образование —

раздразнено възрази тя. — Аз се сетих да взема със себе си някои първоначални учебници и ще започна образованието му още утре.

Той повдигна вежди:

— Както е тръгнало, скоро ще ни накараш всички да се облечем като калугери и да преминем на хляб и вода.

— Няма защо да ме изкарваш злодейка — отвърна тя. — Просто мисля, че трябва да създадем атмосфера за труд.

Той клатеше глава:

— Какво, по дяволите, те дразни сега?

— Нямам никаква представа за какво говориш.

— О, напротив, имаш. Дали още се сърдиш за днес следобед?

— Глупостта винаги ме кара да се сърдя.

Той се доближи още:

— Каква глупост, любима? — като видя как лицето ѝ почервява, той сам си отговори: — А, ясно. Тази глупост.

Тя запрати книгата по него. Той я улови засмян. Тя го вгледа строго през очилата, докато не ѝ върна томчето.

— А какво ще кажеш за забавленията, Натали? — закачи я Райдър.

— Забавления! — изсумтя тя. — Ти само за това мислиш.

— Докато ти мислиш единствено за сериозната промишленост — той я погледна замислено. — Какви са родителите ти?

— Вече ти казах, че баща ми общо взето прилича на теб.

— А майка ти? Каза ми, че е францужойка — дали трябваше да приема, че не е като теб?

— Правилно — Натали продължи с горчивина: — Тя е пълната ми противоположност — лекомислена, буйна, нехайна.

— Аха... ясно.

Тя свали очилата си:

— Какво ти е ясно, лорд Негодяй?

— Ти си такава като реакция срещу родителите си.

— Вече съвсем не те разбирам.

— Мисълта, че можеш да станеш като родителите си, сигурно те плаши — не ти се иска да се поддадеш на безпътството и своеволието на баща си, нито на импулсивността и буйността на майка си. Затова криеш истинската си същност под тази фасада на благоприличие и почтеност.

— Това е просто смешно! — избухна тя. — Нямам никаква фасада — просто съм това, което съм!

— Кокетка, която дразни моряците в долнопробна кръчма?

— Онова беше необходимо. И както вече съм ти казвала, няма да позволя ти да съдиш какви са мислите и мотивите ми.

— Но някой явно трябва да го направи, защото ти изпитваш отчаяна нужда да разбереш каква жена си всъщност.

— И кой да бъде той, ако мога да знам?

Пресегна се да погали бузата ѝ и се взря в очите ѝ. Изпита огромно удоволствие от внезапния ѝ нисък стон и от горещите чувства, които я издадоха, като блеснаха в светлокафявите очи.

— Мъчиш се да се скриеш, любима. Да се скриеш зад свят, който е претоварен от проблеми и отговорности. Отричаш се от всички удоволствия, от цялото богатство, което светът ти предлага. Усещам, че няма да си щастлива, докато не срещнеш мъж, способен да освободи страстната французойка, скрита в душата ти.

— И ти възнамеряваш да си този мъж? — подигравателно, но с треперещ глас попита тя.

— Да. И тъкмо затова си така сърдита, нали, Натали? Затова и се погребваш зад стоманени очила и над ужасни томове.

Тя мълчеше и само го гледаше. Той продължи прелъстително:

— Боиш се, че накрая ще ми се отдадеш... а още повече се страхуваш, че ще се насладиш на всяка минута.

— Това не е вярно! — избухна тя. — Няма да се оставя ти да ми казваш какви са чувствата ми. Освен това, моля те, излез отук и ме остави на мира!

— Не мога да го направя, любима — спокойно отвърна той. — Каютата е обща за двама ни — не забравяй.

— И колко време още ще пътуваме до Англия? — попита тя.

Усмивката му говореше, че той изцяло се наслаждаваше на вълнението ѝ:

— Ако имаме късмет — и попътен вятър, — за около три седмици.

Докато Райдър гледаше учуден, Натали отвратено скочи и отвори куфара си:

— А сега, сър, бъди любезен да ме оставиш сама, докато се приготвя... ммм... за лягане.

— Да се приготвиш за лягане? — присмя се той. — Това звучи като много тежка задача. Сигурна ли си, че нямаш нужда от помощта ми?

След миг от куфара на Натали излетя обувка и принуди Райдър да тръгне към вратата. А Натали грабна нощницата и пенъоара си и се скри зад паравана — в случай, че хайманата, на когото тя нямаше ни най-малко доверие, решише да надникне отново вътре. Верността на обвиненията му не я оставяше на мира, докато се събличаше. Тя наистина се сърдеше забради онова, което я бе накарал да изпитва. А как щеше да изтърпи още три седмици подобно мъчение?

По-късно, като се опита да заспи, Натали видя, че това е истинско мъчение. Макар каютата да бе потънала в мрак, тя болезнено усещаше, че Райдър е само на около метър от нея — на сламеника под койката ѝ. Чуваше равното му дишане и долавяше мъжкия му мирис. Дори лекото люлеене на кораба, което ѝ се бе сторило така успокояващо преди шест години, когато бе пътувала за Америка с леля Лав, сега я безпокоеше.

Райдър се усмихваше на пода, като чуваше как Натали се мята. Копнееше да бъде в меката койка заедно с нея, до топлото ѝ, пищно тяло. Обеща си, че още преди края на пътуването ще опознае това удоволствие. Странно, мислеше си, но колкото по-презрително, надменно и разумно се държеше тя, толкова по-силно ставаше решението му да разкрие тайните ѝ. Най-важната цел, почти идея фикс, за него бе станало да я накара да спре да отхвърля женската си същност, да признае, че част от нея наистина се радваше на предизвикателната игра в кръчмата и особено с него. Тази скрита, страстна жена беше упойващо същество, което той бе решил да държи в ръце, да я събуди не само за страстта, а и за радостите на живота. С течение на времето щеше да усмири гордостта ѝ и да преодолее задръжките ѝ — тогава тя щеше да разбере какво е истински екстаз и истинска красота.

Мислеше си за тази приятна перспектива, докато заспиваше...

Стори му се, че е минал само миг, когато се събуди от писъците на Натали, която яростно махаше ръце над него.

— Какво има, любима?

В отговор тя излетя от койката и се стовари върху него. Той изсумтя от смесени чувства — учудване, болка и възбуда от допира на

стройното ѝ тяло.

— Натали?

Тя цялата трепереше:

— Има... имаше нещо, което лазеше по мен!

Той погали гърба ѝ:

— Нищо, любима, успокой се. Както виждаш, не аз те нападнах.

Сигурно е бил някой паяк или хлебарка, която е пълзяла в тъмнината.

Тя продължаваше да трепери:

— Мра... мразя насекоми!

Той се засмя:

— Значи моделът на добродетелността все пак има някаква слабост?

— Това никак не е смешно! — гневно каза тя, а той почувства една сълза по бузата си.

— Натали? — промълви той нежно и я привлече към себе си. — Не разбрах, че си уплашена така сериозно. Съжалявам, любима.

— Моля те — промълви тя задъхано, като осъзна напълно скандалното разположение на телата им. — Трябва да ме оставиш веднага да се кача горе.

— И да те оставя отново да бъдеш нападната от противното същество в койката ти?

— Това е по-добре, отколкото да ме нападнеш ти.

Той се засмя:

— Аз срещу хлебарката? Е, това е състезание, което лесно ще спечеля. Кажи ми — чий допир предпочиташ, любима?

И преди тя да успее да продължи с възраженията си, той обвиръка около шията ѝ и привлече устните ѝ към своите. Натали се опита да се измъкне, но близостта му и собствените ѝ безразсъдни желания я освобождаваха задръжките ѝ. Вълни от удоволствие я заляха, когато устните му нежно и прелъстително започнаха да се движат нейните. Езикът му също се намеси, а когато тя изстена, продължи грубо пътя си навътре, което предизвика у нея нови вълни на безумна възбуда. Сякаш разсъдъкът ѝ изведнъж я напусна. Когато ръцете му се спуснаха надолу вдигнаха нощницата над голите ѝ бедра, тя се замята яростно, но протестът, заглушен от ловките му целувки, секнаха в гърлото ѝ. Скоро и въртенето ѝ престана, тъй като силните му, дръзки пръсти по

голите ѝ задни части я хипнотизираха, а дръзкото му галене сега предизвика възбуда между бедрата ѝ.

Устните му се преместиха по шията ѝ и вече двамата почнаха да дишат накъсано.

— Имаш най-сладките устни, които някога съм вкусвал — дрезгаво измърмори той. — Косата ти е така нежна и ухае на цветя. И толкова си мека тук. Може би ще трябва да забия зъби в теб, преди нощта да свърши.

— Райдър!

Натали се извъртя и се опита да протестира, макар че едва чуваше собствените си отчаяни вопли от лудото биене на сърцето си. Тогавя Райдър рязко издърпа чаршафа, който беше между тях, и тя цялата настръхна...

— Ти си гол! — ахна тя, обезумяла от страх и страст, когато усети твърдия, горещ символ на желанието му да се притиска в нея.

— Това е прекрасно състояние, любима. Ще те накарам да го споделиш и ти — промърмори той лукаво, като дръпна нощницата ѝ още по-нагоре.

Тя се бореше да спре решителните му пръсти:

— Райдър... моля те, недей...

Той въздъхна притеснено:

— Натали, ако казваш не, прави го сериозно — предупреди я той. — Иначе нещата скоро няма да са в моя власт, нито в твоя.

— Сериозно... сериозно го казвам — успя да потвърди тя.

Той отново погали голите ѝ задни части.

— Толкова ли си сигурна? — попита дрезгаво. — Затова ли тук цялата си настръхналата дори през нощницата ти усещам колко твърди са зърната ти?

— Ти... ти си виновен!

— Не е така. Ти сама го започна, влудяващо момиче!

Той отново я целуна, като я притискаше със зъби и галеше с език, докато пръстите му неуморно дърпаха нощницата ѝ към кръста. Тя изблъска ръцете му, докато още имаше сили за това.

— Добре, възбуждаш ме! — призна, обзета едновременно от страст и притеснение. — Но не на всички желания трябва да се угажда.

— Ето къде е най-голямата ти грешка, Натали Дезмънд. Желанията са затова — да им се угажда...

— А това е най-голямата твоя грешка, Райдър Ремингтън!

Като изруга, той я отблъсна от себе си и скочи на крака. Тя чу и второ яростно проклятие, докато той се блъскаше в мрака. След миг каютата се изпълни със светлина...

В началото Натали се боеше да отвори очи. После силен трясък я накара да го погледне.

— Хлебарката ви, мадам — съобщи ѝ той.

Протегна ботуша си към нея с размазаната буболечка на подметката. Но противното петно задържа погледа ѝ само за миг. Сърцето ѝ заби в ушите, когато тя зърна прекрасното тяло на Райдър...

Беше чудесен и чисто гол — целият от красиви мускули, здрави гърди и ръце, дълги бедра и крака, покрити с възбуждащи черни косъмчета. Зъбите му бяха стиснати, а в очите му грейше тъмният огън на страстта, когато се обърна към нея. Тя безсрамно плъзна поглед по прекрасното тяло и го спря на възбудената му мъжественост, която се издигаше високо и плътно до корема му. Мисълта за този прекрасен инструмент, който би могъл да изследва интимните ѝ места, накара лицето ѝ да пламне, зърната на гърдите — да се стегнат, а пламъкът между бедрата да я изгаря...

— За бога! — извика тя. — Имай добрината да се покриеш!

Усмивката му бе порочна и с блясъка на бели зъби:

— А може ли аз да предложа да имаш добрината да се взираш?

— Ооо!

— Е, забравих за опитите ти да се образоваш, госпожице Дезмънд, нали? — подхвърли той насмешливо. — Кажете, сега мъжката анатомия ли стана обект на интелектуалните ти интереси? Да ти донеса ли очилата, за да виждаш по-добре?

Тя за първи път каза нещо, без изобщо да мисли:

— Кой би могъл да пропусне това?

Докато Натали трепереше от сподавени чувства, Райдър отметна глава и се засмя:

— Натали, нека ти обясня, че аз не съм почтен, и за разлика от една старомодна англичанка, която познавам, не си лягам с дрехи. Това твоето е смешен и превзет навик, от който смятам да те освободя, преди да стигнем Англия.

— Нищо подобно няма да стане! Нещо повече, ако обичаш...

— *Нещо повече...* не мога да се покрива, тъй като си седнала на чаршафа ми.

— Ооо! — Натали веднага скочи на крака и се покатери в койката.

Райдър хвърли ботуша, загаси лампата и легна на сламеника си:

— Опасността в леглото ви е преминала, мадам, и мисля, че нищо няма повече да ви безпокои.

Натали се зави разтреперана и болезнено си помисли, че ни най-малко не беше в безопасност от собствения си, омаломощаващ копнеж по Райдър Ремингтън.

През следващите няколко дена нещата тръгнаха по график. Натали отделяше много време, за да дава уроци на Саймън по четене и математика, а Райдър и Хари помагаша в работата на екипажа, играеха на зарове или на карти с моряците. За ужас на Натали двамата хаймани всеки ден продължаваха упражненията си по фехтовка. Тя отдавна се бе отказала от опитите си да ги разубеди от безсмислената размяна на опасни удари. Понякога, като ги гледаше как скачат по палубата и се нападат със смъртоносно остриите си шпаги, тя се чудеше как съумяват да останат живи. И все пак, като се изключат някои дребни порязвания и ожулвания, двамата по чудо привършваха всяка среща с глави на раменете си.

Натали често си мислеше, че животът така наблизко с Райдър криеше толкова голяма емоционална опасност за нея, колкото упражненията по фехтовка заплашваха физически него. В последните дни състоянието ѝ беше постоянно напрегнато и — да! — сладострастно. Преследваше я споменът за нощта, когато тя бе излетяла от койката и се бе приземила право върху възбуденото тяло на Райдър, когато Райдър я бе галил по толкова интимни места, бе я целувал с такова опустошително умение. Тя откри, че го желае все повече и с всеки изминал ден. Споделената от двамата им обща тясна каюта увеличаваше едновременно и желанието и чувството ѝ за безизходност. Тялото му представляваше разкошна жива скулптура от бронз, мускули и трептяща енергия, а и той не проявяваше никакво стеснение от него, когато се обличаше или събличаше всеки ден. Възразеше ли тя срещу безочията му, той само се изсмиваше и ѝ обясняваше, че може просто да не гледа. А можеше ли? Като откриеше, че погледът ѝ пада върху великолепните ръце, силните бедра и мускулестите гърди, тя често се чудеше дали изобщо има избор. Веднъж, когато влезе в каютата, го завари отпуснат във вана. Натали изпита и ужас, и удивление. Щом му се скара, че не я е предупредил за банята си, хайманата просто се ухили:

— И да пропусна прелестната ти реакция? Никога!

Райдър също забеляза притесненото състояние на Натали в резултат от принудителната близост в жилището им — а да я покварява беше такова удоволствие за него. Всеки път, когато виждаше виновния ѝ, но все пак пленен поглед да се стрелка към него, докато се облича, той чувстваше, че е въпрос само на време, преди тя да стане негова. Разбира се, ако превзетото момиче искаше дори да пренавие някоя плитка, то го изгонваше от каютата и се втурваше зад паравана като уплашено зайче. Зарадва се, когато влезе в каютата една ветровита сутрин и параванът се преобърна, като разкри Натали само по бельо силно изчервена! Той ѝ смигна тържествено, а когато ужасеното момиче се помъчи да изправи паравана и успя единствено да го преобърне отново, той започна да реве от смях — докато четката ѝ за коса го удари право в корема.

Хари непрекъснато дразнеше Райдър за връзките му с Натали. Но Хамптън явно забелязваше промяната в поведението и облеклото на Натали, виждаше я как работи със Саймън и на Райдър стана ясно, че и приятелят му е започнал да се съмнява за истинския ѝ произход. Един ден тримата бяха седнали пред камбуза — обядваха задушено с раци и сухари, Хари реши да попита направо и смигна на Натали:

— Скъпа, ти си наистина прекрасно същество, заради което очите на стария ми приятел блеснаха по нов начин, трябва да отбележа, че за кръчмарско момиче имаш някои особени навици. Освен че обучаваш Саймън — което едва ли е типично за кръчмарските момичета, — понякога забравяш четивата си из палубата. — Той взе една книга и я постави пред нея.

Тя погледна тома и се усмихна гузно.

— Бих могъл да очаквам „Том Джоунс“ от Филдинг или „Спомени на една проститутка“ от Келанд — Хари продължи с изобличителна усмивка: — Но „Националното богатство“ от Адам Смит? Бих приел, скъпа, че се интересуваш от необузданата чувственост... а не от свободната търговия.

Райдър прихна:

— Натали обича да се образова, когато е свободна — обърна се към нея със смутена усмивка: — Предполагам, че това е краят на тайната ни, любима. Просто повече не можем да се изплъзваме от блестящите дедуктивни способности на Хамптън.

— Тогава Натали наистина не е кръчмарско момиче — с укор реши Хари. — Нещо, което през цялото време подозирах.

— О, да, хвана ни, Хари — кимна Райдър. — Натали наистина не е кръчмарско момиче.

— Тогава коя е тя? — попита Хари. — И защо се правеше на бар дама?

— Защо да не оставим дамата сама да отговори? — предложи Райдър.

— Е, Натали? — подкани я Хари.

Тя се усмихна тъжно:

— Всъщност работех в кръчмата под прикритие. Пълното ми име е Натали Дезмънд. Заедно с леля си ръководя чарлстънската текстилна фабрика в Уентуърт.

Хари удивено погледна Натали:

— Че аз съм чувал и за двете! Тогава ти си благородничка?

— Да.

— Тогава как за бога, попадна в кръчмата „Трад стрийт“?

Натали разказа на Хари как тя и леля ѝ дошли в колониите да поемат фабриката и как неотдавнашното изчезване на леля ѝ я накарало да прибегне до крайни мерки.

— Господи, това е фантастично! — възкликна Хари. — Благородничка да се прави на бар дама. А какво накара теб и Райдър да решите да заминете за Англия?

— Сведение, което получихме от Саймън — обясни Райдър. — Видял е лелята на Натали да се промъква на търговски кораб с последна спирка Лондон.

— Ясно — Хари поглади брадичка. — Значи мислите, че главната квартира на контрабандистите е там?

— Да — кимна Натали.

— Странно, че шайката не би се установила в Ланкашир или Манчестър, след като там са всички текстилни фабрики — промърмори Хари. — Макар че наистина и в Лондон има много такива предприятия. — Щракна с пръсти и се обърна към Райдър: — За бога, баща ти няма ли една текстилна фабрика в Степни?

Натали веднага погледна Райдър:

— Така ли е?

Райдър сви рамене:

— Баща ми има вложения в най-различни предприятия, но — както и двамата добре знаете — не е говорил за работата си с мен вече много години.

Настъпи неловко мълчание, но Хари бързо го запълни, като се усмихна на Натали:

— И така, госпожице Дезмънд, имаш ли хора от семейството си, които ще видиш в Лондон?

— Е, първо се надявам да открия леля си. Там живее и баща ми, Чарлс Дезмънд. Той е по-младият син на устърския граф и важна личност на борсата.

— А, чудесно. Значи всички се връщаме към уюта на дома и семейството — наклони глава към Райдър и продължи: — Но кажи ми как смяташ да обясниш присъствието на милия Нюбъри на семейството си — да не говорим за доста смуцаващото обстоятелство, че двамата сте прекосили Атлантика в една каюта?

Натали побледня, а Райдър каза със стоманена нотка в гласа си:

— Няма никаква нужда да се разкриват подробностите за пристигането на Натали в Англия на никого, нали, старче?

— Може би не — съдържано се съгласи Хари.

— Всъщност смятах да предложа на Натали да каже на семейството си, че тя и аз сме пресекли Атлантика заедно с обикновен пътнически кораб. Виждаш ли някаква причина всички да не потвърдим това?

— Не, навярно няма причина — промърмори Хари, но в гласа му се чувстваше раздражение и подозрителност.

По-късно същия ден вятърът се усили и небето много потъмня. Вълни, по-големи от обикновените, започнаха да подхвърлят кораба. Въпреки това Райдър и Хари, за ужас на Натали, започнаха всекидневната си фехтовка. Облаците се разкъсаха и в пролуката се показа яркото слънце.

Двамата мъже стояха в готовност един срещу друг с разкрасени крака и протегнати шпаги. Вятърът шибаше дрехите и косите им, капеха едри дъждовни капки.

Хари изгледа Райдър с омраза:

— Имам сметка за уреждане с теб, старче.

— И каква е тя?

Райдър нанесе удар с шпагата си, а Райдър го отби и отвърна.

— Ти ме заблуди за Натали — обвини го Хари, докато нападаше със серия бързи удари. — Тя никога не е била истинско кръчмарско момиче.

Райдър направи финт, после атакува силно, но Хари парира.

— Залогът ни нямаше нищо общо с това, дали тя е кръчмарско момиче или не.

— Глупости — Хари нападна с режещи удари, като се приплъзваше по влажните дъски. — Фактът, че тя е дама, а не курва, за мен е умишлено прикриване на истината от твоя страна. Съмнявам се също, че си спал с нея вечерта, когато се срещнахте.

Райдър се изсмя, като блокираше ударите майсторски с кръгови движения. И той се мъчеше да запази равновесие под дъждовните капки, а чувството за опасност го радваше.

— Тогава защо, според теб, двамата сме в една каюта?

Хари скочи върху капака на люка и отби атаката на Райдър.

— Несъмнено сте сключили някакъв дяволски договор. Тя ще се преструва на твоя любовница, ако ти ѝ помогнеш да намери леля си.

Райдър атакува силно и накара Хари да отстъпи от люка.

— Бих ли могъл да постъпя по такъв макиавелистки начин?

Хари отстъпи и спря нападението.

— О, да. Ти би си послужил с всяка подлост, за да откраднеш кораба ми и да измамиш приятелите си.

Корабът се люшна и Хари едва успя да се защити от удара на Райдър. Замахна ядосан. Райдър парира удара.

— Жалко, че няма как да докажеш подозренията си.

Хари се извъртя, после нападна с режещи удари.

— Така е. Ако можех, щях да ти обявя истински дуел или да накарам екипажа да изхвърли теб и дамата зад борда.

— Господи! Толкова ли си кръвожаден, приятелю? Не ти ли стига, че смятам да ти върна кораба, след като хвърлим котва в Лондон?

— Не. Въпросът е принципен. Става дума за достойнство.

— Ти имаш ли достойнство?

Шпагите на Хари и Райдър със звън се сблъскаха. Докато двамата продължаваха да танцуват насам-натам и да кръстосват оръжия, Натали ги гледаше с все по-засилващ се ужас от другата страна на кораба. Вятърът сега пищеше през мачтите, палубата се

накланяше рязко от надигащите се вълни, а двамата лунатици срещу нея продължаваха да налитат един на друг като демони, подскачащи лудо по опасно хлъзгавата палуба.

Натали бе убедена, че ще види Райдър да умира пред очите ѝ, и също така сигурна, че никога няма да се съвземе след това. Вече нямаше значение защо се чувстваше така, но целият ѝ свят и всичките ѝ чувства бяха преобърнати от този развратник. Просто го чувстваше. Това определено бе проклятието на всички жени от семейство Дезмънд — да се прехласват по някой безнадежден безпътник.

Тогава видя Хари да нанася удар, чу Райдър да изругава, а после да се отдръпва и да хваща брадичката си.

Натали изтича през палубата, като трепереше така силно, че успя само гневно да прошепне:

— Вие двамата сте луди! Как смееете да се дуелирате, докато палубата буквално се върти? И двамата сте за лудница!

Райдър отпусна ръка и откри тънко порязване по челюстта си:

— Но, Натали, това е само драскотина...

— Дано завършиш в ада! — прокле го тя, после отправи яростен поглед към Хари: — И това важи с двойна сила за теб!

Преди двамата да успеят да отвърнат, Натали изтича към стълбата надолу, Райдър я последва и когато влезе в каютата им, чу сърцераздирателния ѝ плач.

— Натали, скъпа, не исках да...

Тя се обърна, удари с юмруци мокрите му гърди и кресна:

— Върви си и ме остави на мира!

— Скъпа, това беше само упражнение по фехтовка...

— Посред урагана? — викна тя. — Би могъл да загубиш гадната си глава...

— Но не...

— Не говоря за това! Само лунатик би рискувал главата си заради спорта...

— Уверявам те, главата си никога...

— Рискуваше я. Вятърът виеше, дъждът плющеше, палубата се въртеше, а вие, двамата идиоти, просто замахвахте един към друг! Ти си като голямо, разглежено дете, което вечно трябва да бъде забавлявано и развличано.

Райдър рязко грабна ръцете ѝ и я привлече към горещото си, твърдо тяло. Тя вдигна глава — упорита, но пленена.

Заговори с нисък и дрезгав глас, а огненият му поглед я пронизваше: — Тогава забавлявай ме, любима. Развличай ме. Правиш го толкова хубаво.

Би трябвало да е бясна. Би трябвало да го удуши. Но притисната така близко до него, под удивителния му син поглед впит в нейния, можеше да мисли само колко мокър е той, колко мокра е тя, как болезнено искаше да се отърве от обидата и копнежите, които бушуваха в нея. Както в онзи вълшебен ден на крайбрежието, нещо избухна в нея, но този път пороят от непосредствени чувства се отприщи. Като стенеше несвързано, тя се повдигна на пръсти и го целуна страстно. Той ѝ отвърна с вопъл, изпълнен с желание, притисна я към себе си и облада устата ѝ с език.

— Нали знаеш, че повече не можем да го избегнем? — прошепна той с устни до бузата ѝ. — Ти си направена за мен, любима.

— Направена за болка и разорение в ръцете на един хаймана, искаш да кажеш — но дори докато го произнасяше, тя опря с любов устни до гърдите му.

— Защо болка, скъпа? — попита той, а ръката му обхвана гърдите ѝ, което я накара да изстене. — Ще бъда нежен с теб. Вярвай ми.

— Да вярвам на теб все едно да вярвам на Бонапарт, че няма да избяга от остров Света Елена — беше тъжният и отговор, произнесен с разтреперан глас.

Райдър се засмя тихо, взе Натали в ръце и я отнесе до койката. Тя потрепна, когато той я притисна под себе си и я целуна страстно. Заби пръсти в дългата му, влажна коса и измърка.

— Знаеш, че този път няма да спра, нали? — запита дрезгаво.

После се отдръпна и започна да разкопчава корсажа ѝ. Като се бореше с бурното биене на сърцето си, тя вдигна глава към него. Видя огнената напрегнатост в очите му и едва не го помоли да спре. Но той отново започна да я целува страстно и да вдига полите ѝ. А после беше твърде късно.

Под силното тяло на Райдър Натали трепереше и от страст, и от страх. Някъде в далечните ъгълчета на съзнанието си усещаше, че проявява безразсъдство, но за разлика от друг път не я беше грижа. В здравите ръце на Райдър бе изцяло погълната от желание по него; просто се чувстваше прекалено добре. Не ѝ се бе случвало досега, но благовъзпитаната дама у нея беше изместена от страстната жена. Натали се чувстваше безсилна да устои на страстния си копнеж, докато прекрасните устни на Райдър я обладаваха, а едрото му твърдо тяло смазваше меката ѝ плът.

Райдър също се чувстваше замаян от желание и възторг. Ликуваше от съгласието на Натали, от това, че я бе направил накрая своя. В ъгълчето на съзнанието му го чоплеше мисълта, че постъпва подло, като не спира, но великолепието на любовта ѝ, на събуждането ѝ, беше така голямо, че не обърна повече внимание на тази мисъл.

Искаше я така отчаяно, беше я чакал така дълго. Тя запалваше огън в сърцето, в духа, в кръвта му. Чувствата му го разтърсваха, като си помислеше за екстаза, който щяха да споделят.

Прекара устни по невероятно нежното ѝ лице. Тя тихо изстена и той се прехвърли на устата ѝ, пое езика ѝ и самия ѝ дъх дълбоко в себе си. Вопълът ѝ предизвика и още по-диви стремежи у него; сладкият ѝ вкус го накара да копнее за още. Галеше я и я опипваше с език, докато снемаше фибите от косата ѝ и потапяше пръсти в гъстата кадифена маса. Държеше я до жадните си устни и я покоряваше с език, докато тя проплака от удоволствие. Беше напълно опиянен от прекрасния ѝ женски аромат.

Устните му странстваха по нейните, а сърцето му възликува от острото ѝ ахване. Накрая разкопча елечето ѝ, смъкна комбинезона и откри прекрасните ѝ гърди, като се радваше на бързото им повдигане и спускане в резултат от накъсаното ѝ дишане. Допря ухо до цепката между гърдите ѝ и се заслуша в бясното биене на сърцето ѝ. Там

искаше да бъде — вътре в нея, да превърне двамата в едно сърце, в едно тяло.

Покри с ръка едно от нежните полукълба, после вдигна глава и отново се изпълни с желание, когато видя смирения, страстно замаян поглед в прекрасните светлокафяви очи. Мисълта, как тези прекрасни очи ще потъмнеят, ще блеснат и ще се разширят, когато той прониква в нея, събуди непоносима възбуда в слабините му.

— Толкова си прекрасна! — усмихна ѝ се той.

— Като тебе! — прошепна му и тя.

Той се наведе и покри с уста гърдата ѝ. В мига, когато устните на Райдър минаха по стегнатата, напрегната розова пъпка, Натали обезумя. Знойното удоволствие от езика му върху чувствителното място не приличаше на нищо, което досега бе изпитвала в живота си — разтърсващо, неподправено удоволствие. Извика името му, плъзна ръце под ризата и задъхана от въодушевление, погали силните му рамене.

Огнената ѝ реакция даде още храна на собствените му желания — той бавно засмука изпъкналото ѝ зърно. Тя изохка от удоволствие и заби пръсти в раменете му.

Той погледна отново прекрасното ѝ лице, пламналите от страст и моминска радост устни. Бог да му е на помощ — тя беше възхитителна и така невероятно прекрасна! Чудеше се какъв ли цвят би приело това светнало лице, когато я въведеше в царства на екстаза, които никога не е познавала.

Наведе се и прекара устни по нежните и твърди очертания на гърдите ѝ. Сърцето му се изпълни с нежност, когато усети пръстите ѝ в косата си да го придържат силно към гърдите ѝ, като че ли наистина жадуваше за него.

— Знаеш какво ще последва сега, скъпа? — прошепна той, докато плъзгаше език по гладката ѝ кожа.

— Зря... зряла жена съм — отвърна тя задъхано.

— Така ли? — с дрезгав смях той пое ръката ѝ и я дръпна надолу, сложи я върху твърдата си като камък ерекция.

Тя ахна изумена.

— Е, може би не си толкова зряла.

Въпреки това тя не се отдръпна. Веселието на Райдър скоро се превърна в огнена нужда, когато Натали започна да опипва едрото

нещо с неподправен интерес, който го накара да се задъха тежко от възбуда.

Надигна се и видя, че тя го гледа с възхищение и плам. Усмихна му се, постави ръцете му около шията си и приближи лице към неговото. Този път тя облада устата му — отначало предпазливо прекара език по устните и зъбите му, после по-смело се втурна навътре, което го накара да отвърне пламенно, а това накара и двамата да примрат от удоволствие, а гърдите на Райдър се свиха от силни чувства.

Той започна трескаво да действа — свали дрехите ѝ, като покриваше всяко открито място с огнени целувки — целуваше вдлъбнатината на корема ѝ, отвързваше връзките на долните ѝ гащи, галеше нежните ѝ, женствени къдри. Тя през цялото време се въртеше и стенеше, галеше силното му лице, кадифената му коса, окуражаваше го с палави викове. Той целият гореше — едва успяваше да удържи желанието да слее телата им.

Тя мъркаше от удоволствие, когато той премина нагоре да я целуне, нежно разтвори бедрата ѝ и я опипа. Другото му докосване, до чувствените ѝ, набъбнали зърна, я накара да започне да се вие срещу него. Той вече я желаше така силно, че се боеше да не се удави в собствените си буйни чувства. Продължи обаче бавно, усилваше страстта ѝ, докато не усети, че тя е напълно готова за него. Пръстите му трепереха, когато накрая стигнаха копчетата на брича му и освободиха твърдата му ерекция. Целуна я силно, докато продължаваше да я разтваря. Натисна входа на нейната женственост. Така прекрасно. Така стегнато. Опита още по-силно и се отдръпна да погледне лицето ѝ.

— Не съм... не съм сигурна, че ще стане — измърмори тя дрезгаво.

Той не можа да сдържи смеха си. Тя изглеждаше така искрена.

— О, Натали — прошепна. — Горката ми любима. Сега е твърде късно да спираме. Ще те имам, докато не ме помолиш за милост.

Целуна я отново и блъсна по-силно, а тя изпищя. Сложи ръце под нея, като я превърна изцяло в свое притежание. Тя изхленчи, когато той влезе в тесния ѝ процеп. Обви го като гореща, влажна примка, накара го да иска да се зарови в нея. Той скръцна със зъби, натисна по-силно и разкъса девствената ѝ ципа.

Тя извика, а той я успокои с устни и все пак неумолимо влизаше в нея — вече стенеше от сдържано удоволствие при пълното сливане. Когато навлезе изцяло, тя трепереше, стенеше и забиваше пръсти в ръцете му...

— Скъпа, съжалявам — прошепна той и целуна устните, бузата ѝ. — Обещавам, няма да ти причиня повече болка.

Натали се взря в него. Всъщност тя се чувстваше разкъсана — мразеше го, но никога не бе изпитвала така мощна интимност, както когато той беше в нея, с топлото му и твърдо тяло, смазващо голотата ѝ. Караше я да се чувства дива, необузdana, но най-вече я караше да се чувства негова — пламнала от удоволствие, което не бе по-малко от болката ѝ. Протегна се и страстно го целуна в устата.

Сладкото ѝ отдаване го бе разтресло дълбоко. Той я целуна нежно и навлезе в нея, без да бърза, защото не искаше да я нарани отново; сдържаше страстта си, доколкото можеше. През следващите няколко мига тя бе впита в него, докато бавните му, дълбоки удари я издигаха към нови висини на луда възбуда. Накрая тя силно се замята под него, на което той ѝ отвърна със силно навлизане, което я накара да отметне глава, да извика и да потрие гърди в него.

Той изсумтя, а после вдигна бедрата ѝ, навлезе в тях буйно, а тя простена от това сладко мъчение и се издигна в дъга, за да го посрещне. Изпусна тих вопъл, когато той я притисна по-силно, а после бе обладана от захлас пред приковаващите вълни, които я приближаваха към неговия жар. Изстена, накъсано промълви нещо, когато той я притисна със силата на оргазма си.

Той падна върху нея задъхан, като обсипа устата ѝ с пламенни целувки. Тя го притисна страстно към гърдите си.

Натали задряма, а Райдър я гледаше нежно. До какъв екстаз го бе докарала! Бе му се отдала като девственица — петната кръв по чаршафа го потвърждаваха, — а това го караше да се чувства още по-ужасно виновен, че я облада. Тя беше дама, а при тези обстоятелства почтеният джентълмен би трябвало да предложи брак. Но той не беше нито изцяло готов за това, нито пък смяташе да я пусне да си върви.

Беше наистина странно. Винаги бе приемал, че след като спи с Натали, предизвикателството ще изчезне и той ще престане да мисли за нея. Сега виждаше, че е съвсем обратното. Вместо да се чувства задоволен от победата и готов за следващото си завоевание, той се усещаше по-заинтересуван и по-запленен и — да! — по-гладен за нея от всякога. Тази зашеметяваща смесица от кръчмарско момиче и дама щеше да го вълнува още дълго, дълго време, мислеше си той. Днес съществува, ръководено единствено от страст, бе повалило строгата девственица, а той искаше да опознае по-добре пламенната жена, въпреки че щеше да продължи да дразни и да измъчва почтената дама у нея. Тя самата беше виновна все пак, че е така прекрасна, така желана и така възбуждащо привлекателна.

Затова... Той поглади овала на бедрото ѝ, после брадичката ѝ. Тя се помести и му се усмихна. Отново го изпълни ликуване...

Почувства как тя се напъна, после погледна очите ѝ с разбиране и паника. Почти осезателно почувства как порядъчната дама се пробужда и отново овладява положението.

— Какво направих? — изстена тя.

Той се усмихна нежно и погали бузата ѝ:

— Спокойно, скъпа, не е толкова страшно.

— Н-но аз не мога да го направя!

— Без да искам да противореча на дама като тебе, мисля, че вече го направи!

— О, господи!

Натали се намръщи, измъкна се от прегръдката на Райдър, грабна чаршафа и се зави в него. Започна да крачи — рошава и със смутен вид, но по-привлекателна от всякога.

Райдър с объркано изражение седна в края на койката и я загледа. С надежда да я успокои подхвърли:

— Мога да си обясня притеснението ти, скъпа, след като беше девствена...

Тя се обърна разтреперана от гняв:

— Значи си се съмнявал в това? Сигурно е така, негоднико!

Той стисна зъби:

— Много жени са преживели това, Натали. Не е краят на света...

— Говори само от свое име, сър!

Той се захили:

— И ти ще го преживееш, а ще се почувстваш и по-добре, ще видиш.

Арогантността му вбеси Натали, особено след като се чувстваше така близо до емоционален срив:

— О, така ли? А какво ще стане, ако има дете?

Той се намръщи и я погледна за миг, без да каже нищо:

— Тогава, предполагам, ще трябва да постъпя по единствено почтения начин, нали, любима?

Очите на Натали засвяткаха. Очевидното му нежелание я нарани повече, отколкото друг отказ от отговорност би го направил:

— Не си особено ентузиазизиран, а?

Той се изправи със стон:

— Скъпа...

Тя се взря с широко отворени очи в голотата му обладана и от ужас, и от нов прилив на страст.

— Ще бъдеш ли любезен да си сложиш някоя дреха?

Сега у него проговори хайманата:

— Не мисля да го правя, любима.

Тя въздъхна от гняв и смущение и му обърна гръб. Райдър се чувства объркан:

— Скъпа, защо точно сега трябва да се тревожиш за неприятните последици?

Тя се извъртя с пламнал поглед:

— Ти не би трябвало да се тревожиш от такива последствия, нали? Като мъж, можеш просто да ме съсипеш, а после да потърсиш други удоволствия!

Думите ѝ предизвикаха угризения на съвестта му и го накараха да се намръщи, защото му напомниха за първоначалните му страхливи намерения към нея. А сега не се чувстваше по същия начин, макар че не можеше да определи в какво точно се състои промяната. Знаеше, че изпитва отговорност и дълбоко чувство към Натали — тя не беше просто уличница, с която можеше да легне, а след това да я изостави. Усещаше също колко го боли, че тя отрича магията помежду им, че се държи на разстояние от него, когато той толкова силно желаше да я прегърне отново — а със сърцето си чувстваше, че и тя желае същото.

— Значи сега твърдиш, че съм те съсипал, така ли, любима? — попита я той нежно.

Долната ѝ устна потрепна и тя се извърна. Райдър видя как раменете ѝ се отпускат и това му дойде твърде много. Същото се отнасяше и за мъжествеността му, която бе започнала предателски да нараства по време на острия им разговор.

Отиде при нея, отметна рошавата ѝ коса и поглади нежната заобленост на рамото ѝ. Тя потръпна, а той се усмихна:

— Толкова ли ти беше неприятно, любима?

Тя поклати глава, а после подсмръкна. Той сложи ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си. От нея долетя нов нещастен стон. Плъзна пръсти към корема ѝ:

— Заболя ли те?

Натали се пребори със сълзите си:

— Малко... отначало. Но не много.

Той потърка бузата ѝ и в същото време посегна внимателно да освободи пръстите ѝ от чаршафа.

— Съжалявам, че си така разстроена, скъпа. Предполагам, че просто трябва да те успокоя, нали?

Тя се обърна с разширени очи, особено след като забеляза колко огромен е той:

— Не може да мислиш за това!

— Не, мислех само за целувка — той спря, за да ѝ покаже. — За милувки, за няколко нежни думи.

Натали бе замаяна, стенеше, но още упорито държеше чаршафа. Близостта на Райдър така я наелектризираше и тя усещаше, че е само на косъм от предаване... и от попадане отново в обятията му.

Проговори съвсем отчаяно:

— Моля те, махни се... или поне си сложи някоя дреха!

Той изглеждаше истински развълнуван:

— И да те оставя така разстроена?

Тя отново се отскубна от него. Ръката му я достига и хвана юмрука ѝ на шията, който стискаше здраво чаршафа. Тя потрепна.

— Защо не хвърлиш чаршафа и не се върнеш с мен в леглото, скъпа? — пошепна той дрезгаво. — Обещавам да те накарам да се почувстваш много по-добре.

Тя разтреперана се бореше със собствените си чувства и докато прелъстителният му пръст продължаваше да гали юмрука ѝ, си спомни думите му за отварящата се розова пъпка. Едва не загуби контрол, после ахна и стисна още по-здраво чаршафа.

Райдър я преобърна в ръцете си, целуна я нежно и пошепна срещу устните ѝ:

— Не се сърди, любима!

С вик, който издаваше мъка и копнеж, Натали пусна чаршафа и се отпусна в ръцете му, като възбудените ѝ гърди се опряха силно в твърдото му топло тяло.

Райдър я отнесе обратно на койката, притисна я под себе си и я целуна много дълго:

— Моля ти се, не плачи, скъпа. Не мога да понасям, когато плачеш.

— Да, дори когато ме подготвяш за нови сълзи — с треперещ глас отвърна тя.

Той се отдръпна:

— Не ти ли беше приятно, когато те обичах? — попита я той дрезгаво. — Каж ми, моля те.

— Приятно ми беше — ахна тя.

— А не ме ли искаш пак сега? Аз те желая така силно, че мога да умра...

В отговор Натали го привлече към себе си и го целуна. В края на краищата, не биваше да се мъчи повече, а чувствата ѝ бяха стигнали до крайност.

Пламенният ѝ отговор направо го подлуди. Погали гърдите ѝ, прокара пръсти по нежните ѝ бедра и я целуна. Без да може да сдържи трескавото си желание, разтвори бедрата ѝ и чу лекия ѝ стон, когато отново започна да навлиза в нея. Макар горещият ѝ допир да го влудяваше, той сдържаше движенията си и с това усили още повече желанието ѝ. После навлезе още по-дълбоко, зарови се в нея с прекрасно търкане, което накара него да стене, а нея — да мърка от удоволствие. Устата му покри нейната, когато двамата достигнаха оргазъм едновременно. Чувстваше се полузамаян и дишаше тежко.

Когато накрая се отдръпна, бе объркан, защото тя се обърна към стената, зави се с одеялото и заподсмърча.

Погали гърба ѝ:

— Натали? Какво има сега, любима?

— Моля те, остави ме на мира за малко.

— Скъпа, не можем ли да поговорим?

— Да поговорим? — повтори тя с фаталистичен тон. — Ти използваш думите само за да ме измамиш.

Той се почувства засегнат и ядосан:

— Сега пък съм те измамил! А ти не участваше ли във всичко с желание?

— Ти получи своето! — избухна тя. — Би трябвало да се гордееш. Сега просто си иди.

Като долови болката в гласа ѝ, Райдър се почувства изтерзан. Отчаяно му се искаше да я погали, да я успокои някак наистина, но осъзнаваше, че думите му няма да стигнат до нея, освен ако не ѝ даде това, от което имаше най-голяма нужда.

Стана и се облече недоволен от себе си. Излезе от каютата с последен страстен поглед към свитата върху койката фигура...

Натали продължи тихичко да хлипа. Не можеше да повярва какво е направила — беше загубила разума си, загубила контрол над чувствата си и се бе отдала на един развратник. Да, беше прекрасно и тя се страхуваше, че се е влюбила в него. И все пак Райдър Ремингтън беше последният човек на земята, на когото тя трябваше да повери сърцето си.

Но още повече я плашеха собствените ѝ предателски желания, които сега изглеждаха по-неблагонадеждни и от неговите!

След две седмици и половина, докато „Вятър“ се плъзгаше по широкото медуейско устие към Лондон и Темза, Натали стоеше до перилото, взираше се в блатата и обработваемите земи, гледаше как патици и гъски се хранят сред люлеещите се треви. Хари стоеше зад нея при щурвала. Райдър се бе изкачил на мачтите да помогне да Саймън да закрепил въжетата. Натали отдавна се бе отказала да се противи на самоубийствените му занимания.

Не че тя бе олицетворение на предпазливостта. Оставаше все така отвратена и предателски въодушевена от собственото си поведение, след като позволи на Райдър да спи с нея. В ръцете му тя откри една дръзка и безразсъдна страна от характера си, на чиято поява не се радваше, но все пак понякога ѝ бе трудно да отрече съществуването ѝ. Заради всичко това изпита радост, когато накрая доближиха Лондон, и облекчение от мъчителното напрежение на живота така близо до Райдър. Може би сега щеше да успее да дойде напълно на себе си, колкото и съмнителна да изглеждаше понякога тази вероятност.

На два пъти по време на пътуването отново бе отстъпила пред поразяващия, мощен порив на страстта му към нея. Първият случай беше дори по-мъчително преиграване на нощта, когато хлебарката я бе обезпокоила, но този път причина беше силен порив на вятъра, който бе наклонил кораба и бе накарал Натали да се изгърси от койката и да попадне право върху Райдър. Като чу вика му на болка, тя веднага се бе обезпокоила за него. „Нараних ли те?“ — бе попитала. „Аз ще ти покажа какво ме боли“ — бе отвърнал той и смело бе спуснал пръсти надолу. Тя се бе съпротивлявала само за миг. Следващото, което помнеше, беше как поставя устни върху неговите, здраво обхваща с ръце врата му, а нощницата ѝ се вдига...

Втория път той се бе втурнал доста неочаквано върху ѝ, докато тя се обличаше. Беше само по гащички и комбинезон и тъкмо търсеше чорапи в куфара си. Този път той само я бе погледнал. Но, господи,

какъв поглед! Огънят, желанието и дори милата несигурност в очите му! А това ѝ бе достатъчно да се разнежи — за свой голям срам! Напълно обърквана, бе пустила обратно чорапите си. Той ги вдигна, подаде ѝ ги, ръцете им се допряха, а после... И двата пъти след това Натали се затваряше в себе си, отказваше да разговаря или да бъде утешавана. Тогава Райдър се мръщеше и я гледаше сърдито.

И все пак беше най-добре, че скоро ще заживеят поотделно, макар и тази възможност да потискаше Натали — беше се привързала към този хаймана много повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Наистина, откакто бяха навлезли от Ламанша в Медуей, проблемите, с които трябваше да се пребори, бяха започнали много да ѝ тежат — да открие леля Лав и да се сблъска с баща си, който навярно щеше да е в много по-лошо състояние, отколкото при заминаването на Натали.

Обърна се и видя как Райдър се спуска по главната мачта, скача на палубата и тръгва към нея. Изглеждаше много красив в тази мека утрин с вятъра, който рошеше косата около патрицианското му лице, със свободната бяла риза, вееща се около мускулестото му, почерняло от слънцето тяло, макар тя с удоволствие да забеляза, че и той изглежда разсеян. Искане ѝ се и той да страда колкото нея, но се съмняваше, че може да се надява чак на това!

Като я доближи, той потърка челюстта си, която бе обрасла с дълги черни бакенбарди.

— Мисля, че най-добре ще е да сляза долу, да се обръсна, да привържа косата си и да се облека прилично — така Натали няма да бъде ужасена от вида ми.

Тя се насили да се усмихне:

— Значи наистина се вълнуваш от срещата с баба си, така ли?

— Да. Както вече ти споменах, най-вероятно ще отседна при нея — после се намръщи въпросително: — А ти сигурно ще се настаниш у баща си, нали?

Тя кимна:

— Къщата му е на Девъншир терас, близо до Риджънтс парк.

Той въздъхна тежко и с тъжно изражение се протегна да погали бузата ѝ:

— Ще ми липсваш.

Макар от думите му да струеше чар и нежност, Натали се пребори със силното си влечение:

— Защо, лорд Нюбъри? Според мен вече си готов да се захванеш със следващото си завоевание.

Думите ѝ никак не го зарадваха, ако се съдеше по мръщенето му:

— Всъщност изобщо не изпитвам такава готовност. А какво ще кажеш за себе си, госпожице Дезмънд? Ти толкова ли гориш от нетърпение да се отървеш от мен? Бих могъл да се закълна, че през последните седмици ти си открила у мен и едно-две положителни качества.

Тя силно се изчерви:

— Само защото по време на пътуването съм се поддала на една-две моментни грешки...

— Или три-четири — напомни ѝ той.

— ... не значи, че съм готова да ти се предложи като любовница!
— завърши тя с огорчен шепот.

Той се подсмя:

— Но, Натали, да не си решила сега отново да ми хвърлиш ръкавицата? — тя се надигна възмутено, но той хвана ръката ѝ. — Успокой се, скъпа. Нямам намерение да те поставя в ролята на жена със съмнително поведение, преди да пуснем котва. Просто... — Той се спря, за да я изгледа с желание и въздъхна. — Ти беше толкова прекрасна съжителка в каютата... особено когато падаш от койката си.

Като се пребори с приятния ефект от думите му, тя рязко отвърна:

— И затова най-хубавото нещо е, че вече не сме съжителни в една и съща каюта, сър!

Той се облегна на мостчето:

— И защо така?

— Как смееш дори да ме питаш! Знаеш, че ти самият изобщо не се интересуваш от брака, а същото важи и за мен. Съзнаваш, че сме толкова различни...

— В някои неща твърде много си приличаме — подхвърли той дяволито.

Тя се извърна умислено и скръсти ръце на гърдите си. Райдър със стон се пресегна и докосна крайчето на носа ѝ:

— Но ние ще продължим да се виждаме, любима. В известен смисъл разследванията ни току-що започнаха.

Тя го погледна колебливо:

— Райдър... не държа да изпълниш своята част от споразумението, ако ти самият предпочиташ да се отдръпнеш.

Той се намръщи:

— Мисля, че подкарваш нещата от края, любима.

— Така ли?

— Да. С други думи: не предпочитам да се отдръпна — и затова ще изпълня своята част от споразумението, докъдето и да ни доведе това.

Тя извърна глава, като тайно в себе си се радваше и изпитваше облекчение за това, че той не смята просто да я изостави, след като бе получил своето от нея, макар да беше достатъчно умна да осъзнае, че неговата „преданост“ не се дължи толкова на истинско благородство, колкото на факта, че все още не е задоволил страстта си към нея.

Господи, а тя самата мислеше ли за нещо друго? Реши да прехвърли разговора към по-неутрална територия.

— Мислиш ли, че ще имаме някакъв успех в търсенето на леля Лав тук? — попита го.

— Ще направим каквото можем. Ти самата каза, че тя вече няма жилище в Лондон.

Натали кимна:

— Продаде всичко, преди да тръгнем за Америка. И макар отношенията ѝ с баща ми да са доста хладни, предполагам, че не е изключено да се върна вкъщи и да я открия там да се занимава с плетене или с друга подобна глупост. Ако е така, със сигурност ще ѝ извия врата.

— Едва ли ще стане така, като знам колко щастлива ще си да я намериш. Ти наистина много се тревожиш за безопасността ѝ, нали?

— Това е едно чоплещо безпокойство, което винаги остава в ъгълчето на съзнанието ми. Разбира се, леля ми е доста неуравновесена и невинаги е склонна да търси съвета ми, преди да се впусне в някое от разнообразните си начинания, но все пак тази ѝ постъпка надхвърля границите на обичайното.

Райдър кимна:

— Опитай се да запазиш самообладание, любима.

Той тръгна към стълбата за каютите, а Натали отново обърна към гледката навън. Вече бяха навлезли в Темза и във въздуха се усещаше мирисът на пушек от лондонските фабрики и комини. Реката бързо се

изпълни с всякакви плавателни съдове — от огромни тримачтови търговски кораби до малки шхуни, едномачтови платноходи, шлепове и дори някои от новите парни съдове, които бяха забелязали и в Ламанша. На север се издигаше внушителната фасада на лондонския Тауър с гарваните, въртящи се около кулите му, след него на юг бяха разпилени грозните евтини жилища на остров Джейкъб. Пред тях, близо до Лондонския мост, се простираха мрачните очертания на митницата, а отвъд нея се издигаше Паметникът на големия пожар. В далечината личеше кубето и бароковите кули на катедралата „Сейнт Пол“.

Хари обръщаше кораба надясно и навлизаше в един от многобройните докове, където тъмната воняща вода се плискаше в кораби, шлепове и кейове. Натали пое дълбоко дъх. Бяха си у дома и тя изпитваше обезсърчавалия страх, че нещата между нея и Райдър никога няма да са същите.

Да, навярно беше по-добре, че дните, прекарани заедно с Райдър в една каюта, бяха свършили. И все пак сърцето я болеше в предчувствие на неминуемата мъка, че ще го загуби.

Когато привързаха „Вятър“, Райдър извърши малка церемония за връщането на кораба на Хари, придружена с отваряне на бутилка скъп коняк. След като всички слязоха, Райдър, Натали и Саймън се разделиха с Хамптън, който тръгваше за семейния си дом в Мейфеър. Райдър спря един кабриолет, двамата с Натали влязоха вътре, а кочияшът успя да побере себе си, Саймън и целия багаж върху покрива на таратайката. Отдалечиха се от претъпканите, мръсни докове, минаха през сивите, открити ийстендски предградия и накрая излязоха на Лъдгейт хил. Натали се любуваше през прозореца на величието на катедралата „Сейнт Пол“. Шедьовърът на сър Кристофър Рен се издигаше висок и внушителен, самотен скъпоценен камък до неприветливите очертания на съседния нюгейтски затвор на север и паянтовите сгради на докторския квартал с лабиринта му от дворове на юг.

После минаха през центъра на града, покрай високите григориански и паладиански сгради по Странд. Улиците бяха изпълнени с превозни средства. Трополяха товарни каруци, с натрупан върху им памук, желязо и разни продукти. Блестящи луксозни карети се промъкваха покрай фургони; каруци, теглени от мулета, се

състезаваха с едноместни кабриолети, дори с някои от новите двуколки с понита. Тротоарите бяха пренаселени от народ — от бизнесмени, които делово подтичваха, от търговци, които шумно се провикваха и размахваха стоката си, и дрипави улични гаменчета, търсещи подходящи джобове за обирване.

Като мярна Боу стрийт, която завиваше към театралния и търговски район, Натали си припомни по-щастливите дни, когато посещаваше с родителите си Роял опера и пазаруваше в Ковънт гардън с майка си. В какво ли състояние щеше да намери баща си сега?

— Градът много ли се е променил от последния път, когато си била тук? — попита Райдър.

Тя се обърна и го огледа. Гладко обръснат, с прибрана коса, той сега приличаше на съвършения джентълмен с фрака, колосаната риза и цилиндъра си.

— Градът изглежда по-пренаселен... и по-мръсен.

— О, да, благодарение на хилядите, които все още се стичат в градовете ни, за да работят в новите фабрики, като при това явно положението им не се подобрява, което личи от бунта при Спа Фийлдс и клането край Питърлу.

Натали бе принудена да вдигне насмешливо вежди към него:

— Ти лорд Нюбъри, наистина ли се интересуваш от нещастията на останалите хора? А аз си мислех, че цялата ти страст в живота е насочена към забавления и разврат.

Той я погледна сдържано, докато минаваха покрай черквата „Сейнт Мартин ин дъ фийлдс“ с представителните й коринтски колони и зашеметяващо високия шпил с накацали по него гълъби. На юг Натали виждаше познатите очертания на Уайтхол, уестминстърския дворец и уестминстърското абатство. А когато преминаха покрай раззеления Сейнт Джеймс парк, забеляза патиците, плаващи в басейна.

Заобиколиха Бъкингамския дворец, завиха наляво и тръгнаха покрай Хайд парк, минаха около величествените григориански сгради, проектирани от Кент, Адам и Наш. Оттам продължиха през Мейфеър към Девъншир терас.

Натали се почувства притеснена, когато кочияшът спря кабриолета пред кафява тухлена триетажна григорианска къща,

заградена от кестенови дървета, украсена с бръшлян, папрат и цъфтящи рози.

Докато Натали стискаше зъби и стискаше ръба на седалката, Райдър се протегна и потупа ръката и:

— Не може да е толкова лошо, любима.

— Не си се срещал с баща ми — засмя се тя.

Разговорът им прекъсна, когато кочияшът отвори вратата Райдър изскочи навън, нареди на човека да свали куфара на Натали и ѝ подаде ръка. Обади се на Саймън, че ще се върне веднага, и поведе Натали по пътеката.

Изкачиха се по стъпалата към покрития вход, обграден от прекрасно изваяни елинистични урни. Райдър попука и на вратата се показва здрав сивокос мъж с рунтави вежди, облечен в камериерска ливрея.

Човекът се взря в новодошлите с недоумение, после извика:

— Госпожице Натали! Благословени да са небесата, дете, наистина сте вие!

— Фицхю! — Натали сърдечно прегърна стария прислужник. — Колко ми е приятно да те видя пак.

Камериерът засия, после стесни поглед към Райдър.

— А с кого сте дошли, госпожице?

— Гостът ми е Райдър Ремингтън, нюбърийският маркиз — спокойно обясни Натали. — Лорд Нюбъри и аз се запознахме в Чарлстън, после пресякохме заедно Атлантика с пътнически кораб. Когато стигнахме доковете преди час, той предложи да ме придружи до къщи.

— Аха — макар да се намръщи, камериерът поздрави Райдър с поклон.

— Фицхю, вкъщи ли е баща ми? — тревожно продължи Натали.

— Господи, колко съм разсеян — измърмори Фицхю. — Влезте, моля, и ми позволете да взема багажа ви.

Влязоха в ротондата, следвани от кочияша, размъкнат и сърдит човек, който мърмореше и ругаеше, докато мъкнеше куфара на Натали. Райдър го помоли да го изчака в кабриолета, а Фицхю извика един слуга да отнесе куфара на Натали горе.

Докато Фицхю окачваше ръкавиците и шапките им, Натали огледа познатата обстановка. Гръцки канапета, оградени с папрат, бяха

разположени под извисяващ се купол, украсен с позлатени гипсови отливки и резби. Към трите горни етажа водеше извита дъбова стълба. Fino изработени гипсови отливки, класически статуи и величествени маслени платна украсяваха стените.

Натали погледна тревожно камериера и повтори:

— Баща ми, Фицхю?

— Тук е, госпожице, наистина — тъжно и каза Фицхю — за съжаление, господин Дезмънд вече от няколко дена се е затворил в кабинета си, дори не е ходил до борсата, всъщност много се тревожа за него.

Тя кимна унило:

— Отново ли е пиенето?

— Кога ли е било нещо друго? — с неловко движение отвърна той. — Единственото, което господин Дезмънд иска да прави, е да стои край огнището и да бълнува за майка ви.

— А нещо за леля ми, госпожа Лав Дезмънд? Виждал ли си я?

Рунтавите вежди на Фицхю се вдигнаха:

— Госпожа Дезмънд не е ли още с вас?

— Не. Напусна дома ни в Чарлстън преди около шест седмици и аз се надявах, че може вече да се е върнала в Лондон.

Фицхю тъжно поклати глава:

— Съжалявам, госпожице. Не сме получавали дори и писмо от снахата на господин Дезмънд.

Натали въздъхна:

— Благодаря, Фицхю. А сега бих искал да представя приятеля си на татко — кимна на Райдър и тръгна към кабинета.

Фицхю извика зад гърба й:

— О, госпожице, може да искате...

Натали се обърна:

— Да?

Камериерът поклати глава:

— Няма значение, госпожице.

Натали и Райдър продължиха по коридора, като и двамата се мръщеа объркано. Райдър погледна през рамо към притеснения камериер и промърмори:

— Нещата, изглежда, не са се подредили много добре за леля ти, нали, любима?

— Така е, за съжаление. Мисля, че беше глупаво да се надявам да я намеря тук да ме чака — въпреки напрегнатите ѝ отношения с баща ми. Но бих искала ти да се срещнеш с него. Възможно е пък той да е чувал нещо за нея.

Голямата мрачна стая, в която влязоха, се осветяваше само от огъня, който лумтеше в камината. До стените имаше препълнени със скъпи кожени томове етажерки. Над етажерките бяха окачени пейзажи от Констабъл, както и портрети на предците на семейство Дезмънд, рисувани от Гейнсбъро и Ван Дайк.

Натали се намръщи. Баща ѝ го нямаше никъде. Бюрото му бе отрупано с книжа, но столът зад него беше празен. Махагоновото канапе с копринена дамаска срещу камината също изглеждаше пусто, макар че празната гарафа от коняк на масичката беше доста показателна. Натали смяташе да предложи да го потърсят другаде, когато шум от хъркане привлече вниманието ѝ. С пламнало лице тя преведе Райдър през стаята и заобиколи канапето.

Баща ѝ лежеше припаднал, с лице надолу, върху персийското килимче пред камината.

21

Райдър усещаше единствено дълбоко съчувствие към Натали, докато я гледаше да коленичи до проснатия си баща и да го умолява да се събуди. Въздухът бе пропит от мириса на бренди.

— Татко, как си? Това съм аз, Натали.

След като от безчувствената фигура не последва отговор, Райдър се намеси:

— Виж, любима, хайде да го обърнем.

Райдър внимателно хвана баща ѝ за раменете и го претърколи по килимчето. Видя красиво аристократично лице, вече белязано от разгулния живот — тънка мрежа от кръвоносни съдове по носа и бузите, жълтеникав цвят, големи лилави кръгове под очите. Сакото на Дезмънд зееше разкопчано, фината му памучна риза и копринената вратовръзка бяха смачкани и с петна от алкохол.

Чарлс Дезмънд се размърда, вдигна глава към двамата и ги погледна с налети от кръв кафяви очи.

— Натали! — ахна той. — За бога, ти ли си, момичето ми?

— Да, татко.

Преди тя да успее да каже нещо за ужасния вид на баща си, той приседна и прегърна дъщеря си:

— О, Натали, милата ми! Колко се радвам да те видя пак! Наистина си мислех, че това никога няма да стане!

Макар прочувственият поздрав на баща ѝ да трогна Натали, тя все така се притесняваше, че Райдър е станал свидетел на всичко това.

— Какво, за бога, правиш на пода? — прошепна тя напрегнато.

— Е, не съм съвсем сигурен — беше обърканият му отговор. Опита се да стане, после се отпусна със стон и сложи ръка на челото си: — Ох, главата ми...

Натали смутено погледна Райдър. Той пое ръката на Чарлс:

— Ето сър, хайде да седнете на този стол.

— Кой сте вие? — попита го Чарлс.

Отговори Натали:

— Това е мой приятел — Райдър Ремингтън, нюбърийският маркиз.

— Приятно ми е — смотолеви Чарлс, и се усмихна немощно на Райдър.

Като се бореше с желанието да се отдръпне от алкохолния дъх на Дезмънд, Райдър подхвърли тактично:

— Бих се осмелил да забележа, сър, че в сегашното ви състояние може би е неразумно да оставате прекалено дълго край огъня.

— Ах, да — Чарлс се изчерви от явно смущение и разреши на Райдър да го вдигне на крака.

Райдър отведе залитация човек до един григориански фотъйл с гоблен зад огнището:

— Да ви донеса ли нещо, сър?

Чарлс прокара треперещи пръсти през посивяващата си кестенява коса:

— Бих дал и душата си за едно двойно бренди в този момент. Натали, бъди добро момиче и ми донеси едно.

Тя стисна зъби.

— Нямам намерение да подпомагам лудостта, която те е довела до сегашното ти окаяно състояние.

Райдър я погледна умолително:

— Скъпа, той наистина има нужда. Нека обаче бъде малко бренди, моля те.

С неприязнен поглед и към двамата мъже Натали отиде до бюфета и наля на баща си съвсем малко. После пресече стаята и с нежелание подаде на баща си кристалната чашка.

Чарлс Дезмънд пресуши брендито, издиша конвулсивно и погледна разкаяно към дъщеря си:

— Съжалявам, скъпа. Завръщането ти вкъщи не стана в най-подходящото време. Надявам се, че си добре.

Натали се усмихна едва-едва на баща си.

— Да, добре съм.

— Няма ли и двамата да седнете?

След като Натали и Райдър се настаниха на канапето, Чарлс остави чашката си и каза:

— Може ли да попитам какво те е довело обратно в Англия, мила? Не че не се радвам да те видя, разбира се, но мислех, че ти и Лав

бяхте решили да останете в колониите за постоянно.

— Всъщност аз се върнах в къщи заради леля Лав — обясни Натали. — Кажи, виждал ли си я, чувал ли си за нея.

— Ни най-малко.

— О, това е ужасно! — възкликна Натали и сплете ръце. — А аз се надявах да я намеря при теб.

Докато Чарлс смутено премести поглед от дъщеря си към Райдър, Райдър обясни:

— Лелята на Натали изчезна от Чарлстън преди няколко седмици. По-късно разбрахме, че се е качила на търговски кораб за Лондон.

— Лав е тук? — възкликна Чарлс и поглади брадичка — Колко странно, че не се е обадила поне от учтивост. Разбира се, откакто брат ми умря, нещата помежду ни не вървяха както трябва.

Натали изгледа хладно баща си:

— Ти не беше прав да обвиняваш леля Лав за смъртта на чичо Малкълм.

Чарлс неопределено махна с ръка:

— Възможно е отношението ми да беше малко крайно — изненадващо смирено призна той.

— Така е — съгласи се Натали.

Веждите на Чарлс нервно потрепнаха и той се обърна към Райдър:

— А вие, сър, ако разрешите да попитам, как се запознахте с дъщеря ми?

— Срецнах дъщеря ви в Чарлстън — спокойно обясни Райдър. — А по-късно се оказа, че и двамата сме си взели билети за един и същи кораб до Англия. Аз трябваше да се върна в Лондон да проверя как е баба ми, а Натали искаше да потърси леля си и да види вас, сър. Когато слязохме на пристанището, настоях да я изпратя до къщи.

— Значи и двамата сте дошли в Лондон да посетите близките си — забеляза Чарлс с тъжна усмивка. — Как бих искал и моята любима Дезире да бе поискала да се завърне от Париж да види как съм. — Погледна към огъня и бузата му отново потрепна конвулсивно.

Райдър забеляза как пръстите на Натали се забиха в облегалката на канапето, а лицето ѝ се преобрази от силно чувство. Сърцето му го заболя за нея — колко по-добре я разбираше сега!

— Татко, сигурна съм, че мама още те обича — прошепна тя, без да бъде убедена.

Меланхоличният мъж изведнъж избухна:

— Нямам намерение да живея със заклета бонапартистка! — заяви той и удари с юмрук по облегалката на фотьойла. — Че тази жена подкрепи берлинските споразумения и континенталната система, които биха могли да съсипят страната ни! Дезире се държеше така жестоко и безгрижно, сякаш не се интересуваше, че аз, съпругът ѝ, изкарвах доходите си на борсата.

— Знам, че отношението на мама беше крайно, татко — с разбиране се обади Натали.

Раздразнението на Чарлс изведнъж се стопи и той тежко въздъхна:

— И все пак животът ми без нея е истинско проклятие...

Райдър продължи да съчувства от цялото си сърце на Натали, докато двамата гледаха как главата и раменете на Чарлс се тресат от вълнение. Желаяше да направи каквото е по силите му да подобри положението ѝ, но знаеше, че ръцете му са вързани. Чарлс Дезмънд, в сегашното си разгулно състояние, едва ли можеше да бъде спасен.

— Татко, трябва да те оставим да си починеш — безпомощно промълви Натали.

Чарлс изтри бузата си с ръкав и промърмори:

— Съжалявам, дъще. Още малко, и аз отново ще се разплача. Ти положително си уморена и навярно гладна. Моля ти се, настани се удобно... Фицхю ще се погрижи за теб.

— Добре, татко — Натали стана, отиде при него, наведе се и нежно го целуна по челото. — Първо само да изпратя госта ни.

Райдър също се изправи:

— Приятно ми беше да се запозная с вас, сър. Надявам се скоро да ви видя пак.

— И аз също — отвърна Чарлс с вяла усмивка.

Райдър последва Натали в антрето. Когато тя се обърна към него, той би пожертвал дясната си ръка, за да снеемe страданието от лицето ѝ. Пресегна се и приглади една непослушна къдрица от сбърченото ѝ чело.

— Толкова съжалявам, скъпа — промълви той.

— Татко е по-зле от всякога, а леля Лав я няма никъде — унило махна с ръка Натали.

— Като се има предвид какво каза баща ти, може би не е толкова чудно, че леля ти я няма тук — посочи Райдър, като се надяваше да я развесели. — Нали и ти самата ми каза, че разрывът между тях е твърде сериозен?

Натали кимна:

— Вечерта, когато убиха чичо Малкълм на дуел, татко обвини леля Лав, че била коравосърдечна жена, която тласнала брат му по пътя на хазарта и женкарството.

— О, боже!

— А това, разбира се, не беше вярно. Леля Лав може и да е ексцентричка, но тя е също едно от най-фините, най-топли човешки същества, които съм познавала. Пороците и предателствата на чичо ми просто ѝ идваха прекалено много; по същия начин и майка ми не можеше да се справи със склонността на татко към безпътство или политическите му пристрастия — колкото и осъдително да бе, че го напусна.

Райдър кимна:

— Нищо чудно, че ти си решила да не се омъжваш никога.

— Е, и бракът на родителите ти не би могъл да се нарече образец за семейно щастие — посочи направо тя.

— Така е — съгласи се той.

— Понякога се чудя дали то въобще съществува.

Райдър се усмихна замислено и забави отговора си:

— Семейството на баба ми и дядо ми беше щастливо — повече от двацет радостни години — докато дядо умря както спеше, във Флоренция.

Натали го погледна с извинение.

— Моля те да ми простиш. Трябва да отидеш да я видиш, нали?

— Бих искал да представя и теб — тържествено заяви той.

— Разбира се. Ще го направим скоро. Но сега не бих искала повече да те задържам и да те товаря със собствените си проблеми.

Той се намръщи:

— Натали, моля те, не ми говори, като че ли вече не съм станал част от живота ти.

Тя с усилие се усмихна:

— Трябва да тръгваш.

— Да ти се обадя ли довечера?

— Не — поклати глава тя, — постой малко с баба си. А и аз трябва да се настаня.

Райдър за миг се замисли, като се сети за неприятните задачи, които вече не можеше да отбягва, каквото и да беше личното му отношение към тях.

Пое дълбоко дъх:

— Утре трябва да се срещнем с баща ми.

Тя повдигна вежди учудено:

— Аз, разбира се, ще се радвам да се запозная с херцога. Но защо...

— Това няма да бъде приятно посещение — напрегнато я прекъсна Райдър. — Но, както каза и Хари, баща ми наистина притежава текстилна фабрика и има доста познати в тази промишленост, така че за мен срещата с него би могла да бъде добра отправна точка за търсенето на леля ти.

Тя го погледна съчувствено:

— Райдър, ако това за теб е прекалено болезнено, не бих искала...

Той опря пръсти в устните ѝ и заяви твърдо:

— Какво ти казах току-що, любима? И двамата сме замесени в това.

— Ох, да — дойде тъжният ѝ отговор. — Ние наистина сме съдружници в престъплението.

— Ще ти се обадя утре рано сутринта — после нежно ѝ се усмихна. — Бъди готова и си облечи нещо хубаво.

— Ще бъда готова — обеща тя.

Райдър напусна къщата на семейство Дезмънд доста объркан от чувството, че му е трудно да се раздели с Натали дори за една нощ.

Онова, което беше така тежко за него обаче, за негово раздразнение, за нея изглеждаше доста по-леко. Макар че като дойде в Лондон Натали не бе намерила леля си, а само пропадащия си баща, не можеше да се каже, че тя бе загубила самообладание и бе потърсила утехата му. Напротив, бе се съвзела и му бе казала да не ѝ се обажда

тази вечер; бе поела в ръце живота и отговорностите си. Сега той се боеше, че общата им мисия да открият Лав беше единствената нишка, която ги свързваше — поне от нейна гледна точка.

Навярно, както и тя бе подхвърлила, беше по-добре, че вече не споделяха една каюта; наистина, съвестта му казваше, че би трябвало да я остави на мира, преди да бъде окончателно съсипана в ръцете му. И все пак негодникът у него се чувстваше по-запленен, по-очарован от Натали отвсякога. Интимността помежду им на кораба беше великолепна, но също недостатъчна; фактът, че тя се отдръпваше след това всеки път, че мобилизираще собствените си сили, го оставяше притеснен и жаден за още. Усещаше се като човек, който е бил подмамен от няколко прекрасни хапки; сега вече искаше цялостно угощение. Пък и още го глождеше, че благовъзпитаната дама у Натали оставаше твърдо решена да срази страстното момиче, което бе държал в ръце. В това отношение намерението му да я събуди за чувствения свят далеч не бе изпълнено...

Когато Райдър пристигна в богато украсената къща на баба си до Гровнър скуеър, камериерът, Карсли, го покани в приемната. Райдър влезе в обширната слънчева стая и забеляза баба си, седнала до остъклените врати към двора — взираше се напрегнато през очилата в плетивото си. Сърцето му се изпълни с нежност, когато я видя. Нона беше изваяна, прекрасна възрастна жена с благородно набръчкано лице и посребрена коса, прибрана на кок. Носеше високо закопчана рокля от сив сребърен брокат, скъпи пръстени, гранатова брошка и перлите, които ѝ бе оставил дядо му. Докато работеше, си тананикаше старинна италианска мелодия — трогателен мотив, който Райдър си спомняше от дете.

Нона дори не беше забелязала, че е влязъл — слухът ѝ не беше като някога, а и беше погълната от работата си. Той огледа познатата му стая. Много от мебелите, статуетките и картините бяха донесени от Италия — ореховият бюфет с подредени животински фигури от слонова кост, позлатените венециански столове и канапе, вазите от Коци, статуетките от Докия. Той с възхищение спря поглед на ажурната резба и ронделите по тавана, дело на веронски майстор; на картините от Каналето и Белото със зашеметяващи венециански пейзажи.

Спомни си една някогашна игра между тях и на пръсти мина през стаята, застана зад нея, сложи ръце на очите ѝ и пошепна:

— Познай кой е?

— Райдър! — лицето на Франческа Валенца се озари от радост, тя остави плетивото си и несигурно се изправи.

Като заобиколи стола, Райдър прегърна старицата и целуна бузата ѝ. Мирисът на лавандуловия ѝ парфюм върна у него затрогващи спомени:

— Нона, надявам се да не съм те стреснал. Колко приятно е да те видя пак!

Франческа сложи ръка на сърцето си и се взря във внука си с насълзени от любов и радост очи:

— Райдър, *pipote mio*^[1]! Не се надявах да доживея този ден! Върна се най-накрая! — тя отривисто стисна ръката му.

Той се усмихна:

— Разбирам, че появата ми тук е неочаквана, но наистина няхах време да предупредя с писмо. Напуснах Чарлстън доста набързо.

— Ти си тук — отвърна тя разчувствано. — Това е най-важното, любимо дете.

Той я огледа загрижено:

— А ти как си?

Тя махна с нежната си, сбръчкана ръка:

— Аз съм стара жена и се сковавам все повече. Но не бива да се оплаквам. Погребала съм мнозина приятели много по-млади от мен.

Райдър се наведе и вдигна плетивото на баба си — полуизплетено бледомораво одеяло.

— Още едно плетено одеяло за бедните, нали?

Франческа кимна тържествено:

— В отделенията на болницата „Свети Тома“ има толкова много пациенти, които страдат от треска и туберкулоза. Дамите от благотворителното общество едва успяват да смогнат.

Той я погледна укоризнено:

— Нона, хабиш толкова много време в крайните квартали, като се грижиш за неизлечимо болните. Кой знае каква болест може да хванеш или какви главорези да те нападнат? Спомни си какво стана с мама, за бога!

Франческа поглади ръката на внука си:

— Скъпи, не се опитвай да се поставиш на мястото на възрастна жена като мен. В моята напреднала възраст мога да си позволя лукса да не се тревожа за такива неща.

Той започна напрегнато:

— Но, нона, след като собствената ти дъщеря беше...

Тя отново хвана ръката му и поклати глава:

— Тия дни ще поговорим и за майка ти. Засега нека седнем и да видим какво сме правили двамата напоследък.

— Разбира се — Райдър отведе баба си до канапето и седна до нея.

— Какво те накара да се върнеш в Лондон, момчето ми? — попита Франческа.

Той засия, стана и целуна ръката ѝ:

— Искан да видя теб, разбира се.

— Това не е истинската причина — мъдро отвърна тя и вдигна пръст, за да спре възможния му протест. — Виж, Райдър, знам, че си привързан към милата си нона, но нещо ми казва, че пътуването ти е свързано с жена — с много специална дама според мен.

Райдър се усмихна стеснително:

— Ти, изглежда, още можеш да четеш мисли, нали?

Хубавите ѝ светлокафяви очи станаха тъжни:

— Понякога онова, което усещам, е повече проклятие, отколкото благословия — насили се да се усмихне. — Но разкажи ми за твоята дама. В Чарлстън ли я срещна?

Райдър можа единствено да поклати глава на невероятните прозрения на баба си. Разказа ѝ накратко за обстоятелствата около запознаването им с Натали и пътуването им до Лондон, като пропусна, разбира се, подробностите за първоначалната им среща и как станаха любовници по време на пътуването.

Но нона не можеше да бъде заблудена. Присви умните си очи към внука си и го сгълча:

— И си направил тази изискана благородничка своя любовница, нали?

Райдър направо почувства как се изчервява:

— Нона! Моля те, не бива...

— О, аз на никого няма да кажа, бъди спокоен. Но права ли съм? Тя ли е твоята възлюблена?

Той отново се усмихна.

— Е, не съвсем.

Франческа го изгледа укоризнено:

— А това значи, че само си я съсипал, нали?

Той се засмя под мустак:

— Защо жените винаги наричат едно от най-големите удоволствия в живота „съсипване“? — а когато Франческа не отговори и го изгледа сериозно, измърмори: — Ти много добре ме познаваш.

— Si, но си лошо момче. Все пак аз си те обичам.

— И тъкмо това харесвам у теб — напълно искрено призна той. — Приемаш ме какъвто съм.

— Знам, че сърцето ти си е на мястото, макар че останалите части на тялото ти от време на време заслужават един добър бой.

Той се засмя и кимна в съгласие.

— Ще предложиш ли на тази млада жена да се ожениш за нея?

— Натали е много специална, уверявам те — въздъхна той. — Дори да ѝ предложи, не съм сигурен, че ще приеме.

Чертите на Франческа възмутено се опънаха:

— Не би приела сина на херцог? Какво му е на това момиче?

— Семейната ѝ история е много трагична — без насмешка отвърна Райдър и после разказа на баба си за роднините на Натали — баща ѝ, чичо ѝ, братовчед ѝ.

— Господ да ѝ е на помощ — въздъхна накрая Франческа. — Но все пак не бива да сравнява теб с останалите.

— На Натали изобщо не ѝ се иска да има семеен живот... както и на мен. Да можеше да видиш срамното състояние, в което беше баща ѝ, когато я изпратих до тях. Не бих могъл да я обвинявам че е подозрителна към всички мъже.

— Англичани! — отвратено възкликна нона. — Нищо чудно, че са склонни към безпътство, след като кралят на Англия е такъв прахосник — да харчи наляво и надясно при положение, че горкият му баща полудява в Уиндзор. Сега е накарал Джон Наш да преобрази целия площад Пикадили, за да издигне паметник на собствената си суета. Помисли си за добрините, които това богатство би донесло, ако се раздадеше на бедните!

Райдър се пребори с усмивката си — Джордж IV, по-рано принцът регент, едва ли беше сред любимците на нона.

Тя разпалено махна с ръка и продължи:

— После дойде пълният провал миналата година, когато негово величество има наглостта да отложи коронацията си, докато се опитваше да се разведе с принцеса Каролина. Слава богу, законът за наказанията с мъчения беше оттеглен от камарата на лордовете. Поведението на Каролина в Европа може да не е било чак толкова разумно, но и кралят на Англия е негодник — с новата любовница, която си взе за утеха.

Райдър пак се подсмихна:

— Не преставам да се учудвам, но на, как мразиш всеки англичанин, с изключение на внука си, който някога беше сред любимците в двореца Карлтън.

Франческа се надигна с достойнство:

— Ти, момчето ми, си половин италианец...

— И много се гордея с това — прекъсна я разпалено той.

— Наследил си цялата доброта на майка си и нито грам от жестокостта на баща си — тя хвана ръката му — Завинаги ли си се върнал?

Той тъжно поклати глава:

— Не мисля така, но на.

— Но къде ще отидеш след това?

Той сви рамене:

— Може би в греховния Париж, след като там благополучно възстановиха монархията — внезапно му хрумна да заведе Натали там, да я поглези със сладкиши, шампанско и скъпи подаръци. Господи, тя наистина беше в кръвта му!

— Предполагам, че ще останеш в Лондон много по-дълго, отколкото си мислиш — допусна Франческа. — Освен това предвиждам, че скоро ще пораснеш достатъчно, за да поискаш ръката на своята дама. Така или иначе един ден ще наследиш титлата на баща си и всичките му задължения. Ще ти е нужна херцогиня, момчето ми.

Райдър се намръщи при мисълта за тези сериозни неща. А на баба си каза укоризнено:

— Ти искаш единствено да ме видиш задомен и да дочакаш правнуци, а?

— Така е. Но мотивите ми не са егоистични — тя докосна ръката му. — В брака на майка ти и баща ти наистина нямаше любов, *pipote*

тио, но това не значи, че ти и младата ти дама няма да откриете голямото щастие заедно, както ние с дядо ти, лека му пръст. — Тя се прекръсти.

Райдър тържествено направи същото днес.

— Всъщност аз споменах за теб и дядо пред Натали.

Франческа засия:

— Казах ли ти? Ние мислим еднакво, момчето ми. И кога ще имам удоволствието да се срещна с твоята дама?

— Смятам да доведа Натали на вечеря тия дни. Какво ще кажеш?

— Molto buono.

— Междувременно обаче трябва да се опитаме да открием изчезналата леля на Натали.

Франческа съчувствено погледна Райдър:

— Тогава ще трябва да се видиш и с баща си, нали?

— Как позна?

Тя сви слабите си рамене:

— Текстилната фабрика в Степни. Възможно е Уилям Ремингтън да ви даде някои полезни сведения.

Красивите черти на Райдър се опънаха:

— Виждала ли си баща ми напоследък?

— Не съм виждала Уилям от погребението на Карлота, нито пък съм имала желание — беше горчивият ѝ отговор. Отново докосна ръката на Райдър. — Погрешно и жестоко от негова страна беше да обвинява теб за смъртта на майка ти.

— Не мога да кажа, че се чувствам съвсем невинен — призна той смръщен. И преди тя да реагира, продължи: — Но ще трябва да се видя с татко, ако искаме да открием лелята на Натали. — Притисна ръката на баба си. — Ти можеш ли да предположиш, къде може да е тази жена?

Франческа затвори очи и се съсредоточи. След миг прошепна:

— Това е много странно.

— Кое?

Думите на Франческа прозвучаха дрезгаво и зловещо:

— Виждам лошота и зло. Мрачни и злодейски думи. „Глад, пожар, епидемии, чума“ — отвори очи и тревожно погледна Райдър. — Какво значи всичко това?

Той се почувства също така неспокоен.

— Нямам представа. Но, мили боже, нона, то не вещае нищо добро за лелята на Натали. Възможно ли е да я грози опасност?

Франческа се намръщи:

— За това не съм сигурна. Но ясно чувствам нещо лошо и съдбовно. Мисля, че е най-добре да откриете тази жена колкото можете по-скоро.

[1] Внучето ми (итал.) — Б.пр. ↑

Рано на другата сутрин Райдър застана пред гроба на майка си в гробището „Сейнт Маргарет“, до черквата на Парламента, която чезнеше пред средновековното величие на близкото абатство. В меката априлска сутрин видът му беше на порядъчен джентълмен с черен фрак и копринен цилиндър. Държеше букет жълти рози, които току-що бе купил от улицата.

Как обичаше майка му жълтите рози!

Като свали шапката си, Райдър се наведе и постави цветята в празната медна урна пред надгробния камък на Карлота. Прекръсти се и изрече негласно молитва за душата на майка си.

Не беше виждал надгробния камък преди и сега видът му поднови болката му за необратимостта на загубата. Когато тя умря, той остана в Лондон за погребението, но после отплава за Америка, преди паметникът да бе готов...

Беше отсъствал достатъчно, за да започне надписът да се покрива с лишей.

И все пак камъкът определено носеше отпечатъка на баща му. Гладък мрамор без украшения, без сантиментални баналности. Бяха написани само името на Карлота, под тях — „Съпруга на Уилям, мансфийлдския херцог“ и датите, между които бе протекъл краткият ѝ, четиридесет и четири годишен живот.

Ако само би могъл тогава да направи нещо, за да предотврати тази безсмислена смърт! И все пак по онова време беше твърде увлечен от собствения си разгулен твърде живо, за да се грижи за майка си, както преданият син.

— Извинявай, мамо! — промълви той с разтреперан глас.

Малко преди да напусне Лондон Райдър беше млад лентяй, който играеше хазарт и се забавляваше с високопоставени господа и дами, няколко пъти бе присъствал на конни състезания в Брайтън по лична покана на принца регент. Но смъртта на майка му промени всичко

това. Макар да бе продължил с безпътния живот в чужбина, имаше чувството, че през последните години само бе бягал от себе си.

Спомни си, как нона му намекна за товара на наследството му — херцогската титла и отговорностите, които един ден щеше да наследи. Беше ли подготвен за тези задължения?

Намръщи се. Нона го бе подканила да порасне и да се ожени за Натали. Само преди месец би се изсмял от сърце на такова предложение. Да се откаже от безгрижния си живот? Да се установи само с една жена? Никога! Но откакто срещна Натали, усещаше някакво предизвикателство, бе заинтересуван и заплепен — и интелектуално, и емоционално. Нещо в него се бе променило. За него нямаше никакво съмнение, че се е привързал към нея, че животът ѝ е започнал да го вълнува. Само че не знаеше как да изрази тази привързаност. Беше истински негодник...

Бе я прелъстил на кораба, а се стремеше към нея дори и сега. Беше му липсвала ужасно снощи, чакаше миговете, когато ще бъде отново с нея — и все пак му правеше чест, че му липсваха не само целувките ѝ, а всички удоволствия и загадки, които присъствието ѝ носеше.

Някак усети, че и майка му би одобрила решението му да преоцени посоката на живота си. Бе обладан от чувства, когато погледна надгробния камък за последен път и изтри очи.

— Липсваш ми, *mamma mia* обичам — прошепна той. — И те обичам — завинаги.

Райдър напусна Уестминстър с каретата на баба си и се отправи към Девъншир терас да вземе Натали. Докато каретата трополеше по Парк лейн, от северната страна на Хайд парк, той се сети за втората си неприятна задача днес. Духът му се бунтуваше от предстоящото посещение при баща му, но ако нона не грешеше и лелята на Натали наистина я грозеше опасност, наистина нямаше друг избор, освен да опита всяка възможност да спаси тази жена.

Когато потърси Натали в къщата на баща ѝ, откри, че тя се е облякла много представително в златиста атлазена дневна рокля, дантелен шал и боне, украсено с пера. И тя изглеждаше тревожна, докато се качваше в каретата. Седнаха един срещу друг и потеглиха.

— Как е баща ти, любима? — попита я той.

Тя поклати глава:

— Държа Фицхю буден половината нощ, за да се оплаква и търкаля от самосъжаление заради това, че мама го е напуснала.

Райдър се озадачи:

— Наистина е тъжно. Но нали майка ти я няма вече осем години? Според мен баща ти трябва вече да е свикнал с болката.

— За съжаление, татко става все по-зле. Сега е много по-необщителен, отколкото когато заминах. Обладан е изцяло от мисълта за собственото си нещастие.

— А няма ли нещо, с което бихме могли да му помогнем?

— Просто не знам — разпери ръце тя.

— Майка ти не би ли се върнала от Париж, ако я помолиш?

В златистокафявите очи на Натали блесна горчивина:

— За това и дума не може да става.

— Значи ли това, че дори не би искала да я помолиш? — внимателно попита Райдър.

Натали разсеяно погледна навън:

— Не още, така или иначе — въздъхна и направи помирителен жест: — Как е баба ти?

— Справя се отлично, благодаря — Райдър си припомни да не казва за предчувствието на нона за Лав Дезмънд. Вместо това, с надежда да повиши настроението на Натали, побутна дантеления край на роклята ѝ с ботуш и зърна изкусителния бял копринен чорап. Като огледа роклята ѝ с висока яка и атлазени копчета, моминския ѝ шал, той я закачи:

— Днес изглеждаш като олицетворение на почтеността.

— Нали ти ме помоли да облека нещо хубаво? Освен това, не всеки ден имам привилегията да се срещна с херцог.

— Според мен, всеки херцог би се състезавал за теб, ако се покажеш в обществото.

— Аз никога не се показвам в обществото — отсеке тя.

— Дори не и на дворецовите тържества?

— Нито пък на соаретата в Карлтън.

Той прихна:

— О, да — не си падаш по такива фриволности, нали, моя твърде почтена госпожице Дезмънд?

Тя се усмихна — явно против волята си оценяваше закачките му: — О, когато навърших петнайсет години, леля Лав започна да се тревожи за дебюта ми и да посещава разни високопоставени дами, за да ми осигури необходимите покани и препоръки, когато стана пълнолетна. Както и да е, след това научихме, че Родни е бил арестуван няколко пъти за пиянство на публично място в Чарлстън, леля Лав реши да замине за Америка и аз се почувствах длъжна да я придружа. Оттогава не съм имала време за живот в обществото и за уморителните ритуали на ухажването.

Макар Райдър да се усмихна на коментара ѝ, вътрешно той се развълнува. След като животът на Натали се подредеше, щеше ли тя да се откаже от педантичното си поведение и да си потърси съпруг? Самата мисъл го накара да скръцне със зъби, а също да се укори. Още не беше готов да ѝ направи предложение, но ето, че сега се чувстваше напълно в състояние да извърши поразии при самата мисъл, че някой друг денди би я отвел на олтара.

Мислите му се разсеяха, когато кочияшът спря пред внушителната къща на Уилям Ремингтън до Хановър скуеър. Райдър изскочи и подаде ръка на Натали. Двамата минаха през портата от ковано желязо, през голата градина и по стъпалата на триетажната паладианска къща със строги, симетрични линии и аскетична потъмняла тухлена фасада, без каквито и да е украшения.

След чукането на Райдър вратата се отвори от явно слисан иконом — як, оплешивяващ мъж, облечен безукорно в черно:

— Милорд! Вие сте у дома!

— Така е. Баща ми тук ли е?

Икономът кимна:

— Негова светлост е горе в параклиса.

— Параклисът? — повтори насмешливо Райдър.

— Преди три години негова светлост устрои параклиса на втория етаж по проект на Уилям Инуд.

— Колко удобно за него — измърмори Райдър.

— Ако вие и дамата бъдете любезни да изчакате в приемната, ще съобщя на негова светлост за пристигането ви.

Уидърс взе шапката на Райдър и шала на Натали, после въведе двойката в салона. Настаниха се на тръстиково канапе. На Райдър стаята му изглеждаше същата, каквато си я спомняше — с облицовка

от орехово дърво, мрачна и студена като гроб. Мебелировката беше предимно от стария тип, макар че Райдър забеляза и някои по-нови неща, оформени в църковен стил — черен лакиран шкаф, в който бяха вградени мраморни плочки с ликовете на апостолите, два махагонови библиотечни стола, на чиито дамаски бяха изобразени разпятието и възкресението. Масите и стените с религиозни произведения на изкуството, сред които забеляза скулптури от Донатело и маслени платна на Тициан.

Скоро вратата се отвори и Уилям Ремингтън влезе в стаята. Райдър скочи на крака, а Натали бързо го последва. Райдър откри, че и баща му не се бе променил. Същата висока, ъглеста и изправена като глътнала бастун фигура, облечена в черно; същите пронизващи сиви очи, които отговаряха на металния цвят на косата. И същият презрителен израз върху острите черти.

И все пак, когато Уилям Ремингтън спря за миг да огледа сина си, на Райдър му се стори, че забелязва отблясък на някакво чувство в дълбините на сребристите очи на херцога. Но искрата скоро изчезна и бе заменена от познатата каменна фасада.

— Изглежда блудният син се е завърнал — отбеляза сухо Уилям Ремингтън.

Райдър се поклони иронично:

— Ваша светлост — обърна се към Натали. — Може ли да ви представя госпожица Натали Дезмънд?

Когато херцогът обърна хладния си, преценяващ поглед към Натали, тя направи дълбок реверанс:

— Ваша светлост.

Той въздъхна мъчително:

— Седнете.

От уважение, Натали и Райдър изчакаха, докато херцогът отпусна високата си фигура в един от тапицираните библиотечни столове, а после заеха местата си на канапето.

Уилям Ремингтън повдигна тънките си сиви вежди към сина си:

— А на какво дължа честта?

— Върнах се в Лондон да видя баба си.

— И как е графиня Валенца? — запита без интерес по-възрастният мъж.

— Доста добре. Дойдох в Лондон, защото исках да помогна на госпожица Дезмънд, с която се запознах в Чарлстън. Пътувахме с нея до Англия с един и същи пътнически кораб.

След още един хладен, преценяващ поглед към Натали, херцогът отново се обърна към сина си.

— Продължавай.

— Госпожица Дезмънд има леля, Лав Дезмънд, с която ръководи текстилна фабрика в Чарлстън. Но работата им е била застрашена от британски контрабандисти на плат. Преди няколко седмици лелята на госпожица Дезмънд изчезнала. Имаме основание да мислим, че е дошла в Лондон да търси тези контрабандисти.

— Контрабандисти на плат! — сухо се изсмя Ремингтън.

Райдър упорито продължи:

— Тъй като ти притежаваш текстилна фабрика в Степни, ние си мислехме, дали не би могъл да ни помогнеш с нещо при търсенето на госпожица Дезмънд.

Херцогът сви рамене:

— Аз вече не участвам активно в ръководството на предприятието в Степни. Ако искате обаче, можете да се свържете със съдружниците ми, Осуалд Спектър Джон Линч, макар сериозно да се съмнявам, че някой от тях знае нещо за контрабандата.

— Ние имахме точно това предвид — с равен глас отвърна Райдър. — Естествено, госпожица Дезмънд и аз трябва да започнем разследванията си отнякъде. Сега сме почти в пълно неведение. Навярно Линч или Спектър могат да ни подскажат нещо, което би ни помогнало. Все пак безопасността на госпожица Дезмънд може да е поставена на карта.

Ремингтън се обърна към Натали с известно подозрение:

— Коя сте вие всъщност, млада жено?

Райдър изведнъж се раздражни и повиши тон:

— Ваша светлост, няма да позволя да се обръщате към госпожица Дезмънд по този начин.

По тънките устни на херцога заигра подигравателна усмивка:

— Искаш да кажеш, че нямам право да знам произхода на жената, с която моят син и наследник явно... има нещо общо.

Райдър се канеше да скочи, но Натали се протегна и хвана ръката му:

— Няма нищо — промълви съвсем тихо. После гордо се обърна към баща му: — Какво точно ви интересува, ваша светлост?

— Англичанка ли сте?

— Да.

— Но сте се запознали със сина ми в Чарлстън?

— Да.

— Какво е семейството ви?

— Родена съм в Лондон. Баща ми е Чарлс Дезмънд.

— О, да. По-младият син на устърския граф. Добро семейство, макар да не е точно родословието, което бих искал да има бъдещата маркиза на сина ми.

Райдър разярен скочи на крака. Със стиснати юмруци заговори тихо и гневно:

— Вие, сър, изобщо нямате думата по въпроса с кого се свързвам аз и за кого ще се оженя. Отказахте се от всички права да ми предлагате съвети за живота ми през нощта, когато мама почина, а ние си поговорихме така мило след това. Нещо повече, госпожица Дезмънд струва повече от десет души с вашата титла и богатство.

Херцогът само се засмя:

— Едва ли трябва да говори така младеж, който се надява някой ден да стане наследник.

— Тогава се откажете от мен, татко! — с леден глас отвърна Райдър. — Непременно свикайте адвокатите си още сега. Удивен съм, че още не сте го направили.

Уилям Ремингтън се изправи със стегнато от гняв и ненавист лице:

— Виждам, че не си се променил ни най-малко, Райдър — същият невъздържан пройдоха си.

Очите на Райдър искряха от презрение:

— За мен и вие не сте се променили, ваша светлост. Ще се въздържа от епитетите обаче — при нас има дама.

По бузата на херцога премина нервен тик. Той извади гравирани златен джобен часовник и го отвори:

— Разговорът ни стана досаден. Нямам възможност да се занимавам повече с теб, тъй като всеки момент ще дойде новата ми другарка в молитвите, Хариет Фоксуърт.

— Тогава да не ви задържаме — съгласи се Райдър.

Ремингтън затвори часовника си, обърна се и излезе от стаята, като сложи край на срещата.

Каретата едва бе потеглила от Хановър скуеър и Натали бурно се разплака. Разтревожен силно от състоянието ѝ, Райдър се опита да я успокои:

— Скъпа, знаех си, че не трябваше да те довеждам тук днес — увери я той и ѝ подаде кърпичката си. — Какви ужасни неща само ти каза! В мига, когато лицемерният самохвалко те обиди, трябваше да си тръгнем...

— За мене ли? — прекъсна го тя невярващо. — Мислиш, че плача за себе си?

— Тогава за какво?

— Плача заради теб!

— О, Натали! — Райдър не можа да се сдържи, пресегна се и я хвана за ръцете, и бързо я привлече върху коленете си. — Мила моя — прошепна той, нежно целуна челото ѝ и я погали по гърба. — Защо трябва да плачеш заради мен?

Тя беше ужасена:

— Райдър, пусни ме веднага! Някой може да ни види.

Той измърмори някаква ругатня и смъкна щорите на двата прозореца. После се наведе и я целуна — бавно и продължително.

— Сега ми кажи защо плачеш?

Тя въздъхна нервно и наклони измъченото си лице към неговото:

— Заради тебе... заради баща ти. Знаеш ли, че двамата нито веднъж не се докоснахте? Дори не си стиснахте ръцете, не се попитахте как сте. Ти го наричаше „ваша светлост“. Единственият път, когато му каза „татко“, беше с пълно презрение. Всичко ме накара да се почувствам така зле.

— О, Натали, любима — той опря устни до влажната и буза. — Моля ти се, не плачи заради мен.

— Не мога да не плача — изстена тя.

Ръцете му я обгърнаха по-силно:

— Ах, какво не бих дал да бъда насаме с теб в момента — развълнувано възкликна той. — Имам нужда от теб.

Трогната от думите му, но и натъжена, тя вдигна глава към него:

— Това ти е противно, нали?

Той се стресна:

— Какво да ми е противно?

Изглежда, тя щеше да се разплаче отново:

— Изобщо не трябваше да идваш с мен в Лондон. Остави безгрижния си живот и се потопи в ада само заради мен. Сега трябва да обличаш неудобни официални дрехи и да се разправяш с баща си.

Той дълбоко пое дъх:

— Между нас зейна пропаст още от смъртта на майка ми...

— О, при вас има нещо по-дълбоко от обикновена неприязън. Кълна се, баща ти като че ли е от лед. Как може да говори, че ще се моли с Хариет, ако така и беше името, като очевидно не притежава никакви чувства, християнски или други, в сърцето си... и определено никакви чувства към сина си. И как само се облича — целият в черно. Видя ли копчетата на ръкавелите му. Бяха изработени от черен оникс със златни готически кръстчета. От самия им вид ме побиха тръпки.

Райдър кимна сериозно:

— Предполагам, че баща ми прие смъртта на мама много по-тежко, отколкото някога би признал. Възможно е религиозният фанатизъм да е параван за болката му.

— Добре, но не е честно да обвинява теб за всичко! — заяви тя.

Той се усмихна насила и целуна крайчеца на пръстите ѝ:

— Не се тревожи за това, любима. Ако имаме късмет, повече няма да го видим.

— Но той ти е баща! — извика тя. После изведнъж пребледня. — Не биваше да ме вземаш със себе си. Не допускай да се откаже от теб.

Райдър подозрително изгледа Натали:

— Натали, не би ми дошло наум да разреши отношението на баща ми да окаже каквото и да е влияние върху нас.

— А какво има между нас, лорд Нюбъри? — попита тя с известна горчивина.

— Много добре знаеш какво има — намръщи се той. — Не се дръж, като че ли помежду ни не се е случило нищо.

Тя погледна встрани със стиснати устни.

— Но той може да те лиши от наследство.

— Както току-що казах на баща си, учуден съм, че не го е направил досега. Освен това мислиш ли, че давам и пет пари за

титлата или за богатството му?

— Но по-късно несъмнено ще се заинтересуваш.

В очите му припламна огън и той поклати пръст:

— Натали, не искам да продължаваме този абсурден спор. Ако престанеш да ме виждаш просто защото „може“ баща ми да се откаже от мен, тогава трябва да заключа, че си самовлюбено, меркантилно същество и че в края на краищата единственото, от което си се интересувала, са титлата и богатството ми.

Тя се задъха от гняв:

— Зна... знаеш, че това не е така! Ти преследваш мене и се превърна в истинска напасть! Аз дори не искам да се омъжа — със сигурност не и за теб! Как можеш да изопачаваш нещата така?

— Уча се от теб — отсече той, намръщен ядно.

— Е поне със сигурност не съм алчна — продължи тя строго. — Всъщност не искам нищо за себе си. Интересува ме само онова, което е най-добро за теб.

При това твърдение страшното изражение на Райдър се смени с весела усмивка. Той се наведе и устните му леко допряха устните на Натали, а сините му очи я погледнаха пламенно:

— Така ли? Тогава разтвори устни, скъпа, и ме целуни дълго и силно.

— Ах, негоднико!

Но когато устните му жадно тръгнаха по нейните, а ръцете му хванаха китките ѝ, Натали се съгласи.

Уилям Ремингтън влезе в затъмнения, мрачен параклис на втория етаж на къщата. Под украсените с резба с готически арки видя новата си другарка за молитви Хариет Фоксуърт. Хариет бе седнала на ореховата църковна пейка пред гранитния олтар с масивните му колони и свещите, осветяващи картина на Последната вечеря.

Сърцето на Уилям се стопли при вида на добрата му приятелка. Присъствието ѝ бе приятно и добре дошло за него особено след неочакваната и напрегната среща със сина му.

Уилям въздъхна. Животът на Райдър не се бе подредил добре и той се чувстваше отчасти отговорен за това. Но момчето беше прекалено свободомислещо — липса на цел в живота и определено

занимание оскърбяваха чувството за отговорност на Уилям. Всъщност подозираше че тази млада жена, на която Райдър уж „помагаше“, бе вече добре запозната с похотливостта на сина му.

Като остави настрана тези тревоги, той продължи по меката червена пътека към Хариет. Тя бе облечена във вдовишко черно облекло, от шапката и се пускаше воал. Гледаше благоговейно към олтара, а в скута и стояха една литургия в катедралата „Сейнт Маргарет“, където двамата се бяха оказали един до друг. След това, докато се разхождаха около Уестминстър, поговориха и той научи подробности за живота ѝ. Вдовица, загубила съпруга си баронет само преди година, Хариет бе дошла в Лондон от Бат, за да живее с дъщеря си и зет си на Сейнт Джеймс стрийт.

Двамата веднага се сприятелиха. Хариет наистина не беше усвоила в пълнота богословските знания, но притежаваше набожно съзнание, беше умна и страстно желаше да научи повече, което още в началото привлече Уилям към нея. По изключение, фактът, че може би принадлежеше към по-долна класа, нямаше значение. Уилям наистина не бе срещал толкова набожен човек оттогава — двамата всъщност се бяха молили заедно всеки ден.

Когато я приближи, той промърмори:

— Добро утро, мила.

Тя остави книгите, изправи се, вдигна воала и разкри красиво лице с приятни, фини черти, румена кожа и твърде малко бръчки за жена на средна възраст.

— Добро утро, Уилям — поздрави тя с мелодичния си глас. — Надявам се, че не съм подранила.

— Не, мила. Случи се така, че аз трябва да ти се извиня за закъснението. Бях доста изненадан тази сутрин.

— Наистина?

Уилям се намръщи:

— Синът ми се върна от Америка.

— Сериозно?

— А мога да добавя, че доведе със себе си крайно неподходяща млада жена.

— Боже! Но аз наистина бих се радвала да се срещна със сина ти...

— Райдър и аз не сме в добри отношения. Той се появи само защото искаше...

— Да?

Тънките устни на Уилям се стегнаха още повече:

— Стига за това. Да се заемем с молитвите си.

— Да, разбира се — тържествено се съгласи Хариет.

Той я погледна строго:

— Прочете ли откъсите от Исай и Апокалипсиса, които ти бях препоръчал?

— Прочетох ги — тя нервно махна с: ръка. — Откровено казано, Уилям, изглеждат ми малко мрачни.

— Мрачни? — повтори той със заплашително изражение.

— Е така е. Нали знаеш: ламии, които се готвят да погълнат неродени деца, морски чудовища, готови да унищожат светците, и така нататък. Колкото за предсказанията за огън и жупел...

— Човекът е зъл и ще плати за това — напевно каза Уилям.

— Боже — промълви тя. — Но нали Джон Уезли твърди, че човекът по природа е добър и може да бъде спасен от вярата?

— Джон Уезли? — лицето на Уилям гневно потъмня. — Как смееш да произнасяш името на този еретик в това свято място!

— Извинявай, Уилям — тя го изгледа умолително и се пресегна да погали ръката му. — Нали знаеш, че всичко това е доста ново за мен?

Гневът му се смекчи, а в очите му пролича разбиране:

— Да, но си старателна ученичка.

Тя се усмихна:

— Така е наистина.

Той се прокашля:

— Има още нещо, за което трябва да се разкаем.

Тя примигна:

— Но, Уилям, ти само ме целуна вчера.

— Според евангелието на свети Матей „Всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.“

Тя се засмя:

— Аз съм вдовица, Уилям, а това прави прелюбодейството съвсем невъзможно според мен.

Уилям наистина се усмихна:

— Разбира се. Просто трябва да отбягваме примамките на злото.

— Така е — съгласи се тя. — И все пак всичките тия разкаяния само за една целувка?

Като я изгледа строго, Уилям здраво стисна ръката ѝ:

— Ела да направим признанията си и да се заемем с молитвите.

А след това, мила, ще си поговорим надълго за почтеното англиканско богословие и за безчестието на еретици като Уезли.

В очите на Хариет блесна лукаво пламъче:

— А след нашата... беседа може би ще трябва да се разкаем още малко, нали?

— Безспорно — съгласи се Уилям Ремингтън и поведе Хариет към олтара.

След половин час Райдър и Натали се озоваха в мизерните покрайнини на Степни. Каретата затропа по мрачни, криви улички с влажен, натезжал от сажди въздух, вонящ на гнила смет, застояла вода и канали. Райдър гледаше отвратен грозните сгради, покрай които минаваха — овехтели общежития, шумни кръчми, всевъзможни фабрики и работилници, приюти и лечебници за бедни. Нещастните хора, обречени да прекарат живота си в източен Лондон, споделяха тъжно и отчаяно съществуване. Райдър вече бе забелязал няколко сипаничави проститутки, които се предлагаха на улицата, двама-трима дребни крадци с шарещ поглед, които се опитваха да продадат крадени вещи пред задния вход на един магазин, един търгащ, примамващ минаващи моряци към заведение за хазарт. Най-тъжна картина представляваха децата — малки цветарки, които дърпаха палтата на минаващи бизнесмени, парцаливи вестникарчета, нещастни пеленачета, носени от изпитите си майки с дълбока безнадеждност в очите.

Натали отново бе заела мястото срещу Райдър, макар че той с удоволствие забеляза бузите ѝ — все още гузно изчервени.

— Бях забравила колко е ужасна бедността в източен Лондон — промърмори тя, докато гледаше как прегърбена старица гони с метла едно улично момче и вика: „Крадец! Крадец!“

— Да... как ми се иска да можехме да разрешим всички проблеми на човечеството — отвърна мрачно Райдър. — Освен това ми се струва неудачно, че баща ми е разположил фабриката си в тази част на града. Тук е пълно с джебчии, крадци и мошеници. Разбира се, за такива предприятия е важен лесният достъп до складовете и доковете, но все пак не ми се иска да те излагам на ненужна опасност.

— Райдър, аз не съм парниково цвете, което ще повехне при първия притичващ плъх — беше решителният отговор на Натали. — Мислиш ли, че деловите съдружници на баща ти ще могат да ни помогнат?

Той се изсмя:

— Не бих се надявал особено на тях, любима. И двамата са ексцентрици като баща ми.

— В какво отношение?

— Осуалд Спектър е известен скръндза, който прекарва дните в брое на златните си суверени, а Джон Линч е мерзавец, който броди по лондонските улици нощем и се занимава със злодеяния, прекалено извратени, за да се опишат.

— Какво нещастие — изстена Натали.

Кочияшът спря каретата пред опушените кафяви стени на една фабрика. Райдър помогна на Натали да слезе и я преведе по отвратителна кална пътека. Дръпна я, когато огромен плъх притича пред тях само на сантиметри от обувката ѝ. Тя се хвана за гърдите и изгледа злото същество, което се запъти към противна купчина смет и помия.

Райдър повдигна вежди.

— Какво спомена за повяхването, когато видиш плъх?

Тя го погледна спокойно:

— Не съм повехнала, просто се уплаших.

Той се подсмя:

— Все още можем да се върнем, любима. Не е прекалено късно. Мога сам да поговоря с Линч и Спектър.

— Не ставай смешен. За нищо на света няма да пропусна срещата с тези хора.

Влязоха в предприятието през издраскана порта и продължиха по тесен и тъмен коридор. Райдър вече чуваше високия вой на тъкачните станове и боботенето на валове. На един завой едва не се сблъскаха с висока, строга жена, облечена изцяло в черно. Тъмнокоса, на трийсет и няколко години, тя беше едра и кокалеста, с огромен нос, голяма брадавица на лявата буза, сянката от мустак около сивите ѝ подути устни. Кафявите ѝ очи бяха обезпокояващо напрегнати.

Райдър свали шапката си:

— Госпожо Линч — поздрави я той. — Сигурен съм, че ме помните. Аз съм Райдър Ремингтън, синът на Уилям Ремингтън.

— О, да, сър — жената направи реверанс, но гласът ѝ беше рязък и хладен.

Райдър се обърна към Натали.

— Мила, това е Еси Линч, съпруга на един от съдружниците на баща ми, Джон Линч — а на Еси обясни: — Да ви представя една моя приятелка, госпожица Натали Дезмънд.

— Госпожице Дезмънд — хладно каза Еси.

— Приятно ми е — отвърна Натали.

Жената кимна отривисто и продължи пътя си. Като гледаше как Еси завива зад ъгъла, Натали поклати глава:

— Много странна жена.

Райдър се засмя:

— О, още не си видяла странните неща тук!

Влязоха в шумното, претрупано тъкачно помещение и Натали веднага забеляза различията между фабриката в Степни и предприятието, което тя и леля Лав ръководеха в Чарлстън. Тук всичко беше мрачно и мръсно, докато тъкачната пристройка в Америка беше светла и просторна. Въздухът бе пропит с неприятната миризма на пот, машинно масло и мъх от влакната. Работниците — главно жени и деца, приведени над шумните, дрънчащи механични станове — бяха в окаяно състояние. Повечето бяха изпити, облечени в парцаливи дрехи. Натали се изпълни със състрадание, като видя едно окаяно крехко дете с пусти очи, което поставяше основа за плат на един празен стан. Момчето едва ли беше повече от шестгодишно.

— О, Райдър — Натали почти извика, за да бъде чута през врявата. — Тук работят деца, а несъмнено надниците на работниците са колкото да не умрат от глад.

— Ще видим как стои този въпрос — отвърна той ядно. — Има крещяща нужда от закони, които да забранят експлоатацията на деца, както и на всички фабрични работници.

— Значи ли това, че някой ден ще заемеш полагащото ти се място в камарата на лордовете? — предизвикателно попита тя.

— И по-странни неща са се случвали, любима — усмихна се сухо той.

Отведе я до стълбище, което водеше към мецанина над помещението със станове, а оттам, по тесен коридор и през една отворена врата, влязоха в мрачен, разхвърлян кабинет. Едър мъж с увиснали бузи, къси и дебели пръсти на ръцете седеше зад бюро с натрупани книжа. Излъскваше старателно един скъп пръстен с ръкава на черното си кадифено сако и отначало не ги забеляза.

— Господин Спектър — обърна се към него Райдър. Човекът — оплешивяващ, с мазно лице, тъмни и малки кръгли очички — вдигна глава, огледа ги любопитно, после се изправи. Въпреки внушителния си обем, заговори изненадващо високо, с почти женски глас:

— Виж ти, лорд Нюбъри. Каква изненада да ви видя отново в Англия!

Райдър се обърна към Натали:

— Госпожице Дезмънд, бих искал да ви представя един от деловите съдружници на баща ми — Осуалд Спектър.

— Приятно ми е — Натали се ръкува със Спектър. Догади ѝ се от лошия му дъх на кафе и наденици; усети потта от кожата му дори през ръкавицата си.

— Седнете и двамата — подкани ги Спектър с любезна усмивка и посочи двата орехови стола пред бюрото си. След като се настаниха, ги попита: — С какво мога да ви бъда полезен?

Райдър се приведе:

— Всъщност госпожица Дезмънд и аз сме в Лондон по следите на контрабандисти на плат.

— Контрабандисти? — Спектър се изкикоти високо. — Колко странно. Мога ли да попитам как сте се замесили в такова особено преследване?

Райдър накратко обясни за чарлстънската фабрика, изчезналата леля на Натали и следите, които ги бяха довели в Англия.

Като премести поглед от Райдър към Натали, Спектър чукна с молива си по бюрото и се намръщи:

— Мислите, че аз мога да съм ви полезен за това?

Натали отговори:

— Господин Спектър, имаме основание да мислим, че контрабандистката шайка се намира тук, в Лондон, откъдето платът нелегално се изнася в Чарлстън. Чули ли сте нещо, което би ни помогнало — слухове, каквото и да е?

Спектър сви рамене и премести молива:

— Съжалявам, госпожице Дезмънд, но, за съжаление, не мога да ви предложа нищо.

— Значи не сте чували нищо за контрабанда на платове тук? — недоверчиво настоя Райдър.

Спектър поглади отпуснатите си бузи с дебелия пръсти:

— Ами бихте могли да попитате в митницата покрай Темза, макар да се съмнявам, че агентите там ще ви доверят подробности за разследване, което правят в момента. Бих допуснал, че контрабандистите на плат едва ли прекарват стоката си през митницата или плащат необходимите износни мита.

— Това е разумно предположение — съгласи се Райдър.

Спектър навлажни с език пръстена и отново започна да го лъска.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за вас, лорд Нюбъри?

— Всъщност има едно нещо — Райдър решително се усмихна на Натали, после отново се обърна към домакина им. — От колко време вземате деца на работа във фабриката?

Спектър се засмя:

— Още откакто започнахме работа, преди седем години.

Гласът на Райдър стана застрашителен:

— Съмнявам се, че баща ми ще одобри тази експлоатация на малките.

В кафявите очички на Спектър проблесна смесица от предпазливост и досада:

— Лорд Нюбъри, баща ви от няколко години не участва пряко в работата на предприятието, но не ми се е случвало да забележа да е особено придирчив или милостив по въпроса за детския труд.

Райдър заговори още по-силно:

— Някой ден аз ще поема делата на баща си и вашето незачитане на мнението ми няма да остане ненаказано.

Спектър наистина се разтревожи. Тънките му клепачи трептяха при всяко бързо примигване, а говорът му се превърна в хленч:

— А помисляли ли сте, че ако освободим младите работници, съдбата им по улиците ще бъде още по-нерадостна?

— Моля ви, спестете ми патоса на хуманното си съчувствие — отвърна Райдър. — Уверявам ви, че лично аз ще се погрижа всяко дете да постъпи в подходящо училище, спонсорирано от църквата или от благотворителна организация.

— Много благородно намерение, сър — с насмешка каза Спектър.

— Значи разбирате желанието ми?

— Да.

— Настоявам също на останалите работници да се изплащат по-добри надници — продължи Райдър. — Повечето от тях изглеждат гладни и са облечени в дрипи.

— За това трябва да поговорите с Джон — раздражено промърмори Спектър. — Той се занимава с финансовите въпроси.

— Той тук ли е?

— Сигурно — беше колебливият отговор. — Макар че не съм го виждал днес.

Райдър и Натали се сбогуваха сухо, напуснаха кабинета и продължиха по тесния коридор към друго малко помещение, което беше в безукорен ред, за разлика от хаоса на работното място на Спектър. Като превеждаше Натали през вратата, Райдър забеляза Линч: слаб човек с гарвановочерна коса и жестоки ястребови очи. Той седеше зад бюрото и вписваше данни в счетоводна книга. Зад него, на стенната закачалка, висяха черна пелерина и злокобна шапка с тясна периферия.

Като видя посетителите си, Линч се намръщи, затвори книгата и се изправи.

Сивите очи на Линч се заковаха върху тях — пронизващи, безчувствени като лед. За разлика от гласа на Спектър, неговият прозвуча като нисък, стържещ шепот:

— А... лорд Нюбъри. От доста време не съм имал удоволствието, — погледът му се отмести към Натали и се спря върху нея.

— Господин Линч — делово започна Райдър, — дамата и аз имаме да обсъдим нещо с вас.

Линч се поклони подигравателно:

— Моля ви, влезте и седнете.

Последва общо взето повторение на същия разговор, какъвто проведеха със Спектър, но Райдър откри, че отношението на Джон Линч е още по-незаинтересувано, дори по-предпазливо и неприязнено. По време на обсъждането той се вглеждаше грубо в Натали, студените му очи я опипваха, както хищните птици се вторачват в дребните, беззащитни същества. Веднъж, когато Райдър забеляза как Линч облизва тънките си устни, докато гледа влюбено Натали, той едва не скочи от стола си, за да смачка физиономията на негодника. Спряха го единствено пръстите на Натали, които стиснаха ръката му.

След като приключиха, без какъвто и да е успех, с въпросите си за контрабандата, Райдър подхвърли:

— Между другото, господин Спектър спомена, че вие се грижите за заплащането във фабриката.

Ледените сиви очи на Линч се присвиха:

— Така е.

— Съобщих на господин Спектър, че очаквам всички деца да бъдат освободени, а на останалите работници да се плаща както трябва. Допускам, че сега плащате по-малко от пет шилинга седмично.

Линч изсумтя:

— Пет шилинга би било изключително високо заплащане — добави с явна неприязън: — Защо не ме оставите аз да се грижа за нещата тук, лорд Нюбъри? — Отново спря наглия си поглед на Натали. — Вие положително имате други, по-приятни неща, с които да се заемете.

Райдър за секунда изскочи от стола си, пръстите му грубо усукаха копринената вратовръзка на Линч и почти го издърпаха от стола.

— Само я погледни още веднъж, мръсно — изсъска той, — и повече нищо няма да видиш през живота си.

Пред заканата на гигантския, вбесен Райдър Линч остана заплашително спокоен. Погледна ядосания мъж с ледена усмивка и каза рязко:

— Лорд Нюбъри, наистина не исках да обидя някого.

Райдър изруга още веднъж и блъсна Линч.

— Може би трябва да предложи на баща си да разследва изцяло работата във фабриката и да направи ревизия на документацията.

Тази забележка попадна в целта си. Устата на съдружника се стегна и се превърна в сърдита цепка, а очите му станаха остри и твърди като гвоздеи:

— Толкова ли сговорчиви са взаимоотношенията ви с херцога?

— Това изобщо не е ваша работа — отсече Райдър. — Е, да говоря ли с баща си за положението, което заварих тук?

— Няма да е нужно — беше хладният отговор.

— Това значи ли, че следващия път, когато дойда във фабриката, няма да видя експлоатирани деца и полугладни работници в дрипи?

Линч мълчеше.

Райдър удари с юмрук върху бюрото:

— Отговори ми, нещастнико!

— Ще стане както вие искате — с ненавист отвърна Линч.

Когато си тръгнаха, Натали трепереше.

— Какъв отвратителен човек! Същинска змия.

— Да — ядно се съгласи Райдър. — Изненадан съм, че не му извих противния врат заради начина, по който те гледаше.

— Защо не го направи? — подкачи го тя.

Той се засмя и обгърна кръста ѝ:

— Нямаше да е приятна гледка за теб, скъпа.

— Тогава сигурно аз съм спасила живота му.

— Не че той го заслужава.

Тя стана по-сериозна, докато слизаха по стълбището.

— Искаше ми се от разговорите да бяхме разбрали нещо повече, но, за съжаление, не научихме нищо ново.

— Така е — Райдър промърмори като че ли на себе си: — Не бих се учудил, ако единият или двамата от деловите съдружници на баща ми крие нещо. Спектър е мазен плазмодий, а Линч — потръпвам при мисълта какво ли зло се таи в това покварено сърце!

— Какво ли биха могли да крият? — зачуди се Натали.

Той сви рамене и тръгна с нея около тъкачното помещение.

— О, не знам — може би слухове, които са стигнали до тях. Но ако знаят нещо за контрабандата на плат, сигурен съм, че не биха ни го казали.

Преди да тръгнат по коридора за навън, Натали се обърна да погледне още веднъж окаяното дете, което бе забелязала преди.

— Мислиш ли, че Линч и Спектър ще освободят децата?

— А ти мислиш ли, че ще увеличат заплащането в това нещастно място? — на свой ред попита той мрачно. Огледа залата, сви устни и я тласна към коридора. — Не се безпокой, любима, ще се погрижи фабриката Степни да престане да експлоатира деца. Може би с нещо може да се помогне на семействата. Ако се учреди необходимата фондация, ще мога да убедя църквата или някое частно училище да се заемат с образованието на тези нещастни хлапаци. Така или иначе, трябва да направя нещо за Саймън.

Тя го погледна със страхопочитание:

— Значи ти сериозно си решил да помогнеш на децата?

Той я изведе от входната врата:

— Учудва ли те, че мога наистина да мисля за другите, че у мене има и безкористни подбуди?

— Не, изобщо не ме учудва — когато той ѝ отвори вратата на каретата, тя добави тъжно: — Просто се съмнявам, че можеш да бъдеш истински щастлив, когато се товариш с такива отговорности.

След като тя се качи, той я последва и седна срещу нея, затвори вратата и каза огорчено:

— Разбира се, не — след като те има тебе да се товариш с всички неволи по света и да ме оставяш да бъда женкар и пройдоха. Така ли е, любима?

Тя докосна ръкава му:

— Райдър, наистина оценявам и теб, и усилията ти.

Той хвана ръката ѝ, но продължи да се мръщи. И двамата замълчаха, докато каретата потегляше.

— Като че ли стигнахме до нова задънена улица — измърмори тя накрая.

— Така изглежда.

Тя съсредоточено сбърчи чело:

— Как ще продължим сега да търсим контрабандистите? Целият източен Лондон гъмжи от фабрики и работилници. Трябва ли да тръгнем от фабрика на фабрика? От док на док?

Изражението на Райдър показваше гняв и желязна решителност:

— О, не и ти! Ти, мила, няма да правиш никакви разследвания тук.

Тя остана с отворена уста:

— Но защо не? Нали правих разследвания в Чарлстън?

— Онова беше друго. Лондон не е град като ленивия, провинциален Чарлстън. Тук са смесени лудост, порок и опасност, на всеки ъгъл те дебнат разбойници и кавгаджии. Немислимо е да се излагаш на такава опасност. Затова настоявам да ме оставиш да продължа сам по-нататъшните проучвания.

— Почакай малко! Няма да те оставя да ме спреш.

Той я прекъсна рязко, раздражено и заплашително:

— Напротив, ще те спра, Натали. Няма да ти разреша да се скитаеш нощем по лондонските улици.

Тя протегна отчаяно ръка:

— Защо изведнъж стана толкова строг и непреклонен?

— Не мога да не съм непреклонен, когато става дума за сигурността ти.

— Е, искам да дойда с теб.

— Не.

— Райдър, настоявам...

— По дяволите, Натали, загубих майка си, защото бе тръгнала сама в нощта! — избухна той. — Мене ме нямаше, когато тя е имала нужда от мен, но този път ще направя всичко подобна участ да не сполети и теб.

Гневът на Натали изведнъж се стопи, щом разбра чувствата му и осъзна, че той се грижи за нея по свой начин. Разбра, че сега не е моментът да настоява:

— Райдър, извинявай!

Той въздъхна, докосна ръкавицата на ръката ѝ и заговори сериозно:

— Знаеш ли какво, нека се споразумеем. Ще правим разследванията си заедно през деня, ако ти ме оставиш да работя сам нощем.

— Райдър, това не е честно споразумение — възрази тя.

— Това е единственото, което ти предлагам.

— Разбира се, след като ти получаваш най-интересното.

По типичния си неочакван начин Райдър промени настроението си и ѝ намигна дяволито:

— Винаги го правя, любима.

— О, негоднико!

Когато тя започна да го удря с юмруци, той само се засмя, придърпа я към себе си и с целувки я успокои.

Тази вечер Хари Хамптън вървеше по мъглива, зловонна и мрачна уличка в източен Лондон, когато изведнъж бе грабнат и завлечен в тъмен вход. Около гърлото го бе притиснала огромна ръка. В началото се биеше, като махаше яростно, за да се отърве от нападателя си, после замръзна, защото усети студеното дуло на пистолет до слепоочието си.

— Просто ми вземи портфейла и толкоз! — извика той. — Във вътрешния ми джоб е.

— Успокой се, Хамптън — изгъгна познат глас и той бе пуснат.

Хари се извъртя да види мъжа, който го беше нападнал.

— Нюбъри! За бога, да ме убиеш ли искаше?

— Извинявай — промърмори Райдър с тъжна усмивка. — Мисля, че съм станал малко нервен, след като самият аз бях нападнал от един главорез преди малко, да не говорим, че получих няколко мръсни покани от уличници и бях връхлетян от много разярен котарак.

Хари повдигна вежди в мрака:

— Какви са тези глупости, за бога? Прати ми съобщение да се срещнем в тази опасна част на града. А когато пристигнах, само дете не ме удуши!

— Извинявам ти се още веднъж, Хари. Помислих те за разбойник или контрабандист.

— Контрабандист? Колко странно — Хари огледа злокобната улица и погледът му се спря на олющена врата, осветена в жълто от газена лампа. — Господи, онова там прилича на фабриката на баща ти.

— Това наистина е фабриката на баща ми.

— Тогава какво, по дяволите, правим тук?

— Още ли не си се сетил? — нетърпеливо попита Райдър. — Търсим контрабандисти.

— Контрабандисти? Във фабриката на баща ти? — Хари беше повишил глас.

— Хайде сега, съобщи го на целия Степни! — рязко, но тихо се сопна Райдър. — Така поне ще можеш да събереш няколко джебчии.

— Извинявай — сега и Хари напрегнато зашепна. — Но защо търсим контрабандисти пред фабриката на баща ти?

Райдър пое дълбоко дъх:

— Хамптън, ако разкажеш на някого това, което ще чуеш сега...

— Моля ти се, вече няма нужда от демонстрации на смъртоносните ти умения, Нюбъри.

Райдър се усмихна.

— Знаеш, разбира се, за положението на Натали?

— Да. Контрабандният плат в Чарлстън, изчезналата леля и така нататък.

— Е, аз съм убеден, че центърът на контрабандистката шайка е във фабриката на баща ми.

— Сериозно? И защо?

— В Чарлстън Натали ми показва образец от контрабандния памучен плат. Основата му беше типична за платовете Ремингтън.

— Господи! Това е ужасно.

— Наистина.

— Натали знае ли?

— Още не. За щастие, не стигна достатъчно близо до готовата продукция, когато посетихме фабриката на баща ми днес, а тя и без това вижда много малко без очилата си — изведнъж се усмихна гордо. — Макар че може да види мен.

— Сериозно? — учуди се Хари.

Но Райдър веднага се овладя. Прокашля се и продължи сериозно:

— След като сега сме в Лондон, където платът Ремингтън не само се произвежда, а и се продава, възможно е Натали скоро сама да направи връзката с чарлстънската фабрика.

— Ясно — измърмори Хари. — Не е особено добра перспектива, след като се засяга честта на самия херцог на Мансфийлд, нали?

— Не е. Това е една от причините да не съм споделил с нея подозренията си. Навярно в сърцето ми все пак е останала малко загриженост за семейната чест. Другата причина е, че ако Натали знаеше какво подозирам, глупавото момиче щеше да е тук тази нощ, за да се увери само.

— А след като ти си загубил майка си на Лондонския мост... — с необичайно съчувствие започна Хари.

— Така е — в гласа на Райдър нещо трепна.

— Какво предлагаш да направим тогава?

— Смятам да разкрия шайката сам.

— И затова ли стоим тук, в непрогледна тъмнина, и рискуваме живота и здравето си?

— Ако ти беше контрабандист, щеше ли да вършиш работата си посред бял ден? — раздразнено възрази Райдър.

— Всъщност не знам — Хари се взря в тъмнината. — Този идиотски квартал е по-тъмен от гроба на крал Хенри.

— Това е единственото място, откъдето можем да започнем, макар че бихме могли да се отбием и в някои от кръчмите покрай

доковете, за да се опитаме да научим нещо от местните хора. Някой от участниците в шайката все трябва да има поне един кораб.

— Сигурно. Кой от фабриката мислиш, че е водачът на шайката?

— Някой от съдружниците на баща ми — Линч или Спектър. Възможно е да са двамата.

— А не искаш ли да отидеш направо при баща си и да му кажеш подозренията си?

— Отношенията ни не са такива. Освен това ще бъда в много по-силна позиция, ако успея първо да пипна виновниците.

Хари въздъхна:

— Нюбъри... не мислиш ли, че и херцогът може да е замесен?

Райдър поклати глава:

— Съмнявам се. Той е прекалено зает с молитвите си и с обвинения към останалата част от света в морална низост.

— Съчувствам ти, старче — Хари се намръщи и изтърси голяма хлебарка от обувката си. — Сигурно е най-добре да се подготвим за една дълга нощ.

— Да, така изглежда — съгласи се Райдър. — И ако оттук не научим нищо, ще започнем разузнаване в кръчмите наоколо в някоя от близките вечери.

През следващите няколко дена Натали почти не видя Райдър. Той ѝ се обаждаше понякога през деня, но, изглежда, беше забравил за споразумението им тя да го остави да разследва нощем, а двамата да проучват заедно през деня. Всеки път, когато споменаваше, че иска да се върне в източен Лондон и може би да посети други фабрики или кръчми в тази бедняшка част на града, той настояваше, че това би било прекалено опасно за нея.

Въпреки красноречивите му обяснения за желанието да я защитава, тя се боеше, че вървенето подир нея вече му е омръзнало и той е тръгнал да търси преживявания — и свобода — в развратния Лондон. Макар все още да се вълнуваше от спомените за любенето им на кораба и от откраднатите целувки след това, беше убедена, че няма да му се отдаде отново, като по този начин увеличи собствената си болка, след като знаеше, че рано или късно трябва да се разделят. Райдър, от друга страна, чрез нощните си отсъствия ѝ показваше, че му е била нужна само като участница в евтина любовна история.

Натали стоеше с баща си, но не можеше да го изтръгне от тресавището на пианството и самосъжалението. Продължаваше да се тормози за леля си Лав и посети много от приятелките на вдовицата с надеждата да научи нещо за леля си. Но усилията ѝ не дадоха плод.

Един ден нещо ѝ подсказа, че тя и Райдър са поели по верния път. Беше отишла при старата им семейна модистка на Бонд стрийт, за да си поръча нова рокля, и шивачката ѝ показа топ от същия плат, който я бе разорил в Чарлстън! Но когато попита по-възрастната жена откъде е взела тъканта, модистката ѝ се извини, като ѝ обясни, че се намира у нея от известно време и не може да си спомни от кой магазин го е купила.

Натали напусна ателието и влизаше в съседния бижутериен магазин, за да остави за поправка джобния часовник на баща си, когато едва не се сблъска с Еси Линч, която излизаше от същия магазин. Щом забеляза Натали, Еси отстъпи намръщена, за да остави по-младата

жена да влезе. Натали забеляза, че жената с остри черти отново е облечена изцяло в черно; държеше малък пакет в едната си ръка и букет в другата.

— Госпожо Линч — обърна се към нея Натали, докато влизаше.
— Надявам се, че не съм ви стреснала.

Хладният поглед на Еси се спря на Натали:

— Не сте. Аз просто бързам.

Натали кимна към букета рози:

— Цветята са много красиви.

Еси се поколеба за миг, после обясни:

— Единственото ни дете е погребано в хампстедското гробище „Сейнт Джон“. Посещавам гроба всеки вторник.

Натали инстинктивно се пресегна и хвана ръката на Еси. Почувства как Еси се стегна, но жената не се отдръпна.

— Съжалявам. Не мога да си представя по-голяма мъка от загубата на дете.

За миг в безчувствената фасада на Еси нещо като че ли трепна, докато тя гледаше Натали. Но после кимна рязко и излезе.

Натали озадачена се запъти към щанда и завари възрастния бижутер с очила да клати глава:

— Добър ден, госпожице. Кажете, вие приятелка ли сте на госпожа Линч?

— Е, познавам я.

— Тя е много странна, нали? — довери ѝ мъжът.

— Какво искате да кажете?

— Вече много години Еси редовно идва да разглежда стоката ми. Сигурно има най-богатата колекция от траурни бижута в страната.

— Траурни бижута? — учудено повтори Натали.

— Да. Днес купи пръстен с кралски печат, изработен по случай смъртта на Джордж I. Не знам на какво се дължи тази ѝ страст към зловещото. Всеки вторник отива в Ковънт гардън за цветята си, после минава оттук да си купи още някоя скъпа финтифлюшка. Не че се оплаква — тази жена е сред най-добрите ми клиенти.

— Предполагам, че е така — отвърна обърквана Натали, докато изваждаше часовника на баща си от чантичката си.

Тази вечер Райдър се обади на Натали, за да я покани на вечеря заедно с баба му. Докато пътуваха към дома на Франческа Валенца, тя

му разказа за топа плат, който бе видяла у модистката днес.

— Не си ли съгласен, че това е важно?

Той само кимна, явно погълнат от други мисли:

— Би могло да бъде.

— Смятам да обходя и други магазини в Мейфеър, за да видя дали и там няма от същия плат — сподели Натали. — Рано или късно ще намеря човек, който ще ми каже откъде е дошъл платът.

— Защо не ме оставиш сам да се оправя? — раздражено попита той.

Сподавяното ѝ притеснение я накара да избухне.

— Защото ме държиш настрани от всичко, което правиш!

Той я изгледа навъсено:

— Заради собствената ти безопасност.

— Това нито е честно, нито е напълно вярно. Напоследък не ми казваш как прекарваш дните си, а още по-малко нощите си.

— Мислиш, че ти изневерявам ли? — стегнато попита той.

— На кого да изневеряваш? — изсмя се тя невярващо. — Няма на кого да изневеряваш, лорд Нюбъри. Нали между нас, между мен и теб, няма нищо?

Думите ѝ засегнаха болезнено Райдър, особено след като знаеше, че са верни.

— Аз не виждам нещата по този начин, Натали — отвърна той. — И освен това не можеш да ме принудиш да те оставя да се подлагаш на риск.

— Но аз нямам никаква представа с какво се занимаваш! — извика тя и размаха ръце. — Станал си толкова потаен и чужд. Струва ми се, че почти предпочитам хайманата, когото познавах в Чарлстън. Тогава поне не криеше къде се намираш.

И двамата знаеха много добре за какво говори тя. Той мълчеше и се мръщеше, докато кочияшът спря пред дома на Франческа Валенца. Но след миг, когато Райдър я превеждаше през тъмния сенчест двор към входната врата, той хвана ръката ѝ и я придърпа към себе си под заслона на огромна клонеста мирта.

Пролетният ветрец донасяше аромата на нектар, а листата шумоляха над тях, докато Райдър жадно оглеждаше елегантната фигура на Натали, облечена в изумруденозелена копринена рокля.

— Изглеждаш така прекрасна тази вечер, скъпа — пошепна той дрезгаво и с копнеж.

— И ти си много елегантен — бе принудена да признае тя задъхано.

Райдър се наведе и целуна Натали със страст, която ѝ достави удоволствие, особено когато я притисна силно до стегнатото си, топло тяло.

— И на какво се дължи това? — попита тя с издайнически трептящ глас.

— Ти да не би да мислиш, че търся удоволствията си другаде? — попита я той напрегнато.

Тя се засмя и пак сподави дъха си.

— Е, Натали?

— Това не беше целувка на човек, чиито потребности са задоволени напълно — призна тя.

— Така си е — той поглади бузата ѝ с устни. — Бих искал да намерим начин да останем сами, скъпа. Ти страшно ми липсваше през последните дни.

Макар напрегнатият му тон да я развълнува, Натали бе твърдо решила да не оставя страстта отново да надделее над здравия ѝ разум.

— Райдър, знаеш какво е отношението ми към това. Аз те харесвам, но...

— О, харесваш ли ме?

— На наистина най-добре е да не...

— По дяволите, кое е най-добре — прекъсна я той и отново я целуна. — Все още те желая прекалено силно.

Макар да бе смутена и замаяна, Натали опря длани в гърдите му и го погледна сериозно:

— Съжалявам, Райдър, но въпреки че очарователен хаймана като теб е в състояние да получи всичко, каквото си поиска, понякога и на теб цената може да се стори прекалено висока.

— Да не би да намекваш, че ти е нужен съпруг, а не любовник? — озадачено я попита той.

— Казвам, че не ми трябва нито едното, нито другото — беше разтрепераният ѝ отговор. — Говоря за емоционалните — и другите — рискове за двама ни. Знаеш, че такива чувства между нас са невъзможни. Освен това ти вече прекарваш нощите си другаде...

— Търся леля ти — натъртено я прекъсна той.

— Ако това е вярно, защо не споделяш с мен какво точно правиш? — отчаяно избухна тя.

— Ако го направя, ще ми разрешиш ли да те заведа някъде? — подразни я той, като отново потърка устни в бузата ѝ.

— О, ти си непоправим!

— Да — той отново я целуна.

Засмян я поведе към вратата, а тя се надяваше от все сърце, че вечерният въздух ще охлади пламналите ѝ бузи.

В бляскавата приемна на масивната къща Франческа Валенца, царствена в роклята си от златист копринен брокат, стана от канапето, за да поздрави Натали с разтворени ръце.

— Натали, мила! — извика тя, като прегърна момичето и го целуна по бузата. — Имам чувството, че вече те познавам. Ти си като видение, точно както Райдър те описа. Сигурна съм, че си създадена за него.

Трогната от прочувственото посрещане, Натали отвърна:

— Той и на мен е говорил много за вас, графиньо Валенца. Наистина съм очарована да се запозная с вас.

— Моля ти се, наричай ме Франческа — настоя възрастната жена.

— Ще ми бъде много приятно — отвърна Натали.

— Добър вечер, нона — добави Райдър и се наведе да целуне бузата на баба си.

— Хубавият ми внук — промърмори Франческа, прегърна го, после примигна: — Потръгнало ти е на тебе, а?

Всички се засмяха, а Франческа добави делово.

— Елате сега и двамата да вечеряме в трапезарията, а ние с Натали да се опознаем по-добре — сниши глас и довери: — Старият ми готвач, Пиетро, ще получи удар, ако закъснеем за първото блюдо.

— Това ли е последното ти видение, нона? — закачи я Райдър. — Как флорентинският ти готвач умира в кухнята над студената, нежелана супа?

— Това положително ще стане, ако не побързаме — отвърна тя сериозно.

Франческа ги въведе в облицованата с дъб трапезария, към маса в стил ампир с блестящ голям свещник, застлана с най-фина ирландска

ленена покривка, подредена със сервиз от кристал Бакара и флорентински порцелан. Райдър настани баба си на председателското място на масата, а двамата с Натали седнаха един срещу друг от двете ѝ страни.

След като Франческа одобри разположението, двама прислужници в ливреи започнаха да поднасят разкошната вечеря, приготвена от италианския готвач на Франческа — супа от морски деликатеси, след това задушен гъльб, печени картофи и патладжан с ароматни подправки. Към всяко прекрасно блюдо се поднасяше различно вино и скоро настроението на Натали се повиши, разговорът с Райдър и Франческа започна да ѝ се струва много интересен. Бабата на Райдър успя да научи много за семейството на Натали, без да изглежда, че проявява особено любопитство, а Натали изпита чувство на привързаност към остроумната, изискана жена.

Топлите ѝ чувства към Франческа бяха споделени, защото скоро графинята се обърна към Райдър, погали ръката му и попита развълнувано:

— И така, внучето ми, кога смяташ да се ожениш за това бижу?

Той се усмихна стеснително:

— Всъщност Натали и аз си говорихме по този повод в градината ти — той намигна на Натали. — Какво точно беше мнението ти за това, скъпа? Казваше нещо за цената, която е прекалено висока.

Франческа се обърна към Натали, чието лице бе пламнало:

— Какво е направил този негодник? — Натали се изчерви още повече и Франческа вдигна слабата си, покрита с пръстени ръка. — Няма значение. Превръщам се в старица, която се бърка в работите на хората.

— Не, ни най-малко, графиньо — дипломатично отвърна Натали, докато отправи яден поглед към Райдър. — Внукът ви ми помогна много през последните седмици. Но в момента съм прекалено заета със собствените си задължения — като загубената ми леля например.

— Райдър ми разказа — Франческа се намръщи и поглади брадичка с тънкия си пръст. — Мисля, че скоро ще откриете леля ти.

— Наистина ли? — попита Натали с широко отворени от почуда очи.

Франческа изглеждаше смутена:

— Райдър не ти ли каза за видението ми?

Натали отново го изгледа мрачна:

— Не.

Райдър ѝ се усмихна помирително:

— Скъпа, нона имаше чувство, че леля ти може да я грози опасност. Просто не исках да те тревожа.

— О, да — сърдито кимна Натали. — Ти искаш да запазиш всички опасности за себе си. — Тя напрегнато погледна Франческа. — А почувствахте ли нещо друго за леля ми?

Като гледаше Натали със съчувствие, Франческа поклати глава и погали ръката на момичето:

— Съжалявам, мила. Но не се измъчвай. Сигурна съм, че леля ти скоро ще се появи. Нека поговорим още малко за теб и внука ми — очите ѝ весело засияха и тя наклони глава към Райдър, после попита Натали съзаклятнически: — Може би, ако той ни обещае да порасне, ти ще се омъжиш за него?

Натали можа единствено да се изсмее.

— Той е добро момче — добави Франческа — и съм сигурна, че скоро ще се оправи.

Ако не го удуша преди това, каза си Натали, но се усмихна на Франческа.

През останалото време вечерята премина приятно, но когато поднесоха десерта, Франческа се замисли. Остави вилницата си, изгледа Райдър и каза сериозно:

— Мило внуче, има нещо, което се каня да ти кажа от години, — тя мило кимна към Натали. — А бих искала и младата дама да го чуе, тъй като очевидно вие много държите един за друг.

Макар Натали да се изчерви, Райдър я погледна право в очите:

— Да, така е.

След като се поколеба за миг, Франческа довери:

— В нощта, когато майка ти умря, ме споходи видение.

Райдър се напрегна, остави брeндитo си и застана поизправен в стола си:

— Да, нона?

По лицето на Франческа премина сянка.

— Страшно ми е да ти го казвам, но мисля, че смъртта на майка ти не беше нещастен случай — тя затвори очи, явно за да се

съсредоточи, и продължи: — Видях ръце — жестоки ръце, — които блъскаха дъщеря ми от Лондонския мост в ледената Темза.

Райдър и Натали се спогледаха тревожно, после той каза:

— Сигурно говориш за крадците, които...

— Не, грабежът е бил само за отвличане на вниманието — спря го Франческа и тръсна глава. После отвори очи и погледна право към Райдър. — Истинският мотив е убийството на Карлота.

В стаята се възцари напрегнато мълчание, а прямите думи на Франческа продължаваха да ехтят.

— Но... но това е ужасно, нона — въздъхна накрая Райдър с дълбоко разтревожено лице. — Ако е така, защо не ми каза още тогава?

Изречението на Франческа показваше борба между мъка и съжаление:

— О, внучето ми, не можех. Тогава ти беше така разтърсен от скръб. Как бих могла да увелича мъката ти?

Франческа въздъхна тежко:

— Казвам го, защото напоследък виденията се връщат, а и инстинктът ми казва, че опасността не е отминала.

И Натали, и Райдър бяха дълбоко замислени, когато потеглиха с каретата от къщата на Франческа. Той се измъчваше от вероятността, за която Франческа бе споменала. Господи, само като си помислеше, че майка му може да е била убита!

А какво беше имала предвид нона, като каза, че опасността не е отминала? Дали той и Натали можеха да се изправят тук пред друга опасност, освен контрабандистите? Дали на свобода се скиташе убиец, който можеше да им навреди? В ума на Райдър се подреждаше тревожна мозайка, а тя никак не му се харесваше.

Мислите на Натали бяха също така тревожни. Тя го погледна с явно съпричастие и въздъхна:

— О, Райдър, ако това, което каза баба ти, е вярно... Виденията й оказвали ли са се верни преди?

Той кимна многозначително.

— Спомням си едно произшествие, което се случи, когато бях дете. Откриха една от миячките на чинии на нона мъртва, намушкана с

нож, в някаква таванска стая. В нощта, когато това се бе служило, нона беше имала видение за момиче, прободено от любовника си. Тя разказа подробностите в полицейския участък Боу стрийт и това отведе служителите не само до използваното за убийството оръжие, скрито в една мизерна уличка в Айлъф догс, но и до самия убиец — той покъсно си призна и беше обесен в Тайбърн.

— Господи! Удивително!

Челото на Райдър бе набръчкано от голяма тревога.

— Така че, ако нона мисли, че майка ми е била убита, най-вероятно е било така.

— Но кой... — Натали внимателно добави: — Не би могъл да подозираш баща си.

— Нито пък да го изключи от списъка на заподозрените — мрачно отвърна Райдър.

— О, Райдър, съжалявам — Натали се пресегна и докосна ръката му.

Той не каза нищо, но стисна пръстите ѝ. Отчаяно му се искаше да бъде с нея насаме, но тази вечер пред тях се бяха струпали твърде много проблеми.

След малко тя му напомни.

— Наистина трябваше да ми кажеш за видението на баба си относно леля Лав.

— Натали, това само би те обезпокоило и ти много добре го знаеш. Освен това от думите на нона тази вечер личи, че опасността за леля ти може да е отминала.

Тя се засмя нерадостно:

— Мисля, че в този случай баба ти само се опитваше да подобри настроението ми.

— Е, ще я намерим, любима. Сега мисля, че трябва да си отидеш вкъщи — той вдигна поглед бавно към нея и въздъхна: — Макар че бих искал тази вечер да не свършва още.

Натали извърна глава, защото думите му успаха и да я разстроят и — в същото време — странно да я възбудят. Гласът му стана нисък и прелъстителен:

— А ти не чувстваш ли същото, любима? Чувстваше ли го наистина?

— Райдър, престани да ме измъчваш за това! — помоли го тя безпомощно.

— Сега пък те измъчвам, така ли?

Тя го изгледа умолително:

— Знаеш, че тази връзка няма бъдеще. А бих могла и да забременея...

— Бременна ли си? — попита той с внезапно напрежение.

Тя отново извърна глава и се смути, като си спомни как тази тревога се бе разсеяла тъкмо преди да пристигнат в Лондон.

— Не.

— Но мислиш, че аз не бих пожелал да поема отговорността за този риск, нали? — мрачно предположи той. — Господи, наистина ли си мислиш, че съм негодник?

Тя стисна юмруци в скута си:

— Мисля — и ти добре го знаеш, — че не си подходяме. А и защо да въвличаме едно невинно дете в собствените си нещастия?

— Както родителите ти са направили с теб, нали?

Той се пресегна да погали ръката ѝ, но каза весело:

— Не се тревожи, мила. Тази нощ си в безопасност. Трябва да отида на друго място.

— И къде е то? — изведнъж се ядоса тя.

Лицето му сякаш се покри с маска.

— Ако ти кажа, само ще те разтревожа ненужно, а ти би могла да поставиш под заплаха собствената си безопасност.

— Омръзна ми до смърт да ме изключваш от всичко! — разяри се тя. — Аз също участвам в това разследване!

— А пък аз не смятам да подложа на риск и косъм от прекрасната ти глава.

— Не, сега само ще потърсиш удоволствието си с някоя уличница, след като те ядосах! — отвърна тя разпалено.

Гласът му прозвуча страстно в мрака:

— Натали, ако не трябваше да бъда другаде, щях да ти покажа — в този момент — колко много грешиш.

Тя се помъчи да се пребори със собствените си капризни копнежи.

— Райдър, моля ти се... Знам, че тази вечер беше трудна и за двама ни. Просто ме отведи вкъщи.

Той го направи, но след това се почувства така неспокоен, както — злобно се надяваше — се чувстваше и тя.

След половин час Райдър вървеше по познатата му мръсна уличка в Степни, като се взираше през мъглата, заобикаляше купища смет и локви, подритваше котки и кучета. Всъщност беше горял от желание да я отведе някъде за любовна игра. Изпитваше особена нужда от нея след потреслите го разкрития в къщата на нона. Дори споменатата възможност тя да забременее не го бе спряла.

Господи, какво му ставаше? Ако не съумееше да държи чувствата си под контрол, щеше да се окаже оженен за Натали, а тази връзка — според нея — би била злополучна и за двама им. И все пак не можеше да спре да мисли за нея, да я желае...

Усмихна се. Тя се опитваше така храбро да му устои, да влезе отново в ролята на порядъчна дама. Той донякъде не можеше да я укори за това, защото — както тя бе посочила — истински ангажимент между тях нямаше. Той, разбира се, вече не се чувстваше така необвързан и в никакъв случай не беше готов да се откаже от нея.

А ако решеше да го изостави, когато намереха леля й, а дори и по-скоро? Райдър се намръщи от самата мисъл. Нямаше навик да губи в любовта. Обикновено сам трябваше да бяга последван от истерия и сълзи. Все пак се зашемети от мисълта, че Натали може просто да тръсне глава и да излезе от живота му. А това, че не споделяше с нея подробности за сегашната си нощна дейност — макар и по най-благородни причини — несъмнено не подобряваше отношенията им. Тя си мислеше, че той се забавлява в някой публичен дом, докато всъщност се занимаваше с джебчии, плъхове и хлебарки.

Изглежда, накрая той и Хари се бяха приближили до възможно разкритие на контрабандата. През последните нощи бяха забелязали светлини на втория етаж на фабриката — светлини, които се местеха от помещение към помещение. Очевидно там ставаше нещо нередно.

Като се приближаваше крадешком към фабриката, Райдър опипа пистолета на кръста си. Беше решил твърдо да разбере, и то скоро, истината за това безобразие.

Фабриката вече беше пред него, но Райдър замръзна, като чу тихи гласове и пръхтене на коне. През мъглата видя трима души да

товарят сандъци на една каруца пред самите врати на фабриката! Скри се във входа, от който обикновено наблюдаваха с Хенри. Блъсна се в нещо твърдо и видя силуета на Хари — свлечен на площадката и хъркащ.

— Хамптън! — Райдър се наведе, силно разтърси приятеля си и напрегнато прошепна: — За бога, приятелю, събуди се, мисля, че контрабандистите в момента товарят плячката си!

— Какво? — попита замаяно Хари и потри глава.

Райдър вдигна Хари на крака.

— Какво ти става? Да не си се запил?

Хари изпуфка и поклати глава:

— Някой ме удари по главата с гаечен ключ.

— По дяволите — изруга Райдър. — Трябва да хванем тия престъпници — веднага.

И двамата извадиха пистолетите си и излязоха на уличката. Един от работниците вече затваряше фургон, натоварен със сандъци, който всеки момент щеше да тръгне.

Явно същото мислеше и Хари.

— Стой! — извика той. — Искам да поговоря с вас. Докато Райдър се мъчеше да спре буйния си приятел, кочияшът на фургона се обърна, стреля, едва не улучи Хари и накара двамата да залегнат на вонящата улица.

— Прекрасно постъпи, Хамптън — похвали го Райдър, докато изтриваше някаква гадост, полепнала по лицето му. — Защо не се сетих и аз да кажа нещо толкова умно? Да върви по дяволите проклетото ти нетърпение.

— Извинявай, старче — промърмори Хари.

Райдър изстена, като чу как пришпорват конете и каруцата потегля. После, какво щастие, чу, че някой вика:

— Хей, момчета! Почакайте Мокинс!

Райдър скочи на крака. Един от товарачите беше изостанал!

Втурна се след niskия дебел човек, хвана го за яката и опря пистолета до гърлото му:

— Не бързай толкова, приятелю!

— Спокойно, шефе — отвърна дебелият човечец с тънък глас. — По мене никой никога не е стрелял.

Райдър дръпна ударника:

— Сигурно е така, Мокинс. Но сега ти предстои да говориш — много и по-бързо.

След три часа Райдър вече се чувстваше доста отегчен и малко пиян. Той, Хари и Мокинс седяха в ъгъла на мръсна кръчма недалеч от фабриката в Степни. Макар че се бе опитал да остане трезвен и да задържи вниманието си върху важните въпроси, беше забравил броя на гроговете, изпити от останалите двама, докато той и Хари „разпитваха“ жертвата си. Сега Хари се беше проснал на мръсната, претрупана маса и хъркаше, докато на Мокинс — нисък човек с огромен гръден кош и лице с остри черти и дълги бакенбарди — му нямаше нищо.

След като залови работника, Райдър установи, че Мокинс е без съмнение най-приказливият човек, когото бе срещал през живота си — но говореше за всичко, освен за контрабандата. Райдър бе научил, че Мокинс има три деца и съпруга, както и овдовяла майка, която издържаше. Бе чул всички мнения на Мокинс за теми, простиращи се от разврата на краля до тежкото положение на работническата класа.

— Да вземем всички тези нови машини — продължаваше да обяснява на Райдър Мокинс. — Парни двигатели, печатарски преси, механични плугове и така нататък. Питам ви, шефе, помогнали ли са те изобщо на работещия човек? Те просто го изгониха от земята, за да лее пот и да се мъчи във фабриките, превърнаха го в безпомощна жертва.

— Така е, разбира се — отвърна Райдър, — и аз изцяло съчувствам на трудещите се. Сега, ако обичаш...

Без да му обръща внимание, Мокинс продължи:

— Работникът е принуден да прекарва дните си в мизерни сгради с паразити, големи като кучета. Миналата седмица, шефе, едва не заклах собствения си син в мрака, защото го помислих за плъх.

— Ужасно. Но на мен ми е нужно да разбера кой те нае да товариш фургона тази вечер...

Мокинс махна с чашата си:

— Нали ви казах, шефе. Някакъв Джордж...

— Кой Джордж? — запита Райдър, чието търпение се изчерпваше. — Само в Лондон трябва да има един милион Джорджовци!

— Така е — съгласи се любезно Мокинс и отпи от рома си. После се намръщи и поглади брадичка. — Знаете ли, леля ми Луси беше женена за един Джордж. Джордж Милс. А може би Уилс?

Райдър удари с юмрук по масата:

— За бога...

— Пребиваше до смърт леля ми този чичо Джордж, после пропи парите на бакалина. Вкараха го за дългове и умря от затворническа треска в Нюгейт...

— Моля те, приятелю, не можеш ли да ми кажеш нещо повече? — настоя Райдър. — За това ще получиш златен суверен.

Мокинс се ухили и разкри редките си, проядени зъби.

— О, ти си бил щедър човек, шефе. Защо не го каза в началото?

— Просто говори.

— Чух от Джордж само, че трябва да се срещнем с някакъв тип Лосън на доковете.

— Защо не ми го каза още в началото? — ядосан избухна Райдър.

Мокинс вдигна рамене:

— Защото не ме попита, шефе.

През следващите няколко нощи Райдър и Хари се редуваха да наблюдават фабриката и да обхождат пристанищните кръчми. Поддържаха връзка с Мокинс, подкупиха го да им дава сведения за обстановката около фабриката в Степни.

Когато можеха, Райдър и Хари общуваха с подозрителни моряци и проститутки, опитваха се да научат нещо за мъжа на име Лосън. Направиха каквото можеха да изглеждат като тях, но постигнаха твърде малко, защото моряците, курвите и съдържателите на кръчми, срещнеха ли ги, замръзваха в отговор на въпросите им.

Райдър постигна малко повече, когато една хладна вечер се хвана да играе хазарт с двама моряци в кръчма на брега на Темза. Докато хвърляше заровете, Райдър все гледаше една проститутка — русо същество със силно изчервени устни и много руж по бузите, — която

също му пращаше многозначителни усмивки от другия край на помещението. Той се захили на закръглената жена, а тя пристигна при него и се разположи на коленете му, което бе последвано от подвиквания и одобрителен смях от страна на партньорите на Райдър в играта.

— Е, здрасти, ангелче — прошепна уличницата, като примигваше често и само дето не мъркаше, докато гледаше Райдър: — Ти наистина си едър и красив мъж.

Единият моряк покри с длан устата си и предупреди Райдър:

— Внимавай, приятелю, че ако Поли те започне, ще останеш само кожа и кости.

— Аха, тази е много разпалена — захили се и вторият моряк.

Без да спира да оглежда Райдър, Поли надигна глас:

— О, не е нужно да се тревожим, че този топ тука скоро ще загуби топките си.

Сред новите възторжени крясъци на останалите Райдър върна усмивката на жената, макар да скърцаше със зъби. Не му беше приятно сипаничавата уличница да седи на коленете му, да вдъхва прекалено многото ѝ парфюм, който не стигаше, за да прикрие по-неприятния ѝ телесен мирис. Знаеше обаче, че трябва да се покаже поне малко кавалер, ако иска да спечели доверието на тия хора.

Докато събираше заровете си, подхвърли небрежно:

— Между другото, търся един стар приятел на име Лосън. Някой от вас да е чувал за него?

Двамата моряци се спогледаха безизразно и вдигнаха рамене, но Поли зарови веднага пръсти в косата на Райдър:

— О, аз познавам Лосън, скъпото ми.

— Сериозно? — попита Райдър. — Как мога да го намеря?

Тя се ухили, огледа го отново и облиза начервените си устни:

— Излез навън с Поли, ангелче, и може би ще ти кажа.

Докато моряците се подсмиваха, Райдър каза на Поли:

— Ти върви, любима, а аз ще дойда при теб скоро.

Тя се захили, стана и излезе от кръчмата. Райдър повдигна вежди към останалите двама:

— Мислите ли, че тя знае нещо?

Единият отвърна захилен:

— Знае, че иска да прави любов с теб, приятелю!

Райдър се раздразни:

— Да, но дали знае нещо за Лосън?

— Има само един начин да се открие, приятелю — подразни го другият и двамата се засмяха неприлично.

Райдър не беше видял, че Натали е седнала в другия край на кръчмата и го наблюдава. Беше облечена с обикновена черна рокля и широка черна шапка, а лицето ѝ беше покрито от воал. Гледаше го с какво се занимава от известно време и се разкъсваше от яд и ревност.

През последните дни беше се ядосвала все повече от продължаващите отсъствия на Райдър. Знаеше, че грижите ѝ бяха свързани най-вече с леля ѝ, но трябваше да признае, че се безпокоеше за възможните връзки на Райдър с леки момичета в мръсния Лондон.

Тази вечер бе решила да поеме нещата в собствени ръце — и в резултат само се потвърдиха най-лошите ѝ опасения. Защото ето го там развратника — точно както беше подозирала — хилеше се, а една уличница подскачаше на коленете му и рошеше косата му — нещо, което и тя самата веднъж бе направила в Чарлстън. Всичко това караше Натали да изгаря от желание да се втурне натам и да издере очите на проститутката.

Скандалният спектакъл общо взето накара Натали почти да обезумее от ревност. Сега тъжно се досещаше колко напрегнат трябва да се е чувствал Райдър в Чарлстън, когато бе принуден да гледа как тя самата дразни мъжете в кръчмата.

До Натали седеше кочияшът на баща ѝ, Тимоти, когото тя бе убедила — против волята му — да я придружи. С Тимоти бяха добри приятели още от детинството на Натали и тя му имаше доверие. Прислужникът, освен това харесваше и уважаваше леля Лав, а когато Натали му беше разказала историята за изчезването на Лав и за необходимостта да извърши разследване, той се бе съгласил, макар и неохотно, да я придружи тази вечер заради вдовицата. И все пак беше съвсем очевидно колко силно не одобрява избора на обстановката, докато седеше до нея с огромен шал, загърнат около характерното му лице. Дори не си бе направил труда да свали пелерината, шапката и ръкавиците си, а камшикът му бе стиснат предизвикателно в едната ръка.

— Казвам ви, госпожице, това място никак не подхожда на дама — пошепна той напрегнато поне за дванайсети път. — А и не мога да

разбера защо е нужно да следим лорд Нюбъри. Човекът очевидно е изпечен развратник, който играе хазарт и флиртува с проститутки.

Натали скръцна със зъби, докато гледаше как Райдър събира заровете с проститутката, все така гордо настанена на коленете му.

— Това го разбирам и аз. Но знам също, че лорд Нюбъри е по следите на същите контрабандисти, които може би са наясно къде е леля ми.

Тимоти простря ръце:

— Нищо не разбирам от всичко това, уверявам ви. А моето място определено е в лудницата, защото се оставих да ме доведете в това свърталище на престъпници.

Той още говореше, когато един пияница залитна покрай масата им и се захили на Натали:

— Какво ще кажеш за един танц, момиченце?

Тимоти се изправи. С масивно телосложение и висок поне метър и деветдесет, кочияшът излъчваше необуздана сила и решителност.

— А какво ще кажеш за една студена баня в Темза, приятел? — отсече той.

Уплашен пияницата незабавно продължи пътя си. Тимоти кимна мрачно и отново зае мястото си.

По време на произшествието Натали погледна през опушената кръчма само за да види как проститутката се смъква от коленете на Райдър и излиза. Облекчението ѝ обаче не трая дълго, тъй като само след миг и Райдър взе пелерината, шапката и ръкавиците си и последва уличницата навън.

— Извини ме за миг, Тимоти — остро каза Натали и скочи на крака.

Но той също не се даваше така лесно — скочи и грабна ръката ѝ:

— О, няма да стане, госпожице. Поне не без мене.

— Добре.

В мъгливата улица пред кръчмата Райдър оглеждаше опустялото място за проститутката, която сякаш се бе изпарила. Забеляза един неясен силует в далечината и се запъти към него, когато проехтя изстрел и куршумът свирна покрай самото му ухо!

Райдър няма време дори да изругае. За втори път само за една седмица му се наложи да се хвърли върху противната, кална улица, като успя само да зърне бегло човека, който го беше нападнал.

Отдалече личеше, че човекът носи черна пелерина и позната черна шапка с малка периферия.

— Спри, мръсно гаден! — изрева той.

Райдър се завтече след нападателя си. Спринтираше по различни улички, заобикаляше купища смет, стъпваше покрай пияниците, надбягваше нощните животни. Неуморно преследваше жертвата си през лабиринта от завои и прекъсвания в смрадливите, запуснати бордеи на Степни.

Тогава, като зави покрай един ъгъл с пълна скорост, бе прикован на място от мощен удар в корема от палка или бастун...

Превит от ужасна болка, с изкаран от дробовете въздух Райдър се строполи на улицата. Като успя с мъка да си поеме дъх, някак вдигна глава, мярна познатата пелерина и шапка и зърна нападателя си, който отново побягна. После чу стъпки зад гърба си и се зачуди дали разбойникът не е успял да го заобиколи, за да го довърши изотзад.

— Е, надявам се, че се гордееш от себе си — обърна се към него познат глас, изпълнен с отвращение.

— Натали! — Райдър със стон успя да се преобърне и да седне. Отново изпита силна болка. Усещаше ребрата си като че ли по тях са преминали колелата на каруца. Огледа объркан Натали, която се бе надвесила над него облечена цяла в черно и с воал. До нея стоеше намръщен кочияш. — Какво правиш тук, по дяволите? — със слаб глас попита той.

— Ами какво правиш по улиците? — отвърна му тя с въпрос. — Прекалено много ли пи, или по този начин забавляваш приятелките си?

— По дяволите, да не би да изглеждам, като че ли забавлявам някого? — раздразнено попита той.

— Тимоти, помогни на лорд Нюбъри да се изправи — делово нареди Натали. — Очевидно нещастникът може единствено да се предоставя на милостта на проститутки и бандити.

Тимоти се наведе, подхвана под мишниците Райдър и той с охкане застана на крака.

— Позволете ни да ви отведем вкъщи, лорде.

— На всяка цена — успя да смотолечи Райдър.

Успя някак да извърви пътя до каретата на Натали. Когато се обърна да я погледне, позна по свитите ѝ юмруци и стиснатите устни,

че е вбесена.

Добре, но той беше още по-ядосан, че тя се е изложила на такава опасност!

Тимоти придружи и двамата до лъскавата черна карета и се качи на капрата. След миг колелата затропаха по настилката. Напрежението между Райдър и Натали, докато стояха един срещу друг и се гледаха мрачно, беше така наситено, че би могло да се разреже с нож.

— Добре, Натали, по-добре да си кажем всичко още сега — разпалено започна той. — А после ще те натупам за безразсъдното ти държание тази вечер.

— Аз ли съм се държала безразсъдно? — извика тя и отметна воала си. — Как смееш дори да кажеш такова нещо след собственото си отвратително поведение?

Той се намръщи и хвърли една от окаляните си ръкавици.

— Какво отвратително поведение?

— Пи, игра хазарт и флиртуваше с проститутки, докато животът на леля Лав виси на косъм!

— О да — рязко каза той и сподави новия си стон от болка. — Също така се забавлявах, докато отбягвах куршумите и се оставях да трошат ребрата ми, нали?

— Не ми говори глупости! Не видях никакви куршуми и никакви нападатели. Навярно просто ти е призляло от пианство в оная мръсна уличка...

— Няма такива работи!

— Освен това те видях как последва оная мръсница навън...

— Тя щеше да ми даде сведения...

— Сведения за какво? — попита Натали.

— За контрабандата.

— Лъжеш.

— Добре. При това положение не се чувствам задължен да ти разкажа онова, което съм разбрал.

Натали веднага се почувства заинтересувана от думите му.

— Какво ти каза онова жалко създание?

— Нищо — отвратено отвърна той. — Изчезна, преди да успея да я разпитам. После ти очевидно си пристигнала прекалено късно, за да видиш как куршумът изсвирва покрай ухото ми или как гоня човека с наметалото, който стреля по мен.

— Не видях никакъв човек с наметало!

— Слава богу! — с чувство промълви той. — Без малко да убият единия от нас.

Натали замълча и отново я обзе съмнение:

— Наистина ли някой се опита да те застреля?

— Да, а после се опита да строши ребрата ми.

Натали се чувстваше все по-несигурна:

— И зле ли те нараниха?

Райдър вдигна вежди:

— Но за какво, по дяволите, ти говоря през цялото време? След като стрелях по мен, аз подгоних разбойника по уличките и тогава, тъкмо заобикалях един ъгъл, когато той ме повали с тояга.

Тя го изгледа с недоверие:

— Разкопчей си ризата.

Той изведнъж вбесяващо се ухили:

— Защо, милейди...

— Не ставай нахален! — пресече го тя. — Този оглед ще бъде чисто медицински.

— Ох, да — „чисто“ — той стана сериозен, смъкна пелерината си и разкопча няколко копчета на ризата си.

— О, боже! — изстена Натали, като се смръщи при вида на моравата линия пресичаща красивите гърди на Райдър. — Тебе са те пребили!

— Да! — с гримаса призна той. — И бих се чувствал по-добре с малко утеха от твоя страна вместо с тези несправедливи обвинения.

Тя се усмихна накриво:

— Ако дойда там, за да те успокоя, обещавах ли да не ме биеш?

— Натали, тъкмо сега, да те насилвам и да ти дам онова, което заслужаваш, би ме докарало направо до агония. Но ако се опитах да повториш днешното изпълнение, не мога да ти обещаю нищо.

Тя се настани на седалката до него.

— Значи не флиртуваше с оная проститутка.

Дразнещата усмивка отново огря лицето му:

— Ти, оказва се, си доста ревнива немирница!

— Отговори ми на въпроса или ще те удуша.

Той подсвирна:

— Въпроса?

Тя продължи през зъби:

— Ухажваше ли блудницата?

— Не се занасяй, Натали. Тя вонеше.

— Но защо я последва навън?

— Казах ти вече. Предложи ми сведения за контрабандата.

— Мислиш ли, че е замесена с шайката?

Макар Райдър да имаше подозренията си, той нямаше намерение сега да ги сподели с Натали:

— Нямам представа.

Тя го изгледа с присвити очи:

— Трябва да ми кажеш всичко, което си научил.

— Не — беше неотстъпчивият му отговор. — Това само ще ти докара нови неприятности. Търпението ѝ се изчерпа:

— Значи ти имаш право да се държиш безразсъдно, а аз...

Той я прегърна и отново изстена от болка. Усмихна се насила:

— Точно така е, любима.

— Наистина не мисля, че са ти нужни такива безразсъдно смели начинания — горчиво го укори тя. — Не съм убедена дори че те интересува дали ще намерим леля Лав или не. Просто не можеш да не търсиш опасностите, да не флиртуваш с уличници и да не влизаш в сражения с негодници.

Той хвана брадичката ѝ и повдигна бунтовното и лице към своето:

— Натали, тази нощ досега не ми е донесла и грам удоволствие. Това обаче ще се промени. Ще бъдеш ли любезна да млъкнеш и да ми дадеш утехата, която обеща?

Като се бореше с усмивката си, тя се наведе и докосна с устни раната му, но това само го накара да я привлече още по-близо и да я целуне както трябва. Тя изстена от удоволствие, когато той смело нахлу в устата ѝ с език. Изведнъж ѝ се стори, че е изминала цяла вечност, откакто двамата са били така близки. Чу го пак да стене от болка, докато галеше гърдата ѝ. Опита се да спре ръката му, но той само привлече пръстите ѝ по-близо до сърцето си. Заговори дрезгаво:

— Кажу ми, Натали, когато помисли, че искам друга жена при себе си тая вечер, това възбуди ли те, накара ли те да изпиташ ревност?

— За мен...

— Кажу ми истината, Натали.

— Да — без свян призна тя.
— Да ти кажа ли една тайна?
— Каква?

Той се подсмя, докато гледаше лицето ѝ, върху което се бе появил израз на очакване:

— Не съм сигурен, че трябва да ти казвам. Това ще ти даде голяма власт.

Сега пък тя се усмихна:

— Нямам нищо против. Кажи ми.

Той я учуди и възбуди още повече, когато привлече пръстите ѝ още по-надолу, към голямата си ерекция.

— Само ти можеш да направиш това с мен?

Натали изстена. Знаеше, че се държи безразсъдно, но сега не можеше да се откъсне. Донякъде се боеше, че той я лъже. И все пак, докато чувстваше твърдото доказателство за страстта му в пръстите си, се вълнуваше единствено от мисълта колко дълго не са се любили, колко силно го желалаше тя — копнеж, който само се засилваше при допира на страстните му целувки. Тя несъзнателно го погали, усети го как става още по-твърд от допира ѝ и си представи колко възхитителна ще бъде тази издаденост вътре в нея. Устата ѝ бе изсъхнала и я навлажняваше само горещият допир на езика му.

Райдър все повече се възбуждаше — пресегна се и затвори щорите на купето.

— Колко време ни остава, докато стигнем у нас? Поне половин час, нали?

— Райдър, нали не мислиш...

Той въздъхна насечено и погали долната част на корема ѝ:

— Много време мина вече, скъпа.

Натали бързо губеше остатъците от самообладанието си и отчаяно се мъчеше да го убеди с нещо смислено:

— Райдър, моля те. Не съм бременна — все още.

Той се изсмя ниско и чувствено.

— Никога не би трябвало да казваш това на мъж, скъпа. Предизвикателството е страхотно.

— Райдър...

Въпреки протеста ѝ, той премести изгарящите си устни по шията ѝ, разкопча корсажа ѝ и продължи да ѝ говори нежно. Самата Натали

се почувства отнесена от силните чувства, врящи в нея. Загуби контрол и зажадува за него. В началото безспорно беше ревността ѝ, но атмосферата на опасност и възбуда тази вечер само бе усилила желанията ѝ.

Ах, колко лесно се бе поддаде на чара, който този негодяй излъчваше! И чак такъв ли грях би било да се поддаде за последен път на греха на тези сладки пръсти — особено след като тя най-вероятно го обичаше?

О, наистина беше така! Тя се приведе и започна да целува белезите му.

— О, любима, това е божествено — промърмори той чувствено.

Тя плъзна език по набъбналите зърна на гърдите му, като по този начин още повече го измъчваше. Той прокара ръка през косата ѝ и върна устните ѝ към своите. Срещата и сливането на устните им събуди нова страст и у двамата. Тя се притисна към него, а сърцето ѝ заби така силно, че разсъдъкът ѝ отстъпи.

— Чувствам се, като че ли сме се обичали векове, скъпа — прошепна той в ухото ѝ. — Изгарям за теб.

— Знам — измърмори тя в ухото му. — Аз се чувствам по същия начин.

Гласът му загубя от възбуда, когато той плъзна ръка под роклята ѝ и погали голата гърда.

— Мислиш ли, че нямам съвест, Натали? Мислиш ли, че не знам — най-добре е да те оставя? Е, знам го, любима, но все още те искам толкова много, че не мога да го направя.

Думите и докосването му я наелектризираха. Натали изобщо не беше на себе си. Потръпна и прокара устни по лицето му.

Той пъхна ръце под мишниците ѝ, опита се да я вдигне, после изстена нещастно:

— Седни в скута ми, любима. Не мога да те вдигна.

Тя смутено заекна:

— А можеш ли... да направиш останалото?

Той се подсмя навъсено:

— Да, с малко помощ от твоя страна, милейди... и докато престанем да можем да се движим.

Изгаряща от желание, тя страстно го възседна. След секунди Райдър бе успял да разкопчее корсажа ѝ; започна да вдига полата и да

смъква бельото ѝ. Докато тя потръпваше срещу него, той пое едното ѝ зърно и нежно го засмука, докато я галеше между бедрата. Подразни я с леко повдигане на пръстите, а после — когато тя се премести срещу него — стана по-смел. Тя дишаше тежко, едва не проплакваше от удоволствие. Натисна лице силно между голите ѝ гърди и заби два пръста в нея...

Тя подскочи силно. Той я хвана по-плътно. Тя измърка от удоволствие и заби пръсти в раменете му. След още миг на силни усещания пръстите му я напуснаха и тя издаде тих, отчаян звук, който бързо премина във възглас на наслада, когато го пое целия.

— О, господи! — изстена тя, като го почувства така прекрасен, голям и плътно в себе си; чудеше се дали ще може да диша отново.

— Движи си бедрата, скъпа — подкани я той. — Не се срамувай.

Като вдигна поглед към огнените му очи, тя започна да се движи срещу него — отначало с момински свян, а после с неподправения инстинкт на жена. Райдър изстена, склочи ръце на кръста ѝ и я целуна силно. Съвкуплението им ложе би беше удоволствие за нея, но за Райдър бе ад. Ребрата му горяха от болка, а да не може да обладава прекрасното ѝ тяло с пълнотата, която желаше, бе не по-малко мъчение. И все пак да се върти с нея така — бавно, дълбоко цялостно — му носеше напрегнато, вълнуващо и трескаво удовлетворение. Сърцето му биеше в ушите, дъхът му излизаше на насечени хрипове и всяка частица от тялото му започна да копнее за прекрасната радост на облекчението.

Тогава тя започна да стене, да върти и търка бедрата си...

Накрая той реши, че и тя трябва да изпита нещо от мъчението му. Щом я притисна към себе си и чу от нея явен стон на удоволствие, буйно и страстно започна да я тласка и в агонизиращ екстаз се освободи вътре в нея...

Натали потръпна и се долепи до Райдър, след като бе изпитала оргазъм едновременно заедно с него. Боже, какво бе направила? Беше се отдала още веднъж на човек, за когото знаеше, че не ѝ подхожда!

Но точно сега, така близко до Райдър, до толкова силно туптящото му сърце, Натали просто се чувстваше прекалено добре, за да се тревожи.

При звука на първия удар по вратата Джон Линч вдигна глава и видя мрачния Райдър Ремингтън.

— Я, лорд Нюбъри? Какво мога да направя за вас? — заинтересува се той, но с известно отегчение.

— Мисля, че успя да направиш достатъчно и снощи — разпалено отвърна Райдър.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш какво искам да кажа, гадна твар! — Райдър отиде до стенната закачалка, откачи оттам черна пелерина и шапка, върна ги обратно и ги хвърли пред Линч. — Някой, облечен с тия дрехи, стреля по мен снощи, удари ме жестоко с тояга и едва не ме уби.

Линч повдигна тънките си вежди и безстрастно погледна посетителя си:

— Не съм бил аз, лорд Нюбъри.

— А тези дрехи ваши ли са? — вбесен попита Райдър.

— Разбира се — Линч се изсмя неприятно. — Но нима вие мислите, че аз съм единственият човек в Лондон с такава шапка и пелерина?

Райдър го сграбчи за яката.

— Знаеш много добре, че ти ме нападна. Прекалено близко стигнах до контрабандните операции, така ли е?

Изражението на Линч остана хладно и сдържано:

— А аз твърдя, лорд Нюбъри, че все още нямам представа за какво говорите. Освен това жена ми може да потвърди, че прекарах нощта с нея.

Райдър, извънредно ядосан, отблъсна чиновника и се изправи:

— Само опитай същото още веднъж и ще те убия!

Линч се насили да се усмихне помирително:

— Изглежда, са ви се случили много лоши неща, лорд Нюбъри. Може би трябва да се грижите повече за себе си.

Изражението на Райдър изведнъж стана убийствено:

— Това заплаха ли е, господин Линч?

— Ни най-малко. Само приятелска забележка.

Райдър го заплаши с юмрук:

— Ще бъда по-добре подготвен следващия път, мръсноко. И ще те победея в собствената ти игра.

— Сигурен съм, че нямам представа за какво говорите — Линч се изправи. — Има ли нещо друго?

— Да. Виждам, че тук още експлоатирате деца. Уредил съм всички те да посещават училището, издържано от устендско благотворително дружество. Увеличихте ли надниците на останалите работници, както ви посъветвах?

В стоманените очи на Линч проблесна гняв:

— Нямам намерение да правя такива промени, без да съм говорил предварително с баща ви.

— Ще получите вест от херцога, разбира се — отвърна Райдър, — но тогава може да се окаже, че ще ви е нужна нова работа.

Обърна се и излезе от кабинета. Заобикаляше ъгъла, когато отново се сблъска с Еси Линч. От удара го заболя и той отстъпи.

Докосна шапката си и поздрави сдържано:

— Госпожо Линч.

С плетена кошница в ръка, Еси го погледна любопитно.

— Тъкмо носех на Джон обеда му.

— Ще ми кажете ли къде беше съпругът ви снощи?

Изражението ѝ остана сдържано:

— Беше си с мен вкъщи, разбира се.

— Колко уютно — с гримаса и опряна до гърдите си ръка, Райдър тръгна нататък.

— О, лорд Нюбъри? — повика го Еси.

— Да? — обърна се той към нея.

— Движете се така сковано — изгледа го тя. — Надявам се, че не сте се наранили някъде.

Райдър я изгледа втренчено, но като реши, че думите ѝ са израз на обикновена учтивост, само каза:

— Благодаря за вниманието!

Обърна се да продължи пътя си, но лицето му остана силно смръщено.

Райдър прекара следващите няколко дена да търси контрабандиста на име Лосън. Освен Хари и Мокинс той включи към екипа си и трима стари лондонски приятели — Джеймс Хътън, Самюъл Брандън и Хю Чанинг. Петимата прекарваха нощите си или като наблюдаваха фабриката в Степни, или като обикаляха кръчмите в района около пристанището с намерение да открият допълнителни данни за контрабандистката шайка.

Понякога Райдър съжаляваше че е разкрил пред Джон Линч истинската цел на идването си в Лондон. Посещението в кабинета на Линч определено не му бе донесло нищо. В същото време беше явно, че Линч го следи; очевидно негодникът знаеше, че Райдър наблюдава фабриката Степни, иначе никога не би го нападнал пред кръчмата. За щастие, след последната среща с Линч други посегателства срещу личността му нямаше, а това беше още едно доказателство, че Линч е замесен.

Когато Райдър се срещаше с Натали, усещаше помежду им посилен копнеж и мило отношение, но все още личаха и следи от напрегнатост и съмнение. Разбираше, че и тя, като него, трябваше постоянно да си спомня пламенния им контакт в каретата и да се чуди какво ли значеше той. Той откри, че се е оказал в невъзможното положение да не може да ѝ разкрие действителните си чувства, а същевременно продължава да е твърдо решен да я задържи. Тъкмо затова добре разбираше неудовлетвореността ѝ от него.

Като забелязваше продължаващите му нощни отсъствия, Натали не спираше с обвиненията, че той не ѝ казва всичко, макар той упорито да твърдеше, че потайността му се дължи единствено на желанието му да я предпази. Често я предупреждаваше, че не бива отново да се излага на опасност, но тя твърдо отвърщаше, че ще направи всичко необходимо, за да открие леля си Лав и да разобличи контрабандистката шайка. Райдър постоянно се тревожеше каква ли нова скандална постъпка е замислила.

Той направи още едно важно разкритие през една хладна нощ в края на април. Седеше в една кръчма близо до Темза, когато се появи Сам Брандън заедно с една безвкусно натруфена проститутка с огненочервена коса, много руж по бузите и пищни гърди, показващи се от ниското деколте на роклята. Сам се бе ухилил широко, а върху начервената уста на закръглената уличница също играеше самодоволна усмивка.

— Райдър — обърна се към него Сам. — Това момиче, Пърл, може да ти каже нещо за Лосън.

— Така ли, любима? — попита Райдър, докато тя и Сам заемаха местата си.

Курвата огледа Райдър с изражение на ненаситна сладост.

— Да, скъпи, но малко грог преди това ще ми помогне да навлажня свирката — отвърна тя със силен източно лондонски акцент.

— Достатъчно е да го кажеш — Райдър даде знак на сервитьорката да донесе една кана.

— Да, така е много по-добре — въздъхна уличницата, след като отпи голяма глътка.

— И така, какво знаеш за Лосън? — подхвана Райдър.

Жената погледна Сам, после смигна на Райдър:

— Чух, че в тази работа за мен има половин суверен, прекрасен мой.

Райдър извади златната монета от кесията си и я постави на масата. Проститутката се пресегна да я грабне, но той я покри с длан:

— Не бързай толкова. Първо кажи каквото знаеш, а после монетата.

Тя отново го огледа лакомо:

— Като те гледам колко си красив, прекрасен мой, може и да се споразумеем за нещо друго.

— За съжаление, аз вече принадлежа на друга — обясни Райдър. — Но златото ми — засега — е свободно.

Уличницата се изсмя дрезгаво и отпи още от грога.

— Ти не би искал да навредиш на стария Лосън, нали, прекрасен мой? Двамата сме нещо като приятели, ако разбираш какво искам да кажа.

Райдър се захили:

— Работата ни с него е само делова.

Доволна от думите му курвата му довери:

— Ами всичко, което знам, прекрасен мой, е, че старият Лосън утре вечер заминава за колониите.

— Къде е закотвен корабът му?

Жената се намръщи за миг, после щракна с пръсти:

— Доколкото си спомням, на доковете за Западните Индий.

Като се усмихна на Сам, Райдър вдигна дланта си и уличицата грабна монетата.

Следващата вечер Райдър и приятелите му се събраха на мръсните, разхвърляни докове в източен Лондон, известни със срамното име Айл ъф догс. Петимата се бяха привели зад купчина сандъци и Райдър се чудеше дали и куче би дошло в тази противна част на града. Кейовете бяха осеяни със смет, строшени щайги и пробити варели. Въздухът вонеше на отпадъци, плесен и застояла вода. От най-близката кофа за смет миришеше отвратително на развалено месо. На Райдър и свитата му вече им се бе наложило да прогонят десетина тлъсти плъха и няколко котки, които нахално бяха поискали да споделят скривалището им.

В района наоколо имаше опушени складове от времето на крал Джордж и изоставени кейове, край които бяха спрени всевъзможни плавателни съдове. Двама пияни моряци се люшкаха по доковете през валмата мъгла и пееха някаква морска песен с колкото сила имаха, а точно зад тях мърляви пристанищни работници товареха сандъци на една фрегата.

Но вниманието на Райдър бе приковано върху едномачтовия платноход, който бе привързан за кея съвсем близо до скривалището им — съда, за който един докер му беше казал, че е собственост на Лосън. Жълтеникава светлина мигаше от сивите палуби. Шум от гуляй, сред който се различаваха и високи женски гласове, се носеше откъм средата на кораба. Макар Райдър да не виждаше почти нищо през мъглата, беше убеден, че екипажът си е устроил прощална веселба, докато чакаше приливът да ги изведе от пристанището.

— Какво да правим — да си стоим тук и да наблюдаваме кораба цяла нощ ли? — попита нетърпеливо Хари.

— Сигурно са качили целия си товар, иначе не биха празнували — обади се и Хю.

— Морският вълк, когото разпитах, ми каза, че приливът ще дойде към полунощ — обясни Райдър и извади джобния си часовник. — Това значи, че ни остават още два часа.

— Но защо трябва да чакаме? — зачуди се Джеймс.

— По гласовете им съдя, че екипажът се състои поне от дванайсет души — замисли се Райдър, — което значи, че са повече от нас. Нека ги оставим да изпият по още няколко, преди да се опитаме да ги задържим. Другите замърмориха, защото явно им бе омръзнало да седят без работа, а им бе дошло до гуша и тясното скривалище.

— Да вървиш по дяволите! — изведнъж извика отвлечен Хари.

— Сега пък какво има? — попита Райдър.

— Току-що се наложи да изгоня още един плъх. Този беше по-голям от леля ми Матилда. Е, повече не мога да понасям, Нюбъри. Ще се промъкна на борда и ще огледам тия пирати. Вие, останалите, ме прикривайте.

— Хари, недей! — настоя Райдър.

Но молбата му дойде прекалено късно. Хамптън вече напредваше по рампата с извадена сабя. В това време един брадат моряк, който явно охраняваше платнохода, тръгна срещу него с вдигнат мускет.

— Хей ти! Какво става там? — властно се провикна Хари.

Райдър изстена. Защо Хамптън винаги трябваше да се проявява като най-разпаления? След миг чу изстрел от мускети и видя как шапката на Хари отлита. Часовият извика към другарите си и Райдър даде знак на приятелите си:

— Побързайте, момчета! Време е да спасим Хамптън от собствената му глупост!

Четиримата изтичаха по мостчето с извадени саби. След секунди се показаха десетина контрабандисти, които се нахвърлиха върху им, като вадеха саби и ругаеха силно, а зад тях пищяха няколко проститутки.

Райдър кръстоса сабя с моряк, чийто гръден кош имаше големината на варел, а псувните му бяха съвсем хамалски. Като че ли бяха се озовали в самия ад.

— Повтарям, госпожице Натали. Това не ми харесва. Никак.

— Мълчи сега, Тимоти. Искаш ли да намерим леля Лав или не?

Една пресечка по-надолу Натали вървеше към кея заедно с Тимоти. Въпреки протестите си той отново я беше извел да проследят Райдър. Сега тя беше сигурна, че той знае много неща, които не споделя с нея, и беше твърдо решила да научи истината.

Преминаха покрай няколко струпани един до друг склада и излязоха сред хаоса на доковете за Западните Индий. Разкрилата се пред нея сцена я порази. До задръстените докове, под мрачните очертания на привързан едно мачтов платноход, бе започнала някаква пиянска кавга. Райдър и приятелите му се биеха с група едри моряци и полуоблечени проститутки. Самият Райдър се извисяваше над останалите, а на гърба му се бе метнала жена, която не спираше да пици и да стоварва юмруци върху главата му, дори докато той се опитваше да удари със сабята см близкия моряк. От начина, по който всички се люшкаха, и от ужасните, завалени псувни личеше, че до един са пияни.

О, тя би трябвало да знае, че ще се получи така! И само като си помислеше, че се бе оставила негодникът отново да я прельсти миналата седмица, че бе повярвала на наглите му лъжи!

Раздразнено се обърна към Тимоти:

— О, за бога. Лорд Нюбъри явно този път се е замесил в скандална свада. Иди да потърсиш речната полиция.

Тимоти се ужаси:

— Но, госпожице Натали, не мога да ви оставя...

— Нищо няма да ми стане. Хайде, побързай!

Кочияшът се поколеба още миг и после, като мърмореше, тръгна надолу по доковете. Натали продължи отвратена да наблюдава сцената. Райдър бе съумял да отхвърли уличницата от гърба си, но след като той замахна със сабята си към поредния моряк, жената го последва и го удари по главата с греда. Той се повъртя замаяно за миг, после отново се включи в боя. Запрати моряка на земята, като го удари с плоската страна на сабята, вдигна пиццата и махаща ръце лека жена и я запрати в Темза. Един от моряците скочи в реката, за да я спасява, после и двамата се развикаха, че не могат да плуват и отвратеният на вид Райдър вдигна ръце и се хвърли след тях.

— Какво безсрамие! — промълви Натали.

Изведнъж районът се изпълни с мъже, размахали палки. Но и полицаите изглеждаха объркани като всички останали. Пазителите на реда явно не знаеха кого би трябвало да задържат — Райдър и приятелите му, проститутките или моряците. Натали едва успяваше да проследи всичко, което ставаше наоколо. Един полицай стовари палката си върху размахал юмруци моряк, някаква проститутка удари униформения гръб, докато наблизко Райдър се гмуркаше в реката да спаси друга цопача проститутка. Натали видя как Райдър избутва жената на дока, опитва се да я последва, но пада обратно изритан от друга капризна уличница.

— Безсрамие! — просъска Натали.

Тимоти застава отново до Натали, като гледаше ужасен.

— Да отида ли да измъкна лорд Нюбъри от Темза? — попита я той.

— О, остави глупака да се оправя сам.

Райдър изпълзя от реката, но уличницата го удари по главата със сушена скумрия. Един полицай я погна с палката си. Тогава върху Райдър, който тъкмо се опитваше да стане, се стовариха развикали се мъж и жена.

Достатъчно, реши изведнъж Натали. Сподави ругатнята си и бързо тръгна напред. Тимоти веднага я последва.

Когато приближиха, Натали забеляза, че участниците в свадата се бяха разпръснали. Вдигна глава и видя как платноходът изчезва в нощта, докато Райдър ругаеше и размахваше юмрук след отплаващия кораб, а няколко моряци му се подиграваха от палубата. Когато Натали и Тимоти пристигнаха до края на доковете, само Райдър, няколко от приятелите му и една-две проститутки бяха останали, а речната полиция бе обградила групата.

Райдър, наранен и със стичаща се от него вода, отначало не забеляза Натали, тъй като спореше с полицейския капитан.

— Но, господин офицер, приятелите ми и аз само се опитвахме да задържим контрабандистите...

— Тогава трябваше първо да съобщите на нас, милорд, или да дойдете в митницата — строго отвърна капитанът. — Ние не разрешаваме саморазправа. В никакъв случай, сър. Не ме интересува дали сте син на херцог и...

— Ясно — сега Райдър се обърна в посоката на Натали. — Натали, какво правиш тук? — учудено попита той.

— Явно преча на удоволствието ти — ядно отвърна тя.

— Ти си извикала полицията, нали?

— Да, и то с най-голямо удоволствие.

— Милорд, ще подведете ли под отговорност тези жени? — попита друг полицаи.

Райдър без всякакъв интерес погледна мокрите до кости уличници, задържани от полицията, и се намръщи.

— Не. Просто махнете тези отвратителни жени оттук.

— Разбрано, милорд.

— Предполагам, че ние можем да си тръгнем, нали? — попита той капитана и погледна Натали право в очите. — Тук има една дама, която бих искал да отведа благополучно вкъщи.

Капитанът кимна:

— Нямам нищо против, милорд. Просто гледайте това да не се повтаря.

Полицаите пуснаха уличниците, които бързо се пръснаха в нощта. Като пристъпи към Натали, Райдър огледа приятелите си, които стояха замаяни, стенеха и клатеха глави.

— Джеймс, Сам, Хю. Ранени ли сте?

— Не, Райдър — отвърна Сам, като търкаше издраната си брадичка.

— Мене много ме болят слабините. Едно от момичетата ме удари с коляно — с болка изръмжа Хю, — но надявам се, ще оживея.

— Мене пък някой ме прасна по главата с колче за навиване на въжета — измърмори явно замаяният Джеймс, — и още виждам двойно.

— Е, радвай се на това, докато можеш — засмя се Райдър. После се огледа смутен. — Господи! Къде е Хамптън?

— Нямам представа — отвърна Сам.

— Последния път, когато го видях, бягаше от една проститутка, която го гонеше с кука за товарене — сети се Хю.

— По дяволите! — изруга Райдър. — Загубили сме Хари!

Настъпи объркване, докато всички, включително полицаите, Натали и Тимоти, се втурнаха из доковете да търсят Хари. Всички претърсваха района, ритаха боклуци, надничаха зад сандъци,

оглеждаха крайбрежието на Темза за труп, но напразно. Райдър дори безуспешно се гмурна, за да потърси приятеля си във водата.

Накрая, след като Райдър изпълзя от реката, а полицаите се отказаха и си тръгнаха, той се довлачи до Натали и останалите и каза объркано:

— Господи, или на Хамптън са му видели сметката и сега се носи някъде из Темза, или контрабандистите са отплавали заедно с него.

Натали се изсмя презрително:

— Искаш да ме убедиш, че Хари може да е някъде там, в открито море, заедно с всички проститутки. Тогава, сигурна съм, че се мисли за умрял и попаднал в рая.

— Доколкото знаем, може наистина да е умрял и отишъл в рая! — разстроено отвърна Райдър. — Би могла поне да проявиш малко повече загриженост...

— Прости ми, че не изпитвам особено съчувствие към теб и безпътните ти приятели скандалджии — отсече тя, макар и сама да се вираше тревожно в Темза и да изтръпваше при мисълта, че Хари може да е пострадал.

— Да тръгваме ли вече, госпожице Натали? — нетърпеливо се обади Тимоти.

Райдър решително се обърна към кочияша:

— Ти можеш да вървиш. Аз ще изпратя госпожица Дезмънд до къщи.

Натали вдигна вежди, а Тимоти се намръщи.

— Извинете ме, милорд, но аз бих предпочел да видя госпожица Натали със самия Том Джоунс^[1].

Изражението на Райдър стана страшно, когато той погледна отново към нея:

— Ще дойдеш ли с мен или не?

Макар арогантността му да я вбесяваше, тя бързо реши, че по-добре е спорът им да се състои още сега. Кимна на кочияша:

— Всичко е наред, Тимоти. Вярвам, че лорд Нюбъри ще ме отведе благополучно вкъщи.

— Тогава вие, госпожице, сте не по-малко побъркана от него.

— Моля ти се, Тимоти. Прибери се.

Като тръсна глава ядно и неодобрително, кочияшът се отдалечи.

Райдър пожела на приятелите си лека нощ и Райдър придружи Натали до двуколесен файтон с място за кочияша зад пътниците, който чакаше наблизно. Помогна ѝ да влезе, после даде указанията си за посоката.

Веднага щом потеглиха от доковете, той зае нападателна позиция. Макар да не можеше добре да различи чертите му в мрака, по гласа му съдеше, че е много ядосан.

— Натали, какво точно искаше да направиш тая вечер? Съсипа всичко, когато се появи и извика речната полиция. Приятелите ми и аз тъкмо щяхме да постигнем някакъв успех в разследването ни...

— Ха! — извика тя. — Каква връзка би могло да има разложението, на което станах свидетелка, с контрабандата?

— Не ме ли слушаше, когато разговарях с полицията? На платнохода имаше контрабандисти, които си бяха устроили прощално увеселение с няколко леки момичета. Знаехме от сигурни източници, че негодниците се канеха да поемат при прилива на Темза, а корабът им беше натоварен с контрабанден плат. А сега, като се измъкнаха...

— А аз мисля, че лъжеш! — гневно го прекъсна тя.

— Ти какво?

— Мисля, че си измисляш всички тия глупости за контрабандата. Мисля, че обичаш да прекарваш нощите си в скитане, кавги и в компанията на леки жени, а тази история си я измисли, за да ме заблудиш.

— Натали, по дяволите, те бяха контрабандисти.

— А ти как разбра за тях? Защо винаги отбягваш всичките ми въпроси.

— Заради собствената ти сигурност.

Тя упорито скръсти ръце върху гърдите си.

— Е, аз не ти вярвам вече.

Той въздъхна отчаяно:

— Добре тогава, ще ти разкажа. Името на контрабандиста е Лосън и научихме за него от една пристанищна проститутка. Ето, сега доволна ли си?

— И какво точно трябваше да направиш, за да убедиш проститутката да ти го каже? — злобно запита тя.

— Дадох ѝ половин суверен.

Гласът на Натали преливаше от гняв:

— И какво друго ѝ даде?

— Би трябвало да ѝ дам добрия бой, който смятам да предложа на теб! — пламна той. — Не може да не си разбрала досега защо не искам да те включа в разследването...

— „Разследване“? Ето още една абсурдна дума.

— Подигравай се колкото си искаш, но благодарение на теб първата ни истинска следа изчезна. Лосън вече е навярно почти в открито море и без съмнение си умира от смях за нашия провал, а един бог знае какво е станало с Хари.

Тя прехапа устни обзета от съмнения:

— Не ми хареса да гледам как онази курва те яздеше — призна си тя.

Устните му изведнъж се разтегнаха в усмивка.

— Ти можеш да яздиш гърба ми, когато пожелаеш, милейди. Или всичко друго от мен, което ти се прииска да яздиш — наведе се и я целуна, като привлече пръстите ѝ към панталона си.

Тя се дръпна намръщена.

— Пфу! Целият воняш на Темза.

— Скоро ще спрем и ще се почистя — обеща той.

— Ще спрем? Но къде?

Той се изкиска дяволито:

— Нека това остане изненада за теб.

Като се сдържа да му отговори презрително, тя махна ръкавиците си и се протегна да изучи нараненото му лице. Дръпна пръсти, щом той се намръщи.

— Наистина си много зле ударен.

— Хайде бе? Всъщност не знам дали е останал и сантиметър от мен, който да не е наранен.

— Съжалявам — прошепна тя. — Но ние наистина не сме се приближили никак към намирането на леля Лав, нали?

Той не каза нищо, но хвана ръката ѝ, когато файтонът спря пред скромна григорианска къща недалеч от Хеймаркет.

Като гледаше как Райдър изскача навън, Натали се обърка:

— Но какво ще правим тук?

Той протегна ръка и ѝ помогна да слезе.

— Точно това е изненадата — протегна се и спусна воала над лицето ѝ.

— Толкова голяма изненада, че трябва да покрия лицето си ли?
Той се засмя.

— Препоръчвам ти да го направиш.

— Но защо...

— Търпение любима.

Райдър почука на вратата, която веднага бе отворена от приятна жена на средна възраст в розова атлазена рокля.

— Я, лорд Нюбъри! Тук не сме виждали хора като вас, откакто идвахте преди толкова години с лорд Бръмъл.

— Добър вечер, Фейвър — поздрави Райдър и се наведе да докосне бузата на жената. — Може ли да влезем с приятелката ми?

Жената погледна с неодобрение Натали, после се усмихна на Райдър.

— Разбира се. Нали знаете, че повечето от нашите господа не се чувстват задължени да водят сами компанията си. Но влизайте веднага вътре, преди да сте умрели от студ в този мраз.

Райдър тласна намръщената Натали през входната врата.

Пълничката Фейвър сбърчи нос, когато го погледна на слабата светлина:

— Господи боже мой, какво ви се е случило тази вечер, прекрасен мой? Имате вид като че ли са ви блъснали в Темза и току-що сте излезли от там.

— Точно това стана — Райдър подаде на жената златна монета.
— Имам нужда от стая и баня.

— Разбира се, прекрасен мой — Фейвър се приближи и го погледна внимателно. — Можем ли да направим нещо друго за вас?

Той се покашля неловко.

— Не, благодаря. Стаята, ако обичаш.

Тя въздъхна явно разочарована и посочи стълбите:

— На горния етаж, първата врата вдясно. Ще ви пратя момичетата с топлата вода.

— Сигурна ли си, че стаята е свободна? — попита той многозначително.

— Да, големи негоднико — изкиска се тя.

— Благодаря, Фейвър.

Райдър изтика Натали по коридора. Като чу кикотене, тя погледна в един слабо осветен, пъстър хол и видя, за свой ужас,

няколко полуоблечени момичета, седнали на коленете на изискани дендита. Очите ѝ се разшириха още повече, когато Райдър я поведе по стълбите покрай ярки, оцветени в пурпурно тапети и скандални рисунки на полуголи жени с неприлични блажени изражения на силно гримираните си лица.

Той я въведе в стая с голямо легло, покрито с червено кадифе и огромно огледало с позлатена рамка, окачено точно над леглото.

— Но това е публичен дом! — извика тя.

Той отметна глава и се изсмя.

— А ти да не очакваше да спрем в Абатството за една баня по това време на нощта?

— Но ти защо...

— Нона често си ляга късно. Не мога да се прибера в сегашното си ужасно състояние и да я изложа на риска да получи сърдечен удар — той пристъпи и я издърпа към себе си. — Освен това нямам нищо против да остана насаме с теб.

Тя го блъсна силно.

— В публичен дом!

Спорът им бе прекъснат от чукане по вратата. Райдър я отвори и три захилени млади проститутки, които приличаха на сладострастната Фейвър, внесоха димящи кофи с гореща вода.

— Здравей, прекрасни Райдър — поздрави го първата, докато го гледаше жадно.

— Здравсти, Фелисити — промърмори той.

— Не си минавал да ни видиш скоро, миличък — нацупи се втората, като примигваше.

Райдър намигна на мрачната Натали и отговори.

— Вече станах порядъчен човек, Модести.

— То си личи, хубавецо — добави третата, като изгледа неприязнено Натали.

— Съжалявам, Къмфърт — отвърна той, — но не бих казал, че отсъствието ми ви се е отразило твърде зле.

— О, скъпи, тук грешиш — възрази Фелисити, докато облизваше устни и го изяждаше с поглед. — Всички страдахме за теб, така ли е, момичета?

Курвите започнаха едновременно да се жалват. Натали понесе унижението, докато проститутките флиртуваха с Райдър^[2] при

следващите си няколко посещения с горещата вода, докато накрая напълниха ваната. От сладните погледи, които момичетата отправяха на Райдър — и от неприязънта в погледите им към нея, — ѝ стана ясно, че и трите развратници са споделяли леглото му.

След като жените си тръгнаха, Натали яростно се нахвърли върху него:

— Ти си бил с тези... с тези гадни същества!

— Преди много време, любима — увери я той, докато разкопчаваше ризата си.

— Откъде са дошли смешните им имена?

Той се подсмя.

— Трябва да е семейна традиция. Фейвър е отворила публичния дом, Модести, Фелисити и Къмфърт^[3] са ѝ племеннички, които покъсно са се присъединили към работата.

Изражението на Натали показваше пълно отвращение.

— Ах! Като си помислиш само! Да поквари собствените си племеннички! А при това и ти с тях...

— Вече не — разпалено я прекъсна той, свали ризата си и с копнеж се загледа с димящата вана.

— Сега защо не дойдеш при мен да ми изтриеш гърба? — той се ухили. — А ако бъдеш наистина добро момиче, може и да не те напляскам.

— Я върви по дяволите!

Той отново се изсмя и смъкна остатък от дрехите си. Колкото и да ѝ се искаше да го убие, Натали не можеше да откъсне очи от великолепното тяло, когато той стъпи във ваната. Целият беше от безупречни мускули, загорели от слънцето, и гладка кожа. Дори усети в сърцето си съчувствие, когато той нагласи схванатото си тяло във ваната и се намръщи от болка.

След миг на вратата отново се почука. Натали отиде бързо там, откряна я и видя Фелисити, която се хилеше в коридора.

— Какво има сега? — запита Натали.

— Леля Фейвър каза, че ако ни дадете дрехите на лорда, тя ще вдигне прислужничката да ги изпере и да ги простре край кухненския огън да съхнат.

— Чудесно — Натали грабна вонящите дрехи на Райдър и само дето не ги запрати по Фелисити.

Тресна врата и чу непоносимия смях на Райдър.

— Все още ли ми се сърдиш, любима? — извика той.

Тя се извъртя и смъкна шапката и воала си.

— А ти какво си мислиш? Не мога да повярвам, че имаш наглостта да ме доведеш в този мръсен публичен дом — да не говорим за лигавенето със старите ти приятелки пред собствените ми очи.

Той ѝ намигна тържествено.

— Но ти забравяш нашата тайна, не е ли така?

Тя се покашля презрително.

— Ти явно си човек, който обича да споделя тайните си.

— Особено с теб — подкачи я той. После, като продължаваше да я гледа, добави подкупващо: — Само с теб.

Като се бореше със скандалния порив на чувствата си, Натали отвърна рязко:

— Ще го повярвам, когато го видя.

— Дали моята лейди не настоява за демонстрация?

— А дали моят лорд не си търси още няколко синини?

Той непоколебимо ѝ подаде сапуна:

— Защо не дойдеш да ми натъркаш косата? — помириса единия си черен кичур и се намръщи. — Боя се, че вони на нещо по-лошо от риба.

Тя му се намръщи, после се съгласи.

— Всъщност би ми доставило огромно удоволствие да напълня още сега очите ти със сапун.

Натали пресече банята, коленичи до Райдър и затърка сапуна в черните къдрици, докато се получи пяна. Той се облегна със затворени очи и с изражение на върховно удоволствие. Устата ѝ пресъхна, когато огледа тялото му. Гърдите му проблясваха на меката светлина, краката му бяха прекрасно оформени и покрити с черни косъмчета, мъжествеността му изглеждаше прекрасна и още по-голяма под водата. Като се пребори с желанието си да склочи пръсти около привлекателното възвишение, тя си припомни, че с право е ядосана на този негодяй — особено защото я бе довел тук.

После, като забеляза дълбоките белези по брадичката и раменете му, почувства как гневът ѝ отстъпва пред нежността и желанието. Той се бе опитал да направи нещо за нейната кауза, а тя изпитваше и огромно облекчение, че вече не общуваше с ония блудници. Осъзна, че

бе започнала да мисли за него като за свой. О, боже! По същия начин би могла да се опита да притежава луната, звездите или дивите коне, които веднъж бе видяла да препускат по английските пусти полета.

И все пак той беше неин тази вечер, нали? Предателската мисъл ужасно я възбуди. Натали остави сапуна и прекара пръсти през гъстата, копринена коса.

Той изстена:

— О, любима, това беше прекрасно.

При дрезгавия копнеж в гласа му тя успя да спре стона си и продължи да масажира косата му. В нея бушуваше страст, а трябваше да признае, че скандалната обстановка наоколо само усилваше забранения копнеж.

Продължи да го къпе, макар и вече с разтреперани ръце. Пръстите ѝ се спираха върху гладката му кожа, върху разкошните му мускули, а очарованият ѝ поглед продължаваше да шари по тялото му... и доста често да се отправя към пурпурното легло.

Накрая не можа да спре любопитството си.

— За какво мислиш, че служи онова огледало? — попита тя.

Той се засмя силно.

— Натали, любима, толкова ли не ти достига въображение?

Тя раздражено взе една от каните вода, оставена от жените, и я изсипа цялата върху главата му. Присмя му се, докато той кашляше, пръскаше слюнки, ругаеше и триеше сапунена вода от очите си.

— Сега кажи ми за какво служи онова огледало? — повтори тя.

Той изведнъж се изправи, а водата започна да се стича по чудесната му голота. Заплахата в очите му беше едновременно приятна и плашеща, когато той промърмори.

— От друга страна, мисля, че по-добре е да ти покажа.

Натали писна възмутено, когато Райдър се измъкна от ваната, грабна я и отнесе извиващото ѝ се тяло до леглото. Там със смях я принуди да легне и я целуна алчно. Скандалното положение, заедно с мократа му, величествена голота, наелектризира чувствата ѝ.

— Доведе ме тук, за да ме прелъстиш отново, нали? — успя да изстене тя.

Без никакво разкаяние в гласа, той отвърна:

— Виж ти, госпожице Дезмънд, накрая забеляза — и пъкна език в ухото ѝ.

— Негодяй!

— Да, но може би едно добро упражнение в леглото ще те постави накрая на място и ще спре измамите ти, момиче.

— И тъкмо ти ще ми говориш за измами!

Тя не беше свършила, когато устните му грубо обхванаха нейните, което изтръгна от нея звуци на приглушено удоволствие. Задръжките ѝ скоро се изпариха, когато Райдър смъкна роклята и комбинезона ѝ, засмука гърдите ѝ и пощипна меката ѝ плът, докато нетърпеливо смъкваше останалите ѝ дрехи. Тя се мяташе от блаженство и заравяше пръсти в мократа му коса.

След миг той я претърколи под себе си. Очите му се впираха в нейните, а чертите му излъчваха желание. Беше опрял твърдия връх на мъжествеността си в нея и я гледаше страстно и нежно.

Натали чувстваше, че ще полудее, ако не я обладае — веднага.

Той погали бузата ѝ и се усмихна.

— Миналата седмица аз споделих една от тайните си с теб, Натали. Тази вечер искам да разкрия една от твоите.

— Какво? — прошепна тя.

Той се приведе, щипна меката част на ухото ѝ, а тя потръпна.

— Отдай ми се цялата — настоя той дрезгаво. — Винаги задържаш нещо. Няма защо да се страхуваш да се отпуснеш напълно с мен, скъпа.

Думите му я докараха до трескаво състояние, накараха я да диша с мъка. Все пак успя да промълви:

— Не знам... не знам какво искаш да кажеш.

— Напротив, знаеш — той се отдръпна и я прикова с пламенния си поглед.

Наистина, като го погледна, тя разбра, че знае, и от самата мисъл, от трескавото предчувствие сърцето ѝ бясно затуптя. Все пак се почувства огорчена, че от нея се очаква така много, а той е склонен да предложи толкова малко.

— Значи аз трябва да пожертвам душата си, лорде мой, само за да ти дам още една страстна нощ? — попита тя несигурно и малко обидено.

Той изведнъж стана съвсем сериозен.

— Боя се, че една нощ може и да не стигне, любима... — спря, за да я целуне нежно, и плъзна пръст в нея, докато тя изстена. — Ще ни

трябват нощите на цяла година... може би нощите на целия ни живот.

Натали се извъртя само за да се огъне от блаженство.

— Ако... ако го направя — прошепна импулсивно тя, като заби пръсти в раменете му, — ще ми покажеш ли за какво е огледалото?

— Хитруша! — но решителният блясък в очите му ѝ обеща, че ще ѝ покаже и много повече.

Райдър възбуди докрай Натали с бавни целувки — сливаше устните си с нейните, навлизаше бавно и дълбоко с език, докато ръцете му галеха гърдите ѝ. Тя бе започнала да диша тежко, когато той прокара устни по извивката на шията ѝ. Гледаше го в огледалото и погледът ѝ безсрамно се приковаваше в него, докато го окуражаваше шепнешком. Горещият му език описваше кръгове около гърдите ѝ, после продължи да се спуска надолу. Устните му, езикът и — горещият му дъх вече бяха върху трептящия ѝ корем.

— Сега гледай внимателно, скъпа — прошепна той. Нямаше представа откъде знаеше той, че тя ги наблюдава. Но когато се наведе да целуне меките орехови къдри върху свивката между бедрата ѝ, тя подскочи диво и се опита да се освободи. Отговорът му беше дрезгав стон и по-силно притискане. Той разтвори бедрата ѝ и прекара устни и език по най-интимните ѝ части. Тя се въртеше бясно и виеше от удоволствие, а когато се осмели отново да вдигне очи към огледалото, ѝ се стори, че ще умре от екстаз. Измърка, престана да се бори и го остави да прави каквото иска.

Знаците ѝ, че се предава, докараха Райдър до неимоверен възторг. Искаше да я направи напълно уязвима от себе си, напълно своя. Нагласи коленете ѝ върху раменете си и дълго, с леко поглаждане с език, загали гладките ѝ бедра, чудесните ѝ задни части. Просто пируваше с нея. Докато тя дойде отново срещу него разтърсвана от тихи стенания. Хвана я здраво и засмука дълбоко, докато тя извика в оргазъма си.

Като остави коленете ѝ да се плъзнат покрай ръцете му, той се взря в лицето ѝ. Бузите ѝ пламтяха, устата ѝ бе отворена, очите — полузамаяни, изражението ѝ издаваше пълен екстаз. Беше му се отдала по най-специалния начин; в този миг той осъзна, че я обича.

Преди да успее напълно да осмисли това прекрасно, омаломощаващо разкритие, усети меките ѝ пръсти да се сключват

около набъбналата му мъжественост. Удоволствието направо го докара до агония.

— Моля те — прошепна тя, — искам те в себе си — веднага.

— Скъпа, не е нужно да ме молиш. Боже, аз никога не мога да ти се наситя!

Райдър издърпа краката ѝ плътно около кръста си. Натали изпита смесица от радост и страх, когато осъзна каква ще бъде силата, с която ще се сблъска. Погледна отново нагоре и видя бронзовия му, мускулист гръб тъкмо когато той навлизаше в нея. Изпълни я така, че тя се почувства изпъната и пулсираща, изгаряща от удоволствие; посрещаше жадно всеки от силните удари. А това, че виждаше какво ѝ прави, всеки миг я възбуждаше с още по-голяма сила. Стенеше от удоволствие и гледеше запленена ритмичните движения на задните му части, докато той я обладаваше така енергично. Дишаше накъсано и впиваше пръсти в чаршафите.

Той се усмихна, като видя как тя гледа без всякакви задръжки.

— Сега разбираш ли напълно, скъпа? — измърмори той между две резки движения.

— О, да... мисля, че да — успя да отвърне тя и се издигна в арка, което предизвика силен отговор от негова страна.

— Сигурна ли си?

— Д-да.

Той се изсмя закачливо.

— Мисля, любима, че трябва да направим още една крачка в прекрасния ни урок.

Натали се обърка, но само за миг. Удиви я бързината, с която Райдър отстъпи от нея и я накара да коленичи. Отново бе залята от горещ екстаз, когато той проникна в женските ѝ части отзад по нов и предизвикателен начин.

— Сега не мога да ни гледам в огледалото — промърмори тя между два стона на удоволствие.

— Да, но аз мога — дяволито отвърна той.

И наистина можеше. Райдър вдигна глава и видя как чувствено са подредени телата им и в каква съвършена хармония се движат. Държеше Натали до себе си и изцяло ѝ се наслаждаваше. Едната му ръка беше сключена около кръста ѝ, а свободната му длан галеше гърдите ѝ. Топлината и търкането ѝ о него бяха просто божествени.

Сърцето му се изпълни с любов към нея от захлас и покорство. Когато отново мина срещу него и буйно го подкани, желанията му бликнаха свободни, горещи и необуздани. Той проникна в нея с дълбоки и силни движения, докато накрая тя извика в оргазъм, а той потръпна от облекчаването си...

Мина много време, преди Райдър внимателно да се отдели от Натали, да легне настрани и да я погледа как спи. Тя изглеждаше напълно спокойна и изтощена от страстта му, а това го изпълни с гордост.

Знаеше, че скоро трябва да я вдигне и да я отведе у тях, но засега не можеше да откъсне поглед от нея. Радваше се на прекрасното ѝ тяло, на рошовата кестенява коса. Дълго си игра с един от кичурите ѝ и вдъхва упойващия му аромат. Прекара пръст по гладкия ѝ гръб, по овала на бедрото ѝ и изстена, като си припомни сладостта на отдаването ѝ.

Как би могъл някога да се раздели с нея, когато дори мисълта, че трябва да я изпрати до дома ѝ тази нощ, беше мъчение?

В очите му неочаквано припариха сълзи. Тя наистина му се бе отдавала изцяло, но той бе загубил сърцето си.

[1] Герой ни английския писател Хенри Филдинг (1707–1754), описан в едноименното произведение като извършител на множество любовни похождения — Б.пр. ↑

[2] Герой ни английския писател Хенри Филдинг (1707–1754), описан в едноименното произведение като извършител на множество любовни похождения — Б.пр. ↑

[3] Благосклонност, скромност, радост, успокоение (англ.) — Б.пр. ↑

След две седмици и половина Натали седеше пред тоалетката в спалнята си, оправяше фризура си и чакаше Райдър да мине да я вземе за едно соаре в Риджънтс парк.

Тя се усмихна. Той се държеше доста мило от нощта на прекрасната им любов в публичния дом. Всъщност тя се изчервяваше всеки път, като си спомнеше тази нощ на пламенна, необикновена страст. Тия дни Райдър изглеждаше като дяволито дете, което пази голяма тайна. Тя знаеше, разбира се, всичко за една от големите му тайни, а и той — несъмнено — вече бе научил повечето нейни.

Беше ѝ се обаждал по няколко пъти на седмица, за да я изведе на чай или на разходка из парка. Закачаше я с приятни забележки, гледаше я с желание, което караше стомаха ѝ да се свива, и я обсипваше с подаръци — рози, ръкавици, бонбони, нова шапка.

Натали се боеше много, че е влюбена в този женкар, и се чувстваше твърде уязвима от неизбежните си страдания, които щяха да последват. С различията, които съществуваха между нея и Райдър, връзката им рано или късно щеше да се прекрати, а мисълта да каже сбогом на споделената им нежност я натъжаваше.

Изглеждаше ѝ като предзнаменование, че Райдър все така изчезваше всяка нощ и не споделяше с нея почти нищо за делата си. Тя не се разделяше със съмненията си за мотивите му — боеше се, че той намира удоволствия в мръсния Лондон и евтините му изкушения; подозираше, че все още крие нещо от нея. Огорчаваше се все повече, че не постигаха нищо за разкриване на контрабандистката шайка, нито за намирането на леля Лав. За нещастие, тя самата почти не можеше да направи нещо за търсенето, тъй като баща ѝ затъваше все повече в бездната на безпътството и депресията. Провалите му бяха започнали да придобиват ексцентрични и плашещи размери. Посред нощ тия дни Фицхю откри Чарлс пиян на близкия площад да храни птиците и да пее меланхолична балада. Следващата вечер Чарлс се подхлъзна, падна по стълбите и си изкълчи глезена. Натали се опитваше да откъсне

баща си от алкохола и да събуди интереса му към по-полезни неща като екскурзия в провинцията или дори посещение на операта, но просто не успяваше да го изтръгне от пълното отчаяние.

Натали се притесняваше и от още нещо. Довечера щеше да е първата ѝ поява сред лондонското „отбрано общество“ от шест години насам. Райдър, като син на херцог, щеше несъмнено да бъде добре дошъл в изисканите кръгове; доколкото ѝ беше известно, не бе предизвиквал скандал преди годините, прекарани в заточение, пък и „отбраното общество“ при всяко положение проявяваше повече толерантност към мъжете. Бабата на Райдър, която щеше да ги придружи тази вечер, очевидно отдавна бе осигурила мястото си сред високопоставените.

Но Натали хранеше съмнения за приема, който щеше да получи самата тя, след като бе живяла години заедно с леля си в „колониите“, които все още се ползваха с лошо име. На двайсет и две години щеше да бъде смятана за стара мома и особнячка.

На вратата се почука и влезе Кара, възрастната ѝ прислужница, висока, сивокоса жена с мило, набръчкано лице. Тя се усмихна на Натали:

— Долу ви чака лорд Нюбъри, госпожице — той е приятен, красив момък.

Натали се усмихна, че Кара нарича Райдър „момък“.

— Все още се колебае дали да излезе тази вечер, особено след като татко е в такова състояние — тревожно каза Натали, докато оправяше едната си обица. После, като забеляза тъжното изражение на Кара, докосна безупречно подредените къдрици върху главата си: — Макар че ти, както винаги, ми направи чудесна фризура.

Кара светна.

— Трябва да излезете и да се порадвате на живота, госпожице — Фицхю и аз ще го наглеждаме. Колкото за леля ви, и тя ще се появи скоро. Госпожа Дезмънд винаги си е била малко вятърничава.

Натали не можа да сдържи усмивката си:

— Е, наистина няма да я открия тази вечер — макар че поне веднъж ще мога да предпазя Райдър от неприятностите — помисли си тя.

— Сега побързайте, госпожице. Мисля, че вашият джентълмен ще започне да се изнервя.

Натали кимна, изправи се и тръгна към вратата съпроводена от шумоленето на копринени поли и атлазени фусти. Кара ѝ подаде плетена, покрита със скъпоценни камъни, дамска чантичка и наметна раменете ѝ с шал от кашмирска вълна.

— О, госпожице, изглеждате така прекрасна! — прошепна прислужницата с насълзени очи.

Натали докосна ръката ѝ:

— Благодаря, Кара. Татко още ли е в кабинета си?

Кара тъжно поклати глава.

— Ако смятате да го посетите там с вашия младеж, по-добре се откажете, госпожице. Като се върна от черква, Фицхю го намерил припаднал. Наложило се да извика градинаря, за да го приберат и да го отнесат на горния етаж.

— Господи! — разстроена промълви Натали. — Трябва да го видя, преди да тръгна надолу.

— Добре, госпожице, но побързайте. Лордът ви чака.

Натали излезе, мина по коридора и почука на вратата на баща си. След като никой не ѝ отговори, влезе...

Чарлс Дезмънд спеше дълбоко в палисандровото си легло с балдахин, хъркаше силно и изглеждаше мъртвешки блед.

— О, татко — пошепна тя. — Какво да правим с теб?

Пресече стаята и внимателно разтърси ръката му. Той примигна, а след миг се опита да фокусира мътния си поглед върху нея.

— Здравей, мила — завалено поздрави той.

Тя се накара да се усмихне.

— Как си? Кара ми каза, че Фицхю те е открил припаднал в градината.

— Ще оживея — измърмори той и немощно махна с ръка. — За нещастие.

Натали настръхна от продължаващата мрачност на баща си.

— Виж какво, ако не престанеш с брендито, това е доста съмнително.

— Има ли някакво значение? — мрачно промълви той.

— За мене има!

— Знам, мила — отвърна той с внезапно разкаяние. — Заслужаваш много повече от един пропилен старец.

Натали въздъхна:

— Татко, сега трябва да тръгвам. Лорд Нюбъри ще ме придружи на едно соаре. Мога ли да те помоля да останеш трезвен тази вечер?

Той се направи, че не чува въпроса ѝ, и я огледа с бащинска гордост.

— Ах, мила моя, изглеждаш прекрасно в тази рокля. Знаеш ли, ти си досущ като майка си на тая възраст?

— Така ли? — потрепна гласът на Натали.

— Да — в кафявите очи на Чарлс проблесна мъка. — Като те гледам такава, си спомням щастливите дни с Дезире — когато я ухажвах, когато я придружавах на правителствените приеми в Карлтън хаус, по театрите и във Воксхол^[1], а в началото на брака ни правехме такива прекрасни екскурзии до Брайтън и Бат.

— Спомням си някои от тези дни, татко — прошепна Натали.

— Не, те си отидоха завинаги.

— Не говори така — посъветва го тя. — Моля ти се, трябва да си даваш кураж заради мен.

Той кимна:

— Ще се опитам, мила.

Но в гласа му се долавяше примирение със съдбата и Натали се почувства още по-разтревожена и потисната, когато го целуна за довиждане и излезе.

В коридора срещна иконома, който отиваше в стаята на баща ѝ с подноса вечеря.

— Фицхю, моля ти се, опитай се да не допускаш баща ми до брентито тази вечер — помоли го тя.

Старият семеен служител само тръсна глава:

— Нямате представа колко пъти съм се опитвал, госпожице Натали. Излеем ли брентито, той заплашва прислужниците с уволнение, ако не отидат веднага да му донесат още.

— Знаем, Фицхю.

— Лекарят идва да го прегледа онзи ден, когато бяхте по работа на Оксфорд стрийт — продължи той тревожно. — После спомена, че е останало съвсем малко, което той може да направи, преди да вкара господин Дезмънд в психиатрията „Сейнт Панкрас“ за... ммм... наблюдение.

Натали се разгневи.

— Няма да разреши баща ми да бъде вкаран в отделението за луди — поне не още.

— Добре, госпожице — смутено отвърна Фицхю. — Само ви предавам мнението на лекаря.

Тя докосна ръката му.

— Знам, Фицхю. А предаността ти към баща ми е извън всякакво съмнение.

Той се усмихна.

— Пожелавам ви приятно прекарване с лорд Нюбъри.

— Благодаря, Фицхю.

Настроението на Натали малко се повиши, когато тръгна по стълбите и видя Райдър да я чака във фоайето. Може и да беше негодяй, но сърцето ѝ подскочи от вълнение, щом го видя. Господи, не изглеждаше ли изключително елегантен в официалния си черен кадифен фрак и атлазената препаска, надиплената бяла ленена риза и светлобежови панталони. Предизвикателната му черна коса бе издърпана назад в опашка, а в бялата ръкавица на едната му ръка имаше копринен цилиндър. Възхитеният му поглед бе прикован в нея, което увеличи вълнението ѝ.

Райдър също бе очарован от видението, което се спускаше по стълбите към него. Натали носеше копринена, високо вталена рокля в наситеночервен цвят, ниско деколте и права пола, която елегантно се разширяваше над красивите ѝ глезени в копринени чорапи. Тъмнокестенявата ѝ коса бе дигната и подредена в елегантни къдрици, което разкриваше деликатните очертания на лицето ѝ. Перлената диадема, герданът и обиците довършваха съвършения ѝ тоалет.

През последните седмици чувствата му към нея само се бяха усилили, с нежност си помисли той. Господ да му е на помощ, така я обичаше. Ясно му беше какво значи всичко това, макар че бъдещето все още малко го плашеше.

— Добър вечер, скъпа — промълви той, като пое ръката ѝ и целуна ръкавицата. — Изглеждаш така добре, че на човек му се иска да те излапа още тук.

Тя се изчерви.

— Моля ти се, Райдър, нали тази вечер ще бъдем сред изискано общество — огледа се и се намръщи: — А къде е баба ти?

— Чака ни в каретата.

Тя въздъхна.

— Още по-добре. Исках да ви заведа и двамата при баща си, но той отново е на легло горе, след като припаднал в градината.

Райдър я погледна с искрено съчувствие.

— Съжалявам, скъпа.

— Все още твърдя, че днес не би трябвало да излизаме — продължи тя тревожно. — Това едва ли е най-доброто време за светски задължения, след като един бог знае къде е леля Лав.

— Знам, но наистина не можем да изпуснем това празненство — помирително каза той. — Това е двайсет и петата годишнина от сватбата на лорд и лейди Личфийлд, а синът им, Сам Брандън, ми е добър приятел още от училището в Итън.

— Господи! Не знаех, че отиваме на тяхната годишнина. Дори не съм приготвила подарък.

— Не се безпокой, любима. Минах покрай Бонд стрийт и взех подходяща финтифлюшка — предложи ѝ ръката си. — Да тръгваме — нона ни чака.

Натали постави пръсти на ръкава му.

— Разбира се — докато вървяха към входната врата, го попита: — Има ли нещо ново за Хари?

Той поклати глава.

— Не, за съжаление. Всеки ден се отбивам в речната полиция, но и там нищо не знаят — въздъхна дълбоко. — Слава богу, родителите на Хамптън са на екскурзия из континента сега. Сигурен съм, че сър Джаспър и лейди Милисънт ще получат удар, щом научат, че техният син и наследник е изчезнал. Единствената ми надежда е Хамптън да се появи, преди те да се върнат от Неапол.

Натали кимна съчувствено.

В края на алеята ги очакваше красива черна карета с два сиви коня. Като гледаше слугата в ливрея, който скочи да им отвори вратата, Натали отново се зачуди как ли ще мине изисканият прием тази вечер.

Райдър ѝ помогна да се качи и тя се настани на седалката до Франческа.

— Натали, мила, колко ми е приятно да те видя пак! — поздрави я Франческа и топло я целуна по бузата. — А ти изглеждаш просто божествена — никога не съм виждала по-красива рокля.

— Вие самата изглеждате прекрасно, графиньо — отвърна Натали, като се наслаждаваше на бледосивата ѝ рокля.

— А аз имам честта да придружавам две от най-прекрасните дами в града на бала тази вечер — добави Райдър, докато се настаняваше срещу тях и затваряше вратата.

Франческа смигна на внука си.

— Колко е галантен, нали? — обърна се тя към Натали.

— О, да — съгласи се Натали.

Каретата потегли.

— Райдър ми каза, че още не знаете нищо за скъпата ти леля — съчувствено каза Франческа.

— Така е, за съжаление.

Франческа се намръщи.

— Странно, но имам чувството, че може би ще научиш нещо много важно довечера.

— Така ли? — вдигна вежди Натали.

— Защо довечера, нона?

— Не бих могла да обясня. Това е просто интуиция.

Натали разпалено махна с ръка:

— Със сигурност бих се зарадвала на каквото и да е сведение, но в момента ми е трудно да храня кой знае какви надежди.

— Знам, мила — Франческа погали ръката на момичето. — Макар че се надявам това нещастие да не ти попречи да се омъжиш за внука ми колкото може по-скоро. Ти си просто най-подходящата за него.

Райдър и Натали се спогледаха стеснително.

— Най-голямата ми надежда е да доживея ти и внукът ми да празнувате годишнина от сватбата си като лорд и лейди Личфийлд тази вечер — после продължи: — Макар да се говори, че този негодник Теди Брандън продължавал връзките си с младата актриса, която играела в „Крал Лир“ в театъра Друри лейн.

— Не може да бъде — промърмори Райдър.

Франческа се обърна към Натали:

— Ако моето момче някога те посрами по този начин, разрешавам ти да стреляш по него — при положение, че не го убиеш.

— О, бих го направила непременно — отвърна дяволито Натали, а Райдър отметна глава и се изсмя.

Тримата продължиха да си бърбят, като Франческа им разказа и други клюки, докато пътуваха към Риджънтс парк. Натали оглеждаше класическия архитектурен ансамбъл на Джон Наш^[2], вече наполовина завършен, с прекрасните имения, разположени около тревните площи и дърветата. Каретата спря пред извисяваща се, четириетажна вила в гръцки стил с класически релефи на фронтоните, урни и статуи зад перилата, високи коринтски колони с гравирани надписи. Цялата сграда бе осветена, а на входа икономът приемаше елегантно облечена двойка.

Райдър придружи двете дами от каретата по широките стъпала и в дома с размери на палат. Натали бе свикнала с лука, но ѝ беше трудно да не се възхити от фоайето с мраморен под, което спокойно би могло да бъде и малък параклис с гръцките си статуи, чудесните ниши с класически предмети, извисяващия се бял купол, украсен със спираловидни орнаменти и цветя от бледожълт гипс със златни нишки.

Икономът ги поведе към балната зала, от която долитаха музика и щастливи гласове. На арката пред огромния кръгъл салон Натали се опита с един поглед да обхване всичко — жените в блестящите им бални рокли, въртящи се в ръцете на мъже във фракове; струнният квартет на подиума, който свиреше елегантен бароков менует; изумителните облицовани в злато стени и топлия цвят на паркета; великолепните италиански фрески на тавана. Във въздуха се носеха аромат на цветя, смях и разговори, примесени с приятната музика.

Икономът обяви.

— Графиня Валенца, лорд Нюбъри и госпожица Дезмънд.

Тримата влязоха, преминаха през любопитните погледи на останалите гости и се наредиха зад останалите, които се готвеха да поднесат поздравленията си. Лорд и лейди Личфийлд ги посрещнаха любезно; Райдър ги поздрави и поднесе подаръка им. Когато Теди Брандън, лорд Личфийлд, ѝ целуна ръка, Натали огледа надутия джентълмен с коремче, оплешивяващо теме и монокъл и ѝ се видя странно, че той би могъл да бъде такъв развратник.

Страховете на Натали, че ще я гледат отвисоко, бързо се изпариха, когато Франческа ги разведе и ги представи на приятелките си от висшето общество. Натали се увери във високия престиж на графинята, когато видя как вежливо я поздравява надменно величие като лейди Касълрей и топлото отношение на приятелката на краля

лейди Ан Барнард. Размениха няколко думи с очарователния сър Уолтър, който с богатия си шотландски акцент разказваше на малка група слушатели за приключенията си при откриването на изгубената корона, меч и скиптър на Шотландия. Поговориха с кралския художник сър Лорънс Томас, с поета лауреат господин Саути.

Скоро Франческа седна някъде със свои познати, а Райдър и Натали отидоха при приятелите му Сам, Хю и Джеймс. Макар Натали да се чувстваше много по-добре сред връстниците на Райдър, тя се изуми, когато групата започна да клюкарства за краля.

— Казват, че най-послед ще обявят коронацията за юли — подхвърли Хю.

— Добре, но дали и Каролайн ще стане кралица? — зачуди се Джеймс.

— В никакъв случай, ако кралят има думата по този въпрос — заяви Сам. — При положение, че разискванията по развода в Камарата на лордовете бяха пълен провал и от тях негово величество така и не получи желаната друга жена. И въпреки това твърдо е решил Каролайн никога да не заеме мястото до него на трона.

— Нима можеш да го упрекваш? — възмути се Хю. — Принцесата на Уелс е малко повече от проститутка и е... животно.

— Е, едва ли би могла да бъде по-развратна от бившия принц — възрази съпругата на Хю, лейди Бес.

— Така е — съгласи се госпожица Сара Труздейл, годеницата на Джеймс. — Вече никой не помни колко бяха любовниците му.

— Поредната е лейди Кънингам — с всичките си диаманти и заклето католичество — съобщи ѝ Джеймс.

— А прогонените лейди Хъртфорд и лейди Джърси са оставени да плачат вечно в други крила на двореца — засмя се Сам.

— Мислите ли, че кралят ще остане трезвен за коронацията? — попита Райдър.

— Възможно е — ако той и лейди Кънингам не са си легнали прекалено късно предната вечер заради молитвите — пошегува се Хю и всички се засмяха.

Когато групата започна да обсъжда поведението на една известна омъжена дама, която напоследък се изложила, като се появила в клуба на любовника си на Сейнт Джеймс стрийт, Натали едва се сдържа да не избухне. Тези клюки ѝ изглеждаха и досадни, и противни. Райдър

явно долови мислите ѝ, защото скоро след това я покани да танцуват. Двамата отидоха до средата на залата и се присъединиха към други двойки в елегантния кадрил.

Още преди да направят първите си няколко стъпки, Натали спря, защото забеляза позната, облечена в черно фигура от другата страна на залата.

— Райдър, това не е ли баща ти? — попита го.

Той се обърна да види високия широкоплещест джентълмен с металносива коса.

— Той е. Чудя се какво ли го е накарало да дойде.

— Трябва да отидем и да го поздравим.

Райдър се намръщи.

— След отношението му към теб при посещението ни?

— Райдър, трябва да спазваме протокола. Все пак поводът за това тържество е важен. Ти едва ли би искал да го притесниш.

— Добре.

Райдър мрачно изведе Натали от дансинга и я преведе през залата.

— Ваша светлост — обърна се към баща си Райдър и се поклони.

— Виж ти, Райдър, госпожица Дезмънд! — отвърна херцогът, приятно изненадан.

Натали направи реверанс.

— Ваша светлост.

— Натали и аз тъкмо се чудехме какво ви е довело тук тази вечер — хладно подхвърли Райдър.

Херцогът се изсмя сухо.

— Малко е необичайно за мен, а? Всъщност дойдох тук с другарката си по молитви. Хариет от седмици ме моли да я изведа.

— И правилно постъпва — обади се Натали и с учудване забеляза, че бащата на Райдър ѝ се усмихна. Помисли си, че когато е спокоен, той изглежда почти толкова красив и непосредствен колкото сина си.

— Елате, ще ви запозная с нея — подкани ги той властно.

Райдър и Натали послушно го последваха към висока дама с кестенява коса, която стоеше с гръб към тях и разговаряше с други гостенки. Като забеляза жената, Натали се почувства неловко — в нея имаше нещо познато.

— А, ето те и теб, Хариет, мила — обърна се към нея херцогът. Когато тя се обърна, той ѝ подаде чаша пунш и каза:

— Бих искал да ти представя сина си, Райдър, и приятелката му, госпожица Дезмънд.

Преди херцогът да завърши представянето, всички се обърнаха към Натали, която ахна шумно.

— Мила, да не ти стана лошо? — загрижено попита Райдър и я хвана за китката.

Натали гледаше с широко отворени очи към жената.

— Вие не сте Хариет Фоксуърт! — възкликна тя. — Ти си...

Но преди да може да каже още нещо, жената, която наричаше себе си Хариет Фоксуърт, се наведе към нея и Натали бе залята от корсажа до кръста с пунш.

[1] Място в лондонския район Ламбет, където е имало (1661–1859) любим за гражданите парк — Б.пр. ↑

[2] Джон Наш (1752–1835), архитект и специалист по градоустройство, известен и с оформянето на канала, езерото и околните жилища на Риджънтс парк — Б.пр. ↑

През следващите няколко мига Натали кипеше от чувство на безсилие, а така наричаната Хариет Фоксуърт първо извика домакинята на помощ, после издърпа Натали до будоара на лейди Личфийлд на горния етаж. Натали седна до тоалетната масичка, като гледаше мрачно жената, надвесена над нея, докато тя се опитваше да премахне петното от роклята ѝ.

Натали забеляза с ненавист, че „Хариет“ не изглежда по-зле в резултат от преживяванията си — в кестенявата коса нямаше повече сиви кичури, чертите на лицето ѝ бяха класически оформени и приятни както винаги. Фигурата ѝ беше все така висока и грациозна. Но действията и отношението ѝ показваха, че в сърцето си жената беше непостоянна, капризна и ексцентрична както винаги.

— О, боже — жално нареждаше тя, докато триеше роклята на Натали с влажна кърпа, — съсипах роклята ти.

Безсилието на Натали прерасна в гняв:

— Ще бъдеш ли любезна да спреш да се тревожиш за роклята и да ми обясниш какво, за бога, правиш тук, лельо Лав?

Жената въздъхна.

— Е, и аз бих могла да те попитам същото, Натали. И не е нужно да водим този разговор грубо.

— Не е нужно? — ръката на Натали изсвистя във въздуха. — Аз едва не полудях тези два месеца, като изпитвах ужас, че може да лежиш мъртва в някоя мръсна канавка, а през цялото време ти си се забавлявала чрез молитви с един херцог!

— Не е нужно да го съобщаваш на целия квартал, за бога — сгълча я Лав. — Имам сериозна причина да правя това.

— Какво оправдание би могла да имаш за ужаса, в който ме хвърли?

Лав сега оправяше една от обиците.

— Когато пристигнах в Лондон, ти пратих писмо, Натали — опитваше се спокойно да говори тя. — В него ти обясних всичко.

Смятах, че ще продължиш да ръководиш фабриката в Чарлстън като добра племенница...

— Как бих могла да ръководя фабриката, след като мислех, че може да си отвлечена от банда манифактуристи? Когато все пак разбрах, че си отплавала за Лондон, дойдох да те търся...

— И тъкмо затова не си получила писмото ми — раздразнено посочи Лав.

Натали пое едно дъх.

— Този спор явно няма да ни доведе до никъде. Нека сега започнем от началото. Първо, защо напусна Чарлстън, без да се посъветваш с мен и защо ти е нужно да се преструваш на Хариет Фоксуърт в Англия?

Лав погледна в огледалото и приглади фризура си.

— Обяснението е съвсем просто. Бях принудена да действам под прикритие, както ти обясних в бележката си. Стана така, че се наложи да напусна Чарлстън твърде набързо.

— Защо?

— Защото разбрах името на кораба, който е внасял контрабанден английски плат в Чарлстън и се прокраднах на борда му тъкмо преди да тръгне обратно за Англия.

Натали бе изумена.

— Пътувала си тайно?

Лав сбърчи нос и започна да си играе с перленото колие.

— Така е, но не бих препоръчала на никого да повтори примера ми. Кълна се, че никога няма да прекося Атлантика отново във влажен и смрадлив трюм. Край мен се гонеха най-гнусни същества — хлебарки, буболечки, плъхове...

— Просто не вярвам на ушите си — тръсна глава Натали.

— Успях обаче да се сприятеля с един млад моряк. След необходимия подкуп той ме снабдяваше редовно с храна и вода.

Натали чувстваше нарастващо отвращение и дори се чудеше дали мястото на леля й не е в психиатрията.

— Значи пристигна в Лондон. И после какво?

— Последвах контрабандистите от доковете, разбира се. И те ме отведоха право до една текстилна фабрика в Степни.

Натали усети как ръцете ѝ настръхват.

— Да не би да искаш да кажеш...

Очите на Лав триумфално светнаха:

— Точно това искам да кажа!

Натали изстена:

— О, боже.

— Не си ли открила още каква е работата, мила моя? — продължи възбудено Лав. — Конкурентите ни са контрабандирали плат Ремингтън.

— Мили боже! — ахна Натали, когато ужасяващите последствия разтърсиха съзнанието ѝ. — Значи затова си станала другарка в молитвите на мансфийлдския херцог?

— Разбира се. А не е ли смайващо, че ти дойде тук тази вечер със сина му? Той е много красив младеж, но...

Натали се засмя горчиво.

— Ти не знаеш и половината от историята.

— Какво искаш да кажеш?

Натали тъжно склони очи.

— Срегнахме се с Райдър Ремингтън в Чарлстън, когато самата аз се представях като друг човек, за да открия теб и контрабандистите.

Лав опря слабата ръка до бузата си.

— Господи! Не мислиш, че и момчето е замесено, нали?

— Възможно е — мрачно кимна Натали. — Виж, аз му показах образец от контрабандния плат в Америка. Той би трябвало да знае, че е произведен във фабриката на баща му...

— Особено заради специфичната основа — добави Лав.

— Но той никога не е признавал пред мен, че и баща му е замесен.

— Боже!

— Каква глупачка съм! — простена Натали.

— Искаш да кажеш, че изобщо не си имала представа откъде е дошъл платът?

Натали поклати глава.

— Открих образец от същия плат тук, на Бонд стрийт, но не успях да стигна до източника. А като си помисля, че обикалях из фабриката в Степни с Райдър и пак не съм направила връзката. Разбира се, не съм разглеждала плата отблизо.

— А и почти нищо не виждаш без очилата си — напомни й Лав.

— Така е.

Устните на Лав трептяха.

— Значи двамата посетихте фабриката на Уилям?

Натали кимна.

— Херцогът ни предложи да се обърнем към съдружниците му Джон Линч и Осуалд Спектър. Никой от тях не ми помогна, разбира се.

— Естествено — забеляза Лав. — Подозирам, че някой от тези негодници може да стои зад измамата.

— Но не самият Уилям Ремингтън?

Лав махна с ръка.

— При цялото му богатство защо му е нужно да контрабандира каквото и да е? Освен това той е прекалено зает с непрестанните си молитви.

Натали едва не изкрещя на леля си.

— Е, щом мислиш, че не е замесен, защо продължаваш с тези преструвки?

Лав се усмихна.

— Успях да събера сведения за фабриката в Степни от Уилям... а освен това ми стана доста симпатичен.

— Сигурно се шегуваш! — заяви Натали. — Да се влюбиш в някакъв религиозен фанатик! А сигурно се каниш да ми кажеш и че никой от приятелите ти не те е познал, откакто си започнала този маскарад!

— О, дрън-дрън — сопна се Лав. — Знаеш, че никога преди не съм се движила из тия високопоставени среди. Освен това днес е първият случай, когато успях да убедя Уилям да се появи сред обществото. Признавам, че лейди Каупър и лейди Касълрей ме изгледаха доста любопитно, когато Уилям ме представи. Без съмнение и двете се чудеха коя може да е Хариет Фоксуърт, но ме приеха достатъчно учтиво. Все пак кой би си позволил да противоречи на един херцог или да го критикува?

— Щом казваш, лельо Лав — озадачено се съгласи Натали.

— Натали, моля те, не си разваляй мнението за мен, защото се забавлявам.

— Забавляваш се — повтори племенницата й тъжно.

— И не мислиш ли, че е крайно време? — Лав намръщено продължи да търка роклята на Натали. — Ами докато Малкълм беше жив, бяхме обект на всеобщо презрение заради непрекъснатите му дуели, жените и хазарта. Не си ли спомняш, че когато навърши петнайсет години, вече правех всичко възможно за бъдещия ти дебют, чудех се как да ти осигурия покани за празненствата в кралския двор и необходимите поръчители?

— Ясно ми е, че семейните проблеми винаги са ни обременявали — промълви Натали.

— Наистина, преди пет години нещата за нас изглеждаха така зле, че провалът на Родни в Америка беше като божи дар.

— Разглеждаш това по странен начин.

— Но нека се върнем към предишния ти въпрос. През последните няколко седмици неколцина приятели наистина ме познаха, докато ходех по задачите си, но успях да ги накарам да се закълнат да запазят тайната.

Натали отново се разгневи.

— Можеше поне да кажеш на татко, че си тук.

— След всичко, което ми наговори за смъртта на Малкълм! — възнегодува Лав.

Натали въздъхна.

— Разбирам те. Но какво ще кажеш за Уилям Ремингтън? Рано или късно той ще разбере, че си го мамила, че си го лъгала, за да получиш сведения.

— Да, предполагам, че като научи истината, най-малкото ще се раздразни. Но аз успях да го изведа сред обществото тази вечер. Това не е ли прекрасно? Особено след като се измъчва години наред заради смъртта на жена си.

Сега пък Натали трябваше да се усмихне:

— О, лельо Лав, невъзможна си! Какво ли трябва да направя с теб?

— Е, или ще ме мразиш до края на живота ми, или ще ме прегърнеш и ще ми кажеш здрасти както трябва — каза тя.

Натали се засмя, стана и прегърна леля си топло.

— Много съм щастлива, че при теб всичко е наред, макар че ми съсипа живота... и роклята.

— Добре, да видим какво можем да направим за това — Лав намокри кърпата и продължи да търка.

След малко двете жени се завърнаха в балната зала и бяха посрещнати от любопитни погледи. Когато отидоха при Райдър и баща му, Натали учудена прие поканата на херцога за танц. Макар по лицето на Райдър да се четеше явно неодобрение, той не възрази на инициативата на баща си. На Натали не ѝ оставаше нищо друго, освен да поеме ръката на херцога и да го последва към дансинга, въпреки че — след разкритията на леля Лав — искаше да остане насаме с Райдър, да го принуди да ѝ каже истината и най-вероятно да го удуши.

Херцогът и Натали се завъртяха в ритъма на Шубертов валс, като той я държеше на прилично разстояние от себе си.

— Виждам, че Хариет е съумяла донякъде да оправи роклята ви — промълви той, като не я изпускаше от острия си, пронизателен поглед.

— Да, ваша светлост.

— Вие двете добре ли се познавате?

По гърба на Натали пролази тревожно чувство и тя бързо се досети защо я е поканил на танц. Бащата на Райдър се интересуваше от връзките ѝ с „другарката му по молитви“.

Тя му се усмихна бързо.

— Всъщност, ваша светлост, госпожа Фоксуърт и аз се опознахме доста добре, докато тя оправяше роклята ми.

Той искрено се засмя:

— Хариет е добра жена и изглежда ви е харесала, млада госпожице.

— Надявам се гардеробът ми да издържи на добрата ѝ воля — пошегува се Натали, а графът отново прихна.

— Вие сте изключително жизнено създание — промърмори той. — Това ми харесва.

Тя го погледна право в очите.

— Но не подхождам на сина ви, нали?

Той въздъхна, а веселостта му се смени със съжалително изражение.

— Всъщност, може би реагирах необмислено, когато се запознахме, госпожице. Мисля, че доста се изненадах, когато се появихте със сина ми, а безспорно и самото му идване ме вбеси. Между нас двамата в последните години имаше доста търкания.

— Разбрах за това.

— Но откакто срещнах Хариет... — той се усмихна с необичаен копнеж. — Достатъчно е да се каже — стигнах до убеждението, че бих искал да видя как Райдър се задомява щастливо и поема отговорностите на положението си.

— Навярно бихте искали да подобрите отношенията си с него, нали? — предположи Натали.

— Вие сте много досетлива млада дама.

— Сигурна съм, че укоризненото ви отношение тежеше на Райдър — почувства се задължена да отвърне Натали.

За миг херцогът изглеждаше стреснат. После, изненадващо примирен, попита:

— Бихте ли ми предложили нещо по този въпрос, госпожице?

Натали поклати глава.

— Мисля, че за това вие двамата трябва да се разберете.

Райдър, в другия край на залата, стоеше до Сам и се дразнеше, като гледаше как баща му танцува с Натали. Неприятно му беше, че човекът, когото така мразеше, докосва любимата му.

— Не мога да повярвам, че баща ми има наглостта да покани Натали — сподели той със Сам сърдито. — Ще изтичам дотам и ще сложа край на любовното им гукане.

Сам зяпна.

— Да не си загубил ума си, Нюбъри? Баща ти танцува с жената, която ти обичаш — това представлява почти декларация, че я приема за твоя бъдеща съпруга. Стига с тези глупости, че не я е приел, когато ти си искал — човека просто го е измъчвало друго! Сега ти искаш да объркаш всичко, така ли?

Съпругата му, помисли си Райдър с внезапно и яростно собственическо чувство. Да, той искаше Натали точно така — като своя съпруга. Трябваше да се сложи край на това положение, че не може да я има, когато я пожелае — това вече се превръщаше в едно от най-мъчителните неща в живота му.

Райдър избухна гневно:

— Но те танцуват валс, за бога!

— Това не значи, че трябва да изпадаш в истерия — сгълча го Сам. — Да не би да искаш да останеш без наследство?

— Пет пари не давам!

— А Натали? Дали и на нея ѝ е все едно?

Райдър усети, че го спират правилата на благоприличието, погледна Натали в обятията на баща си, видя как и двамата се смеят и скръцна със зъби. Той неодобрително забеляза, че Натали бе привлякла вниманието и на други джентълмени в залата, които я гледаха с възхита, а от това раздражението му нарасна.

Когато танцът завърши, той прекоси залата и пое ръката на Натали. На баща си каза рязко:

— Ваша светлост, моля да ни извините, но, струва ми се, Натали има нужда от малко чист въздух.

Уилям Ремингтън едва можа да измърмори, че е съгласен, когато синът му отведе Натали.

На верандата отвън Райдър разпалено се обърна към нея:

— Хареса ли ти валсът с баща ми?

— Райдър, той е херцог и ме покани! Как можех да не приема?

— Би могла да му кажеш да върви по дяволите.

— О, да, това би било много тактично.

— Не ми е приятно да го виждам близо до теб.

Като гледаше сърдитото му лице, Натали изпитваше смесица от съчувствие и яд. С нисък и напрегнат глас му каза:

— Да, предполагам, че отношението ти не бива да ме учудва, като се има предвид какво научих току-що.

Той присви очи и троснато попита:

— Какво ти каза баща ми?

Тя се усмихна тъжно.

— Той не ми е казал нищо. Но би могъл. И затова си така недоволен, нали?

Райдър започна да крачи по малката тераса.

— Натали, просто не мога да допусна този негодник с черни мисли да те докосва. А иначе нямам никаква представа за какво говориш.

— Така ли? Защо не ми каза още в началото, че съперниците ни са контрабандирали плат „Ремингтън“?

— Какво? — Райдър се извърна с лице към нея, а изражението му бе изумено. — Откъде разбра това... ако не ти е казал баща ми?

— Значи признаваш, че е вярно! — извика тя.

Той грабна ръката ѝ и я стисна със стоманени пръсти.

— Натали, кажи ми откъде научи!

С пламнали очи тя отвърна:

— Новата другарка по молитви на баща ти — Хариет Фоксуърт — не е никой друг, а леля ми Лав!

Той я пусна изумен.

— Сигурно се шегуваш.

— Ни най-малко. Леля Лав е последвала контрабандистите в Англия... и до фабриката на баща ти в Степни.

Райдър прокара пръсти през косата си.

— О, боже! Знаех си, че рано или късно ще разбереш.

— Тогава защо не ми каза още първата вечер, когато се срещнахме? — попита тя.

Със същия плам той отвърна:

— Натали, кълна се, че за първи път се досетих, че имаме работа с плат „Ремингтън“, когато ми показа образеца във вашата фабрика.

Тя се засмя горчиво.

— Защо ли не ти вярвам? А дори да приемем, че накрая ми казваш истината, защо не ми го каза още като видя образеца?

— Защото, щом разбрах, че фабриката на баща ми е замесена, знаех, че трябва да дойда в Англия за разследване. Искях да разбера кой в предприятието е виновен за контрабандата. За нещастие, и моите усилия, както твоите, общо взето не доведоха до нищо.

— До нищо — злобно повтори тя. — Но си изкара чудесно, като се скиташе нощем из лондонските улици, нали?

Той скръцна със зъби.

— Натали, кълна ти се, не съм се забавлявал.

— Но все още не си ми обяснил защо не ми каза истината в самото начало!

Той я погледна сериозно.

— Трябваше да мисля за твоята безопасност и за честта на баща си. Освен това ти би станала подозрителна, Натали. Не изпитваш ли подозрение и сега?

Без да се трогне от доводите му, тя попита:

— Ти замесен ли си в контрабандата, Райдър?

Той рязко издиша, като че ли бе ударен в корема.

— Не е възможно да говориш сериозно!

— Може би говоря! — отвърна тя и беше готова да се разплаче.

— А може би все още криеш нещо или се опитваш да предпазиш някого. Ужасното във всичко това е, че вече не знам на какво да вярвам! Трябваше да знам, че никога не би трябвало да ти се доверявам. Сега не ми остава нищо друго, освен да отида до британските митнически власти и да докладвам за контрабандата.

Той се изсмя:

— Пожелавам ти успех, любима, в опитите ти да укрепиш така непопулярната американска митническа тарифа.

— Тогава какво предлагаш да направим?

Той въздъхна примирено:

— Вече съм решил да говоря с баща си утре. Ще му съобщя за контрабандата и ще настоя да й сложи край. Не исках да се стига до това, но сега разбирам, че единствено баща ми е в състояние да проведе цялостно вътрешно разследване във фабриката и да разкрие истинските виновници.

Тя го изгледа подозрително:

— Ще се закълнеш ли, че ти не си замесен и че ще направиш всичко това?

— Имаш думата ми и за двете.

— Добре.

Тя тръгна към залата, но той хвана ръката й.

— А какво ще стане с нас, Натали?

Тя не можеше да повярва на ушите си!

— И се осмеляваш да ме питаш за това след всичките ти измами?

Той отвърна иронично:

— Чудесно, Натали. Знаех си, че ще намериш удобен повод да прекъснеш връзката ни.

— Това не е какъв да е повод! Това е сериозен срыв в отношенията ни.

— Така ли е? — чувствата накараха очите му да пламнат. — Ти никога не си мислила, че си подхождаме, нали? А сега, след като откри леля си и разреши тая загадка, аз вече не съм ти нужен, нали?

— Не се осмелявай да обвиняваш мен за собствените си прегрешения и лъжи! — избухна тя. — Никога не би трябвало да очаквам да бъдеш нещо повече от негодник и авантюрист!

Преди той да успее да ѝ отговори, тя го заобиколи и се върна в балната зала.

Райдър остана като замаян, със стиснати юмруци. Не можеше да повярва, че това наистина се е случило! Точно когато бе разбрал колко много обича Натали, колко много я иска в живота си, точно тогава я изгубваше!

На другата сутрин Райдър отиде при баща си. Чувствата му бяха съвсем объркани след снощното скарване с Натали и сега той ясно разбираше, че връзката им виси на косъм — косъм, който той не трябваше да допуска да се скъса. Би могъл да започне изкуплението на вината си, като сложи край на контрабандата. Съзнаваше също, че повече не може да бяга от отговорностите си — не само от бъдещето си с Натали, но и от всички, свързани със самоличността му, с наследството.

Уидърс го заведе в кабинета на херцога, по стените на който бяха подредени стотици богословски книги с кожена подвързия. Баща му седеше на бюрото и вписваше нещо в един дневник. Вдигна глава разсеяно, когато синът му влезе.

— Я, Райдър, каква изненада — каза той и се изправи. Райдър се поклони съвсем леко.

— Това не е посещение от вежливост, ваша светлост.

— Тогава няма да поръчвам чай — уморено отвърна Уилям. — Седни, ако обичаш.

Двамата се настаниха един срещу друг — Райдър на канапето с тръстикова облегалка, Уилям на един фотьойл — и се спогледаха предпазливо.

— Онова, за което искам да поговорим, се отнася за госпожица Дезмънд — започна Райдър.

Уилям повдигна вежди:

— Да не би да си решил да искаш разрешението ми да се ожениш за нея?

Гласът на Райдър стана дрезгав от гняв.

— Както вече ви казах, намеренията ми към госпожица Дезмънд не са ваша работа. Ако смятах да се ожения за нея, вашето щеше да е последното мнение, до което бих се допитал.

— Продължавай, ако обичаш — подкани го хладно херцогът.

— Въпросът, заради който съм дошъл, е доста сериозен. Знаете за трудностите, с които госпожица Дезмънд и леля ѝ са се сблъскали в текстилната си фабрика в Чарлстън.

Уилям въздъхна и махна една прашинка от ръкава на черната си вълнена жилетка.

— Да, мисля, спомням си, ти спомена, че предприятието им е застрашено от контрабандисти на плат. Какво отношение има това към мен?

— Има отношение, защото контрабандният плат се изнася от собствената ви фабрика в Степни.

Най-после Райдър бе удостоен с пълното внимание на баща си. Главата на херцога рязко се изправи, а лицето му потъмня от гняв.

— Навярно се шегуваш.

— Ни най-малко, ваша светлост.

— С какви доказателства разполагаш, че фабриката в Степни е замесена? — попита Уилям.

— Госпожица Дезмънд ми показа в Америка образец от контрабандния плат. Очевидно беше, че има типичната основа „Ремингтън“.

Уилям се изсмя презрително.

— Казвам ти, това е абсурд. Аз бих разбрал, ако предприятието в Степни е замесено.

— Бихте разбрали? — повтори Райдър. — Доколкото видях, напълно сте се откъснали от ръководството на фабриката. А колкото за двамата дегенерати, които наричате свои делови съдружници, аз никога не съм виждал по-подозрителна двойка мошеници.

Херцогът силно се намръщи.

— Какви други доказателства имаш, че наистина е имало контрабанда — освен собствената си съмнителна преценка от един поглед върху уж незаконния плат?

— Наблюдавах фабриката в Степни след работно време и забелязах определено подозрителна нощна дейност там — странни светлини на горния етаж, потеглящи в тъмнината каруци. От известно време мисля, че Джон Линч е главатарят на бандата...

— И какво те доведе до това блестящо заключение?

— Една вечер, докато правех разследванията си, мръсникът стреля по мен и ме удари с палка.

Херцогът изгледа Райдър с необичайна загриженост.

— Сега всичко ли е наред, сине?

— Спестете ми милата загриженост — през зъби каза Райдър. — Въпросът е, че Линч се опита да ме убие.

— Ти говори ли с Джон за произшествието?

— Да, но, естествено, той отрече всичко. Приятелите ми и аз накрая проследихме контрабандистите до пристанището. Бяхме по следите на един моряк на име Лосън. Опитвахме се да го задържим на доковете, но не успяхме.

Херцогът мълчеше.

— Е, ваша светлост, какво ще направите за това? — напрегнато настоя да разбере Райдър.

Уилям отвърна навъсено:

— Независимо дали обвиненията, които ми изложи, са изцяло верни или не, явно имам достатъчно основания да започна цялостна проверка и вътрешно разследване във фабриката. Ако там е вършена такава нелегална дейност, уверявам те, че виновниците ще бъдат уволнени, а за престъпленията ще се уведомят властите.

— Добре.

— Имам още един въпрос — добави херцогът.

— Да?

— Защо не ми каза за това досега?

— Надявах се да успея сам да заловя виновника — призна Райдър. — И ако искате, вярвайте, ваша светлост, безпокоях се за вашата чест. Всъщност госпожица Дезмънд нямаше представа за вероятното участие на фабриката Степни до снощи на приема у лорд и лейди Личфийлд, когато накрая открихме леля й.

Херцогът повдигна вежди.

— Госпожица Дезмънд е открила леля си на соарето?

— Така беше — Райдър се усмихна сухо. — Вие също бяхте свидетел на трогателното събитие.

Уилям побледня.

— Не искаш да кажеш...

— Мисля, че трябва да поговорите с Хариет Фоксуърт за останалата част — махна с ръка Райдър.

— О, ще го направя — разпалено отвърна Уилям.

Райдър се изправи и кимна на баща си:

— Е, тогава довиждане, ваша светлост.

Херцогът също стана.

— Почакай, Райдър — усмихна се малко насила. — Как е баба ти? Зарадвах се да видя Франческа снощи, макар че двамата разменихме само няколко думи. Изглеждаше добре.

— Тя наистина е много добре — отвърна Райдър. Поколеба се за миг и добави: — Между другото, тя не мисли, че смъртта на мама е била нещастен случай.

Лицето на херцога потъмня:

— Наистина ли?

Райдър с горчивина отвърна:

— Сега сигурно можете да ме обвините не само в безотговорност, а и в убийство.

По лицето на баща му трепна болка.

— Райдър, може би аз...

Но започналото извинение на херцога бе прекъснато от тряскането на вратата, когато синът му си тръгна.

Веднага след това Уилям влезе в параклиса, където завари Хариет Фоксуърт да го чака на черковната си пейка.

— Добро утро, Хариет — поздрави я той подигравателно.

Тя скочи доста смутена на вид с Библията и молитвеника си в ръка.

— Добро утро, Уилям. Трябва да кажа, че изглеждаш доста... ммм... угрижен тая сутрин.

— Така ли? — той едва-едва се усмихна.

Тя се насили да изглежда въодушевена.

— Готов ли си да разискваме пасажите от Откровението на свети Йоан.

— О, откровения. Може би и аз станах свидетел на някои откровения.

Лицето ѝ съвсем побледня.

— Какво искаш да кажеш?

Той повдигна вежди.

— Може би съм научил, че един човек, на когото съм вярвал, ме е предал и измамил.

— О, господи! — извика тя и опря ръка до сърцето си. — Значи вече си ме разкрил?

— Да кажем, че току-що имах малък, но много полезен разговор със сина си относно различна контрабандна дейност и за две доста необикновени жени, които заедно ръководели една текстилна фабрика в Чарлстън.

Тя зяпна:

— Тогава знаеш...

— Че ти всъщност си Лав Дезмънд, лелята на... ммм... приятелката на моя син — ядосано завърши херцогът.

Тя сплете ръце и го изгледа умолително.

— Уилям, мислех да ти го кажа, когато му дойде времето.

— Така ли? — беше намръщен страховито. — Но преди това трябваше да ме излъжеш, да ме предадеш, да ме използваш, за да постигнеш собствените си нечестиви цели, нали... Лав?

Изражението ѝ беше унило.

— Не! Не! Ти изобщо не разбираш.

— Тогава, моля те, кажи ми истината — от самото начало.

Тя тъжно кимна.

— Както вече знаеш, двете с Натали ръководехме текстилна фабрика в Чарлстън.

— Продължавай.

— Контрабандното внасяне на плат можеше да разсипе предприятието ни и аз започнах да обикалям града под прикритие, за да открия кой се занимава с това. Промъкнах се на кораба на контрабандистите и се озовах тук, в Лондон, Проследих ги до твоята фабрика в Степни и това ме накара да потърся контакт с теб...

— За да събереш сведения за контрабандата? — повиши глас той.

— Да — призна тя оклюмана.

— И то в черквата, не на друго място — продължи той с вбесен глас. — Твърдеше, че си вдовица на малко известен баронет и там се молеше за душата му. Избрала си светия път за постигане на нечестивите си намерения.

Тя провеси глава.

— Да, предполагам, че може да се каже така, Уилям. Действията ми бяха изцяло осъдителни. Но ти трябва да разбереш, че скоро след като започнах тази игра, се убедих, че ти не би могъл да бъдеш замесен в контрабандата.

Чертите му съвсем малко се смекчиха.

— Тогава защо продължи да се виждаш с мен?

Тя го погледна с уважение.

— Защото... е, откровено казано, вече доста се бях привързала към теб.

Той почти се усмихна, но скоро изразът на гневно подозрение се върна.

— Защо би трябвало да ти вярвам сега?

Тя пристъпи и докосна ръката му.

— Защото ти се кълна в името на всичко свято за мен, че сега ти казвам истината. Може и да сме се запознали с помощта на измама, но аз останах твоя приятелка от искрени и честни подбуди. Ще ми простиш ли, Уилям?

Той я изгледа мрачно доста дълго, после страшното му изражение се смекчи.

— Е, не съм сигурен. Ти се прояви като много лошо момиче.

— О, да, така е. Но сега напълно се разкайвам.

Той се приближи и сега в очите му светна дяволито пламъче.

— Тогава може би трябва да те накажа, а?

— Да ме накажеш? — тя му се усмихна. — Искаш да кажеш — като миналата седмица, когато и двамата бяхме толкова непослушни?

Той се подсмя и я придърпа в обятията си.

— Лав... Знаеш ли, харесва ми как звучи това име.

— Не е ли всъщност това причината да се срещаме? — попита тя със смесица от дяволитост и набожност. — Молитви... надежда... любов... и наказание, естествено.

— Ммм — промърмори той и опря устни в шията ѝ. — Може би ще се наложи да превърна наказанието ти в задача за целия си живот.

Този следобед Райдър отиде при Натали. Откри я седнала в градината с рози зад къщата на баща си. В скута ѝ лежеше отворена книга, но тя се взираше замислено в цветята. Въздухът бе благоуханен и топъл, изпълнен с аромата на нектар. В далечината градинарят подрязваше красива цветна леха, като добавяше в и така наситения въздух нови ухания — от градински чай и мента до лимонова

върбинка. В кестеновите дървета пееше ято птици, а друго пърхаше шумно в пръскащия фонтан.

Натали изглеждаше като ярко цветно петно сред веселата обстановка. Носеше розова муселинова дневна рокля, а блестящата ѝ кестенява коса бе подредена на букли. Чудеше се как физически тя може да е толкова наблизко, а емоционално да е на хиляди мили от него. Все още ли му се сърдеше за сведенията, които беше укривил? Може би сега трябваше да се сдобрят.

Райдър се приближи до каменната пейка, на която седеше Натали, наведе се и я целуна по бузата.

— Добър ден, скъпа.

— Райдър — когато вдигна глава към него, тя вече не изглеждаше раздражена, а само тъжна и отчаяна, което някак го разстрои още повече. Тя посочи мястото до себе си: — Седни, моля те.

Той седна и отново огледа градината с възхищение.

— Тук наистина е прекрасно.

— Да. Татко държи къщата в толкова мрачен и потискащ вид, че понякога ми се налага да избягам.

— Как е той?

Тя изстена.

— По-добре не ме питай. Настоях да поканим леля Лав на обед тия дни, макар че доста се боя от срещата между нея и баща ми.

Той стисна ръката ѝ.

— Поне сега знаеш, че Лав е жива и здрава.

— Да. Това е много важно.

В изражението му се появи нещо злорадо.

— Макар че ще се наложи леля ти да обясни някои неща на баща ми.

Тя го погледна напрегнато.

— Значи вече си говорил с херцога?

— Да. Тая сутрин. Разказах му всичко — той прокара пръст по сочните ѝ устни, после се ухили хитро. — Е, почти всичко.

— И какъв беше резултатът от разговора?

— Както предполагаме, баща ми не е замесен пряко в контрабандата. Все пак ми обеща да започне цялостна вътрешна проверка на фабриката в Степни, за да бъдат разобличени виновниците.

— Добре — въздъхна тя. — С това навярно работата ще свърши.

— Не съвсем. Все още остава въпросът за теб и мен, любимата ми — той пое ръката ѝ, взря се в очите ѝ и каза сериозно: — Искам да се омъжиш за мен, Натали.

— Какво? — тя остави книгата си и се изправи несигурно на крака. — Какво те накара изведнъж да предложиш това?

Той също стана и докосна ръката ѝ.

— Наистина ли мислиш, че е толкова прибързано, след всичко, което се случи между нас? — той се усмихна. — Знам, че би трябвало първо да говоря с баща ти, но просто не успях да се сдържа.

— Ти винаги си невъздържан — промълви тя, все още зашеметена от предложението му.

— Знаеш, че мога да те обезпеча добре — продължи той сериозно. — А след време ще наследя титлата и богатството на баща си.

— Ще стане ли така? — запита тя с треперещ глас. — Като знам какъв женкар си, сигурна съм, че сега се насилваш и недооценяваш всички задължения, с които ще се сблъскаш.

— Заради тебе, Натали, ще ги поема всички.

Тя го погледна явно изпълнена със смесени чувства.

— Все още не си ми казал защо искаш да се ожениш за мен.

— Защото откривам, че не мога да се разделя с теб, скъпа. Няма жена, която да ме вълнува така. Искам да си при мен винаги.

Думите му я засегнаха. Макар преди време Натали да се развълнува приятно в каретата, когато за първи път чу „тайната“ на Райдър, сега не се почувства поласкана, че страстта му е единственият повод да ѝ предложи брак.

Затова разпалено отвърна:

— Това е толкова типично за теб! Какво те кара да мислиш, че аз изобщо се интересувам с какви други жени си имаш работа?

Вбесяващият я негодяй прихна.

— Струва ми се, че последния път, когато бяхме насаме, милейди, ти доста се вълнуваше от това.

Тя едва не го зашлеви. Като се бореше със сълзите, отсече:

— Е, не се интересувам!

Той повдигна брадичката ѝ и попита със съвсем сериозно изражение:

— Не те ли е грижа дали те обичам?

Това я вълнуваше. Всъщност разкритието я накара да се отпусне обратно на пейката, а той веднага я последва. Със свити в скута пръсти, тя го погледна с ъгълчето на окото си и отново видя сериозното му, изчаквателно изражение. Господи! Това, че го възбуждаше, я ласкаеше наистина, но не я обвързваше. Но любовта... Любовта предоставяше възможности, макар че не се знаеха последствията.

— И кога стигна до това заключение? — прегракнало запита тя.

— В публичния дом — веднага след като ми се отдаде — беше безсрамният му отговор.

Лицето ѝ стана пурпурночервено.

— Ах, да, би могло да се очаква.

Той стисна ръката ѝ.

— Е, Натали, ще се омъжиш ли за мен?

Макар в началото напливът от чувства да навлажни очите ѝ и да смекчи чертите ѝ, тя скоро тръсна глава със съжаление.

— Оце... оценявам искреността на предложението ти, лорд Нюбъри, но знаеш, че не мога.

— Защо?

В очите ѝ проблесна неприязън.

— След всичко, което се случи, нужно ли е да питаш? Как мога да ти вярвам?

— Нали ти обясних причините за мълчанието си? — започна да я убеждава той. — И нали накрая изясних всичко?

— Може и така да е — съгласи се тя. — Но фактът остава — ти скри важни сведения от мене и би могъл да го направиш пак. Освен това ме изоставяше вечер след вечер и прекарваше нощите си в мръсния лондонски подземен свят.

— Натали, така трябваше.

Погледът ѝ се впи в неговия.

— И тази необходимост явно те забавляваше много.

Той изстена.

— Скъпа, не можем ли да оставим това зад гърба си и да продължим живота си?

Тя отмести очи.

— Не мисля, Райдър.

— Значи не си склонна да ми простиш каквото и да е, така ли? — попита той.

— Това не е въпрос единствено на прошка.

— А на какво?

Измъченият ѝ поглед срещна неговия.

— Ние сме толкова различни, Райдър. Не съм аз човекът, който ще постави в окови необуздания ти дух.

Той скочи на крака.

— Но това е пълна безсмислица! Защо бих ти направил предложение, ако виждах брака като такова ограничение?

Тя песимистично поклати глава.

— Не съм сигурна. Може би заради чувството си за дълг и чест.

— А не любов и необходимост?

Тя стана и заговори напрегнато:

— Райдър, можеш ли да ме убедиш с ръка на сърцето, че си бил щастлив, откакто дойдохме тук, в Лондон?

— Не напълно. Но и въпросът ти не е съвсем почтен. Откакто сме тук, ние се сблъскваме с проблем след проблем...

— Точно това е мисълта ми. Ти трябва да се върнеш в света към който принадлежиш. Другаде никога няма да си истински щастлив. Трябва да живееш там, където ще се чувстваш свободен, където можеш да прекарваш нощите си в такива похотливи приключения, каквито ти дойдат наум.

— Натали, искам да прекарвам нощите си с теб!

— Защото си омаян от страстта си към мен — възрази тя. — Защото виждаш в мое лице поредното си временно развлечение. Дори да се оженим, аз рано или късно ще ти омръзна, а това ще означава само нещастие и за двама ни.

— Ти наистина не можеш да се опреш на мен и да ми повярваш, нали? — примирено запита той.

Тя сведе глава.

— Не, не мога.

— И това ли е последната ти дума?

— Да.

Той грабна брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и я накара да го погледне. Беше мрачен.

— Признай ми нещо — да не би да мислиш, че си прекалено добра за мен?

— Не, ни най-малко! — страстно отрече тя. — Нашата любовна връзка значи... значеше нещо за мен. Ти отвори очите ми за един свят, който никога не бях виждала преди, и затова винаги ще съм ти благодарна.

Райдър отново се обнадееди, като видя събралите се в очите ѝ сълзи, внезапно разтреперилата се долна устна.

— Ти ме обичаш, нали? — попита той.

Неочакваният, разтърсващ въпрос обърка още повече Натали.

— Мис... мисля, че това е друго...

— О, не е! Извинявай, мила моя, но това е точно онова, за което говорим.

— За тебе е така, защото винаги оставяш чувствата да ръководят живота ти — избухна тя, — а аз просто не мога да живея по този начин. От самото начало си наясно, че аз съм стара мома и педантка и че смятам да остана такава. Истината е, че аз съм също толкова неподходяща за брак колкото и ти.

— Трябва ли утехата ми да бъде, че никога няма да принадлежиш на друг? — горчиво попита той.

Тя се бореше със сълзите си.

— Да.

Той отпусна ръце и заговори огорчено:

— Това не ме утешава, любима. А ти знаеш, че бих могъл да те принудя да се омъжиш за мен. След всичко, което е било помежду ни, мога да те обвиня в неспазване на обещание.

— И би рискувал такъв скандал? — отвратена извика тя. — Помисли за позора на собственото ти семейство...

— Пет пари не давам за клюките и за срама, стига ти да се омъжиш за мен.

— Вече ставаш невъзможен! — заяви тя, явно смутена от арогантността му. — Просто не можеш да приемеш поражението да бъдеш нещо по-малко от покорител на всички жени, нали, Райдър?

— Бъди сериозна, моля те.

— Напълно сериозна съм! За мене е много показателно, че ми направи предложение едва когато видя, че ме загубваш. Чак тогава започна да изповядваш вечната си любов и преданост. Това сигурно е

сериозен удар по самолубието ти — кой първи се отдръпва и така нататък.

Той заговори с растящо чувство на безсилие:

— Натали, това няма нищо общо с моите мотиви. Просто накрая се осъзнах и разбрах, че сме предназначени един за друг. Знам, че ме обичаш и че така или иначе ще бъдеш моя. Ако не се омъжиш за мен ще съжаляваш.

Тя поклати глава невярващо.

— Охо! Значи сега се предполага да се хвърля в краката ти просто защото ти си решил, че все пак ме искаш? Е, по-добре забрави за плановете си да ме дискредитираш. Скандалът би ме засегнал много малко, защото, както вървят нещата, смятам скоро да се върна в Чарлстън с леля Лав и да продължим работата си във фабриката — тя вдигна брадичка и го изгледа разтреперано, но смело. — Както виждаш, нямаш с какво да ме спреш.

Райдър се разкъсваше от обида. Как можеше да му говори така след всичко, което бяха преживели заедно? Нямаше ли никакви чувства? От лед ли беше направена?

Той рязко я привлече към себе си, а сините му очи се впиха в нейните; гневната напрегнатост на изражението му сломи съпротивата ѝ.

— Държанието ти никак не прилича на това от последния път, когато се любихме, когато бях така навътре в теб, а ти беше така жадна за мен, че дереше с пръсти чаршафите.

Думите му наистина я удряха като с камшик.

— Райдър, моля ти се, не прави всичко още по-трудно, отколкото вече е — завърши сломено: — Моля те, не ме разплаквай.

Но той не се трогна, лицето му остана безмилостно, а думите му бяха гневни:

— Ако трябва да стигнеш до сълзи, за да станеш моя жена, тогава пригответи се за плач, любима.

И тя се разплака, като едва сдържа силните ридания, докато той се обърна и се отдалечи, а прекрасната му фигура се очерта под яркото слънце.

След две вечери Райдър седеше в една кръчма заедно със Сам и Мокинс. Беше небръснат и с мътен поглед, разрешената му черна коса падаше на сплъстени кичури, а ризата му бе закопчана наполовина.

Около него всички се веселяха. Мърлявите посетители пиеха, играеха карти, хвърляха стрелички дартс, смееха се и се разправяха на висок глас. От другата страна на масата на Райдър имаше пиано, около което се бе събрал квартет пияни моряци и мучаха някаква цинична балада, а също толкова пияна проститутка им акомпанираше фалшиво.

Не че Райдър и компаньоните му бяха изобщо в състояние да забележат врявата около себе си. Тримата пиха грог и играха на кадрил и барбут, докато картите и заровете заплуваха пред очите им. Сега просто лочеха рома си и продължаваха философския си разговор за Натали и за жените по принцип.

— Кой би могъл да я разбере тази жена? — мрачно и умолително запита Райдър останалите. — Аз ѝ бях защитникът — помагах ѝ като истински рицар. Заради нея поставях на карта живота и здравето си. Разкрих загадката около контрабандата. Сега вече не съм ѝ нужен и тя ме изхвърли като парцал.

— Такива са жените, шефе — отсъди Мокинс, като спря налетите си с кръв очи на Райдър. — Винаги са такива — използват мъжа, а после го изгонват.

— Предложих ѝ да се оженим, да заживеем почтено — продължаваше Райдър. — И тя обърна ли ми внимание?

— Никога не ти обръщат внимание, шефе.

— Защо ще си мисли, че предпочитам да прекарвам нощите си тук? — попита той, като махна към обкръжението им и отпи нова глътка ром.

— Никой не може да разбере какво става в главата на жената, шефе — успокои го Мокинс. — Да вземем братовчедка ми Роуз. Изведнъж реши и се омъжи за някакъв галантерист. Успя да му изхарчи всичките пари, а после хазаинът изхвърли и двамата на

улицата. После пък избяга с някакъв странстващ художник. Сега горкият ѝ съпруг се е съсипал от ром и бърби глупости в лудницата.

— Срамота! Питам те: колко трябва да пожертва мъжът?

— На тях им трябва всичко, шефе.

— А не забравяйте и Хари — обади се едва крепящият се Сам.

— Да, Хари! — съгласи се Райдър и удари с юмрук олющената маса. — Изгубихме Хамптън пак заради нея и един бог знае дали някога ще го намерим. Но интересува ли я това, питам ви?

— Те никога не се интересуват, шефе — обади се Мокинс. — Всички жени са еднакви. Никоя от тях не е доволна, докато не изхарчи парите на мъжа, не му отмъкне бижутата и не го стъпче.

Райдър потръпна от този ужасяващо образен език.

— Не забравяй и пораженията, които нанасят на сърцето на мъжа.

— Да, сърцето на мъжа е най-лесната плячка за всяко момиче. То ще го изтръгне, ще го опече и ще го поднесе за обед с неделното зеле.

Мокинс още не беше завършил отвратителното си описание, когато една едра проститутка мина покрай масата им и погледна насърчително Райдър.

— Я! Здравей, красавецо — напевно и страстно каза тя и се пресегна да разроши косата му. — Изглежда, жадуваш за женска ласка, а?

Очите на Райдър яростно пламнаха, докато се отдръпваше от допира ѝ.

— Махай се, развратнице. Тази нощ смятам да опазя парите си.

— Толкова по-зле, красавецо — отвърна курвата.

Докато Райдър давеше в алкохол мъката си, Натали вечеряше с баща си и с леля Лав. След много усилия от страна на Натали, Лав накрая бе принудена да прекара една вечер с племенницата си и със зет си.

Трапезарията в дома на семейство Дезмънд бе осветена от красиви златни свещници и от огъня в огнището, масата бе застлана със снежнобяла ленена покривка, съдовете бяха от изящен порцелан със злато по ръбовете, а приборите от шефилдско сребро. Слугите

поднесоха пищна вечеря от печен фазан, пушена съомга, аспержи, картофи със сос и питки.

Макар храната да бе първокласна, Натали откри, че ѝ липсва апетит. Знаеше, че отказът на предложението за женитба беше съвършено разумен, но все пак раздялата с него ѝ подейства опустошително. Още по-лошо, нещо ставаше с храносмилането ѝ от соарето на лорд и лейди Личфийлд насам. Неразположението ѝ бе съчетано със забавяне на месечния ѝ цикъл и я навеждаше на мисълта за нещо така прекрасно и така страшно, че обезумяваше всеки път, когато се осмелеше да помисли за това.

Напрежението в отношенията между Чарлс и Лав само усилваше потиснатостта ѝ. След като поздрави снаха си хладно, Чарлс не каза почти нищо — само пиеше виното си, а няколкото думи, които отрони, бяха завалени. Натали и Лав поведоха повърхностен разговор за очакваната коронация на краля това лято и за продължаващите спорове дали наистина и кралица Каролайн ще бъде коронована. Чарлс прояви интерес към разговора им само когато споменаха за смъртта на Наполеон на остров Света Елена и за това, как смъртта на бившия император би могла да допринесе за така необходимата стабилност на френския монархически режим.

Накрая, когато им поднесоха десерта от вино и пудинг с карамел, Натали реши, че е време да заговори за неразбирателството между леля си и баща си. Погледна от единия към другия:

— Татко, лельо Лав, аз неслучайно събрах двама ви тук тази вечер.

— Това е ясно — изгъгна Чарлс и отпи от виното си.

— Татко, не мислиш ли, че вече пи достатъчно? — попита го тя внимателно.

Като вдигна бокала си, той драматично процитира:

— „Вино дайте на тез, що сърцата им тежат.“

Натали погледна Лав, която ѝ се усмихна съчувствено. После прочисти гърло, като реши, че е време да се захване направо с най-важното.

— Татко, не мислиш ли, че вече достатъчно дълго се сърди на леля Лав?

Чарлс се намръщи.

— След онова, което причини на Малкълм?

— Татко, чичо Малкълм...

— Беше развратник, който опозори жена си и детето си с отвратително пиянство, хазарт и разврат — възмутено довърши Лав.

Чарлс се обърна към Лав и вдигна пръст:

— О, да, обвинете Малкълм! — после махна с ръка. — Няма значение, че ти го докара до това състояние!

— Значи ти още обвиняваш мене за провала на брат си? — невярващо и гневно отвърна Лав. После запрати настрани салфетката си. — Чудя се защо ли изобщо дойдох тук тази вечер.

— Моля ти се, ние не те задържаме — озъби се Чарлс.

Натали обаче сграбчи ръкава на леля си, преди Лав да стане.

— Моля ти се, лельо Лав, трябва да се разберем за това — особено след като ти и аз вече можем да се върнем в Чарлстън.

— Натали, нямам намерение да се връщам в Чарлстън.

— Какво? — извика Натали.

После, като забеляза, че баща ѝ се кани да задреме, каза остро:

— Татко, не можете ли ти и леля Лав...

Чарлс изправи глава, а мътните му очи се отвориха:

— О, вървете си в Чарлстън и двете! — смотолеви той отвратено. — Заемете се с племенника ми Родни отново. Вас, жените, ви бива само за това — да се налагате върху живота на мъжа и накрая да го съсипете.

— Обзалагам се, че би убил човек, за да си върнеш Дезире; би заложил и собствения си живот за това — със злоба се обади Лав.

Язвителната ѝ забележка постигна повече, отколкото би могло да се очаква. Свирепото изражение на Чарлс изчезна; той зарови лице в ръцете си и изстена.

Лав изведнъж доби разкаян и сломен вид; стана и отиде при него, сложи ръка на рамото му. Заговори изненадващо смирено:

— Съжалявам, Чарлс. От цялото си сърце. Много съм импулсивна и от това нищо добро не съм видяла. Казах нещо жестоко...

— Права беше! — в гласа му имаше почти ридание. — Това е наш недостатък, на всички мъже от семейство Дезмънд. Винаги носим нещастие на жената, която обичаме. Затова Дезире ме изостави. Никога... никога не съм я заслужавал!

— Чарлс, моля те! — спря го Лав. — Не се измъчвай така. Ако това би ти помогнало, и аз... и аз обичах много Малкълм.

Чарлс стисна ръката на Лав.

— Знам — беше приглушеният му отговор. — И не те обвинявам. Наистина. Обвинявам себе си.

— А не трябва — настоя Лав. — Може би наистина не можеш да направиш нищо — просто си такъв. Възможно е да е наследствено. Може ли някой да каже какво определя характера на човека?

Отговорът на Чарлс прозвуча измъчено:

— Знам, че съм обречен, също като брат си. Знам, че никога вече няма да се насладя на любовта на сладката Дезире...

Лав поклати глава, остави Чарлс в обятията на скръбта му и извлече Натали в коридора.

— Съжалявам, че вечерта не излезе по-сполучлива, мила. Знаеш много добре какъв е баща ти; освен това той, за съжаление, винаги успява да ме доведе до крайности.

— Знам. Успокоявам се, че двамата поне започнахте да си говорите днес — отвърна Натали. После озадачено погледна Лав. — Какво беше това, че нямаш намерение да се върнеш в Чарлстън с мен?

Лав непоколебимо приглади фризура си.

— Мисля, че е най-добре да не се захващаме сега с това, мила. Освен това трябва вече да тръгвам — Уилям ще ме заведе на концерт на Росини в Ковънт гардън.

— Сериозно?

Лав засия от щастие:

— Да. Вече ми прости малката измама.

— Аха. Преструвката, че си Хариет Фоксуърт.

— Да. А след като всички знаем за контрабандата, вече няма нужда от извъртания.

Натали подозрително сбърчи чело.

— Какво точно става между теб и мансфийлдския херцог?

— Сега не мога да ти кажа, мила — делово отвърна Лав, наведе се и погали бузата на Натали. — Но скоро ще се съберем на чай. Защо не поседиш с баща си засега? Никога не съм го виждала в такова мрачно настроение. Откровено казано, много съм разтревожена за него.

— Аз също — съгласи се Натали.

— Без Дезире той наистина е безпомощен, дори след толкова години — песимистично прецени Лав. — Можем само да се надяваме, че отсъствието на майка ти няма да доведе до преждевременната му смърт. — После, вярна на променливия си характер, Лав изведнъж се оживи. — Е, аз трябва да тръгвам. Горевата, мила.

Натали се запъти обратно към трапезарията, но настроението ѝ никак не беше радостно.

През следващите няколко дена Натали започна да се стяга за пътуването си обратно за Америка. Безпокоеше се за баща си, у когото не откриваше никакво подобрене. Тревожеше се и за себе си, тъй като месечният ѝ цикъл още не се бе появил и все така ѝ прилошаваше от време на време. Подозрението, че е бременна, се усилваше и предизвикваше у нея панически страх. Терзаеха я угризения, че не е обсъдила тази възможност с Райдър.

И все пак как би могла да му каже за страховете си, когато той решително настояваше за брак — брак, който би се оказал пагубен за двамата им? Възможността да е бременна само подсилваше решението ѝ да се върне в Америка, вместо да попадне в капана на брак, който е последна сметка би донесъл само страдания на нея, Райдър и детето.

Райдър мина да я види няколко пъти, но тя умишлено го отпращаше по-рано, като твърдеше, че трябва да се грижи за баща си. Той отново ѝ предлагаше брак, а тя отново отказваше, макар сърцето ѝ да се късаше и да я мъчеше вина, че би могла да отнесе нероденото му дете в Америка.

Два дена преди отпътуването Натали посети леля си в малкия и приятен хотел в Мейфеър, където бе отседнала. В гостната на апартамента двете жени седнаха на чай, кифли, пресни ягоди и сирене.

След като любезните встъпителни думи се изчерпаха, Натали премина към главния въпрос.

— Лельо Лав, какво искаше да кажеш онази вечер, като заяви, че не смяташ да се върнеш в Америка заедно с мен?

— Точно онова, което казах.

— Но защо?

Лав се усмихна весело.

— Защото реших, че искам да се омъжа за Уилям Ремингтън.

Натали скочи на крака.

— Какво? Ти се шегуваш!

— Седни, мила. Не се шегувам ни най-малко.

Заше метена от новината, Натали се отпусна в стола си.

— Но... но мансфийлдският херцог сигурно е най-студеният човек, когото съм виждала. Освен това е религиозен фанатик.

— Съгласна съм, че религиозният фанатизъм на Уилям е досаден

— отвърна спокойно Лав, докато отчупваше парченце от кифлата си.

— Обаче е много богат, аз го обичам, така че какво от това?

— Лельо Лав!

— Някои странности у един херцог могат да бъдат извинени, не мислиш ли? — лъчезарно продължи Лав. Малко се изчерви и добави:

— Всъщност на мене доста ми допадат някои от странностите му.

Натали бе така озадачена, че за миг се поколеба, преди да каже:

— Как би могла да решиш да заживееш с човек, у когото няма никакви чувства?

Лае се пресегна и погали ръката на Натали.

— Мила, ти осъждаш Уилям прекалено строго. Вярно е, че той се държи доста надменно, но аз открих, че хладното му държание прикрива цял океан от скрита болка. Да не говорим за страстта.

— Страст? — очите на Натали бяха станали огромни.

Лав се засмя.

— Толкова ли е трудно да повярваш, че мога да се отдам на плътски удоволствия на моята напреднала възраст?

Натали вдигна вежди.

— Вече нищо, което правиш ти, не може да ме учуди. Значи си решила да останеш тук?

— Да.

Натали прехапа устна и запитва:

— А какво ще стане с фабриката в Чарлстън... и с Родни?

Лав вдигна рамене.

— Наглеждай я сама, ако имаш желание. Колкото за Родни, мисля, че е крайно време да му дадем възможност да успее или да пропадне сам... — намръщи се. — Може би баща ти каза нещо вярно онази вечер. Сигурно ние, жените от семейство Дезмънд, се намесваме прекалено... и това не е помогнало особено на мъжете от семейството, доколкото мога да преценя.

Натали въздъхна, сложи ръка върху току-що разбунтувалия ѝ се корем, като се ядосваше на сиренето, което бе изяла, и — повече — на мрачното бъдеще, което я очакваше.

— Прави каквото искаш тогава. Аз се връщам в Америка.

— А какво стана с твоя приятел — сина на Уилям? Райдър изглежда толкова мил и красив джентълмен. И само си помисли — би могла да станеш маркиза, а някой ден и херцогиня.

— Ти ще станеш херцогиня преди мен — презрително посочи Натали.

— О, да, и колко забавно ще бъде — Лав плесна ръце. — Защо не задържим всичко в семейството?

Натали се сви и замълча. Думите на леля ѝ подновиха чувството ѝ за вина, че е изоставила Райдър, и — още по-лошо — стомахът ѝ започна да се върти страхотно.

— Лельо Лав — напрегнато отвърна тя накрая. — Райдър в много отношения е прекрасен човек, но...

— Нали не му се сърдиш още, че не ти е казал за ролята на фабриката на Уилям в контрабандата?

— Не, нещата са доста по-сериозни — с мъка ѝ довери Натали. — Той по природа е негодяй и мисля, че не би могъл да направи никоя жена истински щастлива. Ако се оженим, той би се почувствал ограничен, това би смазало свободолюбивата му душа, а в резултат — и двамата ще бъдем нещастни. Независимо от това, какво говори, аз съм убедена, че той никога няма да заживее спокоен живот.

Лав не беше така сигурна.

— Но нали той много се привърза към теб, мила — дойдохте заедно в Англия, помогна ти да разкриеш загадката? — Тя замълча озадачена. — Не е ли поискал още ръката ти?

Племенницата ѝ въздъхна тежко.

— Поиска я. Но аз му отказах.

— О, Натали!

— Лельо Лав, ти поне би могла да ме разбереш след всичко, което си изтърпяла като съпруга на Малкълм!

— Райдър Ремингтън не е Малкълм Дезмънд, миличката ми — отвърна сериозно Лав. — Бяхме заедно с младия човек съвсем малко, но почувствах у него много качества, каквито има баща му...

— И тъкмо тези качества ще го накарат да съжалява, ако се ожени за мен! — заяви Натали. — Той не е създаден за живот на отговорности, за обществени ограничения. Би могъл да е щастлив само ако е свободен.

— Тогава защо ти е направил предложение. Подозирам, че ви свързва нещо повече.

Тези думи на леля й накараха Натали да изпита ново чувство на вина. Тормозеха я мъка и съмнения, а и продължаваше да ѝ е лошо. С олюляване се изправи, отиде до прозореца, загледа се в чакъла на улицата и в каруцата на зарзаватчията, която тъкмо минаваше.

— Трябва да си тръгвам — промълви тя. Чу, че и леля ѝ стана.

— Натали, какво ти е? Станала си съвсем бяла, детето ми.

— Кифлите... кифлите не ми понесоха. На мене ми е...

— Чувстваш се неразположена? — довърши леля ѝ.

Натали се изчерви, но я погледна.

— Разбира се, че не. Имам малко стомашно разстройство.

Лав се усмихна мъдро, приближи се към Натали и докосна ръката ѝ.

— Ти си бременна, нали?

— Разбира се, че не! — разпалено отрече Натали, но после залитна от поредния спазъм.

— Ела тук и си полегни, преди да се проснеш на пода — сгълча я Лав. Отведе Натали до канапетото, после отиде да вземе мокра кърпа и изтри лицето ѝ.

— Детето на Райдър Ремингтън ли носиш?

— Лельо Лав, говориш безсмислици!

— Двамата прекосихте Атлантика заедно, нали? — попита Лав.

— Но това не значи, че сме били любовници! Ти за каква ме мислиш?

— За влюбена жена... и за уплашена до смърт, че е избрала не този, когото трябва.

— Да не съм някоя куртизанка, която обикаля и си търси любовници!

— Не съм казала такова нещо, скъпа. Но, както и ти добре знаеш, съм се срещнала с младежа, а и познавам баща му... ммм... много добре.

Натали зяпна.

— Искаш да кажеш, че ти и Уилям Ремингтън...

Лав примигна.

— Както ти казах, Уилям е изключително страстен мъж.

— Просто не вярвам на ушите си!

— А сега ти изпитваш утринно неразположение...

— Как не! В четири часа следобед.

Лав поклати пръст и се усмихна дяволито на племенницата си.

— Мила, мене не можеш да излъжеш. Познавах майка ти и тя също изпитваше внезапни неразположения, когато носеше теб.

Натали мълчеше и стискаше юмруци. Лав докосна свитата ръка на племенницата си и каза пламенно:

— Мила, не бива да се връщаш в Америка. И трябва да кажеш на Райдър, че носиш детето му.

Натали се обърна към леля си насълзена и разстроена:

— Но той ще продължи да настоява да се оженим.

— Така и трябва да бъде, скъпа — промълви Лав.

— Не мога да му кажа — прошепна Натали нещастно, като тръсна глава и примигна от сълзите. — Просто не мога. Така ще се сбъднат най-големите ми опасения.

— Но какво ще стане с теб в Америка — сама жена, бременна, неомъжена?

— Не знам... не знам! Ще си намеря съпруг... или ще си го измисля.

Лав поклати глава.

— Трябва да му кажеш. Това е единственият честен и почтен начин.

У Натали се появи ужасно подозрение и тя погледна, мрачно Лав.

— Ако ти кажеш на Райдър, никога няма да ти го простя!

— Аз? — Лав погледна Натали невинно и стисна ръката на племенницата си. — Бих ли могла да постъпя така необмислено? Знаеш, че можеш да ми вярваш, скъпа.

— Смяташ да заведеш наследника ми със себе си в Америка, така ли?

На другата сутрин Натали закусваше с баща си, когато Райдър нахълта в трапезарията, без слугите да обявят идването му, и рязко зададе объркващия въпрос. Стори й се, че ще умре на място, особено заради присъствието на баща й. Добре поне, че всички слуги бяха извън стаята.

След като Райдър отправи сърдито въпроса си, Натали го погледна изумено. Той приличаше на страшен, непознат и разгневен мъж — облечен бе официално в черно; — този път наистина се уплаши от него. Не знаеше как да отговори.

Райдър гледаше Натали с гняв и болка. Не можеше да повярва, че е постъпила така — че носи детето му в утробата си и въпреки това не е възнамерявала да го уведоми. Никак ли не я интересуваха чувствата му? Толкова малко ли му вярваше? Добре, че леля й се бе намесила и му бе казала истината, преди да стане твърде късно и той да я изгуби.

Напрежението помежду им бе непоносимо, а двамата продължаваха да се гледат подозрително. Тогава Чарлс Дезмънд, както никога почти трезвен, наруши мълчанието. Изправи се нестабилно на крака и погледна ядосано Райдър.

— Лорд Нюбъри, какво значи вашето нахълтване и как смее да намекувате нещо толкова... толкова скандално за дъщеря ми?

Райдър се обърна към бащата на Натали с ледена учтивост:

— Господин Дезмънд, извинете избухването ми и това, че ви се натрапих по този начин. Но е наложително да говоря веднага с дъщеря ви насаме. Съжалявам, че трябваше да наруша привичния ред — при нормални обстоятелства адвокатите ми щяха най-напред да се свържат с вас с официално писмено предложение. — Замълча и изгледа Натали. — Но измамата на дъщеря ви ме принуди да действам много порешително. Уверявам ви, че моят представител ще ви се обади рано сутринта.

Чарлс се покашля, очевидно силно смутен.

— Ами добре. Тогава мисля, че трябва да ви оставя двамата да...
обсъдите въпроса.

Натали погледна умолително баща си.

— Моля те, не ме оставяй сама с него.

— Натали!

Заповедният тон на Райдър я накара да го погледне и Натали с мъка се овладя, за да не трепне пред страшния му гневен вид.

— Да? — прошепна тя.

— Наистина ли искаш да изложим всички подробности пред баща ти? — попита той застрашително любезно.

Тя тъжно поклати глава. Райдър се обърна към Чарлс:

— Сър, бихте ли ни извинили?

Чарлс кимна и излезе.

Райдър я погледна злобно. Избута един стол настрани и пристъпи към нея. Натали изпадна в паника и побягна. Той я настигна до прозореца и я притегли в обятията си.

Държеше я здраво, но не грубо. И въпреки това тя започна да го налага с юмруци, като се мъчеше да се освободи.

— Не смей! — извика побесняла. — Ако нараниш мен, ако нараниш моето дете...

— Нашето дете! — Райдър хвана лицето ѝ в ръце и повтори с чувство: — Нашето дете, Натали. Е, кой е наранен в случая? Кой е измаменият? Ти се канеше да отнесеш детето ми... заедно с жената, която обичам.

„Жената, която обичам.“ Тези думи жегнаха сърцето на Натали. Вдигна очи към него — от противоречивите чувства лицето ѝ бе станало изключително красиво.

— Райдър, направих това, което смятах, че е правилно... и за двама ни.

— Глупости. Ти ме нарани, Натали.

Болката в очите му нарастваше още повече.

— О, ти дори не трябваше да знаеш — извика тя отчаяно. — Толкова ме е яд на леля Лав!

— Тя не е виновна в случая. Слава богу, прояви почтеност — и здрав разум, — като ми каза.

— Няма да се омъжа за теб, Райдър! — избухна Натали.

Той отпусна ръце, а усмивката му стана жестока.

— Мила моя, нямаш избор. Утре на баща ти ще бъде връчено официално предложение за женитбата ни и то ще бъде прието.

— Разбира се! След сцената, която току-що устрои!

— И за която трябва да виниш само себе си. Нещо повече, ако продължаваш да упорстваш, ще отида при баща си и наложи ли се, ще използвам цялото му влияние. Сигурен съм, че дори и той няма да позволи да откраднеш детето ми — неговия внук.

Тя го погледна — мрачна и упорита, изпълнена с непреклонна решителност. Сега той приличаше на наследник на херцог, а представата как ще изглежда в бъдеще я объркваше и ужасяваше.

— Не, не мога да направя това! Заради мен започваш да ставаш също като баща си!

— Ако още веднъж ме предизвикаш, Натали — прошепна той натъртено, — ще се случи и нещо по-лошо.

Тя се извърна встрани, за да скрие сълзите си.

— Знаеш, че правиш ужасна грешка. Знаеш, че никога няма да си подхождаме...

— Тогава ще страдаме заедно, любима, защото аз никога няма да те оставя.

След тези пламенни думи Райдър застана зад нея, сложи нежно ръце на корема ѝ, притегли я към себе си и притисна устни до страната ѝ. От нея се изтръгна мъчителен вик, тъй като неочакваната му нежност я обърка.

Стисна ръцете му.

— Райдър, моля те, няма ли...

— Никакви спорове повече, скъпа — сръза я той твърдо. — Решението е взето.

Тя осъзна, че той е прав — наистина нямаше къде да бяга вече. Свали в знак на отчаяние пръстите си от ръката му. Той я притисна по-близо до себе си. Отначало ѝ се искаше просто да я остави, преди да се е разпаднала, но очевидно днес той не смяташе да даде отдиш на емоциите ѝ.

Ръката му слезе надолу по корема ѝ, където беше тяхното мъничко дете. От силното чувство в гърлото ѝ заседна буца.

— Кога разбра? — попита той.

Тя потрепери.

— Преди около седмица.

— И не ми каза?

— Не исках да те впримчвам.

— А сега ти се чувстваш впримчена?

— Не... не знам.

— Искаш ли детето ми? — попита я той напрегнато.

— О, да — почти проплака Натали.

Той въздъхна облекчено, отметна косите ѝ и я целуна по шията.

— Тогава всичко ще бъде наред. Вярвай ми, скъпа.

Тя изтри сълзите си с ръкав.

— Не си ли ми казал това и по-рано — точно преди да ме отнесеш и да ме сложиш в леглото за първи път?

Той се усмихна.

— Но ти влезе в леглото с готовност, милейди... и след време с готовност ще ми бъдеш булка.

— Толкова ли си сигурен?

— Да, сигурен съм, че ще успеем заради нас двамата и заради нашето дете — той пощипна ухото ѝ с устни. — Знаеш, че трябва да организираме всичко набързо, няма да имаме много време за обявата в черквата. Но може би ще успеем да съобщим на майка ти в Париж.

— Не — слабо се противопостави Натали.

— Толкова лошо ли те е наранила, скъпа?

— И ти ме нарани! — гласът ѝ затрепери.

— Повече отколкото ти мене ли?

Тя не отговори потръпваща от несподелената мъка, все още свита в нея.

— Толкова ужасно ли ще бъде да се омъжиш за мен? — попита той нежно. Обърна я леко в ръцете си, повдигна лицето ѝ и покри треперещите ѝ устни със своите, като заглуши вика ѝ на болка.

Това беше най-силният миг, едновременно горчив и сладък, който Натали познаваше. Целувката на Райдър бе целувка на пълно притежание, но заедно с това и на невероятна сладост.

След това тя подсмръкна разплакана и се извърна.

— Е, сега вече стана както ти искаше. Накара ме да плача.

— Всъщност никога не съм искал да те карам да плачеш — въздъхна той — само искам да бъдеш моя. — Ръката му отново погали

корема ѝ. В очите му блестеше гордост и любов. — А ти казваше, че нямам власт над теб.

Тя затрепери още по-силно.

— Какво има, скъпа?

— Бъдещият маркиз Мансфийлд — призна тя тъжно — е заченат или в карета, или, по-вероятно, в публичен дом!

Той се засмя и притисна главата ѝ под брадичката си.

— Мисля, че беше в публичния дом. Струва ми се, че го разбрах, докато гледах в огледалото как се любим.

— Аз не гледах — подсмръкна тя. — Тогава бях на колене.

— И аз бях — подразни я той ласкаво. — И сега съм на колене, за да моля за ръката ти.

— Знаеш ли кое е най-лошото? — изхълца тя.

— Кое?

Тя заби пръсти в китката му.

— Наистина съжалявам, че те нараних, Райдър.

Най-накрая тя се обърна в ръцете му и заплака.

Същия ден Райдър посети баща си. Все още чувстваше болка заради предишната резервираност на Натали, но у него възкръсваха надеждата и радостта. Сега вече щяха да се оженят. Той щеше да направи така, че всичко да е добре. Щом Натали щеше да е до него, всичко щеше да е възможно.

Уилям Ремингтън се изправи, когато синът му влезе в кабинета.

— Райдър, с какво мога да ти помогна?

Райдър отвърна студено и официално:

— Дойдох да те уведомя, че ще се женя за Натали Дезмънд. От уважение към паметта на майка ми. Давам ти само този едничък шанс да дадеш благословията си. Но трябва също така да те предупредя, че само една обидна дума за госпожица Дезмънд ще доведе до това, че никога вече няма да видиш никого от нас двамата.

Уилям изглеждаше напълно стъписан от речта на Райдър.

— Сине, аз... имаш благословията ми, но трябва да ми кажеш дали тази млада жена носи твоето дете?

— Това, по дяволите, изобщо не е твоя работа! — Райдър погледна свирепо баща си и се обърна да си върви.

Уилям го последва.

— Райдър... моля ти се. Лелята на Натали ми каза.

Синът му го изгледа безмълвно.

— Лав ми обясни, че Натали е непреклонна по този въпрос. Смяташе, че може да ти е нужна, как да кажа, известна помощ при уреждането на формалностите. Ако е така, ще бъда щастлив да ти предоставя адвокатите си, а ако е нужно специално разрешително, аз съм в добри отношения с архиепископа.

Райдър гледаше баща си с горчивина и недоверие.

— Каква е тази промяна в отношението ви, ваша светлост?

Уилям Ремингтън дълго мълча, след това бавно заговори:

— Първо, наистина съжалявам, че в началото осъдих госпожица Дезмънд. Оpozнахме се добре с леля ѝ и сега знам, че тя е млада дама от добро потекло. Всъщност напълно вероятно е Лав и аз да се оженим.

Райдър бе приятно изненадан:

— Наистина ли?

— Детето е другата ми грижа. Не можеш, разбира се, да позволиш твоє дете да се роди извънбрачно, нито пък госпожица Дезмънд да си избере друг съпруг.

— Това ли е всичко? — попита Райдър напрегнато и тихо.

Херцогът поклати глава и продължи, очевидно притеснен:

— Освен това чувствам, че не постъпих справедливо с теб, сине, и бих искал да имам още една възможност... в отношенията си с теб и — надявам се — с моя внук.

Райдър гледаше баща си, без да крие учудването си.

— Не мога да дам никакви обещания, ваша светлост, но като имам предвид явната ви искреност, ще приема помощта ви.

— Благодаря ти, Райдър.

— И аз на теб, татко.

За първи път от много години Райдър нарече Уилям Ремингтън „татко“ без злоба, а когато стисна ръката му за сбогом, си помисли, че това беше първото им ръкостискане след смъртта на Карлота.

След по-малко от седмица Райдър и Натали стояха пред олтара в черквата „Света Маргарита“ на Уестминстърското абатство, а пасторът напевно изпълняваше брачната церемония, като четеше от молитвеника. Зад двамата в прекрасната църква, строена от Кристофър Рен, бяха насядали гостите. Бяха поканени малко, но отбрани хора — представители на двете фамилии, най-близки приятели и дори двама министри от правителството, познати на бащата на Райдър. Натали хвърли поглед към Райдър, когато той произнесе обета. Изглеждаше великолепно, макар и малко строг, в черното кадифено сако, риза с жабо, светлокафяви панталони, черни обувки с медни катарамии и бели ръкавици. Дългата му черна коса, вързана на врата, издаваше безразсъдството му, макар лицето му да бе напълно сериозно и аристократично, докато произнасяше клетвата.

Райдър така се старее да се държи почтено, помисли си с нежност Натали. Но щеше ли да бъде щастлив докрай под ограниченията на брака, можеше ли да се откаже от бурния си живот? Натали се опасяваше, че той се заблуждава в любовта си към нея, че се намира някъде между страстта си към Натали — която, трябваше да признае, беше силна — и желанието да постъпи почтено. Тя искрено се надяваше бракът им да бъде успешен, макар и тайно да се страхуваше, че са поели гибелен път, че Райдър ще се почувства впримчен, а тя — безсилна да промени каквото и да е и двамата щяха да бъдат нещастни.

И Райдър наблюдаваше Натали, докато произнасяше клетвените слова. Изглеждаше божествена в булчинската рокля от френска дантела над белия атлаз. Имаше малък венец от бели чайни рози на косата, а прическата ѝ бе увенчана с прозрачен воал, който се спускаше пред лицето и падаше върху гладките рамене. Възхищаваше се на роклята с дълбоко деколте и високата талия в стил ампир, като мислеше, че сегашната мода ще ѝ подхожда, когато наедрее с детето...

Неговото дете. През последната седмица много бе мислил за бебето, което щеше да дойде, чудеше се дали ще е момче или момиче, представяше си как за първи път ще го вземе в ръце, виждаше как неговото дете суче от гърдата на Натали. Тя го бе наранила, когато бе замислила да му отнеме детето — него и самата себе си. Дори и сега леко нацупените красиви устни и нежните бръчици под очите издаваха тревогата и факта, че се омъжва по принуда. Защо не му вярваше, че ще се промени заради нея, че ще бъде добър съпруг и баща?

Докато трескаво уреждаха сватбата през изминалата седмица, двамата оставаха на разстояние. Той бе решил още тази нощ да се погрижи пропастта помежду им да изчезне. И щеше да започне да ухажва булката, като я привлече и съблазни, а след това като я люби през цялата нощ — докрай, но нежно, за да не навреди на нея или на бебето. Обхвана го вълнение и силен глад някъде надълбоко, когато си представи как ще държи булката си в ръце и най-сетне отново ще бъде сам с нея.

Обзе го силно чувство на притежание и гордост. Какъв глупак е бил да си мисли, че с Натали може да е достатъчно нещо по-малко от брак. С цялата любов, която изпитваше към нея, да има нещо по-малко, освен цялата Натали. Сега вече никога нямаше да бъдат принудени да се промъкват тайно някъде, за да изразят любовта си. Тази вечер щяха да бъдат заедно като мъж и жена. А после, надяваше се Райдър, щяха да постигнат взаимното доверие и разбирателство.

Не след дълго Райдър изпита удоволствието да сложи пръстена на ръката на Натали, а скоро след това пасторът ги обяви за мъж и жена. Райдър се обърна към нея и сърцето му подскочи, когато тя свенливо му се усмихна. Той се наведе, нежно и леко целуна устните ѝ и също се усмихна, когато чу одобрителния възглас на събралите се.

Двамата се върнаха при олтара и първите, които дойдоха при тях, бяха баща му и Лав Дезмънд. Уилям изглеждаше строг и тържествен в официалното си черно облекло, а Лав носеше елегантна копринена рокля в светлолилаво.

— Поздравления, сине — каза Уилям Ремингтън, усмихнат мило.

— Благодаря, татко — докато Райдър се здрависваше с баща си, почувства необичайното желание да го прегърне — за първи път след толкова години. Райдър се обърна и прегърна Лав, когато видя как херцогът се приближава и целува Натали по бузата.

И Натали бе доволна от топлите благопожелания, които отправи бащата на Райдър. Когато Уилям я целуна, изведнъж осъзна, че сега и тя е част от фамилията Ремингтън, че е съпруга на Райдър, докато смъртта ги раздели. Отново си пожела нещата между двамата да потръгнат, особено заради детето им. Младоженецът до нея изглеждаше на върха на щастието и изпълнен с гордост, докато бърбеше с Лав, но Натали все още се съмняваше дали той ще е така доволен през целия им брачен живот.

Лав отривисто се обърна и прегърна Натали.

— Поздравявам те, скъпа. Никога не си изглеждала по-красива — отдръпна се малко, изтри една сълза и продължи неуверено: — Не ми се сърдиш вече, че издадох тайната, нали?

Натали се усмихна снизходително на леля си.

— Ако кипях от гняв всеки път, когато направиш нещо непроситимо, щях да съм ти сърдита през цялото време.

Лав поглади ръката на младата жена.

— Така ще бъде най-добре. Ще видиш.

Натали не можа да изрази съмнението си, защото към нея се приближи Франческа с плувнали в сълзи очи и топло притисна булката до себе си.

— О, скъпа моя Натали. Не мога да ти кажа колко съм щастлива в този ден — прочувствено каза тя. — Ти и внукът ми сте най-великолепната двойка.

— Благодаря, графиньо — отвърна Натали учтиво.

— На този брак му е писано да е успешен. Ще бъде продължителен и плодотворен, ще видиш.

— Това някакво видение ли е? — попита Натали.

Франческа стисна ръката ѝ.

— Това е напълно сигурно.

След миг Франческа заговори с Райдър, а приповдигнатото настроение на Натали се изпари, когато тя видя, че приближава баща ѝ. Макар Чарлс Дезмънд да беше трезвен и облечен официално, цветът на лицето му беше особено лош тази сутрин, очите му бяха кървясали и гледаха неприятно, едва се държеше на краката си.

Продължи да се олюлява и докато прегръщаше Натали. Тя усети силно потръпване на тялото му и издайническа миризма на алкохол.

— Мила моя, толкова съм щастлив за теб.

Изглежда го сериозно разтревожена.

— Добре ли си, татко?

— Разбира се. Не се тревожи — махна той с облечената в бяла ръкавица длан.

Но Натали остана със свити вежди, докато следеше как баща ѝ се олюлява към Райдър и се ръкува с него.

След като се подписаха в регистъра и всички нужни процедури бяха изпълнени, гостите се изсипаха в трапезарията, където слугите бяха вкарали още две маси и бяха подредили трите маси с формата на буквата П, за да създадат по-задушевна обстановка. Щом всички заеха местата си, слугите в ливреи започнаха да поднасят шунка с яйца, плодове, кифлички, сватбена торта и шампанско.

След миг бащата на Натали се изправи, за да вдигне първия тост.

— Приятели — започна неуверено той. — Да пием за прекрасната ми дъщеря Натали и новия ѝ съпруг лорд Нюбъри. — Загледан с горчивина в нея, Чарлс спря и подсмръкна, след това гласът му леко трепна. — Нека те познаят щастие за цял живот, с каквото майката на Натали и аз не бяхме благословени.

Гостите учудено се спогледаха при това необичайно пожелание, но послушно вдигнаха чашите с шампанско.

Чарлс бързо пресуши своята и направи знак на лакея да му налее отново.

Докато се хранеха, гостите весело обменяха клюки: За сблъсъка в парламента между консерватори и лейбъристи, за продължаващата битка за промени в обичайното право и за реформите в самия парламент. Но разговорите се въртяха главно (както бе станало на вечерята у лорд и лейди Личфийлд неотдавна) върху предстоящата коронация.

— Мислите ли, че кралят наистина ще поиска да бъде коронован през юли? — попита веселата лейди Личфийлд. — Или дърводелците отново ще трябва да свалят трибуните пред абатството, както трябваше да направят миналата година?

— Чух, че поканите ще бъдат разпратени вече всеки момент — вметна Франческа. — Значи този път кралят е сериозен.

— Ако е така — отбеляза надутият Теди Брандън с монокъл на окото, — по-добре ще е да нареди на дърводелците да сковат клетка, в която да затворят кралица Каролайн по време на церемонията.

След тези дръзки думи на Теди всички дами извикаха ужасени и скоро присъстващите започнаха разгорещено да сравняват привидните добродетели на изпадналата в немилост дебела кралица с приписваните на съпруга ѝ, също толкова разпуснат и лаком, добри качества.

— След като принцеса Шарлот умря — заяви възрастният лорд Чалмсли, който винаги бе склонен към откровеност — човек би си помислил, че кралят ще преразгледа упоритото си намерение да се раздели с принцеса Каролайн. Той изгуби наследника си и в случай, че умре, на кого остава монархията? На инфантата Виктория?

— Може би е трудно да станеш многодетен баща — отбеляза Теди Брандън, — когато непрекъснато страдаш от пристъпи на подагра, плеврит и излишни килограми.

Нетактичните думи на Брандън извикаха подходящи възгласи от страна на скандализираните дами, а един от мъжете бе чут да шепне язвително, че щом крал Джордж предпочита жени, вече станали баби, това несъмнено няма да увеличи шансовете му да се сдобие с наследник. В този миг се намеси бащата на Райдър, за да отклони разговора от краля и го насочи към някакви неотдавнашни теологични писания на кентърбърийския архиепископ. Отегчени много бързо от тази тема, гостите отново насочиха вниманието си към храната и шампанското. Натали не беше сигурна дали свекър ѝ не бе направил този опит заради нея, за да ѝ спести притеснението от предишната тема, особено като се имаха предвид възможните паралели със собствения ѝ живот.

След десетина минути Райдър я побутна и прошепна в ухото ѝ:

— Скъпа, страхувам се, че баща ти може да припадне.

— О, не! — прошепна тя в отговор, като видя как главата на баща ѝ се накланя към чинията.

За щастие, Лав вече бе направила знак на лакеите, които се втурнаха към Чарлс и не му позволиха да забие нос в пържените яйца. Слугите помогнаха на Чарлс да се изправи, но скоро изоставиха опитите си всичко да стане с достойнство, тъй като бяха принудени почти да влачат господаря си, изпаднал в безсъзнание, сред подсмиванията и престорено загрижените погледи на гостите.

След няколко минути се появи развълнуваният Фицхю, влезе и спря на вратата. Лав тихичко стана и отиде да поговори с него. Натали

се извини и тръгна към двамата, които вече напрегнато разговаряха.

— Какво има? — попита тя леля си с уплашен шепот. — Много ли е болен татко?

Лав отправи към племенницата си успокоителна усмивка.

— Няма нищо, скъпа. Фицхю просто не може да го събуди.

— О, не! Трябва да отида при него!

— Не ставай смешна! Не можеш да напуснеш собствената си сватбена закуска. Аз ще отида при Чарлс и ако се наложи, ще извикам лекар. Веднага се върни на мястото си, Натали. Уверявам те, че ако сега напуснеш тържеството, с това ще навлечеш още по-голям позор на баща си, отколкото вече сам си е навлякъл.

Като кимна отчаяно, Натали бързо се върна на масата.

— Какво става, скъпа? — попита Райдър, като скочи на крака, за да ѝ помогне да седне.

— Татко е съвсем зле.

— Трябва ли да излезеш?

— Леля Лав ще се погрижи за него — поклати глава Натали.

— Ние също ще се погрижим, щом всички гости си тръгнат — отсече той.

Хвана ръката ѝ под масата и я стисна. Натали му се усмихна. Понякога Райдър беше толкова внимателен.

След като гостите поднесоха най-добрите си пожелания на новобрачните и си тръгнаха, Натали и Райдър се качиха горе точно когато лекарят излизаше от стаята на Чарлс.

— Как е баща ми, доктор Стърджис? — попита тя.

— Не е добре — слабият човек с брада поклати глава. — Цветът на лицето му е отвратителен.

— Забелязах, че много прежълтя накрая — обади се Райдър.

— Така е. Пиенето ще го довърши — Стърджис погледна мрачно към Натали. — Но се опасявам, че не само алкохолът го убива, а и разбитото сърце. Той просто не иска да се откаже от унищожаващата го страст по майка ви. Както вървят нещата, скъпа, той едва ли ще доживее до края на годината.

Натали кимна мрачно и благодари на лекаря преди той да си тръгне.

После Райдър се загледа в лицето на жена си, по което ясно се бе изписала вътрешната ѝ борба. Толкова много гордост! Толкова много

страх! Толкова много любов! Беше поразен от болката, която ѝ причиняваха семейните проблеми.

— Скъпа, с какво мога да ти помогна? — попита той тихо.

Тя мълчеше и хапеше устни.

— Натали? — настоя той.

Най-сетне тя се обърна към него и докосна ръката му.

— Трябва да отидем в Париж и да доведем майка ми тук.

Райдър протегна ръка и я погали по бузата.

— Разбира се, скъпа. Кога съм ти отказвал нещо? — наведе се към нея и продължи нежно: — Освен, разбира се, позволение да ме напуснеш. Още утре сутринта ще се качим на парахода до Кале... и ще доведем майка ти у дома.

— О, Райдър, благодаря ти.

Тя му се усмихна лъчезарно и се хвърли в обятията му. Райдър притисна жена си до себе си с чувството, че е на седмото небе.

След като прекара по-голямата част от деня с бащата на Натали и събщи на Франческа, Уилям и Лав за планове им да заминат за Париж, Райдър отиде с Натали в един хотел на площад Пикадили, където имаха запазени стаи за брачната си нощ. Апартаментът им беше разкошен, с мебели в стил Людовик XIV и милирани тапети, ориенталски килими и кадифени пердета. Натали и Райдър седнаха до масичка при прозореца, хапнаха омари и пийнаха шампанско при светлината на свещи. Върху дантелената си бледосиня нощница бе наметнала пенъор, а той бе облякъл тъмночервен халат.

Райдър задържа погледа си върху Натали известно време и реши, че е по-привлекателна от чудесната храна и виното. Кестенявата ѝ коса се бе разляла по раменете ѝ и той гореше от желание да прокара пръсти през копнините кичури. Прекрасните ѝ бузи поруменяха от очакване, а очите ѝ грееха едновременно от несигурност и копнеж. Той възнамеряваше да премахне несигурността от изражението ѝ и да накара копнежа да лумне в необузdana страст. Гореше от нетърпение да я вземе в ръце и да започнат брачния си живот сериозно.

Натали намираще пламенното и напрегнато изражение на мъжа си едновременно за приятно и смущаващо. Като мислеше за предстоящата нощ и за консумирането на брака им, което щеше да трае цял живот, тя почувства лека слабост в стомаха си. Измърмори някакво извинение и застана близо до прозореца. Лекият ветреца погали лицето ѝ, когато се загледа във великолепните очертания на черквата „Сейнт Джеймс“, които блестяха като златни на фона на залеза.

Почувства, че Райдър я доближава, и усети ръцете му около талията си.

— Не си ли гладна, скъпа? — попита той и прокара устни по шията ѝ.

Тя се пребори с тръпката от близостта му и се извъртя в ръцете му.

— Не кой знае колко.

Той се намръщи угрижено, докато я гледаше — така близо, така мъчително красива и все пак толкова далечна. Вече му беше съпруга, но той още се съмняваше дали е наистина негова, дали ще му повери остатъка от живота си.

— Нали знаеш, че вече трябва да ядеш повече заради бебето? — напомни ѝ той.

— Знам. Но апетитът ми напоследък не е същият.

Той я привлече към себе си и целуна челото ѝ.

— Ще видиш на какви прекрасни деликатеси ще се насладим в Париж.

Тя се усмихна леко, но тревогата в очите ѝ остана.

— Съмнявам се дали и там храната ще ме интересува особено.

— Тревожиш се за баща си, нали?

Тя кимна.

— Ако не настъпи някаква промяна, той ще умре, Райдър. И то скоро.

— Не се тревожи — бодро каза той. — Ще открием майка ти и ще я върнем тук.

— Ти винаги се захващаш с проблемите ми — първо леля Лав, сега баща ми.

Райдър докосна върха на носа ѝ.

— Скъпа, за мен е удоволствие да се боря заради теб. Колкото до пътуването ни до Париж, какъв по-прекрасен град бихме могли да изберем за сватбеното си пътешествие? А навярно ще сме в състояние и да постигнем нещо полезно, докато сме там.

— Само ако мама изобщо се съгласи да се върне с нас в Лондон — скептично отвърна Натали.

Той повдигна брадичката ѝ и я погледна право в очите.

— Ти още много ѝ се сърдиш, нали?

Тя кимна сериозно.

— Можеш ли да ме виниш? Тя обърна гръб на баща ми и на мен, като че ли изобщо не съществуваме.

— Знам. Просто ме боли, като гледам как се измъчваш.

Тя рязко се измъкна от прегръдката му.

— Не те е заболяло достатъчно, щом не се отказа да ме принудиш да се оженим.

Думите ѝ го засегнаха.

— Такова ли нещастие ти причиних, като се ожених за теб?

Тя сплете пръсти.

— Не, не е чак нещастие, но нали знаеш за съмненията ми дали бракът ни ще устои достатъчно дълго.

— Имахме ли някакъв избор, Натали?

Тя се усмихна с горчивина.

— Не. Мисля, че не, макар че ти си този, който в последна сметка ще се почувства ограничен.

Той отново я доближи и я прегърна.

— Защо не оставиш тази грижа за мен?

— Изглежда така, сякаш искаш да поемеш и всичките ми тревоги, а?

Той обхвана лицето ѝ в ръце.

— Натали, погледни ме.

Тя предизвикателно вдигна глава. Той впи поглед в светлокафявите ѝ очи и заговори разпалено:

— Знам, че се тревожиш за баща си и не си сигурна дали ще се разберем с майка ти. Знам и че още се сърдиш, че те принудих да се венчаем. Но вече сме женени и ще постигнем най-доброто. Но ако смяташ да използваш тези проблеми, за да издигаш преграда помежду ни, по-добре да те уверя отсега, че нищо няма да излезе.

Изражението ѝ изведнъж стана гузно, тя бързо се отдръпна и се отмести. А той пак я последва, взе я в прегръдките си и я притисна силно. Тя изстена, когато почувства колко е нараснал символа на желанието му.

— Знаеш ли от колко отдавна чакам да остана насаме с теб? — напрегнато пошепна той.

Тя потрепна.

— Да.

— Страх ли те е, че ще те нараня? Че ще нараня бебето?

— Не — каза го задавено.

— Тогава защо плачеш? — той хвана двете ѝ гърди и опря устни в меката ѝ шия.

Натали въздъхна, когато мирисът и топлината му я накараха да изтръпне от желание.

— Защото, когато се любим, те чувствам толкова близък, сякаш съм част от теб. А това ме плаши.

— Защото се боиш, че някога ще трябва да се разделим ли?

— Да.

— Това няма да го бъде! — той нежно погали корема ѝ. — Помниш ли, веднъж ти казах, че може би си приличаме повече, отколкото ти си мислиш?

— Да.

— Навярно се боиш да не позволиш у теб да надделее онази част, която е като мен — безразсъдната и страстна — и която беше самата сърцевина на скандалното кръчмарско момиче, което срещнах в Чарлстън.

Тя се обърна и го изгледа със смесица от любопитство и ненавист.

— Ако имаш предвид, че се боя да не загубя контрола върху собствения си живот, тогава си прав — страхувам се много.

Макар очите му да блеснаха закачливо, тонът му остана сериозен.

— Скъпа, не бива да се боиш от мен. Можеш да бъдеш и безсрамно кръчмарско момиче, и тесногръда педантка — за мен важното е да бъдеш щастлива. Убеден съм, че ще намерим начин да живеем заедно така, че да няма сблъсък между противоречивите ни характери.

— Наистина ли мислиш така, Райдър? — попита го тя с много малко надежда.

Той я притисна още по-силно.

— Налага се, скъпа, защото алтернативата е съвършено неприемлива. Макар че ще ни коства усилия, сигурен съм, че можем да бъдем щастливи заедно.

Тя го погледна трепетно.

— О, надявам се да бъде така.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Ще ми обещаеш ли нещо?

— Какво?

— Обещай ми, че поне ще направиш опит.

— Разбира се, че ще опитам — развълнувано отвърна тя.

Той въздъхна с облекчение и започна да целува шията ѝ.

— И ще се отпуснеш така, че да ти е приятно?

Тя се засмя тихо.

— Как бих могла да не го правя с теб?

— И не само когато сме в леглото, скъпа, макар че тези мигове са истински рай. Искам да ми обещаеш и че ще се отпуснеш с мен — да не оставяме тревогите ти да съсипят сватбеното ни пътешествие.

— Мисля, че това е най-малкото, което младоженецът може да поиска — съгласи се тя усмихната. — Обещавам ти го.

Страстният му поглед я прониза, когато той приближи лице към нейното.

— Тази вечер ще поставим началото. Ще свалим всички бариери — нека бъдем само ти, аз и любовта ни.

Тя не каза нищо, но страстното ѝ ахване, когато той допря устните ѝ, беше достатъчен отговор. Той я притискаше все по-силно и тя отново усети твърдостта на страстта му върху себе си. Дланите ѝ погладиха гърба му.

— Не се тревожи, скъпа, ще бъда нежен с теб — пошепна той. — Но не се съмнявай и за миг, че си моя — моята жена, моята любов. Тази вечер и завинаги.

Райдър пое ръката на жена си и я отведе до леглото. Там започна да я съблича, като махна първо пеньоара и нощницата ѝ. Тя още изглеждаше несигурна и чувствените ѝ колебания го възбуждаха още повече. Щеше да ѝ докаже, че е достоен за доверието ѝ, за пълната близост, която сърцето му желаше. Огледа добре оформеното ѝ прекрасно тяло и се изпълни с радост, че тя е негова. Прокара пръст през косата ѝ, целуна една мека кестенява къдрица, вдъхна от сладкия ѝ, нежен аромат.

— Господи, толкова си прекрасна.

Докосна едната ѝ наедряла гърда и когато Натали рязко изстена, се наведе да поеме тъмното зърно с уста.

От нея се изтръгна вик, на удоволствие и болка, а той бързо се отдръпна и я погледна.

— Гърдите ми са много чувствителни — прошепна тя.

— Нещо, за което аз безспорно съм виновен! — с гордост заяви той.

Тя се усмихна. После той отново пламна от възбуда, когато тя се пресегна и развърза коланчето на халата му, като първо го огледа жадно, а после го прегърна.

Райдър я вдигна на леглото, смъкна халата си и легна при нея, като я покри с пламенни целувки. Езиците им си играеха един с друг. След доста време той премести устни надолу по шията ѝ, върху гърдите и зърната им. Тя му отговори с бурна страст, върна лицето му на зърната си и го насърчи да я засмуче силно. Сега стоновете ѝ на удоволствие и начинът, по който тялото ѝ се търкаше в неговото, му доказаха, че няма никакво притеснение, само блаженство, докато той галеше, смучеше и мачкаше прекрасните, твърди полукълба.

Придвижи се по-надолу, като обходи корема ѝ с устни — търсеше признаци на промяна. Но тя още беше много плоска и трепереше под него.

— С нетърпение очаквам да наедрееш с детето ми — прошепна той, докато галеше корема ѝ с длан, — да мога да усещам как той се движи, как тялото ти се изменя с всеки изминал ден.

— А ако не е той, а тя?

Той се засмя с език около пъпа ѝ.

— Десетина момичета също ще ни подхождат много добре. Няма да започна да твърдя, че си изпълнила задълженията си, след като си ме дарила с наследник.

— Но и аз никога не бих го твърдяла — задъхано се обади тя.

Той я погледна пламенно.

— Не бих ти го позволил.

След тези страстни думи той спусна устни още по-надолу. Когато разтвори бедрата ѝ, тя се напрегна, но повече от наплива на чувства, отколкото от стеснителност. Той нежно задържа бедрата ѝ разтворени и пошепна:

— Вече сме женени скъпа. Сега ми бъди жена.

Тя потръпна и се отпусна с въздишка. Горещите му целувки я караха да се мята от удоволствие и да забива пръсти в косата му. Когато той я опипа с пръсти, тя извика лудешки и отметна глава. Той погледна лицето ѝ, по което се четеше пълна отдаденост и липса на каквито и да е задръжки. Плъзна пръстите си в нея и видя реакцията ѝ, когато прехапа устна и сграбчи чаршафа. Беше така великолепна със стегнатите от страст зърна, с пицната си кестенява коса, разстлана по възглавницата. И беше негова...

Кръвта вече бучеше в ушите му, а мъжествеността му бе нараснала до пръсване. Въпреки това продължаваше да я гали между

бедрата с желанието да увеличи сладката болка и за двамата. Смъкна се и я облада с устни и език, докато тя се предаде напълно и с трескав вик показва колко е доволна.

Вдигна глава към невероятно изразителното ѝ лице — горящите бузи, силно уголемените и, влажните, полуотворени устни.

— Обичаш ли ме, Натали? — попита я дрезгаво.

В очите ѝ блестяха сълзи.

— Да.

— Тогава кажи го.

— Обичам те, Райдър.

Звукът на сладките, така много чакани думи от устата ѝ, почти разплакаха и него. Когато се плъзна нагоре, за да я облада, тя го изненада, като го изблъска назад, докато той опря гръб в таблата на леглото. Безумният поглед в очите ѝ, когато го яхна, го принуди да я притегли силно към себе си, да поеме гърдата ѝ с уста, докато ръцете му спокойно шареха по гърба, по меките ѝ задни части.

— Позволи ми... — тя бе силно задъхана. — Позволи ми да те целуна.

Той я пусна и изстена, когато тя задвижи устни по него, като започна от силния врат, придвижи се по мускулестите му гърди. Обхвана здраво мъжествеността му...

Той изгаряше от силна страст. Дишаше тежко и едва устояваше на порива си да я грабне и да я облада, преди да е свършил това в дланта ѝ...

Тогава тя се наведе и взе мъжествеността му в уста. Обгради го влажна, кадифена топлина. Той затвори очи и стисна зъби. Див вопъл се изтръгна от гърлото му и той зарови ръка в косата ѝ. Езикът ѝ играеше диво и лудешки върху агонизиращата му мъжественост. Повече не можеше да изтърпи.

— Натали, имаш ли представа какво правиш? — изстена той. — Господи, жено, ти ще ме убиеш... ако аз не те убия преди това.

В отговор тя се подсмя, плъзна се нагоре и провря език дълбоко в устата му. Райдър вече бе стигнал отвъд границите на лудостта...

Хвана я настоятелно, почти грубо, повдигна я, сложи я на гръб, после се настани между разтворените ѝ бедра. Посегна надолу и я погали с палец, като я накара да извика. Чувстваше кръвта да бучи в ушите си, когато навлезе в нея съвсем, съвсем бавно...

Господи, беше така гореща, така стегната. Той се чувстваше на самия ръб на обезумяването...

Същото беше и с нея — тя се извиваше под него и шепнеше:

— Люби ме, Райдър. О, моля ти се.

— Каж ми, че си моя — прошепна той. — Цялата моя.

Тя хлипаше.

— Твоя съм. Твоя съм, скъпи.

Райдър вече не можеше да устои сладостта. Влезе няколко сантиметра по-навътре и я усети около себе си. Потръпна силно, а тя се изви към него и извика дрезгаво от радост, което разби сърцето му...

Той се мъчеше да се сдържи сред зашеметяващата мъгла от страст. Изрази глада си, като я целуна силно, докато навлизаше в нея с внимателни, дълбоки движения. Повдигна се и погледна очите ѝ, видя дивото желание, което я владееше и я караше да хапе долната си устна. Хвана ръцете ѝ и преплете пръстите на двамата. Силната арка на бедрата ѝ накрая го сломи, накара го да се спусне върху ѝ, да слее устните им и да продължи да я люби, докато двамата получиха едновременно оргазъм, придружен от общ буен вик.

След малко повече от седмица Натали и Райдър стояха на прозореца на друг хотел — този път в романтичния Париж. Стаята им на третия етаж имаше изглед към красивия площад „Конкорд“. След продължителното пътуване от Лондон и двамата бяха уморени. Бяха вечеряли рано в стаята си и сега бяха готови за лягане. Райдър стоеше зад Натали обхванал кръста ѝ с ръце, подпрял брадичка в косата ѝ, докато двамата се наслаждаваха на залеза. За него това беше изключителен момент, защото жена му бе в обятията му и той гледаше Париж с очите на щастлив младоженец.

Великолепната сграда на Мансар се издигаше над спокойния площад. В тази чудесна юнска вечер елегантно облечени хора се разхождаха из осмоъгълника с обилната му зеленина, внушителни статуи и множество гълъби. От рововете, които ограждаха площада, се носеше смесен аромат на цветя и зеленина. На запад се простираше величественият, ограден с кестени булевард Шанз-Елизе, който стигаше до незавършената Триумфална арка; на изток се извисяваше портата на градините на Тюйлери. На юг гражданите се разхождаха по Ке дьо Тюйлери или през моста Конкорд, на който се издигаха паметници в чест на френските герои. Отвъд блестящите води на Сена, задръстена от кораби и лодки, на левия бряг се очертаваше внушителната фасада в гръцки стил на Националното събрание.

Райдър се чудеше как Натали възприема първата си среща с Париж. Това съвсем не беше неговото първо посещение във Франция. Като дете бе обиколил континента с родителите си, в дните преди да се разгори конфликтът с Наполеон. Като младеж бе участвал с кавалерията на Уелингтън в битката при Ватерло. Райдър беше и сред частите, окупирали Париж през лятото на 1815 година, когато френският трикоълор падна в праха, а над града отново бе издигнат белият флаг на Бурбоните. Сега, след смъртта на Наполеон, монархията изглеждаше стабилно възстановена подир три десетилетия на войни, вълнения и смърт. Като гледаше притихналия площад,

Райдър трудно можеше да си представи, че Людовик XVI, Мария Антоанета и поне още хиляда други нещастни французи са били гилотинирани на площад „Конкорд“ в кървавите дни на революцията. И се питаше какво ли са донесли на Франция всички тези години на смут. Въпреки революционната буря, която толкова дълго бушува над страната, въпреки безкрайните битки между крал и революционери, якобинци и умерени, роялисти и бонапартисти — милиони френски селяни все още се бореха за насъщния си.

Но дори и тези неприятни размисли не можеха да потиснат нежните чувства на Райдър, докато съзерцаваше пленителната гледка заедно с жена си. Мислеше си за детето, което тя носи, и се надяваше, че събитията от изминалата седмица не са я уморили прекалено много. В деня след сватбата се бяха качили на един от новите параходи от Дувър до Кале, а след това започнаха дългото си пътешествие по суша до Париж в пощенска карета. Странноприемниците, в които спираха всяка нощ, не бяха от най-добрите, но любовта им бе божествена. След тези дни на интимност Райдър се чувстваше много по-близо до жена си, макар да знаеше, че неспокойното ѝ сърце все още крие някои свои тайни. Сега вече бяха в безгрижния Париж и той се надяваше да не посветят цялото си време на семейните проблеми, а да може да я поглези, да я заведе в най-добрите магазини и ресторанти, в операта, театрите, музеите...

И Натали бе изпълнена с нежност, докато наблюдаваше прекрасната гледка. Първата седмица от сватбеното пътешествие с Райдър премина идилично въпреки трудното пътуване. Съпругът ѝ й доказа, че е очарователен, вечно внимателен спътник и превъзходен любовник. И сега я обзе вълнение, като си спомни върховните любовни мигове, които бяха преживели заедно. Спомняше си много добре една нощ, когато се бе оказало без значение, че странноприемницата е толкова мизерна, а дюшекът на леглото — на буци. Райдър с часове я възбужда, докато я докара до лудост, след това я люби толкова бавно и толкова силно. Преди разсъмване я бе будил на два пъти, за да я обладае отново. Беше прекрасно и тя вече напълно се бе прирастила към тази им интимност, сега бе по-влюбена отвсякога. Започваше да подозира, че всъщност по природа е истинска развратница — пленително, но също толкова страшно заключение. Но,

както и да е, този период ѝ бе донесъл наслада и Натали можеше само да се моли той да продължи и за двама им.

Сега бяха в Париж, а чудесата и ритъмът на града засилваха вълшебното чувство, което споделяха. Но когато Натали си помисли за другата причина да са тук, сърцето ѝ се сви.

Райдър веднага забеляза лекото смръщване. Погали косата ѝ и се наведе към нея.

— Изглеждаш разтревожена, скъпа. Да не би гледката да не ти харесва?

Тя вдигна очи към него и се усмихна:

— О, гледката е великолепна... няхах представа, че Париж е толкова красив. Мама винаги настояваше да направим една обиколка на Франция, но когато пораснах достатъчно, татко заяви, че вече е твърде опасно да пътуваме. Чела съм за града и мама ми го е описвала, но не очаквах да видя такава красота.

— Защо тогава се мръщиш? За утрешния ден ли мислиш?

— Да. И за срещата с майка ми.

— И за нея ще бъде голяма изненада — ако изобщо успеем да я намерим. Жалко, че няхахме време да ѝ изпратим предварително писмо.

Натали остана мълчалива, с разсеян поглед.

— Как премина последната среща на цялото ви семейство? — попита Райдър.

— Бурно — Натали погледна мрачно. — Тогава бях на четиринайсет години.

— И тогава ли баща ти имаше толкова сериозен проблем с пиенето?

— Не. Спомням си, че имаше склонност към хазарт и пиене, но тогава имаше по-голямо чувство за отговорност и почти всеки ден ходеше на борсата.

— Спомняш ли си как точно се разделиха родителите ти? Казваше, че е било по политически причини.

Натали кимна.

— Спомням си, че мама и татко водеха особено бурен спор, горедолу по времето, когато Уелингтън превземаше Испания, а Наполеон се мъчеше да нанесе поражение на Прусия. Не съм сигурна в

подробностите на спора им, макар да чувах виковете от съседната стая. На другата сутрин майка ми напусна Лондон и вече не се върна.

Райдър целуна косата ѝ, като вдъхна омайващия ѝ аромат.

— Горкото ми момиче. Тя дори не се е сбогувала с теб.

Натали гледаше пред себе си.

— За да бъда честна, трябва да кажа, че се опита. Почука на вратата, за да ми каже, че заминава, но аз отказах да я пусна вътре.

— И не е ли правила опити да се свърже с теб през всичките тези години?

— Известно време ми пращаше писма, но аз ги хвърлях в камината, без да ги отварям.

Райдър я притисна по-силно до себе си.

— Все така озлобена ли си към нея?

Натали се извъртя в ръцете му и вдигна очи към него:

— А ти не изпитваше ли същото към баща си?

— То беше нещо друго — изтъкна Райдър тихо. — Той ме обвини за смъртта на майка ми.

— А моята майка ме изостави — бях на четиринайсет години.

— Права си — кимна той. — Извинявай, мила.

Натали сви рамене.

— Може би е време да я поставим на място. Но все пак се съмнявам, че тя някога ще се върне при баща ми.

— Дори и сега, когато Бонапарт е мъртъв?

Те се извърна и се загледа в Сена с дългите колони от баржи и кораби.

— Смъртта на Наполеон може и да има някакво въздействие, но според мен то няма да е много голямо. Майка ми навярно е по-сърдитата откогато и да е на британците, защото са свалили нейния кумир от власт. Тя винаги е била много самоуверена, твърде егоцентрична и суетна.

— Ще променим мнението ѝ, скъпа — обеща Райдър. После кимна към натруфеното легло в стил Людовик XVI, към брокатените завеси и изстуденото шампанско на нощната масичка. — А сега знам, че сигурно си изтощена. Може ли да се опитам да те убедя да дойдеш в леглото?

Усмивката ѝ сгря сърцето му.

— За това никога не е нужно да ме убеждаваш — прошепна Натали и се вдигна на пръсти, за да го целуне.

Рано следобед на другия ден Райдър и Натали тръгнаха на посещение при майка ѝ. Бяха се събудили късно, бяха се любили, след което Райдър настоя да поглези жена си с късна закуска в леглото.

Излязоха от хотела и тръгнаха бавно по улица Риволи, цялата в аркади, през които се мяркаха терасите и скулптурите в градините Тюйлери. Бяха чудесна съпружеска двойка. Натали носеше дневна рокля от син муселин с висока яка и сламена шапка с копринени цветя. Райдър — едноредно черно палто, копринен цилиндър и бежови панталони. Денят беше мек — в близките орехови дървета пееха птици, а по булеварда в бърз ритъм потракваш красив кабриолет.

При ъгъла завиха на север по улица Кастильон. Започнаха да си пробиват път покрай магазини и сладкарници и скоро стигнаха по площад Вандом — някога тържествено пространство за паради, оградено от всички страни с жилищни сгради в стил Людовик XIV. Райдър се загледа в централната бронзова колона, лишена от статуята на Наполеон, която някога се извисяваше на нея.

— Сигурна ли си, че майка ти живее тук? — попита той, като огледа вдъхващите респект входове с каменни арки и безкрайните колони.

— Не съм сигурна, но на обратния адрес се споменаваще къща на площад Вандом.

Райдър се закани с пръст на жена си:

— Ааа! Значи поне си поглеждала пликите, преди да ги хвърлиш в камината.

Тя не отвърна направо, а продължи да се движи край колоната Вандом. Загледана объркано в голия метален постамент, попита:

— Не трябваше ли да има статуя върху тази колона?

— Да, известно време имаше статуя на самия Бонапарт — отвърна Райдър. — След битката при Аустерлиц през 1805 година Наполеон наредил оръдията — около хиляда, — които бил пленил, да бъдат разтопени и от тях да бъдат излети колоната и собственият му образ. Статуята му бе свалена по време на възстановяването на монархията през 1814 година.

Натали поклати глава:

— Свалена! Толкова ли са войнствени тези французи? Но сега съм сигурна, че майка ми живее тук. Тя наистина би си избрала жилище, откъдето може да вижда своя герой — макар и в бронзов образ.

Откриха посочения номер и влязоха във великолепната постройка на архитекта Мансар. Във фоайето се натъкнаха на възрастен господин, когото Натали попита на разваления си френски за апартамента на майка си. Райдър и Натали избухнаха в смях, когато господинът отговори на почти безупречен английски:

— А, да! Мадам Дезмънд! Третият етаж. Първият апартамент вляво.

Изкачиха се по стълбите и изведнъж се оказаха пред високи двойни, вдъхващи страх врати с красива облицовка и ковани златни дръжки.

Уловил неспокойния поглед на жена си, Райдър целуна тревожното ѝ чело.

— Горе главата, скъпа! Положението едва ли е толкова лошо.

След почукването им се появи висок слаб иконом, който ги изгледа изпитателно.

— Госпожо, господине? С какво мога да ви служа?

— Кажете на госпожа Дезмънд, че дъщеря ѝ и зет ѝ са тук — отвърна Райдър.

— Какво казахте, господине? — изуми се икономът.

След миг сърцето на Натали се сви, когато дочу гласа на майка си:

— Жак, кой е там?

Към тях идваше висока жена на средна възраст със синя атлазена рокля с дълбоко деколте. Райдър веднага забеляза, че Дезире Дезмънд е по-възрастното копие на красивата му жена — със сърцевидното лице и светлокафявите си очи. Беше елегантна и се държеше високомерно, а ореховокафявите къдрици със сребърни нишки бяха прихванати във висока прическа.

Като видя двойката на прага, лицето на Дезире стана бяло като платно и тя притисна сърцето си с ръка. Погледът ѝ бе прикован върху Натали.

— Натали, скъпа! — извика тя. — Боже мой, наистина ли си ти?

Дезире се втурна напред и в следващия миг Натали се озова, макар и против желанието си, в прегръдките на майка си. В този миг неочаквано бе обхваната от дълбоки чувства, особено когато вдъхна познатия аромат от парфюма на Дезире. И дори през гнева си изпита успокоение, че връзката между тях не бе скъсана и че отново е в обятията на майка си. Беше обезоръжена от топлия прием на Дезире и не бе подготвена за чувството на близост, което имаше опасност да я направи незащитна.

Дезире целуна дъщеря си, после се отдръпна и изтри една сълза.

— О, боже! Не мога да повярвам, че наистина си тук! Колко съм мечтала за момента, когато отново ще бъдем заедно. А ти си разцъфтяла и си станала пленителна млада дама!

— Благодаря ти, мамо — отвърна Натали сухо, като с мъка запазваше гласа си спокоен и безизразен. — И ти изглеждаш добре.

Дезире премести поглед към Райдър.

— А кой е очарователният господин, когото си довела?

— Мадам Дезмънд, искам да ви представя съпруга си Райдър Ремингтън, лорд Нюбъри.

— Твоят съпруг! — Дезире удивено местеше поглед от Райдър към Натали и обратно. — Но, скъпа, аз дори не знаех, че си се омъжила.

— Доста неща от последните осем години не знаеш — отговори Натали с огорчение.

За миг Дезире се обърка, но бързо си възвърна самообладанието, обърна се към Райдър и нервно се засмя.

— Боже, колко сте красив, лорд Нюбъри.

— Благодаря, госпожо — отвърна Райдър, пое и целуна ръката, която тя му предложи. — Наистина е удоволствие да се запозная с вас.

— Тогава влезте, и двамата — забърза се Дезире. Обърна се към иконома и добави: — Жак, кафе с мляко, моля.

— Да, госпожо.

Дезире въведе гостите си в просторен салон с висок таван и ламперия със златни орнаменти. В центъра бе оформен кът от яркочервени кадифени дивани и столове в стил Людовик XV със златни ръбове. Макар Натали да бе свикнала с изяществото, тя с мъка се удържа, за да не зяпне при вида на такъв разкош. Удивеният ѝ поглед обхождаше изумителния таван с гипсова украса и падащи ниско

кристални полилеи, италианските фрески в златни рамки, които красяха три от стените, великолепния портрет на младата Дезире, рисуван от знаменития парижки художник Виже Лебрюн, закачен над камината. Натали отново усети в гърлото ѝ да се свива буца, когато забеляза поразителната прилика между себе си и портрета и си спомни как същият този портрет бе висял в лондонския дом на родителите ѝ — преди майка ѝ да ги изостави.

Дезире ги подкани да седнат. Райдър поведе Натали към едно от червените канапета, а Дезире се настани във фотьойл до него.

— Какво ви води в Париж, скъпи мои? — попита тя бодро. — Мога ли да се надявам, че сте дошли да ме видите?

Натали изглежда майка си студено и недоверчиво, но Райдър бързо отговори:

— Тук сме на сватбено пътешествие, мадам.

Дезире погледна дъщеря си.

— Откога сте женени, мила?

— От една седмица, мамо.

Дезире ѝ отпрати укорителен поглед:

— И дори не ме поканихте да дойда на сватбата?

Натали не погледна майка си в очите.

— Всъщност не мислех, че това ще те заинтересува или че дори ако бъдеш поканена, ще дойдеш.

Дезире оклюмано въздъхна и каза:

— Не мога да те виня, мило мое момиче. Опитах се да ти обясня всичко в писмата си...

Острият поглед на Натали предизвикателно посрещна погледа на майка ѝ.

— Не съм си правила труда да ги чета.

Дезире тихо възкликна. Напрежението отслабна, когато икономът влезе с кафето. Дезире подаде кафе с мляко на Райдър и Натали в чаши от севърски порцелан, а също и ароматни пасти, полети с крем и ягоди.

Докато се черпеха, Дезире отново се осмели да се усмихне на дъщеря си.

— Е, скъпа, важното е сега, че си тук и можем да оправим живота си. Трябва да ми разкажеш какво си правила през последните години.

Натали покорно започна да дава отчет за всичките си постъпки през последните осем години: каза как е заминала с леля Лав за Америка, за да ръководят фабриката, а после се е върнала в Европа в преследване на контрабандистите и за да търси изчезналата си леля.

Когато Натали замлъкна, за да отпие от кафето си, Дезире ѝ намигна.

— Значи си се впуснала в голямото приключение, така ли, скъпа?

— Не толкова голямо — отвърна Натали сериозно. — Бях в ужас за съдбата на леля Лав.

— Разбира се, че си била, Натали — Дезире погледна Райдър, като неприкрито му се възхищаваше. — А в кой момент в картинката се появи пленителният ти съпруг?

Натали отстъпи думата на Райдър, който поднесе поизчистена версия за появяването си и за обстоятелствата, при които са се срещнали с Натали. Той довърши нейния разказ със завръщането им в Англия, с това как са открили контрабандистите и леля Лав, преди да се оженят.

Дезире започна да пляска с ръце.

— О, никога не съм чувала такава божествено романтична история! Щастлива съм, че двамата сте преживели такова весело приключение — след това погледна дъщеря си. — Ти беше много сериозно дете, когато тръгнах.

— Това не помогна особено, за да спре заминаването ти — жлъчно отвърна Натали.

Отново настъпи неловко мълчание, но скоро темпераментната Дезире отправи към гостите си прелестна усмивка.

— О, толкова добре ще прекараме заедно! Трябва да ви покажа града, да ви запозная с приятелите си. Всъщност довечера съм канена на прием у господин Талейран-Периго. Трябва да дойдете с мен. Къде сте отседнали?

— Хотелът ни е на площад „Конкорд“ — обясни Райдър.

— Чудесно! Къщата на Талейран е точно до хотела. А освен това трябва да отседнете тук, при мен! Има достатъчно място — но след като видя как Натали и Райдър се споглеждат, се засмя. — О, какво говоря? Вие сте младоженци, разбира се! И искате да сте сами! А има ли по-романтично място от Париж!

— Оценяваме това, че ни разбирате, мадам — каза ѝ Райдър. — Наистина бихме искали да сме сами, но също и да пообиколим с вас, докато сме тук.

Дезире погледна състрадателно дъщеря си.

— Жалко, че трябваше да минат толкова години, преди отново да сме заедно — въздъхна, после попита внимателно: — Още ли ми се сърдиш, че ви напуснах, скъпа?

Натали погледна с пламнали очи майка си. Вместо да отговори на мъчителния въпрос, премина в настъпление.

— Няма ли дори да ме попиташ защо съм дошла днес при теб?

Дезире се смръщи объркано:

— Нали казахте, че сте дошли в Париж на сватбено пътешествие? Естествено, сте поискали да ме видите.

— Дойдохме в Париж нарочно да те видим, мамо — като видя внезапно появилото се нетърпение по лицето на Дезире, Натали ѝ направи знак с ръка да замълчи. — Но не се надявай, че сме дошли да се сдобрим. Аз отдавна съм се отказала от теб като родител.

Докато Дезире с мъка потискаше болката си, Райдър взе ръката на жена си:

— Скъпа, бъди по-внимателна — предупреди я той.

Дезире обаче махна с ръка и сериозно погледна Натали.

— Скъпа моя, разбирам гнева ти. Но трябва да знаеш, че заминаването тогава ми причини неопишуема мъка.

— Така ли, мамо?

Дезире умолително погледна дъщеря си.

— Тогава защо дойде да ме видиш, ако не е заради самата теб?

— Дойдох заради татко.

Дезире настръхна и не каза нищо.

— Няма ли поне да ме попиташ за него? — избухна Натали.

Този път маската на храброст падна от лицето на Дезире. Тя извърна глава и примигна бързо.

— Мислиш ли, че е имало и миг, без да мисля за него?

— О, да! — беше ироничният отговор на дъщеря ѝ.

Райдър отново покри ръката на Натали със своята.

— Натали...

— Не, оставете я да си каже всичко — настоя Дезире, като се обърна към Райдър, макар явно да бе разстроена. — Така постъпват

французите и наистина не мога да я виня.

— Е, мамо? — подкачи я Натали.

— Как е Чарлс? — попита тихо Дезире.

— Умира.

— О, боже мой! — извика Дезире с широко отворени очи.

— От пиене е наполовина в гроба — очите на Натали горяха от болка. — Докторът каза, че няма да доживее до края на годината. Каза също, че не само пиенето го убива, а и сърдечната болка.

Бледа и очевидно потресена, Дезире се изправи несигурно и тръгна към прозореца.

— Нямах... нямах представа, че Чарлс е понесъл толкова зле заминаването ми.

— Как можеше да имаш представа? Ти не знаеше или не те беше грижа.

— Не е вярно.

— Вярно е! Каж ми, можеш ли да си помислиш за връщане сега, дори само за да спасиш живота на татко?

Райдър видя как Дезире стисна рамката на прозореца така силно, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха.

— Не мога, Натали.

Натали скочи на крака:

— Ето това е моето доказателство. Теб не те е грижа.

Дезире рязко се обърна. Очите ѝ блестяха, а гласът и трепереше:

— А ти нищо не разбираш. Не става дума само за това, дали ме е грижа. Става дума за наследство. Баща ти би могъл да живее тук с мен...

— За да залага на коне ли? Да се затрие сред разврата е Палероял? — Натали подчертаваше виковете си със сърдити жестове. — Той и без друго едва е жив в Лондон, а ако го доведеш тук, в грешния Париж? И ти наистина щеше да го изложиш на риска да емигрира, докато Англия беше във война с Франция? А този тиранин Наполеон навярно щеше да изпрати баща ми в затвора на Консижиери.

Райдър с мъка понасяше невъздържаността на Натали, а тя се наслаждаваше на малката си победа, когато видя как стрелата ѝ достигна целта. При обвинението срещу любимия ѝ Бонапарт в очите на Дезире пламна гняв.

— Виждам, че с теб не може да се говори разумно — отвърна тя също толкова разпалено. — Ти си също като Чарлс — самоуверена и упорита!

— А ти не си ли? Макар че към списъка на качества ти трябва да прибавим егоизъм и крайна суета...

Дезире пристъпи напред и заговори яростно:

— Нищо не разбираш, Натали. Само това, че трябваше да си замина, не означава, че съм била нелоялна към вас. Има обиди, които жената не може да понесе.

— Е, тогава, моля ти се, обясни, ако можеш.

Преди Дезире да продължи, влезе икономът.

— Мадам — каза той на френски, — господин Дюбоа пристигна, за да ви вземе за обед.

Дезире пребледня, а Натали изгледа майка си с презрение.

— Нали тъкмо се опитваше да обясниш, че не си била невярна към татко и мен? Иди на срещата си, мамо, на всяка цена. Не бихме искали да пропуснеш уговорката с любовника си.

— Натали, моля те, остави ме да обясня.

— Райдър и аз си тръгваме.

Натали тръгна, а Райдър послушно я последва, като хвърли към Дезире извинителен поглед.

Дезире бързо тръгна към него и го хвана за ръкава.

— Накарайте я да се върне, моля ви.

Райдър се усмихна любезно.

— Мадам, трябва да ви помоля да извините невъздържаността на Натали. Не се тревожете, ще се погрижа тя да се върне. Но, както сте забелязали, жена ми е наследила вашия дух и... несъмнено вашия нрав.

— О, да! — отвърна Дезире.

Натали беше замислена и мълчалива, докато излизаха от къщата на Дезире. Тъй като се опасяваше от експлозия и искаше да обезвреди бомбата, Райдър настоя да се разходят до булевард Де-з-италиен, за да изпият по чаша вино, и тя неохотно се съгласи.

Райдър всъщност съчувстваше силно на жена си и си обясняваше обидата ѝ — че е била предадена и изоставена от майка си. Но същевременно съзнаваше, че гневният изблик на Натали срещу Дезире ще ѝ попречи постигне целта си в Париж, а в последна сметка такова поведение, от което тя само щеше да загуби, би ѝ причинило мъка. Райдър знаеше, че ако Натали трябва да изпълни мисията си тук, той трябваше да ѝ помогне да се държи разумно.

Избраха малко открито кафене на живописния булевард; отпиваха вино и хапваха по малко сирене, а покрай тях се разхождаха парижани. Мина един латернаджия и изсвири някаква весела мелодия, а в това време маймунката му се втурна към масите да събира монети, Райдър се усмихна, когато Натали подаде на цвърчащото животинче един франк. Но пакостливата маймунка грабна цялата чантичка на Натали и бързо се изпари, като крещеше от радост.

Райдър и Натали се втурнаха да я гонят. Латернаджията се стараеше с всички сили да помогне, като ту се извиняваше многословно, ту крещеше нещо на животното, което побърза с крясъци да се скрие зад полите на Натали. Когато накрая малката драма приключи и чантичката бе върната на собственицата си, Натали и Райдър се върнаха на масата си весели и засмени.

Той ѝ намигна:

— Хубаво е отново да видя усмивката на лицето ти, скъпа моя.

Тя веднага се почувства виновна.

— Извинявай за сцената, която устроих на мама. А ти бях обещала, че ще се опитам да се насладя на сватбеното ни пътешествие.

— Мисля, че ще трябва да настоя за истинско отмъщение довечера в леглото — усмихна се той.

Тя се засмя и се изчерви при тази мисъл. Но когато вдигна чашата си, лицето ѝ отново бе замислено.

— За какво мислиш, скъпа? — попита Райдър.

— Понякога си мисля — въздъхна Натали — дали изобщо има щастливи бракове, дали всички не се разпадат в лъжи и изневери.

Той се пресегна през масата и стисна дланта ѝ.

— Нашият брак няма да се разпадне.

Тя му се усмихна.

— Оценявам усилията, които полагаш, Райдър.

— И това не е нещо еднократно — обясни той сериозно. Макар той да ѝ говореше подкупващо, Натали беше все така неспокойна.

— Знам, че точно така си мислиш сега. Но след като премине огънят на страстта... — тя замълча, погледна го бързо и го сгълча: — Да не си посмял да се засмееш! Просто искам да кажа, че нещо постоянно трябва да заеме мястото ѝ.

Райдър все още с мъка се възпираше да не се разсмее.

— Скъпа, преди всичко „огънят на страстта“, както ти се изрази, няма да премине за нас. Откривам, че все повече и повече, а не по-малко те желая. От друга страна, ако за теб премине, ще те накарам да си го възвърнеш. Или още по-хубаво — ще намеря други начини да те направя отзивчива.

— И наистина ще ги намериш! — обвини го тя през смях.

— Ще намеря. А колкото до това да имаме нещо по-постоянно, ние вече го имаме — нашата любов, нашето дете и решителността ти да сложиш край на капризите ми.

Да, ако всичко не завърши с това, че той един ден ще се почувства нещастен, помисли си Натали. Но му се усмихна нежно и искрено се надяваше да е прав.

Райдър стисна ръката ѝ и каза внимателно:

— Натали, за майка ти...

— Да? — подкани го тя напрегнато.

— Беше много сурова с нея.

Натали остави чашата си и въздъхна.

— Знаеш ли, тя ни посрещна изключително любезно и топло.

— Защото се чувства виновна — отсече Натали.

— А не би ли могло да е от любов към теб например? — подхвърли той.

— Една любеща майка никога няма да изостави четиринайсетгодишната си дъщеря!

— Независимо дали е така или не, ти все още я обичаш.

— Не я обичам!

— Така ли? — той повдигна брадичката ѝ. — А тогава защо са тези сълзи?

И наистина Натали трепереше и се мъчеше да не позволи да се излее потокът от горещи, болезнени чувства.

— Защото тя ме нарани, нарани и баща ми... толкова силно.

— Знам, скъпа, но ти изобщо не си ѝ давала възможност да ти обясни всичко, нали?

Натали замислено замълча.

— Изгаряла си писмата ѝ и дори сега, когато тя се опита да ти разкаже всичко от своя гледна точка, ти с гнева си я накара да замълчи. Отново мълчание.

— А що се отнася до отчуждението между родителите ти, според мен проблемите между съпрузи рядко имат само една страна — добави той.

Тя предизвикателно вдигна глава към него.

— Но ти обвиняваш изцяло баща си за неуспешния брак на родителите си.

— Боже, ти никога не се признаваш за победена, нали, любима?

— Но това е истината, нали?

— Може и да е било така в миналото — призна Райдър, — но мисля, че съм стигнал до момент, в който осъзнавам, че животът рядко е нарисуван само в черно и бяло. Вземи например приятеля на майка си. Защо мислиш, че ѝ е любовник?

Тя обърна молитвено взор към небето.

— Но, Райдър, това е Париж!

Той щипна брадичката ѝ и се засмя.

— Чуваш ли се какво говориш, лошо момиче? Може би осъждаш у майка си онова, което откриваш у себе си?

Тя го изгледа готова да се засмее.

— Не си ли уплашена, защото днес откри, че приличаш на майка си повече, отколкото си готова да признаеш? Може би днес разбра, че Дезире Дезмънд не е чудовището, за което си я представяше. Цели осем години си живяла с гнева и болката, а сега си изправена пред

възможността да се откажеш от някои теоретични представи. Това пък плаши улегналата англичанка у теб, нали?

При тази инстинктивна мъдрост, изречена от мъжа ѝ, Натали се призна за победена с виновна усмивка.

— Може би малко приличам на нея и... да, страшно е.

— Не и за мен — подразни я той.

Тя отпи от виното си с престорена скромност.

— Винаги си искал да откриеш в мен страстната францужойка.

— И успял ли съм?

— Това е съвсем сигурно — засмя се тя. — И то в няколко отношения.

— Е, Натали? Ще дадеш ли още една възможност на майка си?

Тя отчаяно въздъхна.

— Какво искаш да направя?

— Срещни се с нея още няколко пъти, сближи се с нея отново. Засега остави настрана миналото и гнева си. А когато двете се опознаете по-добре, тогава може би ще е подходящият момент да си поговорите истински.

— И защо трябва да правя това? — изведнъж се разбунтува Натали.

Той прокара пръст по нацупените ѝ устни и отвърна строго:

— Защото животът на баща ти е поставен на карта.

Тя кимна, внезапно отрезвена и всичките лоши чувства ѝ се сториха дребни и незначителни.

— Прав си. Бог вижда, че майка ми има своите грешки, но и аз бях твърде неотстъпчива днес. Утре ще идем да я посетим отново.

— Сега вече си добра! — той кимна към чашата ѝ. — Допий си виното. А после ще идем да разгледаме някои от тези възхитителни магазини, а аз ще видя дали няма да открия някоя дреболия, за да подобря още настроението на милейди. Та нали до края на деня мога само да те подкупвам?

— Какъв си дявол! Майка ми ще те хареса — ако вече не е влюбена в теб.

След няколко минути смехът им отекна по булеварда.

През следващата седмица Натали изпълни съвета на мъжа си. Прекарваше много време с майка си и се стараеше да сдържа огорчението си и отново да опознае жената, която отдавна я бе изоставила.

Да владее чувствата си в пленителния Париж се оказа много полесно, отколкото бе очаквала. Слънчевият град скоро я оплете във вълшебните си окови. А това, че беше младоженка и безнадеждно влюбена само засилваше очарованието. Макар все още да се съмняваше, че Райдър завинаги ще е доволен от брака им, Натали бе твърде щастлива, за да отделя много време на страховете си за тяхното бъдеще или на гнева си срещу Дезире.

Натали бе прехласната по града на Волтер и Расин, на Леско и Гужон, Персие и Лафонтен. Заедно с Дезире и приятеля ѝ господин Дюбоа, Райдър и Натали се разхождаха из Лувъра и градините на Тюйлери, хранеха гълъбите при черквата Сакре кьор и вечеряха на елегантната тераса на кафене Ротонда. Бяха на представление на Молиеровото „Училище за жени“ в Театр франсез и на великолепното изпълнение на „Весталката“ от Спонтини в Музикалната академия. Разхождаха се из широките булеварди с техните живописни продавачи, акробати, хорове и погребални процесии. Натали си купи нова рокля от „Птит Жанет“ на булевард Де-з-италиен, а Райдър си взе модна шапка от „Маре“.

Също както парижаните обичаха да наблюдават посетителите от Англия, така и Натали следеше майка си, докато отново се запознаваше с възгледите на Дезире за живота и с мнението ѝ по различни въпроси. Натали откри колко опитна и тактична е майка ѝ в обществото. Дезире все още безсрамно боготвореше Бонапарт и смяташе, че бурбонският крал Людовик XVIII е отвратителен досадник, но пазеше републиканските идеи за себе си и във всяко отношение беше изкусен политик също като многоуважавания Талейран, с когото я свързваше дългогодишна дружба, макар в края на

краищата Галейран да бе изоставил Бонапарт. Дезире не се поколеба да заведе Райдър и Натали на публично четене на литературния лъв Шатобриан във Френската академия, макар виконтът, също някогашен бонапартист, сега да бе станал благородник и роялист. Въпреки очевидната си антипатия към Великобритания, Дезире заведе младоженците на прием, даден от сър Чарлс Стюарт в британското посолство на Фобер Сент Оноре. Дезире не носеше траур за починалия неотдавна император и Натали все така се съмняваше в дълбочината на майчината си лоялност към бившия Първи консул.

Отношенията между майка и дъщеря оставаха любезни и сърдечни, макар и обтегнати. Натали знаеше, че понякога се издава с дребни неща; веднъж не се засмя на една от типичните скандални забележки на майка си, а друг път отвърна троснато на неин въпрос.

Натали се запозна и с безразсъдната жилка у майка си. Дезире бе отдадена на „тиерса“, френския вариант на залагане в конни надбягвания, както и на таро, вист и десетки други хазартни игри. Залагаше, но за разлика от повечето роднини на Натали от мъжки пол, Дезире си поставяше някакъв лимит и го спазваше. Доста често се случваше да печели.

И разбира се, след като имаха толкова много общи черти, Дезире и Райдър незабавно се сприятелиха. Един слънчев следобед, когато господин Дюбоа бе отишъл да играе шах в кафене „Дьо ла режанс“, Дезире и Райдър останаха часове наред на игралната масичка в стил Людовик XVI в игра на „война“ — популярната тогава във Франция игра. Натали се бе настанила на канапето и се преструваше, че чете „Айвънхоу“ от Уолтър Скот, докато другите двама раздаваха подред и се заливаха от смях, когато сръчните им пръсти подхващаха картите. Натали всъщност би искала да участва във веселието, но все повече започваше да се отчайва от пълното отсъствие на заинтересуваност у Дезире към Чарлс Дезмънд. И наистина Дезире не бе споменала името му нито веднъж през последните няколко дни. Натали не одобряваше, освен това и факта, че Дезире е почти непрекъснато в компанията на грижливия господин Дюбоа.

След като Дезире загуби и петата ръка, тя започна да прибира картите сред възклицания на френски. Обърна се към дъщеря си и заяви:

— О, този твой съпруг е дявол в картите. Сигурна съм, че никога не можеш да го победиш...

— Ние не играем — прекъсна я Натали строго.

— Не играем такива игри — добави Райдър закачливо. Дезире избухна в смях, наведе се през масичката и потупа ръкава на Райдър с тестето карти.

— О, ти си разбойник, приятелю, и си толкова едър и красив — после се обърна към Натали: — Как успяваш да държиш ръцете си далеч от този разбойник, дори и само за един ден?

Натали се замисли върху типичния за Дезире безсрамен въпрос, но Райдър запълни мълчанието с широката си усмивка и с думите:

— Тя просто успява.

Дори и Натали трябваше да се засмее на тази бележка, но след това вниманието ѝ отново бе привлечено от Дезире, която извика:

— Анри! Защо се връщаш толкова скоро.

Натали погледна към входа и видя как икономът въвежда господин Дюбоа — дребният, жилав французин с намазани с восък мустаци и неизменно весело пламъче в черните очи. За времето, което четиримата бяха прекарвали заедно, Натали реши, че французинът е достатъчно приятен, но не ѝ харесваше как той непрекъснато се върти покрай майка ѝ. Днес беше облечен с черен фрак, жилетка от сребристо моаре и сиви панталони, които очертаваха фигурата му — изключително стегната за човек на средна възраст.

Еlegantният господин се приближи до масичката за игра и целуна ръката на Дезире.

— Моя скъпа.

След това се обърна към Натали и Райдър и поздрави:

— Госпожо. Господине.

— О, стига си подвивал коляно, ами седни — ядоса му се Дезире.

Анри се усмихна и се подчини.

— Играта ви на шах днес изглежда е свършила рано, господине — забеляза Райдър.

Анри се разсмя.

— Уви, приятелят ми Пиер днес беше лесна плячка. Жалко, но горкият човек е объркан от несподелената си любов към мадам Рено.

— Жалко — съгласи се небрежно Дезире и продължи да бърка картите.

— Помислих си, че всички можем да отидем на една ранна вечеря в Кафе дьо Пари — добави Анри.

— Натали и аз с радост ще ви придружим, но настоявам този път ние да платим сметката — отвърна Райдър.

— О, не, вие сте наши гости — заяви Дезире.

— Райдър е прав — вметна Натали. — Вие с господин Дюбоа харчите твърде много за нас — вечери, билети за театър, разходки с лодки.

Анри смигна на Натали:

— Тогава, мадам, нека уредим този малък спор седна игра на вист.

— Вие французите с маниите си за хазартни игри! — развеселена възкликна Натали.

Без да се засяга, Анри започна да събира картите.

— Победителят ще плати, нали?

— Мисля, че който загуби плаща — палаво се намеси Райдър.

— Но в това няма никакъв смисъл — обади се Дезире. Тримата продължиха спора още няколко минути, като накрая приеха аргументите на Райдър. Натали бе придумана от съпруга си да се включи в играта. По мълчаливо споразумение Райдър и Натали започнаха да губят.

— Изглежда надиграхме младоженците, а? — промърмори Анри присмехулно към Дезире.

— Нали знаеш, че загубиха нарочно? — отвърна тя и изгледа сърдито Райдър.

— Но вие имате забележителни способности във виста, мадам — засмя се Райдър. — При всеки случай щяхте да ни победите.

— О, да. Дезире е непостижима в картите — възхитен се съгласи Анри, Той взе ръката на Дезире и обсипа с целувки отрупаните с пръстени пръсти... — Ти си жена с много таланти, нали, красавице моя? И сега трябва да дадем една вечеря заради това, нали?

Натали стисна зъби, когато господин Дюбоа за втори път само в един час се залигави над ръката на майка ѝ.

Забелязал изведнъж възникналия гняв по лицето на жена си, Райдър ги подкани:

— Е, няма ли да тръгваме за ресторанта?

— Бих искала най-напред да си отидем в хотела — намръщено каза Натали.

— Да не ти е лошо, скъпа? — загрижено попита Дезире.

— Всъщност защо не отидете на вечерята само тримата? — предложи Натали и остави картите си. Разтърка чело и се намръщи. — Изглежда започва да ме боли глава.

— О, бедничката — промълви Дезире.

— Мадам, не бихме и помислили да ви лишим от съпруга в такъв важен момент — вметна галантно Анри.

Райдър изгледа Натали със съмнение и предложи:

— Не можем ли да отложим вечерята за утре? Мисля, че малко свеж въздух ще се отрази добре на Натали.

— Разбира се — съгласи се Дезире.

Райдър и Натали се сбогуваха и тръгнаха. Повървяха няколко минути в мълчание към Сена.

— Нямах главоболие, нали, скъпа? — попита Райдър.

— Не — призна Натали с виновна усмивка. — Но ти беше прав — имах нужда да се махна оттам.

— Искаш ли да поговорим за това?

Натали прехапа устни.

— Не може ли най-напред просто да повървим?

— Разбира се.

Хванати за ръце, двамата тръгнаха по кея, загледани в реката, лодките, поклащащите се дървета, минувачите. Времето в този късен следобед беше меко, въздухът бе изпълнен с аромата на зеленина и острата миризма на реката.

За Натали всичко, което ги обкръжаваше, беше романтично и мечтателно, особено когато и Райдър беше до нея, и почувства как настроението ѝ се подобрява. И изведнъж съзря на един от далечните мостове балон, изпълнен с горещ въздух, и лицето ѝ светна от възбуда.

— Райдър, погледни! Ще пускат балон!

Той вдигна глава и се засмя.

— Хайде да отидем да гледаме!

Спуснаха се по кея към необичайния парижки мост Понт Ньоф като две нетърпеливи деца. Всеки сантиметър наоколо бе изпълнен с народ — хората си проправяха път между продавачите на сергии и се

забавляваха, като гледаха въжеиграчи, жонгльори или състезания по фехтовка.

Райдър и Натали бяха заплениени от зашеметяващата гледка и от всеобщото веселие, Като видя, че той с интерес се е зазяпал във фехтовачите, тя го хвана за ръка и твърдо го поведе към центъра на моста, където пускаха балона. Застанаха редом с другите зрители точно когато красивият син балон, шарен като великденско яйце със златни украшения, че издигна в напълно безоблачното небе, а двамата аеронавти на борда махаха гордо на въодушевената тълпа.

Когато красивото творение се понесе над Сена. Натали се почувства разочарована. Сграбчи ръката на Райдър и го повлече обратно към кея. Двамата се впуснаха напред, като заобикаляха гълъбите и хората, протегнали вратове, за да могат да видят балона.

Един лодкар от Сена ги забеляза и им викна:

— Госпожо, господине, ако обичате.

Слязоха по стъпалата към реката, Райдър плати на лодкаря и настана Натали в малката лодка. Засмян, лодкарят подкара по пътя на балона, който все още се носеше над реката. Райдър седеше щастлив до жена си и двамата наблюдаваха живописния балон над тях сред величието на сградите на Лувъра от едната страна и Левия бряг от другата. Слънцето огряваше водите на Сена и хвърляше отблясъци върху другите лодки край тях. Те гледаха очаровани, докато балонът най-после се превърна в малко блестящо синьо мраморно топче в далечината. — По-добре ли се чувстваш сега, скъпа? — попита Райдър.

Натали кимна и се усмихна.

Той вдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

— Искаш ли да ми кажеш защо още се сърдиш на майка си?

Тя го изгледа с ясно изразени смесени чувства.

— Трябва ли да ти казвам?

Райдър кимна.

— Да не би защото господин Дюбоа се превъзнася по нея?

— Отчасти.

Той пое дълбоко дъх.

— Натали, през последните седмици ви наблюдавам с Дезире. Тя направи всичко по силите си, за да постигнете помирение, а ти

наистина се държеше доста учтиво. Но все още я държиш на разстояние.

— Така е, но нима аз съм виновна?

— Не напълно. Но как смяташ да я убедиш да се върне с нас в Лондон, ако се държиш толкова високомерно?

— Не знам — прошепна Натали. — Просто... мама понякога толкова ме ядосва!

— И защо става така? — попита той внимателно.

— Защото тя нищо не приема на сериозно! — избухна Натали. — Целият ѝ живот се състои от таро, вист, хазарт и пазаруване... и разбира се, от вярното ѝ кученце господин Дюбоа. Тя дори и не си помисли за баща ми или за някое от другите си задължения, докато аз...

— Да, скъпа?

През стиснати зъби тя възкликна:

— Имам всичките тези задължения и ги приемам сериозно!

— Знам — съчувствено прошепна той и я целуна. — И се надявам, че любовта ти към мен е на първо място в този списък.

Натали се засмя, закачката на Райдър отвори клапата на насъбрания се гняв. Той изглеждаше толкова мил и сериозен.

— Това всъщност не е честно спрямо теб — отбеляза тя. — Това е сватбеното ни пътешествие и не бива да се забъркваме в моите семейни проблеми.

— Но аз не се оплаквам — той се засмя и обгърна кръста ѝ. — Щом имам достатъчно време да те глезя, а нощем отмъщението ми е осигурено, нищо друго не ме интересува.

Натали се усмихна и бързо го целуна, като гладеше брадичката му с пръсти.

— Ти си просто прекрасен.

Белите му зъби блеснаха в усмивка.

— Така не ти позволявам да бъдеш нащрек, милейди, и мога да те примамвам за другите цели, които имам.

Натали се засмя, после попита замислено:

— Би ли предпочел да си с жена, която повече прилича на нея?

— На нея? — Райдър изглеждаше изненадан. — Искаш да кажеш на Дезире?

Тя кимна.

— Сигурно се шегуваш, Натали.

— Защо да се шегувам?

— О, Натали — той я привлече към себе си и се разтресе от смях. — Скъпа, никога не бих пожелал да се ожения за жена като Дезире — не че не е възхитителна.

— А защо не?

— Защото ние с нея твърде много си приличаме — и двамата сме отвратителни негодници. И не би имало никакво предизвикателство.

— А аз предизвикателство ли съм за теб?

— Да, бога ми — изстена той.

— Не богохулствай — сгълча го тя строго, като се мъчеше да скрие усмивката си.

Сините му очи весело светеха.

— Разбираш ли какво искам да кажа? Дори не мога да довърша изречението си, без да си ми изнесла лекция, макар да знам, че и ти можеш да богохулстваш, любима. Във всеки случай ти си много по-забавна.

— Моите забележки те забавляват? — възкликна тя, но по усмивката на устните ѝ той разбра, че вече е разколебана.

— Ако искаш ми вярвай, Натали — продължи той, — но аз искам жена ми да приема най-сериозно съпружеските си задължения, стига аз да съм на първо място сред тях.

— Какъв негодник си!

Той се наведе, за да я целуне и тя поднесе устните си, но след това го отблъсна — притесни се, когато видя, че лодкарят се е втренчил в тях.

Той се отдръпна и я погледна в лицето.

— Виж, скъпа, аз наистина смятам, че е време да поговориш насаме с майка си... открито да изложиш чувствата си пред нея.

— Сигурно имаш право — въздъхна тя.

— Например утре?

— Утре? Но трябва ли да го правя?

Той стисна ръката ѝ:

— Ще се почувстваш много по-добре, когато това мине. А освен това — добави той закачливо, — ще те направя щастлива, затова че си го свършила.

Заинтригувана, тя го погледна крадешком:

— О, така ли?

— Да. И като говорим за това дали си струва... — той опря устни до ухото ѝ и продължи задъхано: — Знаеш ли, скъпа, има нещо толкова романтично и мамещо в поклащането на лодката. Усещаш ли го и ти?

Тя заекна смутено:

— Аз... аз...

— Спомняш ли си какво направихме в каретата?

Натали бе изумена.

— Райдър! Не говориш сериозно, нали? Лодкарят!

Райдър сви рамене.

— Той не говори английски.

— Но ще ни види!

Райдър се засмя, а следващият протест на Натали бе задушен от устните му. Той я притискаше до себе си и ѝ шепнеше такива неща, че лицето ѝ пламна. Точно когато тя се разтревожи, че той наистина се кани да повтори ужасното преживяване в каретата, независимо от лодкаря, Райдър се отдръпна и сериозно я изгледа.

— Виждаш ли какво искам да кажа? Толкова си прекрасна, когато човек те дразни. И толкова лесно може да те подмами.

— О!

Лодкарят весело се засмя, когато Натали перна Райдър с ръкавиците си.

На другия следобед Райдър покани господин Дюбоа да изпият по нещо в Тортони, за да може Натали да поговори с майка си насаме. След като мъжете тръгнаха, Дезире отиде при дъщеря си на едно от канапетата в салона. Докосна ръката на Натали и каза:

— Скъпа, надявам се, че днес се чувстваш по-добре.

Натали отговори направо:

— Мамо, вчера нямах главоболие.

Дезире смръщи лице от объркване.

— Главоболието беше само извинение ли? Тогава защо отложихме вечерята? — после се засмя и щракна с пръсти. — Знам, искала си да останеш сама със съпруга си.

— Не. Не че не обичам да съм насаме с Райдър, но всъщност, имах нужда... — Натали пое дълбоко дъх и изрече наведнъж: — Искях да се махна от теб.

— Но защо? — Дезире изглеждаше смазана.

Натали махна сърдито с ръка.

— Защо? И ме питаш при това? Ти имаш любовна връзка с господин Дюбоа, нали?

Дезире посрещна твърдо погледа на дъщеря си.

— Не, Натали. Нямам.

— Да, но аз не ти вярвам.

Дезире поклати тъжно глава:

— Е, ти си сметнала, че е така. Какво да кажа? Анри би бил щастлив, ако отношенията помежду ни се развиеха, но много отдавна прие, че се смятам за омъжена жена и не мога да му предложа нищо повече от приятелството си.

— Но защо тогава непрекъснато те ухажва?

Дезире весело се засмя:

— Натали, той е французин! Французинът никога не би си признал, че е победен, особено в сърдечните неща!

Натали мълчаливо си играеше с дантелата на маншета си.

— Искаш да ми кажеш, че през всичките тези години не си имала любовник ли?

Отговорът на Дезире беше твърд и ясен:

— Не съм извършила прелюбодеяние.

— Но се държиш така, сякаш изобщо не те е грижа за татко!

— Натали, когато се върнах във Франция, сърцето ми беше разбито. Рано или късно трябваше или да събера отново късчетата му и да продължа да живея, или да умра от болката.

— И за теб няма никакво значение, че татко сега умира?

Очите на Дезире красноречиво издаваха мъката ѝ.

— Има значение. В сърцето ми винаги ще има едно нежно място за Чарлс. Но не мога да му позволя отново да ме унищожи.

— Да те унищожи? — Натали беше поразена. — Но ти беше тази, която ни напусна, без дори да се замислиш за нашите чувства. И ако все още той има някакво значение за теб, защо не се върнеш?

Дезире докосна ръката на дъщеря си.

— Натали, ти изобщо не си чела писмата ми, така ли?

— Не съм.

Дезире се изправи и отиде до прозореца. Златистата светлина, която влизаше отвън, падаше върху тъжното, изпълнено с копнеж лице, докато стоеше загледана в площад Вандом.

— С Чарлс имахме ужасни политически разногласия и в резултат — ужасни кавги. Той считаше Наполеон за жесток деспот, който няма да се задоволи, докато не постави цяла Европа на колене, а според мен императорът беше човек дързък и предвидлив, а съдбата на Франция беше в републиканския му режим — обърна се и леко се усмихна на дъщеря си през рамо. — Честно е да кажа на Чарлс, че бизнесът му на борсата пострада от системата, която Бонапарт въведе на континента, но пък той никога не схвана огромните политически различия между нашите две страни. Малко след победите на императора при Дрезден Чарлс поиска да разобличи Бонапарт като безмилостен тиранин.

— А ти не пожела?

— Разбира се, че не пожелах! — възкликна Дезире пламенно. — Баща ти нямаше право да ми казва в какво да вярвам и в какво не, нито пък да иска от мен да се отрека от Франция. После той... — Дезире махна отчаяно с ръка.

— Какво ти се случи, мамо?

С глас прегракнал от болка, Дезире призна:

— Чарлс отказа да ме пуска в леглото си, ако не отхвърля Бонапарт и не се откажа от френското си поданство.

Натали бе изумена.

— И затова си тръгна?

Дезире се приближи към нея и като жестикулираше бурно, заговори:

— Натали, аз съм францужойка! Не можех да обърна гръб на собствената си страна! Нито пък можех да живея със съпруга си в привиден брак. Сега, когато и ти си омъжена, сигурно ме разбираш!

Натали се усмихна виновно.

— Но как си могла да го изоставиш, щом го обичаш?

— Оставих го точно защото го обичам, защото не можех повече да понасям болката — тя въздъхна дълбоко. — И днес още го обичам.

— Не ти вярвам.

Дезире бързо се обърна и седна до дъщеря си.

— Знам, че си наранена, скъпа. Дълго и упорито се борих с Чарлс, настоявах да ми позволи да те взема със себе си във Франция, но той категорично отказа.

— Не знаех... не знаех това — каза Натали силно развълнувана. — И все пак как можа да изоставиш детето си? Просто не мога да повярвам, че любеща майка би направила това, особено сега, когато...

— Сега, когато и ти си бременна, скъпа, нали? — с разбиране попита Дезире.

Натали смутено извърна очи.

— Откъде знаеш?

Дезире докосна ръката ѝ.

— О, Натали, всяка жена може да съзре тази радост у другата.

Питащият поглед на Натали срещна погледа на майка ѝ.

— За теб беше ли такава радост да ме носиш?

Дезире отвърна прочувствено и искрено:

— О, скъпа, това беше най-голямото щастие в живота.

Натали не можеше да продума задавена от чувствата. Дезире стисна треперещите ѝ пръсти.

— Кажу ми, скъпа, бременността ти ли стана причина да се ускори толкова сватбата?

Натали се покашля притеснено.

— Боже мой, ги всичко отгатваш. Всъщност Райдър почти ме завлече пред олтара.

Очите на Дезире весело светнаха.

— Ох, за какъв дявол си се омъжила! Той не е от тези, които ще оставят някое момиче девствено задълго, нали? А що се отнася до теб, скъпа, възможно е да имаш малко повече френска кръв, отколкото си предполагала.

— Може би — свенливо се усмихна Натали.

— Но си щастлива, нали? — попита Дезире необичайно предпазливо.

— Никога не съм била по-щастлива! — отвърна Натали, грейнала радостно.

— Е, много добре! — Дезире здраво стисна ръката на Натали и заговори с молба в гласа си: — Скъпа, сега, когато познаваш любовта в брака, положително можеш да разбереш, защо не можех да понеса отчуждението между баща ти и мен.

— Опитвам се, мамо.

— А ти...

— Какво?

Дезире поклати глава, а гласът ѝ издаваше дълбока тъга.

— Тогава си мислех, че съм те изгубила. Толкова много приличаш на Чарлс.

Устните на Натали се свиха в лека тъга.

— А сега ти си мислиш, че може би приличам повече на теб, отколкото си очаквала?

— Да. И само се моля да ми дадеш още една възможност — Дезире погледна открито Натали.

Макар да бе трогната от разкаянието на Дезире Натали все още не беше подготвена да се откаже от целия си гняв и болка.

— Ще се... ще се опитам, мамо — отвърна тя искрено — само това мога да ти обещавам.

— Тогава с цялата надежда в сърцето си ще се държа за това обещание — каза Дезире пламенно.

Натали неволно погледна майка си със съчувствие.

— Знаеш ли колко хубаво ще бъде, ако се върнеш при татко. Особено щом още го обичаш. И сега, след като Бонапарт е мъртъв...

— Съжалявам, Натали, твърде късно е.

— Татко умира, както вече знаеш.

Очите на Дезире се изпълниха със сълзи. Тя погледна дъщеря си, кимна тъжно и едва чуто прошепна:

— Знам.

След няколко часа Натали беше в хотелската стая и заедно с Райдър се къпеха, преди да излязат на вечеря с Дезире и Анри. Обгръщаше ги пара от ароматизираната вода и Райдър притискаше жена си до себе си, като нежно галеше гърба ѝ и целуваше косите ѝ. Натали сякаш беше в рая — стоеше в ръцете му и чуваше силните удари на сърцето му. Толкова го обичам, помисли си, до болка. Недоволството, че я принуди да застане пред олтара отдавна бе изчезнало. В подобни мигове съмненията ѝ в него ѝ се струваха абсурдни. Той беше толкова мил с нея, толкова привлекателен и очарователен. Да се люби с него беше също като да пропада в бездънна пропаст. Вълнуващо и страшно.

Тя притисна устни до мокрите му гърди и го чу как простена от удоволствие, а сърцето му заби по-бързо. И той ли усещаше същото вълнение? Или бракът вече започваше да му тежи? Дали не се преструваше така успешно само заради детето?

Тук прекарваха толкова идилично въпреки трудностите на Натали в отношенията ѝ с Дезире. Когато се върнеха в своя свят на несигурност и отговорности, дали щастието им щеше да продължи... и Райдър да бъде все така безгрижен? Вчера ѝ беше казал, че той и майка ѝ много си приличат. Дали това безгрижно отношение към света — „всичко да върви по дяволите“ — нямаше в края на краищата да се отрази на брака им, също както капризите на Дезире бяха спомогнали за разрива им с Чарлс. А що се отнасяше до нея и Райдър — имаше ли допирни точки между техните два свята? Можеше ли тя все така да го обича, без да го промени?

— Как мина срещата с майка ти? — попита той.

Тя се извъртя да го погледне — толкова сексапилен с мократа коса и капчиците вода по лицето.

— Мисля, че малко поразведрихме атмосферата. Знаеш ли, тя искала да ме вземе със себе си в Париж, но баща ми не позволил.

— И какво се промени, като си научила това?

— Почувствах се по-близка с нея.

— Радвам се. Помоли ли я да се върне в Лондон с нас?

— Да. Тя казва, че още обича баща ми, но не е съгласна да се върне.

Райдър повдигна брадичката ѝ и се загледа в тревожното ѝ лице.

— Ще я заведем, скъпа. И аз ще направя всичко възможно, за да помогна.

— Ти винаги ми помагаш — прошепна нежно и с благодарност Натали. Замълча за малко и се намръщи. — Знам защо родителите ми са се разделили.

— Е, защо?

— Баща ми изхвърлил майка ми от леглото.

— Е, сега отчуждението им придобива някакви смислени очертания.

Натали кимна сериозно.

— Мисля си, че е трудно да се живее без любов.

Очевидно развеселен, той повдигна вежди.

— За бога, лейди Нюбъри, как стигнахте до такова прекрасно заключение? Ти специално не би могла да твърдиш, че ти е липсвала любов, откакто се оженихме.

Натали се разсмя, но не каза нищо. Райдър заядливо прошепна:

— Да не би, след като те притежавах за първи път на кораба, да си започнала да копнееш за любовта ми?

Натали се изчерви и отвърна упорито:

— Надценявате чара си, лорд Нюбъри!

— Така ли? Е, затова ли се случи така, че трябваше да те заведа пред олтара бременна?

Тя плисна шепа вода в лицето му.

— Как не те е срам! Само мръсник може да говори така!

— Когато трябва, мога да приема и това предизвикателство — засмян отговори той.

Като усети, че тялото му се готви да посрещне съвсем друг вид предизвикателство, тя изстена.

— Е, може би е малко трудничко да се живее без любовта ти — каза му тя палаво.

Той се засмя, взе ръката ѝ и я притисна към мъжествеността си.

— Понякога е трудно да се живее с това, нали, любима?

— Не закачай суетата ми, закачай мен!

И тя направи точно това към него, а той простена. Очите му пламнаха; беше силно възбуден.

Изпаднала в любовно настроение, Натали рязко се завъртя в ръцете му, разплиска вода навсякъде наоколо и го възседна.

— Искам да получа наградата сега.

— Наградата? — засмя се от сърце той. — Но ти вече си я поиска в аванс снощи.

Тя го погледна намусено и се отърка в него.

— Помниш ли двойния сладолед, който ядохме в кафене „Пари“?

— О, Натали... любима — Райдър бе обзет от неописуемо блаженство, когато тя се спусна върху него. — Внимавай за бебето, скъпа.

— Ще внимавам. Имай ми доверие. Ще бъда нежна с теб.

И тя наистина беше, но когато всичко свърши, Райдър бе щастливо изтощен, а цялата вода от ваната бе разплискана на пода.

През един слънчев следобед, няколко дена по-късно, Райдър и Натали се разхождаха из градините на Пале Роял. Райдър си мислеше, че жена му изглежда величествена в новата си рокля от тафта на райета, с тясна талия, къси, широки, бухнали ръкави и овално деколте. Носеше шапка, украсена с копринени рози и имаше дантелен чадър.

Изпитваше и някакво игриво задоволство, че я бе убедил да дойде с него тук — това очарователно и упадъчно свърталище на светци и грешници. Натали наистина се бе отпуснала и се забавляваше с него, а той тъкмо затова и я обичаше толкова.

Сега се възхищаваше от поведението ѝ — тя с широко отворени очи поглъщаше гледката. Мястото за разходка гъмжеше от хора и всякакви дейности. Двойки и цели семейства се хранеха или се черпеха под спускащите се под колонадата тераси. Старци играеха на домино или пиеха кафе под сенките на пищни кестени; в краката на хората се мотаеха малки пухкави кученца и пронизително лаеха. Сред хаоса от хора, художници с изцапани платна рисуваха портрети. Продавачи по разнебитени сергии се мъчеха да привлекат вниманието на минувачите с всичко — от най-тънки коприни, шапки, бижута до красиво изработени часовници и ръчно рисувани порцелани. Във въздуха се носеше смесица от миризми — на силно кафе, топъл френски хляб, тютюн, зеленина, парфюми и пот.

Край карето на градината бяха наредени едно до друго кафенета и билиардни зали. Проститутки безсрамно примамваха кралската охрана на галериите, оградени с колони; картоиграчи с пури се изтягаха пред сенчестите сводове пред игралните домове, като непрестанно оглеждаха тълпата, за да открият богати благородници, които да оскубят до последен грош на фаро или билиард.

Спряха пред малка маса, където живописно облечен фокусник бе пленил тълпата от зрители. Натали съсредоточено следеше как той със светкавична бързина работи с три орехови черупки. Щом черупките спряха, млад денди посочи едната и от тълпата се изтръгна стон,

защото фокусникът я вдигна и под нея нямаше нищо. Комарджията грабна франка от дендито, а към масата се приближи още един джентълмен, за да направи своя залог.

— Как ли го прави? — зачуди се Натали, докато следеше движението на черупките. — Бих се заклела, че младежът отгатна.

Райдър се засмя и се наведе над нея.

— Всичко е измама, скъпа. Ловкост на ръката. Топчето всъщност е скрито в дланта му, между два пръста.

— Срамота! — прошепна Натали. — Но откъде ги знаеш тия неща? Само не ми казвай, че някога си погаждал тия отвратителни номера на някого.

— Кой, аз? — изражението му беше на невинно агънце. — Никога!

Като видя как мошеникът грабна още един франк, Натали каза ядосано:

— Дай ми един франк.

Райдър усмихнато ѝ го подаде. Натали се приближи до масата и показа монетата. Видя как фокусникът поставя топчето под една от черупките и след това бързо ги размества. Накрая тя посочи средната черупка и съвсем не се изненада, когато топчето не се оказа там. Но вместо да подаде монетата, тя бързо обърна другите две чашки — да може изумената тълпа да види със собствените си очи, че всички са били измамани. Зрителите нададоха възмутени възгласи, а Натали сграбчи китката на фокусника и вдигна ръката му, при което скритото топче падна на масата.

Настъпи същински ад — възмутени зяпачи се нахвърлиха с ругатни към мошеника и заразмахваха юмруци.

Натали закима с мрачно задоволство и подаде монетата на Райдър, който я гледаше слисан.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Той поклати глава.

— Значи, ти си една отвратителна палавница, а?

— Ами той си го заслужи.

— Подсещаш ме никога да не се държа лошо в твое присъствие.

— Но ти правиш точно това през цялото време!

— Да, и съжалявам за последиците.

Двамата засмени продължиха разходката си. Като последва примера на Натали, Райдър застана сред група демонстриращи жонгльори и за огромна радост на струпалите се деца грабна три ярки топки. Опита се да жонглира с тях, но завърши с провал и дори събори шапката си. Децата, а заедно с тях и Натали, се заливаха от смях, докато Райдър върна топката на изумения жонгльор, сложи си шапката и се отдалечите жена си.

Когато минаха покрай сергия, където бе изложена британска керамика, усмивката на Натали се стопи и тя погледна замислено.

— Райдър, скоро ли се връщаме в Лондон?

Почувствал леко разочарование, Райдър я завлече под едно дърво.

— Скъпа, не си ли щастлива тук? Не ти ли харесва Париж? Да не би да се страхуваш, че този град на упадъка ще нахлуе в кръвта ти и завинаги ще те направи търсачка на евтини удоволствия?

— Защо, Париж е възхитителен — засмя се тя. — И наистина ми се иска завинаги да останем тук. Но, честно казано, струва ми се, че не постигаме кой знае какво с майка ми, а аз все повече започвам да се тревожа за татко.

— Лекарят казваше, че животът му не е в непосредствена опасност — напомни ѝ Райдър. — А аз мисля, че е много рано да губим надежда за Дезире. Тя още може да размисли и да се върне с нас.

— Разбирам го, но не искам дълго време да съм далеч от татко — прошепна тя. После се огледа с високо вдигната глава. — Мислиш ли, че можем да му купим подарък оттук?

— Разбира се! — той хвана ръцете ѝ и се огледа над хорските глави. — Спомням си, че някъде под ония колони имаше тютюнопродавница и галантерия...

Изведнъж Райдър застина на място, недалеч от някакво куклено представление. Но погледът му беше закован не върху куклите, а върху позната фигура на мъж, застанал сред зрителите заедно с облеганата на ръката му прекрасна млада дама.

— Хари Хамптън! Ти ли си това? — извика Райдър.

И мъжът, и жената се обърнаха, а мъжът се засмя радостно. Помаха им и се втурна към тях, последван от спътницата си. Райдър бе изумен, когато откри, че джентълменът наистина е старият му приятел

Хари Хамптън. Сега той не изглеждаше никак зле, още повече, че придружаваше такава ослепителна дама, облечена в бяла дантела стил ампир.

— Райдър! — възкликна Хари, като раздруса ръката му.

— Хамптън! Каква изненада!

— За бога, какво правиш ти... и Натали... в Париж?

Райдър обвини кръста на жена си и гордо заяви:

— Женени сме и сме тук на сватбено пътешествие.

— Женени? — Хари намигна на Натали.

— А сега и аз трябва да ти задам същия въпрос — продължи Райдър раздражено. — Как по дяволите се озова във Франция?

— Дълга история е, приятелю — прогърмя веселият смях на Хари.

Райдър тъкмо се канеше да продължи да разпитва, когато група акробати премина между двете двойки и те трябваше да се отдалечат. С ръце около устата Райдър извика:

— Да се срещнем в кафене „Фой“ да хапнем по сладолед.

Хари помахна утвърдително и не след дълго четиримата седяха на терасата на кафенето и се наслаждаваха на ягодовия сладолед.

— Значи да започнем с поздравленията — каза Хари. — Кога точно станяхте лорд и лейди Нюбъри?

— Преди двайсетина дни — отговори Райдър. После се усмихна на очарователната спътница на Хари. — Изглежда, че и ти самият си играеш на влюбен ухажор. Би ли ни представил на дамата си?

— Да извинявайте. — Хари отпрати нежна усмивка към момичето и обяви — лорд и лейди Нюбъри, може ли да ви представя госпожица Женевиев Фулар.

Натали протегна ръка и се усмихна:

— Здравейте.

Младата жена пое ръката на Натали, усмихна се свенливо и каза на френски:

— Enchante, madame.

Натали изгледа въпросително Хари:

— Тя не говори ли английски?

— Нито дума.

— А ти говориш ли френски?

— Нито дума.

Райдър и Натали се спогледаха.

— Сигурен съм, че си общуват по единствения начин, който има значение — промърмори той.

— О, да — неодобрително отвърна Натали.

Райдър се покашля и каза:

— Е, Хамптън, ще ни разкажеш ли как се озова във Франция?

— Това ли те интересува? — засмя се Хари. — Помниш ли нощта на доковете?

— Как мога да я забравя!

— Ами по време на крамолата някой ме халоса по главата. Излязоха ми искри, залитнах и единственото, което помня, беше планът ми да се промъкна на кораба на контрабандистите. И тръгнах по мостчето, само че трябва да е било грешното мостче и не този кораб, който ми трябваше, защото след като припаднах в трюма, се събудих едва когато се озовах във Франция.

— Не говориш сериозно! — възкликна Райдър.

— Кълна се, това е чистата истина — отвърна Хари.

— Тогава защо не ни прати вест? — попита Райдър възмутен. — Представяхме си как контрабандистите са те отвели в морето, несъмнено за да нахранят акулите с теб.

— Извинявай, приятелю — отвърна Хари смутен. Той взе ръката на Женевиев и я целуна, от което тя нежно се изчерви. — Сигурно съм се разсеял, като се натъкнах на Женевиев близо до пристанището Кале.

— Без всякакво съмнение.

— И си я довел в Париж без придружителка? — добави Натали ужасена.

Хари покровителствено прегърна момичето през рамо.

— Тя беше попаднала в затруднено положение.

— И сигурно още е — сряза го Натали.

Райдър и Натали останаха с Хари и дамата му още няколко минути. Натали, със скромния си френски, се опита да води разговор с Женевиев. Макар и разговорът да беше объркан и откъслечен, Натали успя да разбере, че момичето е дъщеря на общар, че е само на седемнайсет години и че за първи път вижда Париж.

Когато свършиха сладоледите си, Райдър покани Хари и Женевиев да вечерят с тях, Дезире и Анри. Другата двойка с радост прие.

— Не се ли радваш, че открихме Хари, скъпа? — попита Райдър, когато с Натали тръгнаха отново из градината. — Все още съм изумен от целия му разказ.

— А аз съм ужасена — сопна се Натали — Хари очевидно е прельстил едно осемнайсетгодишно момиче. Видя ли как непрекъснато я докосва, целува страните ѝ, шепне в ухото ѝ?

Райдър се намръщи:

— Да, ще трябва да поговоря с него.

— Тя всъщност е още дете!

— Не съвсем. Не видя ли, че са силно влюбени?

— Това не му дава право да я съсипе!

— Може би — въздъхна Райдър, — той има почтени намерения.

— Доколкото видях — не е така.

Райдър се засмя и прегърна Натали през кръста.

— О, мила. Горкият Хари ще прокълне деня, в които ти го откри.

Същата вечер, както се бяха разбрали, трите двойки вечеряха заедно. Наслаждаваха се на шампанското и печената патица в ресторант „Тур д’аржан“. Вече всички бяха очаровани от прелестно свенливата Женевиев. Дезире говори с нея на родния им език дълго и съсредоточено, погали я по ръката и се обърна към останалите.

— Случилото се е нещо ужасно, мили мои — прошепна Дезире. — Горката Женевиев е била изхвърлена от дома си от пияния си баща. Когато Хари я намерил, тя продавала цветя на някакъв базар близо до пристанището.

— Така беше — съгласи се Хари и нежно се усмихна на Женевиев. Но вече няма защо да се тревожи за прехраната си.

— И какви са намеренията ти спрямо нея? — попита възмутено Дезире. — Трябва да си даваш сметка, че е едва седемнайсетгодишна!

Хари пое ръката на момичето и я целуна.

— Тя е много по-възрастна във всяко отношение, което е важно.

Дезире вдигна очи, Натали стисна зъби, а Райдър се обърна към приятеля си:

— Какви са намеренията ти всъщност, Хамптън?

Хари сви рамене и отговори с нахална усмивка:

— Като начало мисля да я заведа у дома и да я запозная с родителите си.

— Не може да бъде! — извика Дезире и се прекръсти. — Като начало трябва да извикаш свещеник.

Хари се засмя, а Натали се обади:

— Женевиев е добре дошла в Лондон — под моята и на съпруга ми защита.

— Тя е добре дошла и тук, при мен — добави Дезире.

— Можете да се откажете от поканата, мадам — необичайно рязко отвърна Хари. — Женевиев се връща заедно с мен в Англия, а решението ми е окончателно.

— А питал ли си Женевиер какво иска? — предизвикателно подхвърли Натали.

Хари се обърна към Дезире:

— Мадам, бихте ли я попитали?

Дезире зададе няколко въпроса на френски. След като отговори, Женевиер разтвори широко очи от страх, погледна го в очите, сграбчи ръката му и забърбори бързо.

Хари започна да ѝ говори нежно и момичето се успокои. Обърна се към Дезире с горда усмивка:

— Мисля, че получихте отговора, мадам?

Дезире вдигна ръце към небето.

— Може би има решение, което ще задоволи всички — промърмори Райдър и кимна към Дезире: — Мадам може ли да поговорим за малко сами на балкона?

Дезире изглежда се слиса, но стана и тръгна с Райдър навън. Застанаха пред чудния изглед на кея Турнел, срещу готическите кули на Нотр Дам.

— Дезире, ако наистина сте толкова разтревожена за доброто име на Женевиер Фулар — започна Райдър, — тогава може би ще дойдете с всички нас в Лондон. Вие ще бъдете придружителката на момичето, ще превеждате за него, когато е необходимо, а това ще осигури нужното приличие.

Дезире му се закани с пръст:

— А това всъщност е само още една примамка, приятелю за да ме убедите да се върна при бащата на Натали.

— Не искаме да кажем, че ще заживеете отново с него — заобяснява Райдър търпеливо, — а само че трябва да го посетите. Ще бъдете добре дошли, ако отседнете при Натали и мен в лондонския ни дом.

Дезире, очевидно разколебана, се намръщи. Райдър докосна ръката ѝ.

— Дезире, революцията свърши. Империята на Бонапарт изчезна, той е мъртъв, а френската монархия е възстановена. Англия и Франция са в мир.

Дезире го погледна въпросително:

— И защо е този урок по история, приятелю?

— Опитвам се да изтъкна, че причините, поради които напуснахте Лондон, вече не съществуват.

Дрзире се съгласи като кимна мрачно.

— Вярно е, че атмосферата във Франция се промени след поражението и смъртта на Наполеон. Париж загуби доста от предишния си блясък и дори Версай е занемарен. Сега в Камарата на депутатите е пълно с реакционери, а общественото мнение е изцяло пророялистско, след като бонапартист уби граф дьо Бери миналата година.

— Точно това искам да кажа, Дезире — настоя Райдър. — Онази Франция, която обичахте, вече не съществува. Върнете се в Лондон. С Чарлс Дезмънд вече няма за какво да спорите?

Дезире вдигна вежди и презрително измърмори:

— Не разчитай на това, приятелю! С Чарлс водехме разпалени и страстни битки през цялото време на брака ни.

— Да, където има гняв и страст, там често има и любов — изтъкна Райдър сериозно. — Поне с Натали и мен беше точно така. — Той кимна към залата. — Натали иска веднага да се връщаме в Англия. Ще се наложи ли да казвам на дъщеря ви, че съм претърпял провал, че трябва да се върнем с празни ръце?

Дезире се обърна към залата и очите ѝ се напълниха със сълзи, когато се загледа в любимата си дъщеря.

— Мислите ли — попита Райдър тихо, — че Натали някога ще ви прости, ако Чарлс умре преди края на годината, а вие не сте направили дори и опит да го видите?

— Ти си безмилостен — обърна се Дезире разтреперана към него.

Той стисна силно ръката ѝ.

— Дъщеря ви има нужда от вас, мадам. Направете това посещение — така Натали ще знае, че поне сте се опитали — Райдър се усмихна тъжно. — А ако успеете да ни помогнете да спасим хубавата Женевиер от Хамптън и намерението му да я разврати, всички ще спим много по-спокойно, нали?

Вечерта в хотела Райдър съобщи на Натали:

— Майка ти се съгласи да се върне в Лондон с нас.

Натали, както седеше пред тоалетната масичка, изгърва четката си за коса и се обърна към него невярваща, но изпълнена с радост.

— Така ли? Какво я накара да промени решението си?

Той се приближи до Натали, вдигна четката и я прекара през гъстата ѝ коса.

— Съгласи се да дойде като придружителка на Женевиев.

— Аха — макар Натали да почувства облекчение заради момичето, тя изпита и недоволство. — Майка ми ще се върне в Англия заради една непозната, но не и заради собствената си дъщеря?

Райдър се наведе и я целуна.

— Разбира се, че се връща заради теб, скъпа, а също и за да види баща ти. Просто ѝ трябваше да се оправдае по подходящ начин. Дезире от дни насам се колебаеше, далеч преди да срещнем Хари и Женевиев. Мисля, че успях тази вечер да я убедя, като ѝ казах, че ако не се срещне с баща ти скоро, изобщо ще стане късно.

Натали се изправи и се хвърли в прегръдката на мъжа си.

— О, Райдър, благодаря ти!

— Наистина няма защо, скъпа.

Тя вдигна възторжения си поглед към него.

— Сега ти води... и спечели... още една моя битка.

— Не си ли разбрала досега, че с радост печеля за теб?

Но тя изведнъж се натъжи и го попита:

— Би ли предпочел да си свободен?

— Никога! — прошепна той разпалено, вдигна я на ръце и я понесе към леглото.

Натали се надяваше, че и Райдър е толкова щастлив, колкото се чувстваше тя самата в момента. Решението на майка ѝ да се върне в Лондон ѝ придаде нова увереност в собствения ѝ брак и за дома, който те с Райдър щяха да създадат на детето си.

След два дена петимата потеглиха за Лондон с пощенската карета. Натали забеляза, че щом пристигнаха в Кале, Женевиев стана бледа и нервна като малко зайче и се притискаше към Хари, докато не се качиха благополучно на малкото пощенско параходче, което Райдър бе наел да ги отведе през Ламанша и оттам до Лондон. Щом се отдалечиха от пристанището, Женевиев стана съвсем друга — спокойна и безгрижна.

Ранното лятно утро беше спокойно, Ламаншът беше развълнуван както обикновено. Натали, Женевиев и Дезире се отпуснаха на сгъваеми венециански столове. Трите жени отпиваха по малко вино, а Натали и Дезире продължиха с уроците по английски, които бяха започнали още по пътя за Кале. Младата жена беше умна, схващаше бързо и вече бе натрупала речник от няколкостотин думи.

Вниманието на Натали обаче бе отвлечено от урока, когато видя в другия край на палубата, че Райдър и Хари започват да тренират бой с шпаги. Тя би трябвало да знае, че сватбеното ѝ пътешествие няма да мине без демонстрация на фехтовка. Очевидно Хари беше взел шпагата си, за да не бъдат нападнати, докато пътуват.

Сега Натали наблюдаваше как двамата сръчно отскачат, как шпагите им блестят и дрънчат, а слънцето облива високите им стройни тела и се зачуди дали двамата побъркани приятели някога ще се променят. Моряците на палубата се смееха и клатеха глави при вида на лудешкото забавление на двамата англичани.

Съвсем скоро Дезире и Женевиев оставиха празните си чаши и задрямаха. Натали им се удивляваше, че могат да са толкова спокойни, докато Райдър и Хари подскачаха необуздано и се нахвърляха един срещу друг като луди.

Помисли си, че майка ѝ и Женевиев са просто две францужойки, които могат да пренебрегнат дивата игра с шпаги с махване на ръката и думите *C'est la vie* (това е животът). А тя от друга страна беше англичанка на ръба на припадъка.

Може би трябваше да се опита да бъде повече францужойка, мислеше си Натали. Ако искаше с Райдър да намерят трайната любов, трябваше да се научи да му дава повече свобода и да му вярва малко. Винаги се бе чувствала в безопасност със своята уравновесеност и консервативност и бе съдила според собствените си строги принципи. Но по време на пътуването Райдър я бе освободил от всички задръжки и всички общоприети условности вече не и се струаха толкова важни. Тя просто искаше Райдър да бъде щастлив, толкова колкото бяха двамата в Париж.

Когато видя как шпагата на Хари минава на косъм от врата на мъжа ѝ, Натали хлъцна и отмести погледа си. Точно тогава Женевиев отвори очи и загледа смутено.

— Извинявай, скъпа — измърмори Натали.

Женевиев се усмихна.

— Надявам се, че Хари наистина възнамерява да се ожени за теб — добави тя.

— Пардон, мадам?

— Нищо, нищо — Натали се пресегна и погали ръката на момичето. — Поспи още малко, скъпа. Ако имаме късмет, Райдър ще накълца Хари на парчета и тогава всички ще имаме удоволствието да ти намерим някой много по-подходящ човек.

— Да, мадам.

Очевидно Женевиев бе разбрала само няколко срички от думите на Натали и отново се унесе в сън.

Когато най-накрая боят свърши, Хари тръгна да разговаря с кормчията, а Натали отиде при мъжа си до перилата. Той ѝ намигна — напълно приличаше на дявол, с разрешена от вятъра черна коса. Ризата му беше отворена почти до кръста и откриваше примамливо блестящите от пот мускулести гърди.

Тя го огледа внимателно и почувства облекчение, когато не откри следи от кръв.

— Можа ли да запазиш всичките си пръсти... и главата? — попита тя строго.

Той я придърпа към себе си и се засмя.

— Когато съм близо до теб, никога не мога да запазя главата си.

— Разбойник такъв!

Той любопитно се взря в развеселеното ѝ лице.

— Какво става скъпа? Не ми вдигаш обичайния скандал заради фехтовката, нали?

Тя сви рамене:

— Може би съм се примирила с това, че съм се омъжила за едно доста пораснало момче.

— Но помисли си колко забавен ще бъда за децата ни.

— Ако ти и Хари не ги направите луди глави.

— Не се тревожи, мила — засмя се Райдър. — Както изглежда Хамптън ще бъде прекалено зает с една млада дама, за да може често да кръстосва шпага с мен в бъдеще.

Натали се повдигна на пръсти, за да види пак красивото спящо момиче.

— Ако Хари не е готов да се ожени за Женевиев, искам да му обявиш дуел.

Райдър подсвирна.

— Боже мой, колко кръвожадна си станала — почти колкото майка си, която също настоява Хари да се осъзнае.

— Мама е права — отвърна сериозно Натали. — Въпросът е принципен. Готова съм да си заложа зестрата, че Хари е отнел девствеността на Женевиев...

— Така е — призна Райдър смутен.

— О, какъв мръсник!

Райдър я погледна сериозно:

— Натали, той е луд по нея.

— Тогава нека отношенията им да са честни!

Райдър се усмихна и посочи с глава към момичето.

— Погледни, скъпа.

Натали се обърна. Женевиев се бе събудила, седеше в стола и плачеше. Натали извика стреснато и тъкмо щеше да се втурне да я успокоява, когато Райдър ѝ посочи кърмата на кораба. Видя, че Хари, очевидно разстроен, се спуска към Женевиев. Той коленичи пред стола ѝ и я взе в ръце. Тя стоеше притисната до него, а той я галеше по гърба и целуваше страните ѝ.

— Какво става? — попита Натали. — Женевиев плаче! За бога, само ако Хари я е разплакал...

— Не е — Райдър обърна Натали към перилата и я прегърна.

— Но тогава какво ѝ става?

— Женевиев има кошмари. Баща ѝ често я е пребивал от бой. Била гладна, изтощена и уплашена до смърт, когато Хари я намерил край пристанището на Кале. Нощем не можела да спи, ако той не бил до нея. Хари ми разказа, че се опитал да постъпи благородно, но... — Райдър се усмихна. — Е, скъпа, ти знаеш какво е изкушението, когато двама спят в едно легло нощ след нощ.

Натали вдигна вежди, като се мъчеше да скрие усмивката си.

— Кълна се — каза Райдър и сложи ръка на сърцето си, — казвам ти самата истина.

— Но откъде Хари знае всичките тези неща за Женевиев, след като не говори френски?

Райдър прегърна силно жена си и притисна устни към косите ѝ.

— Вече ти казах, скъпа. Те си общуват по единствения начин, който има значение. Както и ние с теб.

Натали се обърна и отново погледна Хари и Женевиер. Дезире се беше събудила и наблюдаваше трогателната сцена смутено и с любопитство.

— Ами бъдещето им? Дали Хари...

— Той ще се ожени за нея. Ще я заведе да я запознае с родителите си и всичко ще стане както трябва. Наистина е във възторг, че майка ти пое грижата за момичето.

— Тогава защо ни разиграва всички? — попита Натали малко ядосано.

— Просто защото не му харесва нашата намеса и причините, поради които го разпитвахме, макар през цялото време да имахме най-благородни намерения.

Сгушена в силното и вдъхващо увереност тяло на мъжа си, тя отново погледна другата двойка. — Хари беше на колене и говореше нежно на разтрепераното момиче, а Женевиер беше обвила ръце около врата му. Такава мила гледка Натали не бе виждала. А от това се засили надеждата ѝ, че любовта може да преобрази и най-пропадналия нехранимайко.

Същия следобед Райдър и жена му спряха с каретата пред дома на Франческа Валенца. Дезире щеше да отиде там по-късно — бе се запътила с Хари и Женевиев към дома на семейство Хамптън в Мейфеър, за да се увери, че Женевиев ще бъде представена с нужната почтеност на сър Джаспър и лейди Милисът.

Райдър и Натали вече се бяха обадили на Чарлс Дезмънд, за да видят как е и за да му съобщят новината за връщането на Дезире. Икономът Фицхю обаче мрачно ги уведоми, че Чарлс е неразположен и вероятно ще остане на легло през целия ден. Сърцето на Райдър се късаше от мъка за Натали, когато тя се втурна нагоре по стълбите, за да види баща си. Те приеха съвета на иконома и решиха да наминат отново на следващия ден. Райдър знаеше, че сега жена му се тревожи още повече за здравето на баща си и се надяваше, че ще успеят да убедят Дезире да ги придружи при посещението им на следващия ден.

Райдър поведе Натали към къщата на Франческа по алеята с разцъфналите летни цветя — рози и невени, които изпълваха въздуха с аромата си. На почукването му отговори икономът. Той ги преведе през къщата към задната тераса, където Франческа рисуваше някакъв акварел.

Щом ги видя захвърли четката и стана.

— Райдър! Натали! Слава богу, че се върнахте.

Райдър прегърна и целуна баба си. Франческа се обърна и посрещна Натали с отворени обятия. След като свършиха с приветствията, тримата седнаха на каменната пейка, където Райдър постави баба си между себе си и Натали.

— Добре ли мина пътуването ви до Париж? — попита Франческа.

— Отлично — отвърна Райдър и изгледа баба си замислено и смръщено. — Нона, изглеждаш чудесно, но ми прозвуча почти уплашена, когато ни посрещна. Да не се е случило нещо?

Тя кимна съкрушено и стисна ръката му.

— Да, синко. С баща ти.

Райдър пребледня.

— Продължавай.

— Беше ранен — прободен с нож в рамото.

— О боже мой — възкликна Натали.

— Животът му е опасност ли е? — попита Райдър напрегнато.

Франческа бързо поклати глава и потупа ръката на Райдър.

— Не, скъпи, вече не е. Инцидентът стана около седмица след като заминахте. Отначало се страхувахме за живота му, но сега хирургът казва, че кризата е преминала. Слаб е, но се поправя.

— И как, за бога, стана всичко? — попита Райдър.

Като кимна към Натали, Франческа продължи:

— Станало е вечерта, след като лелята на Натали вечеряла с херцога.

— Леля Лав добре ли е? — извика Натали. — Не ми казвайте, че и тя е ранена.

Франческа погледна спокойно Натали.

— Не, тя е съвсем добре... макар и да е била свидетел на ужасния инцидент, Бог да я поживи!

— Какъв инцидент? — попита Райдър.

— Според госпожа Дезмънд, всичко станало, защото баща ти започна финансова ревизия на фабриката в Степни.

— Знаех планове на татко да разкрие контрабандната шайка — кимна Райдър, — но не мислех, че това ще застраши живота му.

— Изглежда наистина Уилям е научил много неща за тях — каза Франческа. — Както научих, и двамата му делови съдружници — Джон Линч и Осуалд Спектър — не одобрявали разследването и не искали да му помагат.

— И после?

— Очевидно Джон Линч е истинският виновник, защото точно той отишъл в дома на баща ти и го пробол с нож.

— Боже мой! — промълви Райдър.

— Ужасно! — извика Натали.

— Как е станало? — попита Райдър.

Франческа подпря лице с тънките си пръсти.

— Не знам много от подробностите, но очевидно Линч се е промъкнал в къщата през задната врата и е нападнал Уилям в хола.

— И леля ми е видяла всичко това? — попита Натали.

Франческа взе ръката ѝ.

— Госпожа Дезмънд може би наистина е спасила живота му, защото точно когато тя влязла и изпищяла, Линч избягал.

— А каква е ролята на Осуалд Спектър в цялата работа?

— Изглежда не е бил замесен, защото веднага след като наранил херцога, Линч посетил Спектър и го ударил по главата с някакво желязо.

— Оживял ли е Спектър? — полюбопитства Райдър.

— Жив е, но оттогава е на легло и състоянието му непрекъснато се влошава.

— Ами Линч? Да не би още да е на свобода?

— Това е най-мрачната част от историята. — Франческа се намръщи. — След като нападнал баща ти и господин Спектър, Джон Линч бил намерен обесен. Предполага се, че е самоубийство.

С вик на ужас Натали сложи ръка на гърдите си.

— Джон Линч се е обесил — повтори Райдър.

— Очевидно е станало така. Жена му Еси го намерила.

— Но това е невероятно! — възкликна Райдър.

— Така е — съгласи се Франческа.

Натали погледна умолително мъжа си.

— Трябва да отидем при баща ти... и при леля Лав, веднага.

Като се пресегна пред Франческа, Райдър хвана ръката на Натали.

— Разбира се, скъпа.

— Да, отивайте — подкани ги Франческа. — Но вечерта ще се върнете тук, нали? Стаята ви е готова.

— Много си мила, нона — благодари Райдър. — Но си мислех, че с жена ми ще отседнем известно време в хотел, докато си намерим подходяща къща.

— Не ставай смешен — запротестира Франческа. — Имам пет-шест стаи за гости, които никога не се използват. Разбирам, че младоженците нямат търпение да си намерят собствено жилище, но положително ще можете да изтърпите една глупава старица няколко дена.

Райдър и Натали се спогледаха усмихнати, а след това Натали каза внимателно:

— Ще бъде удоволствие да останем с вас, графиньо... ако няма да ви се натрапваме.

— Разбира се, че няма.

— Има обаче и едно усложнение — добави Натали. — И майка ми дойде с нас.

Франческа плесна с ръце.

— Значи мисията ви е била успешна!

— Да. Аз всъщност се надявах, че ние тримата ще можем да се настаним в къщата на баща ми... Нали разбирате — за да подтикнем майка ми и баща ми в правилната посока... Но мама категорично отказа.

— Но щом не е при баща ти, къде е тя сега?

Този път се обади Райдър:

— Тя отиде с Хари и неговата годеница в дома на родителите му.

— Намерили сте Хари? — Франческа ахна от изненада. — И той си има годеница?

— Това е дълга история, но на — усмихна се Райдър.

— Разбирам.

— Помолих мама да се срещне с нас тук вечерта — вметна Натали. — Така че, ако се появи...

— Ако се появи тук, ще я заведа в стаята ѝ, разбира се.

— Нона, ти си цяло съкровище — с гордост заяви Райдър. Пое ръката на жена си и ѝ помогна да се изправи.

— А вие идете да видите баща си — отвърна Франческа. А когато внукът ѝ се наведе да я целуне, прошепна: — И, Райдър...

— Да?

Докато Натали оправяше роклята си, Франческа зашепна напрегнато в ухото на Райдър:

— Вече от три дена имам странното чувство, че опасността не е отминала. Пази се, скъпи мой. И Натали също.

Когато Райдър тръгна заедно с жена си, изразът му бе тревожен.

В дома на херцога Райдър първо поговори с иконома. Уидърс се качи да се посъветва с Лав Дезмънд, която седеше при бащата на Райдър. След миг икономът се завърна и придружи двамата до апартамента на херцога на третия етаж.

Райдър и Натали влязоха тихо в спалнята. Райдър погледна баща си. Ремингтън спеше на китайското легло с дърворезба, оградено от тежки бургундски брокатени завеси. Изглеждаше много по-бледен и слаб и Райдър бе обзет от необичайни чувства — смесица от страх и нежност, — докато гледеше силния и суров мъж, какъвто го бе познавал цял живот, да лежи отмалял и безпомощен, прикован на легло.

Лав седеше до леглото на Уилям. Щом ги видя, тя скочи и бързо отиде при тях. Лицето ѝ издаваше голямо щастие, че ги вижда. Прегърна ги и ги целуна поред, като шепнеше:

— О, мили мои, толкова се радвам, че се върнахте.

Райдър кимна към баща си.

— Как е той?

— Добре е, когато спи, и е много сърдит, когато е буден — отвърна Лав. — Херцог Мансфийлд не понася, че трябва да пази леглото.

Райдър леко се усмихна.

— А ти добре ли си, лельо Лав? — разтревожено попита Натали. — Бабата на Райдър ни разказа какво се е случило. Бяхме ужасени, разбира се.

— Този демон Джон Линч! — заклейми го Лав. — Сигурно сте разбрали, че той се обеси? — Райдър и Натали едновременно свиха устни, а Лав продължи: — И слава богу, че се отървахме от него — само това мога да ви кажа след всичко, което причини на бедния Уилям!

— Нона ни каза, че си била очевидка на случката — спомни си Райдър.

Споменът за преживените ужас и мъка изкривиха лицето на Лав.

— То беше нещо кошмарно! Бях в библиотеката, за да взема една книга за Уилям, когато го чух как извика. Втурнах се, разбира се, към хола. Представете си ужаса ми, когато го видях облян в кръв на пода. От рамото му стърчеше ножът, а този разбойник Джон Линч седеше наведен над него — мисля си, че се е готвил за фаталния удар. Естествено, изпицях като зъл дух, а Линч избяга през френския прозорец към градината.

— А ти видя ли лицето му? — попита Райдър.

Лав поклати глава.

— Беше с гръб към мен, но видях черното му наметало и зловещата шапка с ниска периферия, която Уилям после ми каза, че често носел. Очевидно още е бил със същото наметало, когато жена му извикала полицаите от Боу стрийт да го свалят от гредите, където се обесил.

Натали потръпна, а Райдър я прегърна.

— Лошо ли ти стана скъпа? — попита загрижено Лав. — Дори забравих да попитам за сватбеното ви пътешествие.

— Боже мой, след такова чудесно пътешествие, това е последното нещо, което можехме да очакваме — отвърна Натали разпалено.

— Е, забавлявахте ли се? — попита Лав със старото весело пламъче в очите.

— Прекарахме страхотно — отговори Райдър — и дори успяхме да се натъкнем на няколко изненади.

— Така ли? — Лав изгледа първо единия, после другия.

— Доведохме мама с нас — допълни Натали.

— Толкова се радвам за теб, мила — зарадва се Лав.

— Също така намерихме Хари... и новата му годеница — съобщи Райдър.

— Боже мой! Каква изненада!

Тримата продължиха още няколко минути да разговарят приглушено, докато един слаб, сърдит глас се обади откъм леглото:

— Лав, кой е там?

— Уилям, скъпи — обърна се Лав към него, — надявам се, не сме те събудили.

— Глупости. Ако остана тук още малко, ще се почувствам като в гроба си.

— Райдър и Натали са тук, върнали са се от Париж.

— Е, тогава ги доведи насам, за да мога да ги виждам.

Райдър застана до леглото и се взря в баща си. Отново откри, че изглежда отслабнал и безпомощен, опънат по гръб и загледан очаквателно в сина си. Очите на Ремингтън вече нямаха леден блясък, а излъчваха много по-човешки чувства. Страхният, непобедим херцог беше изчезнал; вместо него на леглото се намираше крехък, ранен човек, който едва не бе умрял. Райдър осъзна, че баща му е смъртен и уязвим и това извика у него отдавна погребани чувства. Той се поддаде

на внезапно изникналото инстинктивно желание да стисне ръката на баща си, а когато херцогът стисна пръстите му, силно се развълнува.

— Ваша... — Райдър млъкна, за да прочисти свилото се гърло. — Татко. С Натали се ужасихме, когато научихме за... отвратителното нападение срещу особата ти... и сме толкова благодарни, че скоро ще се справиш.

— Благодаря ти, сине — отвърна Уилям, също с развълнуван глас.

— Гласът ви звучи силно, сър — добави Райдър.

— И Лав непрекъснато ми го казва. — Херцогът се обърна към Натали и неочаквано ѝ намигна. — А как е булката?

Натали, също движена от чувства, се наведе и целуна Уилям по челото. Когато се изправи, усети облекчение, че той се усмихва.

— Чувствам се великолепно, ваша светлост.

— И се грижиш добре за бъдещия ми внук, нали? — попита Уилям. Тъй като Натали се изчерви, той бързо добави: — Не искам да те смуцавам, скъпа, но в края на краищата всички тук сме от едно семейство.

— Когато Уилям беше толкова сериозно ранен — обади се Лав, — много пъти му напомнях, че не може проста така да умре, без да е видял първия си внук... и разбира се, той беше съгласен с мен.

Натали се усмихна на Уилям.

— Внукът ви е много добре, ваша светлост.

Четиримата поговориха още малко, като Райдър и Натали се стараеха да поддържат весел разговор, разказваха подробности от пътуването си до Париж и избягваха болестта на херцога. Но когато Райдър забеляза, че баща му започва да се уморява, хвана ръката на жена си и двамата се сбогуваха.

Лав ги придружи до стълбите.

— Не мога да ви опиша колко се радвам, че се върнахте.

— Колко време ще остане татко на легло? — попита Райдър.

— Лекарят вече му позволява да става по малко всеки ден, но той е още доста слаб и раната го боли. Вчера започна да ругае слугата, след като той му помогна да направи едва няколко стъпки.

— Може аз да идвам да помагам на татко с раздвижването — замисли се Райдър. — Той е твърде горд и високомерен, за да си позволи да проявява слабост пред сина си.

— Готов ли си, Райдър? — попита Лав. — Това наистина ще е от полза... а Уилям има нужда от теб и заради други неща.

— Като например?

— Ами той е на легло вече почти две седмици и бизнесът му също е объркан. Секретарят му върши каквото може, но при отсъствието на Линч и Спектър, няма кой да ръководи фабриката в Степни. Другите компании на Уилям също пострадаха, а освен това и законопроектът, който е представил в парламента... някакво предложение за отмяна на законите за браконьерството го изнервя... а той сега е напълно забравен.

— Ще помогна колкото мога — увери я Райдър.

— Бог да те благослови!

Уидърс се приближи към тях и се обърна към Лав:

— Мадам, госпожа Линч отново мина, за да изрази почитанията си към херцога.

— Ох, по дяволите! — с недоволна въздишка Лав им обясни реакцията си. — Горката Еси се отбива почти всеки ден. Очевидно се чувства виновна заради предателството на Джон. Ще отидете ли и вие да си поприказвате с нея, за да ѝ помогнете да се успокои? Честно казано, посещенията ѝ започват да ми досаждат, а не обичам да оставям Уилям сам, когато не спи.

— Разбира се, че ще поговорим с нея — реши Райдър.

Когато Райдър и Натали влязоха в гостната на долния етаж, Еси Линч, облечена в черно, стана и бързо се приближи към тях. Както ги бе предупредила Лав, тя изглеждаше напрегната и неспокойна, въртеше носна кърпичка в ръка, а Натали се смути, когато видя драскотина по бузата ѝ.

— Лорд и лейди Нюбъри, каква изненада!

— Току-що се върнахме от сватбеното си пътешествие до Париж — махна с ръка Райдър.

— Как е херцогът? — интересува се Еси.

— Поправя се.

Еси продължаваше да мачка кърпичката си.

— Успокоявам се от тези думи — след това вирна брадичка и добави със смесица от гордост и несигурност. — Вие двамата трябва да знаете, че бях ужасена от престъпленията на Джон.

— Разбрахме това, госпожо Линч.

Еси започна да трие очи и нервно да размахва ръце.

— Ами аз нямах дори и представа, че той е замесен в контрабанда — и че краде от херцог Мансфийлд! Искам да поднеса най-искрено извинение заради отворотелните му постъпки.

— А от нас приемоте искрено съчувствие заради всичко, което е трябвало да понесете — искрено добави Натали, загледана с тревога в Еси. — Госпожо Линч, не искам да проявявам любопитство, но забелязах драскотината по бузата ви. Джон ли ви удари?

Еси силно се развълнува, изпитото ѝ лице пламна в червенина и тя опипа синината, като отбягваше погледите на Райдър и Натали.

— Когато намерих Джон — промълви тя накрая, — бях така обзета от ужас, че припаднах и се ударих в бюрото му.

— Така ли? — изуми се Натали. — Много съжаляваме...

— Да. Е, аз трябва да тръгвам — забърза се Еси. — Моля, поздравете херцога от мен.

— Непременно — намръщено обеща Райдър.

След като Еси излезе, той прегърна кръста на съпругата си.

— Много странна жена... и нервна като котка.

— Мисля, че ни излъга за падането си — кимна Натали. — Мисля, че този мошеник Джон я е бил.

— Никак не е изключено. И ако е така — добре, че се отървахме от него, макар че и Еси трудно може да бъде харесана.

— Е, тя поне изрази тревогата си за баща ти — Натали погледна открито мъжа си. — О, Райдър, чувствам се толкова виновна!

— Ти? — попита той объркан. — Защо трябва да се чувстваш виновна?

— Ако не бях настояла да се изясни въпросът с контрабандата, нямаше да се случи нищо от тези ужасни събития — особено нападението срещу баща ти. Ние с леля Лав просто трябваше да се откажем и да търпим положението в Чарлстън такова, каквото беше.

— Не ставай смешна! — Райдър я привлече към себе си.

— Не бива да опрощаваме злото само от страх, а мисля, че и баща ми напълно би се съгласил с мен.

— Поне загадката е разгадана — въздъхна Натали.

Райдър я погали по косата и се намръщи.

— Дали е така? Искрено се надявам да си права, любима. Но трябва да си призная, че ми е трудно да повярвам в самоубийството на

Линч — твърде зловещо е.

Тя вдигна очи към него.

— А какво е станало тогава?

Райдър веднага съжали за необмислените си думи и целуна челото ѝ.

— Не се тревожи, скъпа. Положително си права, че опасността е минала.

Но Райдър продължаваше да се тревожи. Какъв ден на ужасни разкрития! Дали заплахата наистина бе отминала? Той не можеше да заличи от ума си предупреждението на баба си.

— Добър вечер, шефе. Пристигнах точно както ми нареди кочияшът.

— Мокинс, радвам се отново да те видя, приятелю — отвърна Райдър с усмивка.

Беше късно вечерта и в тъмнината пред фабриката на баща си Райдър разтърси мазолестата ръка на Мокинс, после с любопитство се взря в спътника му.

Мокинс посочи с палец едрата фигура на непознатия, който имаше белег на бузата и носеше тъмно сако и каскет като на докер.

— Доведох с мен чичо Том. Разбира се, не онзи, който умря в затвора Нюгейт.

— Това ме успокоява — засмя се Райдър. Разтърси ръката на Том, после пак се обърна към Мокинс. — Чудесно. Имам много работа за двама ви.

Мокинс се огледа озадачено.

— Извинявай, шефе, но защо поиска да се срещнем при фабриката посред нощ?

Райдър посочи с ръка тъмната фасада на текстилното предприятие и обясни:

— Защото искам да наблюдавате всяка нощ дали не се върши нещо подозрително.

— Подозрително? — озадачи се Том.

— Не говориш отново за контрабандистите, нали, шефе? — намръщи се Мокинс.

— Говоря! — мрачно натърти Райдър. — Един от тези разбойници се е опитал да убие баща ми.

— Боже мой! — извика Мокинс.

— А според сигурни източници опасността може да не е минала още.

Мокинс потърка брадясалото си лице.

— Какво говориш, шефе? Какво искаш да направим двамата с Том?

— Просто си дръжте очите и ушите отворени — отсече Райдър. — Особено искам да внимавате за един човек на име Осуалд Спектър и ще ви го опиша подробно. Щом видите Спектър или ако забележите нещо необичайно във фабриката, веднага ме уведомете. Ако изпълнявате разпорежданията ми, от тази работа ще паднат парички.

Мокинс и Том се спогледаха радостно, после внимателно изслушаха инструкциите на Райдър.

— Казвам ти, Натали, нямам никакво желание да се срещам с този непоносим човек!

На другата сутрин Райдър и Натали почти влачеха Дезире към градската къща на Чарлс Дезмънд. От следобеда на предния ден, когато Дезире пристигна в къщата на Франческа Валенца, неукротимата францужойка измисляше един след друг всякакви претексти, за да не може да посети мъжа си този ден. Райдър и Натали бяха успели да я изведат едва след много увещания и дори няколко заплахи.

Натали забеляза, че майка ѝ наистина изглежда божествено в синята си копринена рокля стил ампир и с дантелената си шапка. Прическата ѝ беше безупречна и очевидно Дезире не бе пестила от скъпия парфюм. Натали леко се обърка от противоречието между поведението и външния вид на майка си. Макар да твърдеше, че отива на тази визита с неохота, изключително женственият ѝ вид говореше за нещо съвсем различно. Може би в сърцето на Дезире Дезмънд все още гореше по-силно чувство към Чарлс, отколкото бе склонна да признае, мислеше си Натали със слаба надежда.

— Мамо, нали знаеш, че татко е болен — увещаваше я Натали.
— Може би присъствието ти е точно онова лекарство, от което се нуждае.

— Присъствието ми може да се окаже смъртоносно и за двама ни — заяви Дезире.

Райдър и Натали се спогледаха отчаяно. Райдър почука и вратата отвори разцъфналият в усмивка Фицхю, който възкликна:

— Мадам Дезмънд! Толкова сме развълнувани от завръщането ви!

Дезире отвърна троснато:

— Бонжур, Фицхю. Дъщеря ми и съпругът ѝ почти ме отвлякоха, като настояха да видя господаря ти. Тук ли е Чарлс?

— Разбира се, мадам. Моля, последвайте ме.

Тримата влязоха в гостната и завариха Чарлс, свит на стола си пред камината, да похърква леко. Натали, която предния ден бе видяла баща си само за миг в тъмната му спалня, сега го огледа по-отблизо. Изпита облекчение, че физическото му състояние не се бе влошило забележимо от деня на сватбата насам. Цветът му беше все така лош, но жълтеницата не бе се влошила; поне не беше на легло и бе добре облечен.

Натали хвърли поглед към майка си, за да прецени реакцията ѝ от това, че вижда съпруга си след толкова години. Лицето на Дезире беше строго, тя очевидно се мъчеше да поддържа стоически вид, макар мекият поглед на кафявите очи да издаваше по-бурни чувства, а това разпали още повече предпазливия оптимизъм на Натали.

Натали отиде на пръсти до Чарлс и внимателно побутна рамото му.

— Татко, Райдър и аз се върнахме от Париж и доведохме мама с нас.

Чарлс Дезмънд стреснато се събуди и огледа стаята слисан. Спря кървясалите си очи върху Дезире, която стоеше срещу него до Райдър. Сякаш бе видял привидение.

С мъка се изправи на крака и заговори прегракнало:

— Дезире! Боже мой! Ти си се върнала!

— Винаги си имал склонност да съобщаваш очевидни неща, Чарлс — троснато отвърна Дезире, но със също толкова разтреперан глас.

— Но... но какво правиш ти тук?

— Дъщеря ти и зет ти — отвърна гордо тя — всъщност ме измъкнаха от Париж, за да те спася от самия теб.

— Да ме спасиш? — повтори Чарлс объркано. — От самия мен?

— Мама иска да каже, че всички ние сметнахме, че едно нейно помещение може да повдигне духа ти — тактично се намеси Натали.

— Е, поне не чрез алкохола, който поглъщаш — добави Дезире саркастично.

Райдър изви очи нагоре, а Чарлс почервения от яд при тази обида на жена си.

— Колко благородно от ваша страна, че дойдохте, мадам — презрително изломоти той. — Но пък вие винаги сте били шампион на изгубените битки, нали?

Като видя как Дезире започва да кипи от ярост при заядливите думи на мъжа си, Натали хвърли умолителен, почти обезумял поглед към Райдър. Той на свой ред се засмя, плесна с ръце и заговори престолено весело:

— Не е ли страхотно, че сме отново всички заедно? Дали да не седнем, а Натали да позвъни за чая?

Чарлс и Дезире с мърморене се съгласиха, като седнаха колкото може по-далеч един от друг, като генерали от противникови страни, които искат да преценят силите на другия. Натали позвъни за чая и Фицхю незабавно го донесе. За съжаление, горещата напитка и току-що изпечените кифлички, които Натали подаваше на всеки, с нищо не стоплиха атмосферата. Известно време Дезире и Чарлс само се гледаха мрачно, докато Райдър и Натали говореха за това-онова, заливаха баща ѝ с подробности от сватбеното пътешествие.

Но колкото и да се стараеха младоженците, те не можаха да премахнат напрежението между Чарлс и Дезире, което се засилваше. И наистина, докато Натали бърбореше нервно за новите дрехи, с които се бе сдобила в Париж, Чарлс изведнъж се обърна към Дезире и се присмя:

— Приличаш по-скоро на манекен от „Ла бел асамбле“, скъпа. И не виждам черен креп за твоя светец Бонапарт.

— Как смееш да хулиш императора! — Дезире гневно хвърли салфетката.

— Той вече не е император на никого — веднага отвърна Чарлс. — Освен, ако не броиш червеите, разбира се. Император на червеите — добре звучи, не мислиш ли?

— Мисля, че си един бездушен мръсник!

Очите на Чарлс светнаха мрачно и победоносно.

— А аз мисля, че вече не си толкова горда, мадам, след като Бонапарт опита и последното си поражение и намери мястото си на два метра дълбочина!

— Никога не си хранил и капчица уважение към императора или към онова, което той олицетворяваше — възкликна Дезире.

— А ти никога не си имала и грам уважение към съпруга си... или към страната, която той обича!

Дезире скочи на крака.

— Не съм длъжна да слушам повече такива думи!

Чарлс я последва с издайническо олюляване на краката.

— А аз не съм длъжен да приемам обратно невярната съпруга, която ме изостави и сигурно е преспала с всички женкари на континента!

Натали застина от ужас, Райдър се намръщи, а Дезире, разтреперана от гняв, размаха юмрук пред Чарлс.

— Това е долнопробна лъжа! И как смееш дори да си помислиш, че съм склонна на помирение с теб!

— Може би трябва да изпратя молба до Парламента, както кралят опита да направи миналата година със собствената си невярна жена!

— Да не би самият Джордж да е образец на добродетелността! Трябваше да се досетя, че ще отговориш на присъствието ми по този отвратителен неблагоприятен начин. Ще ти спестя труда да искаш развод, връщам се във Франция.

— На добър ти час!

Дезире се завъртя на пета и се втурна стремително към вратата, но Райдър ѝ препречи пътя и строго поклати глава.

— По дяволите! — изсъска Дезире. — Махни се от пътя ми! Този човек е невъзможен!

— Мадам — дрезгаво зашепна Райдър, като я хвана за раменете и я обърна. — Трябва да опитате!

За миг Чарлс и Дезире продължиха да се гледат гневно. Натали застана между тях и заговори умолително:

— Татко, мамо, не сте се виждали повече от осем години. Не можете ли да размените поне една-две учтиви думи заради мен?

— И заради бъдещия ви внук — добави Райдър рязко.

Двамата продължиха още една минута да се гледат напрегнато, след което за голяма изненада на останалите Чарлс отстъпи пръв. Той се покашля и стеснително каза на Дезире:

— Изглеждаш добре.

Но за жалост примирието продължи кратко.

— А ти изглеждаш ужасно — сопна се Дезире. — Сега цялата ти диета от бренди ли се състои?

— А твоята — от развратни мъже? — повиши тон Чарлс.

— Е, да! — Дезире отвърна с презрителен жест. — Точно миналата седмица се забавлявах чудесно в една игра за трима с

дватамата британски изгнаници Байрон и Брѝмъл... и лорд Байрон дори ми посвети последното си романтично епично произведение. Такова мило момче! Нищо чудно, че така лесно ми омръзна леглото ти!

Райдър простена, Натали закърши ръце, а Чарлс с широк жест каза:

— Предавам се! Махнете тази уличница от погледа ми, моля ви!

Като разбра, че по-нататъшните опити биха били безполезни в момента, Райдър сграбчи ръката на Дезире.

— Ние ще се върнем, сър — уведоми той Чарлс.

— Няма да се върнем! — извика Дезире.

— Моля ви, не си правете труда! — отекна Чарлс.

Без нито дума повече Райдър изведе Дезире и Натали от стаята.

— Този човек е животно! Той е луд! — обяви Дезире.

В каретата на път за вкъщи Райдър се опитваше да спори с тъща си, седнала на високата седалка срещу него, за да не ѝ прилошее, докато жена му седеше до него в мрачно мълчание.

— Дезире, моля те, не се отказвай толкова бързо — говореше Райдър търпеливо. — Днес беше едва първата ви среща с Чарлс. Мисля, че при дадените обстоятелства тя мина доста добре.

— Сигурно бълнуваш — срязва го Дезире.

— Утре отново ще отидем там; тогава и двамата ще сте имали възможност да се поуспокоите — продължи Райдър спокойно.

— На куково лято! — тросна се Дезире. — Връщам се във Франция при следващия прилив!

— Права си, мамо! — включи се в разговора и разсърдената Натали. — Откажи се, върни се във Франция и остави татко да умре! Трябваше да си знам, че не мога да очаквам разум или вярност от теб!

— Но скъпа — погледна я умолително Дезире, този човек ужасно ме обиди. Ти беше там. Той ме нарече уличница...

— Именно ти заяви, че си се сношавала с двама мъже едновременно, ни повече, ни по-малко... а единият дори ти написал любовно стихотворение!

— Стана така само защото баща ти ме влуди с обидите си. Натали, трябва да знаеш, че никога не бих...

— Не си прави труда да се защитаващ пред мене, мамо! — прекъсна я Натали разпалено. — Не можеш да искаш от мен да приема доводите на жена, която е изоставила детето и мъжа си.

Дезире се обърна умолително към Райдър:

— Моля те, накарай я да разбере.

— Скъпа, ясно е, че и двете страни сгрешиха — докосна той ръката ѝ.

— И също така е ясно, че няма да има помирение, докато някой... — Натали замълча, за да изгледа майка си в упор — ... не направи искрено усилие за това.

Дезире се канеше да отвърне, но Райдър я спря, като вдигна ръка и енергично заклати глава.

Върнаха се в къщата на Франческа и щом влязоха, Натали се устреми нагоре по стълбите. Райдър се загледа в жена си примирено и издърпа тъща си в малкия кабинет, който Франческа му бе предоставила, за да има къде да се занимава с делата на баща си.

Той се облегна на затворената врата и заговори натъртено:

— Дезире, трябва да опиташ отново.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Този човек е непоносим!

— А ти си олицетворение на помирието, така ли?

Дезире го изгледа страшно.

— Мадам — Райдър направи крачка към нея, — ако Чарлс умре от пиене, Натали ще обвини вас.

Дезире вдигна ръце нагоре и започна да ругае бързо на френски, като нервно крачеше из малката стая.

— Искаш ли да загубиш Натали? — тихо попита той.

Тя го погледна измъчено и безпомощно.

— След като ни беше нужно толкова много време, за да се съберем? Разбира се, не!

— Но сега тя не мисли така.

— Тогава какво да направя? — извика Дезире.

Загледан в нея, Райдър си помисли колко много прилича тя на Натали — със силна воля и непокорна до край. Беше ирония на съдбата. Той бе увещавал жена си в Париж да даде на майка си още един шанс, а сега щеше да увещава тъща си да даде още една възможност на Чарлс.

— Дезире — спокойно каза той, — искам да сключа договор с теб. Искам да посещаваш Чарлс всеки ден в продължение на една седмица.

— Една седмица? — и последваха нови ругатни на френски.

— Моля те, направи както ти казвам. Само една седмица. Ако след това двамата още не сте се сдобрили, можеш да се върнеш във Франция с благословията ми.

— Но защо да опитвам още цяла седмица? — изтерзано попита Дезире. — Какъв смисъл има, приятелю?

Райдър сложи ръка на рамото ѝ.

— Защото в края на седмицата, независимо дали вие с Чарлс сте се събрали или не, аз ще мога да убедя Натали, че ти поне си положила усилия. Можеш ли наистина да се върнеш във Франция сега и да се надяваш, че дъщеря ти ще ти вярва — тя ще се чуди дали действително си искала да опиташ?

Дезире мълчеше, мръщеше се и потупваше с крак персийския килим.

— Е, Дезире, споразумяхме ли се?

— Ние... да — Дезире въздъхна дълбоко и попита необичайно предпазливо: — Чарлс не изглежда добре, нали?

— Ако не промени начина си на живот — тъжно поклати глава Райдър, — ще умре. Неговият живот не струва ли една седмица от времето ти?

Дезире започна да примигва бързо и се обърна към прозореца. Лицето ѝ красноречиво показваше борещите се в нея чувства. След миг отново въздъхна:

— Разбира се, приятелю.

— Тогава значи у теб има повече чувства, отколкото искаш да признаеш, нали? — внимателно попита Райдър.

Лицето на Дезире все още бе разтревожено, когато се обърна и го погледна.

— Чувствата нямат нищо общо с това дали един мъж и една жена наистина могат да живеят... и да бъдат щастливи... заедно.

На излизане от стаята Райдър се намръщи стреснат от възможността думите на Дезире да крият някаква истина — не само за нея самата и Чарлс, но и за неговия живот с Натали. Също като майка си, Натали беше тази, която непрекъснато твърдеше, че двамата са прекалено различни, а той бе решил да я убеди в обратното.

Райдър се качи в стаята, която дележа с жена си, и нахълта вътре, когато я чу да риде. Сърцето му се сви от мъка, щом я видя простряна

на леглото и тръпнеща от вълнение. Не беше си помислял, че е толкова много разстроена от срещата на родителите си.

Натали лежеше на леглото с изопнати нерви. Спорът на родителите ѝ беше събудил стари спомени от детството ѝ. Катастрофалната сцена, на която стана свидетел, съчетана с възможността Чарлс и Дезире никога да не се помирят, не само я караше да се страхува, че баща ѝ е тръгнал със сигурност към смъртта си, но и отново повдигаше въпроса дали тя и Райдър щяха да успеят в съвместния си живот, особено сега, когато вече бяха в реалния свят с всичките му проблеми и отговорности.

А трябваше да мислят и за бебето — благословения млад живот. Дали и те с Райдър щяха да свършат впримчени в нещастен брак, като си крещят един на друг, опропастяват живота на детето си, точно както родителите ѝ постъпиха с нея?

Райдър седна на леглото до жена си, притегли я в прегръдките си и нежно я погали.

— Скъпа, моля те, не плачи!

— Но тя не го обича!

Той нежно я целуна и каза:

— О, обича го! Съгласи се да посещава баща ти всеки ден в продължение на една седмица.

Натали го погледна с благоговение:

— Така ли?

Райдър изтри сълзите от страните ѝ и се усмихна.

— Убеден съм, че Дезире наистина обича баща ти — и нещо повече: ужасява се от възможността да те нарани.

— Но... но тя ни изостави толкова безжалостно преди осем години!

— О, Натали! — Райдър прекара устни по бузите и по подутите ѝ клепачи. — Щом Дезире е съгласна да даде още една възможност на баща ти, мисля, че най-малкото, което можеш да направиш, е и ти да ѝ дадеш такава възможност.

Натали подсмръкна, но не отговори.

— Ще опиташ ли и ти още веднъж да оправиш отношенията си с майка си? — и тъй като Натали още не проговаряше, той продължи: — Помисли си за радостта, която изпита, когато даде такава възможност на мен.

Тя се замисли за миг, после каза:

— Ти наистина си много по-сговорчив от майка ми.

Той беше очарован.

— О, така ли?

В кранчетата на устните ѝ се появи усмивка:

— Много добре. Ще опитам.

— И никакви сълзи повече, нали?

Тя въздъхна и протегна ръка, за да си поиграе с вратовръзката му.

— Изглежда съм станала много чувствителна напоследък — трябва да е от бебето.

— Бедничката ми.

— А аз си мислех — започна предпазливо тя — дали и ние няма да свършим като мама и татко, като опропадим живота на детето си.

Изведнъж Райдър стана много сериозен и прибра кичура коса от челото ѝ.

— Не мисля, че някой от нас двамата е такъв егоист, скъпа.

Тя го загледа нежно.

— Ти с положителност не си, щом можеш да понасяш мен, семейството ми, невъзможните ми настроения...

Той бързо я целуна.

— Вие сте бременна, милейди, и аз с гордост понасям настроенията ви.

Тя изведнъж стана игрива и сбърчи носле.

— Много съм трудна, ако искаш да знаеш.

— Да, знам.

Бавно обви ръце около врата му.

— А освен това очаквам чудесата на съчувствието.

— Мисля, че мога да измисля един начин за утеха, милейди — засмя се той и започна да разкопчава копчетата на роклята ѝ, като целуваше нежната ѝ шия.

Вече успокоена, Натали пое блажено дъх и му се усмихна.

— Това е само предлог да се възползваш от услугите ми.

— Да се възползвам ли? — попита той престорено ядосан. — Ако не бяхте бременна, лейди Нюбъри, щях да ви гъделичкам до смърт заради такива клевети.

Очите ѝ потъмняха и се притвориха. Тя взе дланта му и я притисна към корема си.

— Мога да измисля далеч по-хубави неща, които да правиш с пръстите си.

Райдър изстена. Прекара показалеца на свободната си ръка подканващо по устните ѝ.

— А аз мога да измисля далеч по-хубави неща, които да правиш с устните си.

— Каж ми — подразни го тя.

Той игриво я тупна отзад.

— Вече знаеш, малка палавнице. Ела насам и ми покажи.

В миговете на блаженство всеки от тях бе възнаграден с пълна наслада.

През следващите седмици Райдър и Натали развиха трескава дейност. Райдър пое задълженията на баща си и повечето от деловите му задачи, а се опита също и да придвижи в Камарата на общините законопроекта, който херцогът бе прокарал през Камарата на лордовете.

Разбира се, градът гъмжеше от приказки за предстоящата коронация на Джордж IV на деветнайсети юли. Заедно с Франческа, Райдър и Натали получиха покани за коронясването, за банкета и за приема, който кралят щеше да даде на двайсет и пети юли. Дори Дезире бе обхваната от празничното настроение и обяви, че навярно ще отложи заминаването си, за да участва в тържествата заедно с тях. Райдър и Натали приеха това отлагане като обнадеждаващ признак.

Всяка сутрин, в духа на постигнатото споразумение, Райдър и Натали водеха Дезире на посещение при Чарлс Дезмънд. Отначало Райдър и Натали чакаха в приемната, докато „посещението“ ставаше в гостната, но се свиваха и потрепваха от пронизителните писъци на Дезире, от виковете на Чарлс, а понякога и от трясъка на разбито стъкло. Но с течение на времето младата двойка започна да се обнадеждава, тъй като настъпваха и дълги периоди на тишина, а и забелязаха, че след всяко посещение Чарлс започва да изглежда по-добре, а цветът на лицето му да става по-нормален.

Чувството, че здравето на Чарлс може да се възстанови бе подсилено един ден, когато Фицхю радостно сподели, че господин Дезмънд не е сложил и капка бренди в уста, откакто мадам е пристигнала от Париж и си е поръчал цял гардероб нови дрехи от Бонд стрийт. И когато уговорената седмица изтече, а Дезире продължи сама да посещава Чарлс, Райдър и Натали стигнаха до щастливото заключение, че наистина има напредък. Чарлс дори започна да изпраща подаръци на Дезире. За своя изненада, Натали откри, че майка ѝ се перчи с новия си скъп парфюм и си вее с елегантно, ръчно рисувано копринено ветрило.

При положение, че Райдър бе претоварен с делата на баща си, Натали пожела да поеме ръководството на текстилната фабрика в Степни. Отначало Райдър упорито се противеше на това предложение, защото помнеше предупреждението на баба си. Но тъй като нощните стражи, които бе наел, не съобщаваха за нищо подозрително във фабриката, а едно кратко посещение в дома на Спектър потвърди, че той е болен и не представлява заплаха, Райдър накрая отстъпи пред настоятелността на жена си. И наистина беше трудно да не ѝ се угоди — тя се отегчаваше, а той беше толкова зает, пък и наистина имаше голяма нужда от помощта ѝ. Но Райдър настоя Мокинс и Том да продължат нощните си бдения и да му докладват редовно.

Натали завари хаос във фабриката. Устрои си работен кабинет в канцеларията на Джон Линч. През първите няколко дена адвокатите на херцога бяха до нея, за да довършат финансовата ревизия на обърканите, неподдържани отчетни книги. Главният адвокат уведоми Натали, че липсва голяма сума пари и част от инвентара. Адвокатите подозираха, че зад кражбите стои Джон Линч.

Работниците бяха в ужасяващи условия — дълги часове труд и недостатъчно заплащане. Натали положи усилия да наеме допълнителна работна ръка, да състави нов часов график и тарифи за заплащане, а цялата фабрика да бъде изчистена, от което имаше огромна нужда.

Един следобед тя вдигна поглед от бюрото и се стресна, като забеляза познатата, облечена в черно фигура на вратата, която я гледеше странно втренчена. Натали възкликна и сложи ръка на гърдите си.

— Госпожо Линч, стреснахте ме — каза тя, останала без дъх.

Посетителката влезе и грубо попита:

— Какво правите в канцеларията на Джон?

Натали се изправи.

— Извинете, госпожо Линч, сигурно сте изненадана, че ме виждате тук.

— Така е.

— Тъй като херцогът и господин Спектър са толкова болни — започна бързо да обяснява Натали, — пожелах да ръководя фабриката засега. Нали знаете, по-рано се занимавах с подобна дейност в Америка.

Ако Еси е била шокирана от съобщението на Натали, не го показва. Вместо това рязко отсече:

— Не трябва да се бъркате в работи, които не ви засягат.

Думите ѝ раздразниха Натали и тя отвърна с достойнство:

— Госпожо Линч, макар да разбирам чувствата ви, трябва да ви кажа, че съвсем не съм съгласна с вас. Сега съм член на семейство Ремингтън и затова тази фабрика много ме засяга. Мисля, че това, което върша тук, е най-малкото, което мога да направя, докато свекър ми се възстановява.

След като Натали за втори път спомена херцога, Еси отстъпи.

— Аз... може би сте права, лейди Нюбъри. Как е херцогът?

— Продължава да се поправя, благодаря — объркана, Натали попита: — Защо сте тук, госпожо Линч?

Еси сведе поглед. С известно неудобство каза:

— Дойдох, за да... прибера личните вещи на Джон от бюрото му.

— Извинете. Колко ли бездушна ви изглеждам, след като съм се настанила тук, в канцеларията на мъжа ви и питам защо сте дошли. Колко трудно и болезнено трябва да е това за вас!

Еси не отговори, но мускулчето, потрепващо по бузата ѝ, показваше вътрешно вълнение.

— Всъщност — тактично продължи Натали, — тъкмо се канех да сляза за следобедната си инспекция на фабриката. — Посочи бюрото: — Моля, чувствайте се свободна да прегледате чекмеджетата и да вземете всичко, което е принадлежало на Джон.

— Благодаря — кратко отвърна Еси.

Натали тръгна към вратата и добави:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря.

Вече на прага, Натали се поколеба и прехапа устни.

После бързо се реши:

— Госпожо Линч, боли ме, че трябва да ви го кажа, но адвокатите откриха по счетоводните книги големи липси на пари, а през последните месеци е изчезнал и част от инвентара.

Еси изгледа свирепо Натали.

— И мислите, че знам нещо за тая измама? — изпищя тя.

— Не, съвсем не. Просто се чудех дали Джон не ви е казал нещо... — когато Еси замръзна от гняв, Натали добави: — Виждам, че

съм сбъркала. Сега ви оставям, госпожо Линч.

Райдър посещаваше баща си всеки ден. Макар херцогът да беше още слаб, докторът настояваше пациентът му да става всеки ден и да се разхожда по няколко минути. В късните следобеди Райдър помагаше на баща си да се раздвижва с усилие по коридора на третия етаж. Харесваше му, че баща му разчита на неговата физическа подкрепа, Райдър знаеше, че тези упражнения са болезнени за възрастния човек — той често пребледняваше и се задъхваше. И както бе очаквал Райдър, Уилям Ремингтън бе твърде горд, за да се оплаква пред сина си.

Но един ден, докато двамата правеха редовната си разходка, херцогът изглежда почувства силна болка от заздравяващата рана. Вече в края на коридора, той с мъка каза:

— По дяволите, сине, не може ли да починем малко?

— Разбира се, ваша светлост — Райдър помогна на баща си да седне на канапето и Уилям Ремингтън почти се строполи.

Райдър седна до него, а Уилям протегна ръка, сви лице в гримаса и задиша трудно.

— Трябваше да ми кажеш, че не си добре. Сигурен ли си, че раната не бере?

Уилям поклати глава с нова гримаса.

— Лекарят казва, че се поправам чудесно, но трябва да очаквам такива болки, когато раздвижвам повече ръката и рамото.

— Е, поне си по-добре от другата жертва на Джон Линч — заяви мрачно Райдър. — Онзи ден навестих Осуалд Спектър, той още е на легло.

— Това чудовище Линч! — поклати глава Уилям. — Нямах представа, че деловият ми съдружник е такъв разбойник.

— А аз дълбоко съжалявам — заговори Райдър наистина разтревожен, — че опитите ми да спра контрабандата те изложиха на такава опасност.

Уилям дълго време не каза нищо. Накрая погледна Райдър в очите и каза с разкаяние:

— Аз също съжалявам, сине.

— Защо? — засмя се Райдър. — Защото си един намусен болник ли?

— Не, защото толкова дълго време те обвинявах за смъртта на майка ти.

Райдър замълча, като се стараеше да потисне чувствата си.

Уилям докосна свитата в юмрук ръка на сина си.

— Райдър, трябва да знаеш, че след като изгубих майка ти, се самоизяждах от чувство за вина. Всъщност аз бях отговорен за Карлота и изобщо не оправдах очакванията ѝ. Вечно бях прекалено зает със задълженията си в Парламента или пък имах някакво друго извинение, за да не бъда истински внимателен съпруг. Когато тя бе убита така безсмислено и жестоко, трябваше да направя нещо, за да намаля болката, ужасното чувство за вина. И се нахвърлих срещу теб, момчето ми, жестоко и несправедливо. Забравих собствения си позор, като обвиних теб и се отдадох на религиозен фанатизъм.

— А какво предизвика тази промяна у теб сега? — попита Райдър скептично.

— Това, че познавам — и обичам — една прекрасна жена — тихо призна херцогът. — Сега съзнавам, че макар години наред да твърдя, че съм набожен, всъщност съм бил лицемер. Сърцето ми бе изпълнено с омраза и ожесточение. Но моята скъпа Лав промени всичко това. Тя отново ми даде надежда в живота и ме накара да повярвам, че е възможно да спася душата си.

— Радвам се да чуя това, татко — каза Райдър искрено. Поколеба се за миг и добави: — Но трябва да знаеш, че и аз се чувствах виновен за смъртта на мама.

— Това не може да оправдае отношението ми към теб, нито да ме освободи от собствената ми отговорност — въздъхна Уилям. — Ще ми простиш ли?

Райдър пое дълбоко дъх:

— Смятай, че съм ти простил — прошепна той.

— Благодаря ти, сине — лицето на херцога светна от щастие и благодарност. — Вие с Натали сте много щастливи, нали?

Райдър посрещна спокойно погледа на баща си.

— Честно казано, ваша светлост, ако не беше любовта на Натали, съмнявам се, че бих могъл да простя на вас и на себе си.

Уилям стисна ръката на Райдър.

— Тогава жена ти ще има вечната ми благодарност — като се подпря на рамото на сина си, Уилям с мъка се изправи на крака. — Е, мисля, че е най-добре да се прибера в стаята...

Той примижа от болка, олюля се и Райдър побърза да го подхване. Постоя един миг, загледан в слабото, уязвимо лице на херцога. И след това, за първи път от толкова години, Райдър прегърна баща си.

Дните минаваха, а Натали виждаше мъжа си все по-малко и това силно я тревожеше. Разбира се, беше заета с фабриката, но той често прекарваше нощите в кабинета си, зает с делата на баща си, или на сесии на Парламента. Натали разбираше, че от Райдър ще стане чудесен херцог, но това беше единственото нещо, което той не биваше да бъде. Лицето му често беше напрегнато и мрачно, а тя копнееше да види старото весело пламъче в очите му. Чудеше се как е могла да си внушава, че иска да го промени. Все по-ясно разбираше, че не иска да го превърне в сериозен, стабилен джентълмен, а по-скоро да намери начин нехранимайкото и дамата да живеят щастливи заедно. Всеки път, когато си мислеше колко много го обича, Натали градеше планове за нероденото им дете и се кълнеше, че те двамата ще намерят начин да осъществят тази мечта. Фактът, че многобройните им семейни проблеми постепенно се разрешаваха, засилваше оптимизма ѝ по отношение на тяхното бъдеще.

Една нощ, когато Райдър още не беше си легнал, тя реши да вземе нещата в свои ръце. Облече си халата и слезе тихичко в кухнята, извади вино, сирене, хляб и плодове, сложи ги в кошница за пикник и надникна от задния прозорец към прекрасната градина, обляна в лунна светлина. Докато се радваше на красивата гледка, Натали си помисли до каква степен Райдър бе отворил очите ѝ за радостите на света около тях. Сега той се бе лишил от тези радости и Натали бе твърдо решила да промени положението.

Взе пълната кошница и като си тананикаше весела мелодия, стигна до вратата на кабинета и почука леко.

— Влез — чу се краткият отговор.

Тя се вмъкна и застана до вратата с кошница в ръка. Мъжът ѝ седеше сред купища книжа разрошен, с прораснала брада и разкопчана

риза.

Райдър вдигна очи и видя жена си по нощница и пенъоар с кошница в ръка. Въпреки че умът му беше другаде, видът ѝ стопли сърцето му. Остави книгата, с които работеше, и се усмихна лукаво.

— Натали, какво правиш толкова късно?

Тя се засмя и пристъпи към него, като остави кошницата в края на бюрото.

— Мислех си да те изненадам с един среднощен пикник.

— Готов съм да го направя — развесели се Райдър.

— Вече не — отвърна тя многозначително.

— Съжалявам, скъпа — Райдър потисна прозявката си. — Оценявам грижите ти, но имам работа за още много часове. Бъди добро момиче и се върни в леглото.

— Не — поклати глава тя.

Той едва не се разсмя, стана, обиколи бюрото и се облегна на него.

— Значи пак ще бъдеш трудна?

Тя кимна и се приближи до него.

— Както знаеш, бременните жени имат това право.

Той се пресегна и започна да си играе с панделката на халата ѝ.

— Но няма ли да ходиш сутринта във фабриката?

— Ще отида, но няма да легна, докато и ти не дойдеш.

— Добре, скъпа — засмя се той, — това вече звучи обещаващо.

Тя погледна към камината.

— А огънят изглежда примамлив.

— Да, доста е хладно за края на юни.

— Винаги мога да те сгрея — подразни го тя, като се приближи до него.

Той я привлече и я целуна.

— Е, на тази перспектива не мога да устоя.

Тя го хвана за ръката и каза.

— Но най-напред ела навън за малко. Искам да ти покажа нещо.

— В този час? — изуми се той. — Натали, студено е, а ти си боса.

— Хайде — подкани го тя. — Сега ти приличаш много повече на „почтен човек“ от мене.

Тя спря по-нататъшните му протести, като го повлече навън в градината, където застанаха сред росата и лунната светлина, ромона на фонтана и аромата на розите.

— Защо ме доведе тук? — попита той с весела усмивка.

Тя пое дълбоко дъх и погледна нагоре.

— Звездите.

— Ах, да. Звездите — последва примера ѝ той.

— И слушай.

— Какво? Фонтанът ли?

— Да. Но ако се заслушаш внимателно, ще чуеш как се обаждат и славеят.

Той се ослуша и чу приятната нежна песен.

— Да... чудни звуци.

— А в ореха има гнездо червеношийка — продължи тя и посочи дървото.

— Така ли? — той проточи врат, за да го види.

— Всички малки пиленца спят сега...

— Каквото би трябвало да правиш и ти — подхвърли той, като се мъчеше да изглежда строг.

— Но по-рано, при залез-слънце, гледах как майката лети насам-натам и ги храни. Чуруликането им беше толкова сладко, че си помислих за нашето бебе.

С пламенна въздишка той я притегли към себе си.

— О, Натали, ставаш сладострастница като мен.

— Защото ме допусна в своя свят — призна тя щастливо. — А аз дори не съм ти казала най-хубавото.

— И какво е то? — погледна я той учуден.

— Погледни розите — посочи тя насажденията до фонтана. — Всички малки пъпки започват да се разтварят. Помниш ли как веднъж ми описа разцъфването на розата? Не е ли краси...

Натали не можа да каже нищо повече, защото Райдър я притисна силно до себе си и започна да я целува.

— Но ти трепериш — прошепна той.

— Да, милорд. Но не от студ.

Той я вдигна на ръце и прошепна дрезгаво:

— Боса и бременна — точно както те харесвам.

Райдър отнесе Натали в кабинета си и внимателно я остави на килимчето пред камината. Донесе и отвори кошницата за пикник и както бяха полегнали, започнаха да отпиват от виното, да си вземат сирене и плодове. Пламтящият огън стигаше до сетивата им с омайващата топлина и аромат на кедър.

Райдър нежно я целуна по бузата.

— Защо реши да ме откъснеш от работите ми тази нощ? Не че се оплаквам.

Тя се опъна лениво до него.

— Реших, че твоят свят е претоварен с проблеми и отговорности, милорд.

Той се заля от смях.

— Палавнице! С моите камъни по моята глава!

— Но тези думи са верни — каза тя сериозно.

— Значи наистина се доближаваш до моите виждания?

— Също както и ти може би си твърде близо до моите.

— А това показва, че съм ти дал една доза от собственото ти лекарство! — подразни я той.

— Да — на страните ѝ цъфнаха трапчинки. — Хапчето е много горчиво, милорд.

— Какво говориш, Натали! — престорено се ужаси той. — Да не искаш да кажеш, че си готова да прекараш повече време в удоволствия?

— Никога не съм знаела какво е удоволствие и забава, докато не те срещнах — призна си тя. — Сега вече съм преобразена.

Той се засмя и мушна зърно грозде в устата ѝ.

— Времето е наше, скъпа. Просто в момента нашият свят е наистина обременен от проблеми и отговорности?

— Страхувам се, че бракът ни задушава безгрижния ти дух.

— Но нали ти точно това искаше през цялото време? — засмя се той. — Искаше да порасна и да поема задълженията на възрастен човек.

— Всъщност вече не съм сигурна, че е така.

— Така ли?

Тя го погледна право в очите и прошепна:

— Искам обратно онзи нехранимайко, в когото се влюбих в Чарлстън.

За миг той я изгледа възхитен, но след това сбърчи замислено вежди.

— А какво ще кажеш за това, че скоро ще стана баща? Може ли да си остана нехранимайко и в същото време да приличам на почтен родител?

— Можеш да се радваш на живота и в същото време да се радваш на децата си — ободри го тя. — Между нашите два свята трябва да има допирни точки.

В очите му светна страстна решителност.

— О, да, и ние ще ги намерим, скъпа.

— Ако продължаваме да общуваме — добави тя остро. — През последните дни толкова ми липсваше.

— И ти на мен — той стисна ръката ѝ. — Затова кажи ми нещо сега, скъпа, сподели каквото имаш с мен.

Красивото ѝ лице светна от възторг.

— Наистина имам чудесна тайна за теб.

— Тайна? Нямам търпение да я чуя — настоя той.

Тя се изчерви.

— Но първо ти ми кажи нещо.

Той помълча замислено за малко, после тихо каза:

— Днес се сдобрих с баща си.

— О, Райдър, толкова се радвам за теб!

— Помоли ме да му простя, че ме е обвинявал за смъртта на мама.

— Време беше.

— И в много отношения трябва да благодаря на теб и на леля ти — продължи той сериозно. — Запознанството с Лав е помогнало на татко да се отърве от чувството за вина и от огорчението.

Тя го погледна с лъчезарна усмивка.

— Знаеш ли, Райдър, наистина за много неща трябва да сме благодарни — за това, че намерихме леля Лав също както и за това, че те се намериха с херцога. Сега, когато сте помирени с баща ти и има надежда моите родители да направят същото, започвам да си мисля, че наистина има щастлив край — че така ще бъде и за нас двамата.

Той поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Разбира се, че ще имаме, скъпа. Сега ми кажи твоята тайна.

— Тя всъщност е съвсем незначителна — усмихна се тя скромно.

— Нищо, кажи ми.

С разширени от вълнение очи, тя притисна ръката му към издутината на корема си.

— Струва ми се, че усещам как бебето започва да расте.

Като прекара ръка по слабата извивка, той я погледна с радост и възхищение.

— И аз усещам! Той — или тя — започва ли вече да мърда.

— Не, още не, но се надявам да го усетя — да я усетя — скоро.

Той с любов погали корема ѝ.

— Натали, това не е малка тайна. Това е малко чудо.

Той дълго я притиска до себе си и когато се отдръпна, Натали видя в очите му сълзи.

— Райдър... — тя бе толкова трогната, че и нейните очи запариха. — Наистина ли искаш това дете?

— Повече от самия живот... и толкова много, колкото обичам теб — прошепна той пламенно.

Притисна я под себе си и ѝ показа любовта си — и много повече от нея — там, пред камината.

Рано на следващата сутрин Райдър бе събуден от силно чукане по вратата. Погледна разхвърляното легло и видя, че Натали вече е станала.

Чукането се засилваше и той чу гласа на баба си:

— Райдър, трябва да ставаш!

Той стана, наметна халата си и тръгна към вратата, отвори я широко и видя разтревоженото лице на Франческа.

— Какво има? — попита той уморено.

— Двама души те чакат долу. Казаха, че е нещо спешно, във връзка с фабриката в Степни.

Райдър разтревожено прекара пръсти през косата си.

— Боже, надявам се да няма неприятности! Натали вече трябва да е тръгнала натам!

Той тръгна заедно с баба си надолу, където във фоайето го чакаха Мокинс и Том. И двамата изглеждаха уморени, мрачни и небръснати; мачкаха шапките си в ръце.

Райдър се обърна с тревога към Мокинс:

— Да?

Мокинс запристъпва от крак на крак.

— Добър ден, шефе. Ние с Том наблюдавахме фабриката цяла нощ, точно както ни беше казал...

— Да, да. Карай направо. Какво се е случило, приятел?

— Преди няколко часа видяхме господин Спектър да се промъква вътре, той също пусна и два пристанищни плъха през задната врата.

— Пристанищни плъхове?

— Нали ги знаете, ваша светлост, от речния тип.

— О, боже! — простена Райдър. — Дори не знаех, че Осуалд Спектър се е поправил достатъчно, та да може да отиде до фабриката! Сигурни ли сте, че сте видели тъкмо него?

— Да, шефе, или пък неговия брат близък. И човекът е още там, доколкото знаем.

— По дяволите! Спектър трябва да е бил замесен в контрабандата през цялото време. А Натали навярно вече е пристигнала там!

Баба му го дръпна за ръкава.

— Предупредих те, че опасността не е минала.

През ума на Райдър минаваха всякакви ужасни догадки.

— За бога! Натали — трябва да отида при нея! Изтича нагоре и набързо се облече.

Райдър летеше към източната част на Лондон в каретата на Франческа, а по същото време Натали пристигна във фабриката. Обичаше да е там половин час преди работниците, за да планира деня и да се запознае с документацията. Когато прекоси фабричното помещение, с гордост отбеляза чистотата и реда около машините и суровините, пълните складови помещения с готова прежда и флаерован памук.

Изкачи се по стълбите до мецанина и се запъти към канцеларията на Джон Линч.

Влезе, но се спря стресната — на пода лежеше някакъв мъж, краката му в черни панталони се подаваха иззад бюрото!

Сърцето ѝ заби от ужас, но Натали се спусна към бюрото, за да види какво е това. Едва не изпищя, когато разпозна Осуалд Спектър — беше мъртъв, с широко отворени очи, лежеше в локва кръв, която още течеше от раната в гърдите му. Малката дупка в подгизналата от кръв риза говореше, че е бил застрелян. Наблизо няколко дъски от пода бяха отместени и в отвора Натали видя ковчеже, пълно със златни монети. Спектър още стискаше няколко от тях в безжизнените си пръсти.

Натали започна да отстъпва заднешком, когато с периферното си зрение зърна някакво леко движение. Ужасена бързо се обърна и видя иззад сянката на вратата да се подава някаква фигура. Тя застина пред приближаващия се фантом уверена, заради черното наметало и ниско спуснатата шапка, че това е призрак! Призрак, който държеше в облечената с ръкавица ръка смъртоносен пистолет!

— Джон Линч! — с мъка произнесе тя името и сложи ръка на сърцето си. — Не ми казвай, че си жив!

С рязко движение привидението свали шапката си и Натали едва се удържа да не изпищи, когато се намери очи в очи с лудостта.

Райдър скочи от каретата и се спусна по мръсната алея към фасадата на фабриката. Слава богу, вратата не беше заключена! Той я отвори със замах и хукна по тъмния коридор към предачния цех.

Нямаше никой и той се спусна към стълбите, които водеха към мецанина. Натали беше горе и се намираше в ужасна опасност — знаеше го и сърцето му се свиваше от страх за нея и за детето им.

Дано да има още време, молеше се мълчаливо той. Моля, нека има още време!

— О, Боже! Това сте вие! — извика Натали.

— Да, аз съм — отговори привидението. — Измамих ли ви, лейди Нюбъри?

От ужас Натали можа само да кимне.

— И нали ви предупредих да не се месите там, където нямате работа?

Гласът на Натали се възвърна.

— Значи през цялото време вие сте била виновна за контрабандата?

— Да — Еси Линч отговори със смесица от гордост и умопомрачение. — И ви надхитрих всичките, нали? Измамих всички, нали? Дори и съпругът ви през нощта, когато го срещнах близо до пристанището.

— Значи сте били, вие? — възкликна Натали. — Преоблечена като Джон Линч!

Еси издаде налудничав смях.

— Аз бях. И представете си ужаса, който изпита господин Спектър, когато го сварих тук преди няколко минути и го убих.

— Вие сте го убили?

Еси кимна с отмъстително задоволство.

— Когато Спектър ме видя облечена като Джон, помислих, че горкият човек ще умре от апоплектичен удар и ще ми спести труда аз

да пратя ненужната му душа в ада. Той беше уверен, че духът на Джон се е върнал, за да си отмъсти. В известен смисъл имаше право.

Натали все повече изпадаше в паника.

— О, милостиви небеса! Вие наистина сте убийца!

— Да — ръката на Еси, която държеше пистолета трепна, а в гласа ѝ звучаха налудничави нотки. — Не исках да стигам до тук, тъй като не се карам с вас. Но след като ме разкрихте, сега трябва да умрете.

— О, не моля ви, не трябва да правите това — проплака Натали, изпаднала в отчаяние, защото помисли за нероденото си дете.

Докато застрашителната фигура на Еси се приближаваше към нея, от близкото стълбище прогърмяха тежки стъпки. Еси се отдръпна в сянката, а в стаята се появи още един човек. Натали почувства облекчение, когато видя, че това е Райдър, а очите му издаваха силна загриженост и отчаяна любов. Но чувството ѝ скоро бе заменено от отчаяние, когато тя осъзна, че и той самият е застрашен.

Как да го предупреди?

Но още преди да отвори уста, Еси извика:

— Достатъчно, лорд Нюбъри!

Райдър рязко се обърна. Като съзря Еси близо до вратата, той застана между нея и жена си, за да я предпази от насочения срещу двама им пистолет.

— Госпожо Линч, какво означава всичко това? — попита той. — Защо сте облечена като мъж и заплашвате жена ми с пистолет?

— Съжалявам, че дойдохте тук, лорд Нюбъри — отговори Еси с пронизителен глас. — Сега трябва да убия и двама ви.

Докато Райдър гледаше жената изумен и невярващ, Натали прошепна зад него:

— През цялото време Еси е ръководила контрабандата. Представяла се е за мъжа си и дори е убила Осуалд Спектър.

Райдър погледна трупа на пода, после бързо премести поглед върху Еси. На бузата ѝ потрепваше мускулче, а ръката, която държеше пистолета, трепереше силно. Жената очевидно бе душевно разстроена. Райдър знаеше, че трябва по някакъв начин да я разубеди, за я прикотка, да я свари неподготвена.

— Вярно ли е това, което казва жена ми, госпожо Линч? — попита той. — Вие ли организирахте контрабандата?

— Да! — извика тя. — С помощта на моя слаб, глупав мъж! Той отмъкна инвентара, а аз преправих книгите и планирах всички пратки. Но Джон реши, че е по-умен от мен. Започна да крие печалбата тук, във фабриката.

— Значи затова бяхте тук онзи ден? — извика Натали.

— Да, алчността на Джон в края на краищата доведе до смъртта му. Но той си беше един нещастен страхливец и глупав до невъзможност — като погледна гордо Райдър, тя добави. — Той уреди убийството на майка ви.

— Какво? — гласът на Райдър едва се чу.

— Преди години Карлота Ремингтън започна да подозира Джон. Всъщност майка ви обичаше да си пъха носа навсякъде — също като жена ви — и се разтревожи за положението във фабриката. Тя скоро откри, че Джон дава надници на работниците, колкото да не умрат от глад, а самият той прибира остатъка. Джон винаги е бил алчна свиня. Когато Карлота разкри играта му, именно той нае разбойниците, които нападнаха каретата на майка ви на Лондонският мост.

— Господи Боже! — възкликна Райдър.

— А напоследък, когато баща ви започна да подозира Джон, той реши да надхитри и него и мен. Готвеше се да прибере нечестните си печалби и да избяга с една проститутка. Но аз бях по-хитра от него.

— Убихте ли го? — попита Натали.

— В деня, когато заговорих с него, стигнахме до бой. Видяхте синината на бузата ми, нали, лейди Нюбъри?

Натали кимна.

— Но аз винаги съм била по-силната от двамата — гордо заяви Еси. — Ударих Джон и той изпадна в безсъзнание, завързах въже около врата му и го вдигнах на една греда в гостната. — Тя се усмихна жестоко. — Той се събуди и за мен беше удоволствие да го гледам как рита и се задушаваше от виковете си, докато притихна.

— О, милостиви Боже! — ужаси се Натали.

— Значи вие сте се представили за Джон, когато наранихте баща ми и Осуалд Спектър — заключи Райдър.

— Да! Никой от вас не се вслуша в предупрежденията ми. Спектър от години подозираше какво става. След като Джон умря, Осуалд все още се надяваше да открие скривалището му. Този мошеник си мислеше, че може да заеме мястото на Джон и да поеме

ръководството на незаконната търговия. Представете си изненадата му, когато ме видя тук готова да му дам заслуженото, щом откри скривалището на Джон.

Райдър запристъпва бавно към Еси.

— Това никога няма да ви се размине, знаете ли?

— О, напротив — тя започна да отстъпва към вратата. — Ще ви убия и двамата.

— Но не и с един изстрел — каза той твърдо и продължи да пристъпва към нея. През рамо заповяда на жена си: — Натали, ако тя стреля срещу мен, тичай за помощ, преди да е презаредила.

Еси излезе в коридора, а ръката ѝ силно трепереше.

— Млъкни! Не ѝ казвай да тича за помощ, защото най-напред ще убия нея.

— Готова си да убиеш една майка и нероденото ѝ дете? — слисан попита Райдър и продължи с твърда стъпка към нея.

Еси го погледна силно разколебана.

— Вие чакате дете? — извика тя на Натали.

— Спомнете си за дъщеря си, госпожо Линч, и не лишавайте детето ми от баща.

Като продължаваше да отстъпва, Еси силно се разколеба, хлътналите ѝ страни потръпваха.

— В нощта, когато умря скъпата ми Мери, Джон — дано изгние в ада! — отказа да извика лекар — обърна се към Райдър и допълни злобно: — Заяви, че херцогът не му плащал достатъчно, за да поеме такава разноска.

— Много съжаляваме за дъщеря ви, госпожо Линч — каза Райдър тихо. — Моля, не се опитвайте да причините зло на още едно дете.

Еси силно се обърка и Райдър направи още една крачка. Тя вече беше в края на коридора.

— Спрете веднага или ще стрелям! — предупреди го лудата.

Натали наблюдаваше сцената и сподави вика си, когато Райдър направи опит да стигне до Еси.

— Райдър, недей! — извика тя, уверена, че Еси ще го убие.

И тогава чу протяжния вой на Еси. Тя невнимателно бе стигнала заднешком до стълбите. За част от секундата размаха ръце, загуби равновесие и пистолетът изхвърча. Райдър се опита да я хване, но

беше късно. Двамата видяха ужасени как тя се претърколи по стълбата и с трясък се стовари на фабричния етаж. Вратът ѝ зае неестествено положение, а очите ѝ бяха широко отворени. Натали падна в прегръдките на мъжа си.

— О, Райдър! Каква ужасна жена! — погледна отново крадешком към трупа и потръпна. — И все пак ми е мъчно да я гледам в това положение.

— Моля те, не гледай, скъпа — ръцете на Райдър също трепереха — Еси Линч беше алчна убийца и получи каквото заслужаваше.

Натали вдигна пълните си със сълзи очи към него.

— Знам. Но все пак не успя да нарани детето ни.

Райдър каза със задавен от вълнение глас, като сложи длан върху корема ѝ.

— Щях да умра, преди да ѝ позволя да направи това!

— О, Райдър, толкова много те обичам... толкова много!

Страстната му целувка издаваше чувства, дълбоки също като нейните.

— О, горкото ми дете, трябва да си била потресена — за десети път каза Дезире на Натали същата вечер.

— Сега съм добре, мамо, уверявам те — сериозно отговори Натали.

Натали и Райдър бяха на вечеря с Дезире и Чарлс в дома на семейство Дезмънд. Натали знаеше, че всички са били потресени от събитията, разиграли се рано сутринта.

Следобед Натали стоеше безпомощно, докато Райдър разказваше на Франческа Валенца истинските обстоятелства около смъртта на дъщеря ѝ. Баба и внук плакаха по време на емоционалния разказ, но Натали усети, че след трагичните събития над двамата започна да витае духът на изцелението и спокойствието. След това Райдър посети баща си, за да му съобщи какво е станало във фабриката.

Сега Натали бе окуражена, защото виждаше, че родителите ѝ очевидно се разбират много по-добре. Особено баща ѝ изглеждаше почти като нов човек — очите му бяха ясни и издаваха блясъка на предишната му красота. А и Дезире изглеждаше особено красива и със светнали очи тази вечер.

— Опасността поне вече мина и Натали е добре — отбеляза Райдър.

— Да, но горкото ми дете толкова се е изплашило! — плачливо каза Дезире. — Надявам се, че на бебето нищо му няма.

Натали погледна мъжа си с обожание.

— Всъщност, мамо, от мига, когато се появи Райдър, престанах да се страхувам.

Райдър отвърна на погледа ѝ със същата любов.

— И в нито един момент не ставаше въпрос, че Натали или детето ще бъдат наранени, тъй като тази жена имаше само един патрон в цевта на пистолета.

Дезире потрепери, като си представи ужасната гледка, после топло каза на дъщеря си:

— Колко романтично е било. Да имаш мъж, готов да умре за теб.

— И аз бих умрял за теб, скъпа — увери Чарлс жена си и стисна ръката ѝ. — И всъщност не полагах ли максимални усилия да се убия чрез пиене през всичките тези години, когато бяхме разделени?

Чарлс и Дезире се спогледаха радостно и многозначително, а Райдър и Натали се усмигнаха един на друг доволни.

След миг Чарлс кимна на Райдър.

— Баща ти е бил измамен от трима мошеници, които безсрамно са го лъгали и са убили бедната ти майка. Но вече никой от тях няма да навреди на семейството ти.

— Така е, сър — отговори Райдър. — А баща ми е вече толкова добре, че може сам да поеме делата си...

— И да се ожени за леля Лав — завърши гордо Натали.

— Колко е хубаво! — възкликна Дезире.

— Леля Лав ми каза днес, че с Уилям ще се оженят малко след коронацията на краля.

— Великолепно! — извика Дезире и плесна с ръце. — Всички ще имаме толкова много забавления — тържествата по коронацията, сватбите — на херцога с Лав и на Хари с Женевиев. Когато посетих семейство Хамптън онзи ден, стана ясно, че родителите на Хари просто обожават момичето.

— Кой няма да обожават младата дама, която е успяла да преобрази Хамптън? — весело подхвърли Райдър.

— Дезире и аз също имаме да направим съобщение — обяви Чарлс.

— Така ли? — едновременно попитаха Натали и Райдър.

Като погледна дъщеря си, Чарлс обяви:

— Вложенията ми в Ийст Индия къмпъни донесоха чудесна печалба и с майка ти решихме да заминем на дълга обиколка из континента.

Натали бе слисана и местеше поглед от усмихнатата Дезире към баща си.

— Какво означава това, татко?

— Това означава — гордо и развълнувано отвърна Чарлс, — че майка ти и аз отново сме заедно.

Натали се обърна възхитена към Дезире.

— Мамо, вярно ли е?

— Да, скъпа — отвърна разцъфналата от щастие Дезире.

— Толкова съм щастлива за вас двамата! — възкликна Натали. — Но... ако мога да попитам... как стигнахте до помирението?

Обади се Чарлс:

— Дезире се съгласи да остане при мен, щом аз съм съгласен да се откажа от пиенето.

— О, мамо! Наистина ли ще бъдеш доволна да останеш тук?

Дезире кимна през сълзи.

— Пропуснах голяма част от живота ти, скъпа, и няма да направя същата грешка с внуците си.

Тя стисна ръката на Натали и се загледа предано в лицето на дъщеря си. В този момент лъчезарната усмивка на Натали показва на майка ѝ любов и прошка. И след като стана свидетел на помирението между родителите си, Натали придоби нова увереност, че те с Райдър завинаги ще бъдат щастливи.

Следващите няколко седмици преминаха необичайно активно. Натали помогна на Лав да организира сватбата, а с Райдър присъстваха на много соарета и приеми, предхождащи коронацията.

След като сега най-спешните им проблеми в Лондон бяха разрешени, Натали започна да се тревожи за фабриката в Чарлстън. Един ден сподели мислите си с Лав и се изненада, когато леля ѝ просто се засмя и ѝ подаде писмо, което току-що бе получила. Натали го прочете напълно изумена. В него братовчедът Родни съобщаваше, че напълно се е отрезвил, че ще се жени за Прудънс Питни и че нямам нужда от помощ за фабриката. Натали се разсмя до сълзи и мълчаливо благослови Прудънс Питни.

На деветнайсети юли Райдър, Натали, Франческа, Чарлс, Дезире, Лав и Уилям присъстваха на коронацията. Бяха седнали в горната галерия на Уестминстърското абатство. Райдър с наслада следеше реакциите на Натали, докато наблюдаваха пищната церемония, попъстроцветна от цирково представление. Като две нетърпеливи деца, те седяха в края на столовете си стиснали ръце.

Процесията започна с билкарката на краля, която придружена от танцуващите си помощнички — осея застланата с килим пътека с билки и цветя. След жените се появи висш чиновник, който носеше

короната на ХанOVER. Скоро се появи и самият Джордж. Райдър забеляза, че монархът изглеждаше изнурен и почти залиташе от блудния си живот, лошото здраве и тежките одежди за коронацията. Зад него идваше почти комичен антураж от боксьори, облечени като дворцови пажове, които държаха краищата на дългата мантия.

Последва отегчителна церемония. Райдър и жена му изслушаха проповедта на йоркския архиепископ и станаха свидетели на коронаването на краля. След това, заедно с още триста щастливци, отидоха на банкет в Уестминстър хол. Всички седяха на обвитите в червено столове и наблюдаваха как влиза висшият сановник, който по време на коронацията излиза като защитник на краля, възседнал кон и в рицарска броня в съответствие със средновековната традиция. После се появиха усмихнати цветарки, които хвърляха розови цветчета по пътя, следвани от краля, когото носеха в разкошна носилка. Докато Натали и Райдър се наслаждаваха на гледката, научиха ужасната новина, че по време на церемонията кралица Каролайн объркала охраната, когато се появила пред Абатството, блъскала с юмруци по вратата и жално молела да я пуснат вътре — нещо, което ѝ било отказано.

Тържествата приключиха надвечер. По-късно Райдър и Натали гледаха фойерверките от парка Сейнт Джеймс. Застанали на едно от китайските мостчета, издигнати специално за случая, те гледаха как зрелищно се издигат в небето и се отразяват в езерото каскади от светлина.

— Нов крал, ново начало — промълви Райдър замислено.

— Да — кимна Натали.

— Ще имаме и още много тържества през следващите седмици, скъпа — добави той. — Първо майка ти и баща ти отново ще дадат клетва в Боу чърч, после Хари и Женевиев ще се оженят в Сейнт Джеймс, а накрая баща ми и леля ти — в Сейнт Маргарет.

— С нетърпение очаквам всичко това — каза Натали. — А казах ли ти, че получих покана за двореца с вчерашната поща?

— Такъв е ритуалът за приемане на всяка отскоро омъжена жена с благороднически сан — засмя се той. — Сега ще трябва да си сложиш традиционните смешни пера и булчинската рокля и да минеш заедно с процесията по Пикадили.

— Бих предпочела да си остана у дома — прошепна тя сериозно.

— Глупости. Никой не може да откаже покана от краля. Трябва по този случай да купя една нова лъскава карета и да сложа на вратите фамилния герб.

— Предполагам — въздъхна тя, че съм пристигнала в света на изисканото общество.

— Да, лейди Нюбъри — намигна ѝ той.

— О, Райдър, ставаме толкова почтени.

Той се засмя от сърце:

— Произнасяш думата сякаш е нещо срамно! Толкова много ли съм те развалил, скъпа?

Тя го погледна и си помисли колко великолепен изглежда в официалните си дрехи.

— Точно така е. А къде ще отидем оттук?

Той я привлече към себе си и с надежда предложи:

— У дома, в леглото?

— Знаеш какво искам да кажа — усмихна се тя. — Знам, че се приближаваме до допирните точки на нашите два свята, но не можем да прекараме остатъка от живота си, като хвърчим от едно място на друго.

— Значи трябва да бъдем по-целенасочени и старателни — това ли имаш предвид?

— До голяма степен. Трябва поне да се замислим какъв пример ще дадем на децата си.

— Съгласен съм.

— Наистина ли? — изненада се тя.

Той пощипна брадичката ѝ.

— Значи никакво шляене повече, никакво участие в опасни начинания — за нито един от двама ни.

— Да, но какво ще правим?

Той се намръщи:

— Да не би да искаш да се върнеш в Америка? Честно казано, скъпа, сега, когато си бременна, няма да позволя това да стане.

— Сега и аз самата не искам да се върна — поклати глава тя. — Както ти казах неотдавна, Родни изглежда е уредил живота си, така че от мен всъщност няма нужда в Чарлстън.

Като забеляза мрачното ѝ лице, Райдър страстно прошепна:

— Аз имам нужда от теб, Натали. Никога не го забравяй!

Тя се усмихна и хвана ръката му.

— Нашето дете ще има нужда и от двама ни.

— Да. И аз имам едно предложение.

— Какво е то?

— Баща ми ни дава едно имение в Кент като сватбен подарък. Защо да не отидем там, да станем фермери благородници и да видим колко деца ще можем да произведем в следващите десетина години?

— Райдър! — щастливо се усмихна тя. — Наистина ли? Идеята звучи великолепно!

— Особено това за децата, нали? — намигна ѝ той.

— Ами баща ти и херцогството?

— Натали, мъжете в рода ни живеят до над деветдесет години. Затова нека баща ми и леля ти се тревожат за херцогството.

— Звучи толкова идилично — усмихна се тя. — Сигурен ли си, че пътешествията няма да ти липсват?

Той поклати глава.

— Когато децата ни пораснат, ще пътуваме в чужбина с цялото семейство. А междувременно искам нона да дойде да живее при нас, а останалата част от фамилията да ни посещава често. Така децата ни ще пораснат, като познават и обичат многостранното си културно наследство.

— Ти и фермер! — засмя се Натали. — Никога не съм си представяла, че можеш да се установиш на едно място, а още по-малко — да се откажеш от разгулния си живот.

Той докосна върха на носа ѝ и отговори сериозно:

— Но скъпа, ти забравяш колко много те обичам. Помня как веднъж нарече себе си котва, а мен — парче плаващо дърво. Права беше, аз просто се носех по течението, без пристанище, без постоянство в живота си. Всичко това намерих у теб. Ти ми върна живота, даде ми радостта и смисъла в него и аз никога няма да те изоставя, скъпа.

С огромно облекчение и почувствала сигурност, Натали се хвърли в обятията му.

— О, Райдър, и аз те обичам толкова много. Това, което ми даде, е поглед към света. Ти може и да си се носел по течението, но аз бях здраво закотвена за сушата, със строго определен ритъм на живот. Сега

чрез теб намерих свободата си. Мисля, че ние ще имаме чудесен брак и ще бъдем най-добрите родители, каквито някога е имало.

— Амин.

Докато над главите им избухна нов звезден водопад от светлини, обещаващ началото на нова ера, Райдър притисна жена си и я целуна нежно, с което запечата любовта им.

ЕПИЛОГ

1828 година

Слънцето обливаше стените на огромния замък от времето на Тюдорите. Райдър и Натали стояха в хола пред голямата зала. Райдър държеше на ръце най-малкото им дете, Франи, кръстена Карлота-Франческа на баба му и прабаба му. Франи беше на двацет и един месеца, пълничка, с гъста къдрава коса и весел нрав; беше любимката на баща си.

Райдър и Натали подслушваха пред вратата на голямата слънчева зала, където Франческа Валенца, седнала на люлеещ се стол, четеше на другите им две деца. А те запленени седяха на възглавници в краката на прабаба си. И двете бяха идеална комбинация от двамата родители — с ореховокафявата коса на майка си и светлосините очи на баща си.

Нона изведнъж спря да чете, като видя двамата да се въртят на прага. Свали очилата и сърдито ги повика:

— Влезте, влезте, вие двамата! Какво правите там на вратата?

Като се усмихваха притеснено, двамата влязоха заедно с бебето.

— Не искахме да прекъсваме четенето, нона — каза Райдър тактично.

Изведнъж настъпи безпорядък, тъй като двете по-големи деца се възползваха от прекъсването.

— Ще ме вземеш ли на риба днес, татко? — изкрещя от пода шестгодишният Уилям.

— Разбира се, синко, но първо трябва да послушаш нона.

— Може ли да ти помогна да избродираме рокличката на Франи?
— попита майка си четиригодишната Лав.

— Разбира се, скъпа — с любов започна Натали, — след като...

— Стига толкова! — скара им се Франческа. — Само отвличате децата от приказката! Бяха кротки като ангелчета, докато се появихте вие.

— Извинявай, нона — каза Райдър, докато галеше по гърба Франи, която издаваше весели звуци и дърпаше дългата му коса.

— Аз започвам да остарявам — каза Франческа търпеливо. — А вие двамата може да се занимавате с децата до края на деня. Не може ли да им се радвам по за няколко минути, без да ме прекъсвате, всяка сутрин?

— Разбира се, нона — увери я Райдър.

— Напълно справедливо е — съгласи се Натали.

Но никой от двамата не помръдна.

Франческа мълчаливо отправи молба към небесата.

— Не можете ли да намерите с какво да се забавлявате, докато свърша приказката?

Райдър се замисли за миг, после се засмя:

— Ще измислим нещо, нона — каза той сериозно и поведе Натали навън.

— Почакайте малко — извика Франческа след тях.

Те се обърнаха очаквателно.

— Да? — попита Райдър.

— Оставете бебето — заповяда нона. — Франи е достатъчно голяма, за да слуша заедно с другите.

Райдър скептично изгледа Франи. А тя, сякаш разбрала прабаба си, вече се опитваше да се отскубне и да слезе.

— Сигурна ли си? — попита Райдър, като се мъчеше да удържи борещото се дете.

— Пусни я и ще видиш.

Смръщен и неуверен, Райдър пусна дъщеря си. Франи тръгна с малките си крачета незабавно и зае мястото до брат си и сестра си. Седна стабилно на дупето си, лапна палец и отправи предизвикателен поглед към родителите си.

— Мисля, че с това тя ни отговори — Райдър преливаше от гордост. Като въздъхна престорено, той подаде ръка на Натали. — Да вървим, любима. Тук очевидно не ни искат.

Двамата излязоха в хола, а Франческа продължи да чете италианската приказка „Златният лъв“.

Отвън Натали хвърли поглед към щастливата сцена.

— Само ги погледни, Райдър — прошепна тя. — Тримата са като аптекарски шишета. И растат толкова бързо. Баща ти и леля Лав няма

да ги познаят, като дойдат на гости другата седмица.

— Също и Дезире и Чарлс, когато пристигнат седмица след това. А в средата на лятото ще ни гостуват Хари, Женевиер и тяхното потомство.

— Женевиер е добре дошла, но Хари... — замисли се Натали.

Райдър само се засмя.

— По-добре внимавайте, вие двамата нехранимайковци — сгълча го тя, като размаха пръст. — Никакви фехтовки пред децата — лош пример е.

Райдър подигравателно повдигна вежди.

— Защо да се бием пред децата, когато с Хамптън можем да развеселим фермерите на селската мера?

— Ти си невъзможен! — засмя се Натали. — Е, какво да правим, докато децата свършат с приказката?

Райдър я притегли към себе си.

— Ами нона ни каза да се забавляваме. Какво ще кажеш да поработим за още едно?

— Още едно дете? — прошепна Натали.

— Ако сте готова, милейди — подразни я той. — Джентълменът е длъжен да попита.

— Ти да питаш? — когато той се разсмя възхитен, тя го увери: — Винаги съм готова за вас, милорд, и вие го знаете! Но ако наистина имаме още едно дете, кога да заведем всички на пътешествие по континента, както вече сте обещали?

— Скъпа моя — засмя се той. — Ние ще живеем доста дълго. Ще имаме достатъчно време за пътешествия по-късно. А дотогава... имам толкова много работа — да се наслаждавам на живота в провинцията, на теб и децата — замълча и я тупна по задните части, — та да направя така, че да ми родиш поне още няколко.

— Е, да, никой друг не полага повече усилия — отговор тя сериозно. — Когато казахте, че искате да станете фермер, лорд Нюбъри, нямах представа каква реколта очаквате.

Той я притисна по-силно и потърка шията ѝ с устни.

— А като говорим за реколта...

Потръпвайки при допира на устните му, тя се повдигна на пръсти, за да хвърли още един поглед към залата.

— Наистина ли искаш още едно аптекарско шишенце? — попита тя затрогната.

Райдър се взря в жена си. Сините му очи преливаха от любов към нея и той прекара пръст по устните ѝ.

— Искам още едно дете.

Тя се усмихна с възхита:

— Е, щом искаш да се изразиш така...

Мъжът ѝ я грабна на ръце и я понесе към стълбите.

— ... и аз съм съгласна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.